FOLYÓIRATOK TARTALOMJEGYZÉKE - 1924

1. szám – 1924 január
KILÁTÁSOK 1924-BEN - 2

2. szám – 1924 február
NAPFÉNY VAGY ÁRNYÉK - 18

3. szám – 1924 március
ISTEN KEDVELTJEI - 34

4. szám – 1924 április
DRÁGA MEGEMLÉKEZÉSEK - 50

5. szám – 1924 május
A KECSKÉK SORSA - 66

6. szám – 1924 június
ISTEN SOKSZOROS KEGYELMEI - 82

7. szám – 1924 július
A SZELLEM ADOMÁNYAI ÉS GYÜMÖLCSEI - 98

8. szám – 1924 augusztus
EURÓPAI GYÜLEKEZETEK - 114

9. szám – 1924 szeptember
A MI JELEN KÖTELESSÉGEINK - 130

10. szám – 1924 október
ELVÁLTOZUNK AZ Ő ÁBRÁZATÁRA - 146

11. szám – 1924 november
A SÁTÁN, AZ ELLENSÉG - MEG VAN-E KÖTÖZVE? - 162

12. szám – 1924 december
AZ UJTEREMTMÉNY RÉSZE A FELTÁMADÁSBAN - 178

FEL

"Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel és az éjszaka is!" ÉZSA. 21:11,12

Vallásos folyóirat. XI. évfolyam. 1. szám
1924. január Ádámtól 6051.

TARTALOM

KILÁTÁSOK 1924-BEN - - - - 3
A király - - - - - - - - - - 4
Az aratás ideje - - - - - - - 4
Nemsokára itt a megdicsőülés - 6
A királyság - - - - - - - - - 7
HÁLAADÓ GYÜLEKEZETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA - 8-10
IZRAEL MEGMENEKÜLT A VÖRÖS-TENGERNÉL - - - - 10
Izrael a világnak is tipusa - - 12
AZ ÚJTEREMTÉS KÜLÖNÖS FÖLDI KÖTELESSÉGEI - - 13
Hamisan alkalmazott buzgalom - - - - - - - - - - 14
„Istent dicsérni és átkozni az embereket - - - - - - - - 16

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zúgni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ... mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt". „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeiteket: mert elközelget a ti váltságtok". — Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközül szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetü, elnevezésü, vagy felekezetü hivő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mod nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (l. Péter 1:8-19; 1 Tim. 2:6). Fölepitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (l. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy, ahogy most kijelentetett." — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, feltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkáljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — 1 Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben." — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához „meglája őt, amilyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ézs. 35.

ŐRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, STRADA SURDÁ 4. :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei, ujságpapiron 125 Lei, fél évre 75 Lei, ujságpapiron 65 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap boritékán közölt címhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

AZ ÚR SZEGÉNYEI RÉSZÉRE VONATKOZÓ KEDVEZMÉNY: A bibliatanulók közül azok, akik előrehaladt korukra való tekintettel, vagy nagy szegénység miatt nem képesek a lapot előfizetni, megkaphatják ingyen, ha e tényt bebizonyitják s egy levelező-lap utján a lap megküldését kérik.

BIBLIA-ARJEGYZÉK

Olvasóink tájékoztatása céljából itt közöljük a Társulat birtokában levő könyveket áraik feltüntetése mellett. A könyvek áraiban — a bibliák kivételével — a posta szállitási dijak is bennfoglaltatnak.

POSTAI LEVELEZŐ-LAPOK:

Zártlevelezőlap Kereszténység temploma és Boldog ember felirással ára drb. — — — — —	L. 1·50
Levelezőlap Urunk képével á 1 Lei 100 drb. ára	„ 75·—

SEGÉDKÖNYVEK

Énekes könyv — — — —	50 Lei
Függelék az énekes könyvhöz — —	3 „
Hárfa — — — — —	55 „
Zsebhárfa — — — —	65 „
Zsebtükör (Russell T. arcképével) — —	25 „

NÉMET NYELVŰ KÖNYVEK

Hárfa — — — — —	40 Lei
Manna (finom kötésben) — — —	100 „
Manna (egyszerübb kötésben) — —	60 „
Énekes könyv (füzve) — — —	25 „
Sátorkönyv (füzve) — — —	20 „
Bibliai tanulmányok, I. kötet — —	40 „

ÉRTESITÉS

A lap előállitása és szétküldése a szerkesztőségen kivül álló teknikai akadályok miatt szenvedett késedelmet, miért is ezt kedves olvasóinkkal tudomásvétel végett közöljük.

HOZZÁJÁRULÁSOK

Irodánk arról értesült, hogy egyes testvérek, akik egy ideig zarándokszolgálatban voltak, személyes adományokat kaptak Amerikában és máshol lévő barátainktól, amelyeket nem juttattak el a társasághoz. Ezennel tudtára adjuk barátainknak, hogy ez ellenkezik a Társaság szabályaival és hogy az összes járulékok, hozzájárulások a társaság következő címére küldendők: Őrtorony Biblia és Traktátus Társulat, Cluj, Str. Filipescu 10. Románia. J. F. Rutherford.

Ha valaki táviratot akar küldeni, csak ezt irja: „VIAŢA" CLUJ.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

XI. CLUJ-KOLOZSVÁR 1924 JANUÁR BROOKLYN 1. SZÁM

KILÁTÁSOK 1924-BEN

„Elközelitett a mennyeknek országa."—Máté 10:7.

AZ 1924-ik esztendő sötéten és feketén kezdődik azokra nézve, akik nem ismerik Istent. A keresztyénnek ragyogó, ezelőtt sohasem tapasztalt fényességgel kezdődik. Olyan sötét a hitetlennek, hogy a gond és kétségbeesés fogja el. Oly ragyogó Jézus Krisztus hűséges követőjének, hogy felemeli fejét és fölfelé tekintvén, örvendez, mert tudja, hogy elközelitett a felszabadulás napja. Jóel próféta világi szempontból igy irta le: „Sötétségnek és homálynak napja; felhőnek és borulatnak napja, mint a hegyekre ráterülő hajnal." (Jóel 2:2) Názáreti Jézus ugyanarra a napra utalt a hithű keresztyén szempontjából, az öröm és vidámság napjára, mert az egyház megdicsőülésének az idejét jelzi és előhirnöke a föld elnyomott népei nemsokára bekövetkező felszabadulásának. Mily ellentét! Valóban ez a legrosszabb idő és a legjobb idő is: A legrosszabb idő a világra nézve és a legjobb idő a mai egyházra nézve.

Elközelitett a mennyeknek országa

1924. évi idézet. Máté 10:7

[2]A sötétség ez órájában a földön és az emberekre ráboruló vastag sötétség ez órájában, Jehova prófétája útján ezt mondja: „Jaj a pásztoroknak, akik elvesztik és elszélesztik az én mezőmnek juhait, azt mondja az Úr. Azért ezt mondja az Úr, Izrael Istene a pásztoroknak, akik legeltetik az én népemet: „Ti szélesztettétek el az én juhaimat és űztétek el őket és nem néztetek utánok; imé én megbüntetem a ti cselekedeteiteknek gonoszságát", azt mondja az Úr. (Jeremiás 23:1, 2) Jézus hűséges követőinek pedig ezt mondja Jehova: „Vigadjatok az Úrban és örüljetek ti igazak és énekeljetek mindnyájan ti tiszta szivüek." — Zsoltár 32:11.

[3]A korok folyosóin át jönnek le mennydörögve azok a szavak, melyeket Jézus ezerkilencszáz évvel ezelőtt mondott ki: „Elközelitett a mennyeknek országa."Azoknak akik örömmel hallgatják és ismétlik ezt az üzenetet, az Úr ezt mondja: „Boldog nép az, amely tudja az Úrban való örömet, Uram, ezek a te ábrázatodnak a világosságában biznak." — Zsoltár 89:16.

[4]Most csak az igazán megszenteltek azok, akik ismerik és értékelik a jubileumi harsonát; és az Úr ábrázatának a világossága az, amely képessé teszi őket arra, hogy haladjanak a szűk ösvényen és hogy kiállják a vihart, amely most minden látható dolgokat ostromol. Most, minden más idők felett fontosabb, hogy a fiak háza minden még e földön lévő tagja szoros érintkezésbe legyen az Úrral, és hogy az ő szerető ábrázatának a világosságában haladjon. Ez a szentirati hely kétség ki-

FEL

vül az Úr jelenlétének az idejére vonatkozik. Az „ábrázat" szó valami jelenlevőnek az arcát, a megjelenését jelentő gyökérszóból ered. Hogy valaki a Zsoltár 89:16 verse igazi jelentőségét értékelhesse, és hogy részese legyen az abban foglalt áldásoknak, annak nem csak hinni kell az Úr jelenlétében, hanem szeretnie is kell az ő jelenlétét és örömét is kell, hogy találja benne. Ha ezt teszi, akkor szorgalmas lesz azon törekvésében, hogy haladjon az ő jelenléte világosságában és hogy mások figyelmét is felhivja a jelen óra örömteljes üzenetére.

A KIRÁLY

[5]Nem lehetséges királyság király nélkül. A szöveg szavai föltételezik a király jelenlétét. Ezeket a szavakat Jézus mondotta parancsként az ő követőinek közel 19 évszázaddal ezelőtt. Ebben az időben Jehova felkente őt a királyok Királyává és az urak Urává, amely tiszttel járó kötelezettséget jóval később fogja átvenni. Ezt a felkenést a Jordánban való alámerülésekor kapta. Ezt kinyilvánitotta az égi hang, mondván: „Ez az én szeretett fiam, akiben nekem örömöm telik." Az, akinek királynak kellett lenni a földön, ott volt. Szolgálatát e tény kijelentésével kezdette meg és követőinek megparancsolta, hogy ezután mindig hirdessék ezt az igazságot.

[6]Tetszett Istennek, hogy Jézus Krisztussal társuljon a királyi ház 144.000 tagja és ő azért ennek megfelelően gondoskodott. Isten királyi háza szellemi ház, mindegyik tag isteni természetü. Ez a királyi ág Isten legelőkelőbb teremtménye és ezen királyi ág fejét Jehova minden dolgok felett kiváltságos elbánásban részesiti.

[7]Azonban annak, aki királlyá kenetett fel, mielőtt uralkodó hatalmat gyakorolhatna, mint embernek meg kell halnia és feltámadnia halottaiból isteni természettel. Ez megtörtént és ő felmagasztaltatott mindenek fölött és nevet kapott minden nevek felett. Az ő halála és feltámadása és az ő érdemének a bemutatása az isteni törvényszéknél az, ami megnyitotta az útat, amelyen át a királyi ág többi tagjai ki voltak választhatók.

[8]Királyságának bejelentése után mondotta Jézus az ő tanitványainak, hogy le kell tennie életét és ujból felvennie összhangban a Jehovától kapott parancscsal (János 10:18). Ki kell tehát várnia az Atya kellő idejét és tetszését, amikor mint király, magához veheti a hatalmát, hogy uralkodjék, amely időben majd társul a királyi ház tagjaival, maga mellé vévén az ő menyasszonyát. Ezért mondotta tanitványainak eltávozása előtt: „Elmegyek, hogy megkészitsem néktek a helyet; ismét eljövök és felveszlek titeket én magamhoz, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek." — János 14:2, 3.

[9]Több, mint az elmult 18 évszázad folyamán Isten Jézus Krisztus által választotta ki azokat, akik az ő menyasszonyát fogják alkotni és ezért tagjai lesznek a királyi ágnak. Mivel ezeket Jehova először Jézus drága vérében való hit által igazolta, majd pedig isteni természettel ruháztattak fel és Krisztus testébe helyeztettek, a Fej útján megkapták a kenetet, hogy királyai és papjai legyenek Istennek és Krisztusnak és hogy vele uralkodjanak. (Jelenések 20:6) El kell tehát jönnie az időnek, amikor a királyság fel fogja ölelni nemcsak a Főt, hanem a test valamennyi tagját is.

[10]A tény, hogy Jézus Krisztus vissza fog térni és magához veszi az ő menyasszonyát, az egyházat, a fenti szentirati hely végleg leszögezi. A Szentirás világosan rámutat arra, hogy az ő eljövetelének az ideje Krisztus után 1874-ben lesz. A most beteljesedett jövendölés, melyet a fizikai tények igazolnak, azt mutatja, hogy az ő második jelenléte ebben az időben kezdődik. Mi volna az első munka, amit ő második jelenléte után elvégezne?

ÖSSZEGYÜJTI A SZENTEKET

[11]Az a tény, hogy Jézus azt mondotta: „Ismét eljövök és felveszlek titeket én magamhoz", teljes bizonyiték arra nézve, hogy második jelenlétekor megkezdi a szentek egybegyüjtését azon célból, hogy felvegye őket magához. E gondolattal összhangban irta már előzőleg Isten prófétája: „Gyüjtsétek elömbe az én szenteimet, kik velem szövetséget tettek vala az áldozat által." (Zsoltár 50:5) Az összegyüjtés ezen idejét Jézus az aratás idejeként jelölte meg, amely idő alatt aratási munka leend. Ésszerüen következtethető, hogy ő, mint az aratás mestere, mindjárt visszatérése után kezdi meg a szentek összegyüjtésének a munkáját és hogy az aratás e munkája az összegyüjtés bizonyos fokig addig fog tartani, mig e királyi család utolsó tagja is össze van gyüjtve az Úr elé. A fizikai tények kétségkivül igazolják, hogy 1874 óta az Ur aratási munkát végeztetett a szentekkel azáltal, hogy egybegyüjtötte őket a föld minden részéből, minden felekezetéből és azon kivül.

AZ ARATÁS IDEJE

[12]Semmi sincsen a Szentirásban, ami határozottan és véglegesen meghatározná az aratás idejének a tartamát. Az ésszerü következtetés folyamata a párhuzamos diszpenzációk világánál azt tanultuk és azt hittük, hogy az evangéliumi korszak aratása 40 éves időszakot ölel fel. Azonban a tények ugy, ahogyan megtörténtek, kétségessé teszik, hogy ez az idő helyes volna. Akár 1874-től, akár 1878-tól számitjuk az aratást, mégis tény az, hogy a szentek összegyüjtésének a munkája 40 évnél hosszabb időszakot ölelt fel. A legjobb bizonyiték, hogy az aratás még nem fejeződött be, az a tény, hogy még mindig folyamatban van. Mivel Jézus Izrael nemzetének természetes aratását használta a szentek aratásának az ábrázolására, indokolt volna, hogyha az idő vagy tartam másik végére vinnők át ezt az ábrázolást, amint azt a zsidó természetes aratás jelzi. Izrael természetes aratása kezdődött az első kéve búzának Istennek való bemutatásával húsvét után és tartott pünkösdig, ötven napig.

[13]Dr. Smith Bibliai Szótárának 516-ik oldalán olvassuk:

[14]„Pünkösd azaz az ötvenedik nap vagy aratási ünnep vagy a hetek ünnepe, a húsvét kiegészitésének tekinthető. Csak egy napig tartott, azonban a modern zsidók két napra terjesztik ki. Az emberek, miután húsvétkor bemutatták Istennek az aratás első kévéjét, hazamentek, hogy betakaritsák, azután visz-

FEL

szatértek, hogy Jehova előtt megüljék az aratás ünnepét. Nissan hó 16 napjától hét hetet számoltak bezárólag és a legközelebbi vagy 50-ik nap volt pünkösd napja, amely Sziván hó 16ik napjára esett (körülbelől május végén) (2 Mózes 23:16; 34:22; 3 Mózes 23:15-22; 4 Mózes 28:26-31; 5 Mózes 16:9-12; 2 Makkab. 12:32; Csel. 2:1; 20:16; 1 Kor. 16:8). A közbeneső időre esett az összes gobonafélék aratása, amelyek közül a búza volt az utolsó. Kezdete azon időponttal van megjelölve, „amikor sarlóddal aratni kezdetted a rozsot." Pünkösd volt a zsidók aratási otthona: és az emberek különösképpen buzdittattak, hogy örvendezzenek Jehova előtt a családjukkal, szolgáikkal, a kapukon belül lévő lévitákkal, az idegennel, az árvával és özveggyel Isten által az ő nevének kiszemelt helyen, amikor kezük önkéntes adományait hozták Jehova Istenüknek." — 5 Mózes 16:10, 11.

[15]Ha már most feltesszük, hogy a búzaosztály aratása, nevezetesen a szenteké a mi Urunk második jelenlétével kezdődött 1874-ben, akkor ésszerütlen volna-é a következtetés, hogy 50 jelképes napig, vagyis 50 betüszerinti évig kell tartania az aratás idejének? Ha igen, akkor elvárhatjuk, hogy az aratás 1874 után 50 évvel, vagyis 1924-ben fog végződni. Hogyha ez igaz, mily csodás ösztönző ez a szenteknek, hogy vigyázzanak, imádkozzanak, tevékenykedjenek és örvendezzenek azon előjoguknak, hogy részük van az Úr munkájában az aratás e befejező napjaiban. Ez azt jelentené, hogy a királyi család kiválasztása 1924-ben ér véget. Ha ez igaz, akkor bizalommal hirdethetik a földön most levő szentek ezen év kezdetével, hogy „elközelitett a mennyeknek országa", mivel a királyi ág összes tagjainak a száma csaknem teljes a királyság részére.

ENNEK JELENTÉSE AZ EGYHÁZRA NÉZVE

[16]Bizonyos, hogy Isten igazán megszentelt gyermeke lelkében a legkisebb hely sincsen azon kétség számára, hogy az Úr Jézus jelen van és volt 1874 óta: hogy az aratás ezen idő alatt folyamatban volt, hogy a legtöbb szent most össze van gyüjtve. Ezért lehet-e ésszerüen kétségbevonni a korai egyház teljességre jutását és megdicsőülését a jövendölés beteljesedése tekintetében? A körülöttünk lévő fizikai tények nem mutatják-e mind pontosan ugyanazt, amit az egyház földi zarándoklásának a végórái alatt várunk?

[17]Várjuk-e hát az aratási munka záró napjait, hogy tanuságot tévén az Úr mellett, csak örömben lesz részünk és nem megpróbáltatásban? E kérdésre adandó feleletnél tekintetbe kell vennünk Jézusnak a szavait az egyház utolsó munkájára vonatkozólag. Egész világosnak látszik, hogy az egyház utolsó munkája, amig ő testben van, azoknak a jóhireknek a hirdetése, hogy a Sátán országa bukásban van; hogy itt a mennyeknek országa és az áldás, amely a népre ebből a királyságból fog kiáradni. Erre vonatkozólag mondotta Jézus: „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek és akkor jő el a vég." (Máté 24:14) A gyökérszó, amelyből a „vég" szó ered ebben a szövegben *„telos"* és dr. Strong szerint jelenti: „a végcélul kitűzött pontot".

[18]Az Úr szavai tehát nézetünk szerint itt azt akarják mondani: az egyház munkájának a végső határa, amig a testben van, a munka végső és legutolsó része a jóhirek hirdetése, hogy a régi rendnek vége és hogy itt a mennyeknek országa és az ezzel járó áldások; és erről tanuságot kell tenni a népek előtt, hogy amikor a tanuságtétel e munkája megtörtént — és ez a végső pont, melyet el akarunk érni, — akkor fog következni a nagy leszámolás, amely teljesen rombadönti az összes nemzeteket.

[19]Szükségképpen sok örömnek kell lennie a keresztyén szivében, amikor hirdeti ezt az áldott üzenetet, mert azt hozza meg az emberek részére, ami bátoritja és megvigasztalja őket a szerencsétlenség óráiban. Jelenti, hogy elmondjuk a vajudó teremtésnek, hogy elérkezett felszabadulásuk órája. Egyidejüleg Jézus szavai a társszövegben azt mutatják, hogy ezt az elvégzendő végső munkát kemény megpróbáltatások és próbatételek fogják kisérni. A tizenharmadik versben ezt mondja: „De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözül." A „vég" szó itt az eredetiben ugyanaz a *„telos"*. Ezért következtetjük, hogy az állhatatosság ugyanarra az időre vonatkozik, amikor ez az üzenet világgá bocsátható. Hogyha azok, akik mindvégig állhatatosak maradnak, üdvözülnek, ekkor ennek az ellenkezője is igaz: Hogy azok, akik nem maradnak állhatatosak mindvégig, nem jutnak a királyi családba. Mivel a mindvégig való állhatatosság és a királyság evangéliumának a hirdetése ugyanarra az időre vonatkozott, akkor ebből az következik, hogy nagy állhatatosságra lesz szükség. Az „állhatatosság" szó a megpróbáltatások elviselését, a bátorságot, a türelmes szenvedést és kitartást jelenti. Kitartani annyit jelent, mint bármilyen elvállalt üzletnél vagy vállalatnál megmaradni, kitartani a cél mellett minden ellenséges befolyás, ellentállás vagy bátortalanitás ellenére: nem feladni vagy elhagyni azt, amit elvállaltunk. Ezért feltehető, hogy nagy lesz a kisértés az ellanyhulásra, az elbátortalanodásra, az ellenséges befolyások előtti meghátrálásra és a végső munka feladására és elhagyására.

[20]Az egyetlen következtetés, amely e szövegekből levonható az, hogyha rátettük a kezünket az ekére, akkor ott is kell azt tartanunk, minthogy az Úr rábizta az ő népére az ő királyságának az érdekeit és megparancsolta nekik, hogy ezeknek az érdekeknek ugy lehet helyesen a gondját viselni, hogyha hirdetjük a királyság üzenetét, akkor ennek elmulasztása vagy elutasitása kizárná az illetőt a királyi ágból. Bármilyen különösnek látszanak is azon tüzes megpróbáltatások, amelyeknek célja lesz az elbátortalanitás, a megszenteltek közül fog jönni. Szent Péter mondotta erre vonatkozóan: „Szeretteim, ne rémüljetek meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támad köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek." Sok ilyen próbáltatás annak a ténynek lesz tulajdonitható, hogy valaki fáradt, bágyadt és kimerült, ideges és ingerlékeny. Ezek nagyon könnyen félre fognak érteni és gyakran maguk is félreértetnek majd. Apró dolgokat nagyokká fognak felfujni; és valaki majd megjegyzi: „Nagyon különös dolog, hogy egy testvér vagy egy nővér az igazságban ugy kellemetlenkedik nekem." Mivel figyelmeztetve

FEL

vagyunk ilyenek ellen, nem kell különösnek találni; hanem Istennek minden megszentelt gyermeke törekedjék arra, hogy testvéreinél inkább szeretetet ébresszen, mint egyebet és tegyen meg minden lehetőt, hogy a testvére megmaradhasson az Úr kicsinyeinek tevékeny soraiban és hogy lehetővé tegyék neki, hogy lépést tarthasson és hogy örömét lelje az előrehaladásban.

[21]De ne bátortalanodjon el senki e kisértések és próbáltatások miatt. Tartson ki örömmel. Szent Jakab mondja: „Szeretteim, boldog ember az, aki a kisértésben kitart.“ Majd ismét: „Teljes örömnek tartsátok atyámfiai, mikor különféle kisértésekbe estek, tudván, hogy a ti hitetek megpróbáltatása kitartást szerez.“ Egyik sajátos próbáltatása az egyháznak, utolsó tapasztalatai idejében, szükségképpen türelmes kitartás kell legyen és hogy mindenki kiállja ezt a próbát, erős hitünek kell lennie. Pál apostol világosan megmondja, hogy azok, akik utoljára fogadtatnak be az Úr családiába, mint a királyi ház tagjai, örömmel kell, hogy kitartsanak mindvégig.“ Krisztus ellenben, mint fiu a maga háza felett, akinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mindvégig megtartjuk.“ (Zsidók 3:6) Ezért azt a következtetést vonjuk le, hogy a keresztyén, aki állandóan megmarad, mint az Úr tanuja, sokat fog elszenvedni, azonban az öröm messze meg fogja haladni a tüzes próbáltatásokat, hogyha a mi hitünk és szeretetünk erős marad. Bátoritásunkra mondotta Szent Pál: „Mert a mi pillanatnyi, könnyü szenvedésünk igen-igen nagy, örök dicsőséget szerez nékünk.“ — 2 Korinthus 4:17.

[22]Az egyházra nézve tehát azt jelenti, hogy a befejező munkát tüzes próbáltatások és igen nagy öröm fogja kisérni. Az okos szüzeknek az öröm olaja lesz az edényükben. A hűséges szolgák meg fognak felelni az Úr meghivásának, hogy menjenek be az ő örömébe. Nagyon fognak örülni a király jelenlétének és az ő királyságának és gyönyörrel fognak erről másoknak beszélni. Örvendeni fognak annak a ténynek, hogy megszabadulásuk elközelitett és nagy örömmel fognak örvendeni abban a reményben, hogy nemsokára szinről-szinre látják majd az Urat és mikor a próbáltatások a legkeményebbek, akkor eszükbe jutnak e drága szavak: „Az Úr öröme a ti erősségetek.“

AZ ALKALMAK MEGGYARAPODTAK

[23]A teljes megszentelés az Úrral való megállapodást jelenti, hogy hűségesek leszünk mindhalálig. Mit sem tesz tehát, hogy vajion egy évig vagy tiz évig kell még hirdetnünk a királyságot. Örvendező szivvel kell ezeket az alkalmakat megragadnunk. Minden jel arra a tényre mutat, hogy az 1924-iki év igen nagy tevékenység éve lesz az Úr királyságának a hirdetésében. 1923 volt a legtevékenyebb az aratás kezdete óta. Az évi jelentés bizonyitja e tényt. 1924 folyamán az Úr kegyelmével a munkát a keresztyénség legvégső részeire is kiterjesztjük, hogy a tanuság a parancsolattal összhangban adassék. Ezért ebben az időben a kereszt minden hűséges katonája mondja meg testvéreinek, amint érintkezésbe jön velük: „Ne félj; ne lankadjon el a te kezed.“

AZ ÁRUSITÁSOK FOKOZÁSA

[24]A mezőn lévő hűséges munkások bátoritására megragadjuk az alkalmat, hogy megmondjuk, hogy irodánk feljegyzései azt mutatják, hogy az elmult évben az osztályok, amelyek követték az utasitásokat és a tanácsokat, melyeket a Társulat időről-időre küldött, a legjobb eredményeket érték el és a munkások nagyobb áldásokat kaptak. Mi épp ezt vártuk. Ha mi elhisszük, hogy az Úr irányitja az ő munkáját szervezett módon, akkor mi mást várhatnánk, minthogy ő irányitani fogja az ő munkáját az irodalom és könyvek eladásánál összhangzatos módon? Reméljük, hogy ez év folyamán minden megszentelt valamilyen szolgálati munkát fog teljesiteni és mindenki annyi időt szentel neki, amennyit tud. Nyomatékosan felhivják az osztályokat összhangban az apostol figyelmeztetésével, hogy minden osztály minden egyes tagja ugyanazzal a buzgalommal tartsa be az előirt szabályokat az Úr munkájának az előbbrevitelénél és tegyenek meg minden lehetőt a királyság érdekeinek az előmozditására, amely elközelitett.

NEMSOKÁRA ITT A MEGDICSŐÜLÉS

[25]Hogyha mi megkaptuk az igazságot az igazság szeretetében, akkor nem azzal kellene oly nagyon törődnünk, hogy pontosan mely napon és mely órában fejezhetjük be pályánkat itt a földön, hanem fő gondunk az kell, hogy legyen, hogy minden időben kiérdemeljük az Úr tetszését és gyönyörrel teljesitsük az ő szent akaratát. Akár véget ér az aratási munka 1924-ben, akár nem (és ezt bizonyosan senki sem tudja), azt azonban tudjuk, hogy az egyház teljes számának kiegészitése és megdicsőülése közel van. Már maga ez a tény is meg kell, hogy ragadja minden megszenteltnek a szivét, mert ez jelenti a bemenetelt az Úr szine elé, ahol az öröm és élvezetek telje van mindörökre.

[26]Jelenti ez, hogy közel van az idő, mikor megismerkedünk a dicső őrangyalokkal, amelyek hűségesen őrködtek a mi érdekeink felett az Úr irányitása mellett. Mily öröm lesz üdvözölni ezeket a kedves teremtéseket, akik el fogják nekünk mondani, hogy hányszor nyujtottak nekünk segitséget, hogy meg ne tántorodjunk és el ne essünk! Mi pedig örömmel fogunk nekik beszélni az iránt uk való szeretetünkről.

[27]Jelenti, hogy találkozni fogunk azokkal, akiket az Úr ügyének hűséges munkásaiként ismertünk és akiket szerettünk és egy időre elvesztettünk. Jelenti ez, hogy egyesülünk velük örökre végtelen örömben. Ezek mindegyike egy fényesen ragyogó csillag lesz a mi Atyánk királyságában, akik bizonyára külömbözni fognak a ragyogásban, azonban mindnyájan dicsőségesek lesznek a király palotáján belül.

[28]Jelenti ez, hogy nemsokára megismerkedünk a királyi ház fiainak minden tagjaival, akiknek a szépségére maga az Úr vágyott. A dicsőség ruhájába öltözve, mindegyiknek az ábrázata Isten örökkévaló szeretetétől fog ragyogni, akik „társnőiktől“ követve, mint a papok és királyok ezen dicsőséges társasága szeplőtlenül fog megjelenni Jehova trónusa előtt. Mily csodálatos látvány lesz ez!

[29]Jelenti ez, hogy nemsokára,- ha hűségesek le-

FEL

szünk, szinről-szinre fogjuk látni az Urat és el fogjuk neki mondani az iránta való szeretetünket, ugy, ahogy kivánjuk. Ő, aki saját drága vérével váltott meg minket, aki betakart minket az igazságosság ruhájával, aki védelembe vette a mi ügyünket Jehova törvényszéke előtt, aki átvezetett minket a szűk ösvényen, aki védett és oltalmazott minket, aki megszabaditott minket az ellenségeinktől és aki elhozott minket épségben a mi dicsőséges otthonunkba, az az urak Ura, a királyok Királya. Ő az, aki be fogja mutatni az ő dicsőséges menyasszonyát az Atya trónusa előtt, a mennyei kórus diadalmas és elragadó zenéje közepette.

[30]Jelenti ez, hogy nemsokára látni fogjuk Jehovát, az Örökkévalót, akinek sohasem volt kezdete és akinek soha sincs vége: aki szeretet és akinek szeretete tervezte mindezt a mi számunkra. Akkor látni fogjuk dicsőséges ábrázatát és megmaradunk az ő szine előtt. Tehát a királysághoz fogunk tartozni és ezért értékelnünk kell az ő szent prófétájának a szavait, aki a mi bátoritásunkra és javunkra ezeket irta: „Sőt áldássá tetted őt örökké, megvidámitottad őt szined örömével. Bizony a király bizik az Úrban és nem inog meg, mert vele a Magasságosnak kegyelme." — Zsoltár 21:7, 8.

[31]Ime egy nehány nekünk tett igéret, hogy ezeket Isten népe elé tartsuk bátoritásul. Ezért haladjon mindenki a szűk ösvényen át a királyság felé és meritsen abból bátoritást és vigasztalást. Még egy kis idő és szinről-szinre fogjuk látni és ismerni őt, ugy, ahogy ő ismer minket. Akkor azután örökké fogunk élni ebben a házban, megtartván annak szépségét és templomában folytonosan ismereteket fogunk szerezni.

[32]Az uj esztendő kilátásai csodálatosak. Bátran előre ti Istennek Izraelje. „Elközelitett a mennyeknek országa!"

MIT JELENT A VILÁGNAK

[33]A világ sokáig sötétségben volt az Istent utánzó ördögnek elnyomó hatalma alatt. Oly erősen elsáncolta magát, hogy azt hitte, hogy sohasem lehet majd onnan kivetni. Azonban itt a hatalmas király, aki most darabokra zúzza Sátán birodalmát és le fogja rombolni minden gonosz műveit. Nagy munka ez. Szükségképpen sok kinnal és szenvedéssel fog járni. A leszámolás ideje lesz, amilyet az emberiség soha nem ismert: és hála Istennek, Jézus megmondja nekünk, hogy ilyen többé sohasem lesz. A föld népei most nagy nyomoruságban vannak. A népek nemsokára a legnagyobb mélységbe fognak sülyedni és a zavar meg fogja szelidíteni a fennhéjázók és a gőgösök lelkeit. Az egész világ ide-oda fog támolyogni és tántorogni, mint egy részeg ember és eljut leléményességének végéhez. Akkor kiáltanak majd az emberek bajukban az Úrhoz és ő meg fogja őket szabaditani nyomoruságukból.

[34]Azonban ezelőtt, a legsötétebb órában, az egyháznak sietve némi élelmet kell elhelyezni, melyhez a szenvedő emberiség hozzájuthat: némi élelmet, amelyből az emberek lelke táplálkozhatik, hogy némi remény legyen beléjük oltható. Isten akarata, hogy ez megtörténjék. (Máté 24:14) Ezért az Úr minden megszenteltje a földön, tartsa szem előtt, hogy az 1924-iki esztendő a serény tevékenység esztendeje kell, hogy legyen. Az Úr megadja az ő népének a szükséges erőt és az Úrban való örömük lesz az ő erejük.

A KIRÁLYSÁG

[35]A föld sötét éjszakájának homályából feltör majd az Igazság Napjának fényes sugara, amely gyógyitó erejü fényével fog felkelni. Békességet és nyugalmat hoz majd a fáradt lelkeknek. A királyság két változatban van ábrázolva: az egyik rész észak felé, azaz Jehova trónja felé, amely égi központja az egész világmindenségnek, székhelye az isteni birodalomnak: és a másik dél felé, a királyság földi változata, melyet a hatalomhoz jutott régi hűséges emberek irányitanak, akik Krisztus felügyelete alatt tevékenykednek. A közbeeső völgy, melyet a királyság két változata alkot, áldásos menedékhelyet fog nyujtani a szegényeknek és elnyomottaknak, akik éhezik, szomjuhozzák az igazságot. Ezen áldásos völgybe fognak ők repülni és ott találják meg majd az édes nyugalmat.

[36]Ime a vak, a sánta, a béna, a beteg, a fáradt, a kimerült, az elnyomott és a szegény — mind sietni fognak ezen áldásos völgy felé. És miért? Mert a dicsőség királya ott igazságosan uralkodik. Az uj uralom az ő vállain. A méltányosság és igazság kormánya ez minden ember javára. A nép akkor majd megtanulja, hogy az ő nevét Csodásnak nevezze, mert senki nincsen, aki a nagy Királyhoz hasonló volna. Meg fogják tudni, hogy ő a nagy Tanácsadó, mert ő meg fogja nekik mutatni az útat a szentség magas útja felett, amely végtelen örömre vezet. Meg fogják tudni, hogy ő Jehova után a hatalmas Isten, mert ő minden hatalmát a nép jóléte érdekében fogja gyakorolni. Meg fogják tudni, hogy ő az örökkévaló Atya, mert a király örökkévaló életet ad majd azoknak, akik engedelmeskednek az ő törvényének. Meg fogják tudni, hogy ő a Béke Fejedelme, mert ő megteremti a békét a földön, melyet többé soha meg nem zavarnak. Az ő békessége és igazságos uralma alatt az emberek, akik engedelmeskedni fognak az ő akaratának, erőt, egészséget és boldogságot kapnak. A félelem elrepül tőlük és ezen az áldott napon minden ember ül majd a szőlőlugas (Krisztus uralma) alatt és a fügefa (a kormányzat földi változata) alatt és senki sem fogja őket megfélemliteni. Ez a dicsőséges és boldog munka addig fog tartani, amig minden ember fogja őt dicsőiteni. És az egész földkerekség visszhangzik majd öröménekeiktől, egymásnak mondván: „Minden, ami lélekzik, dicsérje az Urat."

[37]A 144,000 királynak, a királyok nagy királya Jézus Krisztus vezetése alatt, meg lesz az előjoga, hogy részesithetik az embereket ezen áldásokból. Nos hát, ma is mondja a mennyei Isten a királyságbeli osztálynak a földön az ő prófétája útján: „Mondjátok a népek között: Az Úr uralkodik, megerősitette a földet, hogy meg ne induljon, ő itéli meg a népeket igazsággal." (Zsoltár 96:10) *Felhivás ez a tettre. Áldott a keresztyén, aki hallja és engedelmeskedik az ő hivásának.* „Ezért övezzétek fel lelketeket, legyetek józanok és reméljetek mindvégig."

[38]A kilátás az 1924-ik évre csodálatos, buzditó,

FEL

megkapó. Örvendezzetek ti fiai az Istennek, ti leendő királyok, amikor hirdetitek a világnak a megszabadulás üzenetét: „Elközelitett a mennyeknek országa!"

Vigyázó! mit mondasz az éjről
Ugy tetszik, mintha hajnal hasadna?
Vándor, a sötétség már mulik,
Kétség s félelem száll tova.
Vigyázó! mondd, elmulik-é
A föld sóhaja s bánata?
És meg fog-e a földön nyilvánulni
A nagy Isten szent akarata?
Igen, vándor, aki lett igérve,
Eljött immár, a Béke fejedelme.

BEREÁN KÉRDÉSEK.

Hogyan kezdődik az 1924-ik év a világnak? Hogyan irja le Jóel próféta? Mi a keresztyén kilátása és utalt-é erre Jézus? 1. prf.

Mi Jehova vádja a névleges Cion pásztorai és nyájőrzői ellen? 2. prf.

Mit jelent a Jehova ábrázatának a világosságában haladni? 3, 4. prf.

Ki a király és mit kell a királynak megtenni, mielőtt uralkodhatna? 5-8. prf.

Mikor és hogyan választatnak ki az alkirályok és alpapok? 9, 10. prf.

Mikor és hogyan gyüjtetnek össze a szentek? Minek neveztetik ezen időszak? 11. prf.

Meddig tart az aratás és mi ennek a bizonyitéka? 12-15. prf.

Mit jelent az „aratás" az egyháznak? Mi legyen ennek az üzenete?

Mily tapasztalatok fogják kisérni az üzenet hirdetését? 16-18. prf.

Mi a jelentése a „vég" szónak Máté 24:14-ben? Es az „álhatatos" szónak? 17-19. prf.

Mily következtetések vonandók le ezkből a szavakból? Vajjon némely megpróbáltatások saját sorainkon belül fognak-e jönni? 20 prf.

Mely szentirati helyek hoznak nekünk örömöt és boldogságot hogyha gyakoroljuk magunkat azokban? Minek a világánál kell néznünk a mi földi zarándoklásunka? 21. prf.

Hogyha tüzes próbáltatások közepette vagyunk saját sorainkon belül és kivül, hogyan lehetséges egyidejüleg nagyon örvendeznünk? Honnan jön ez az öröm? 22. prf.

Föltételezve, hogy a teljes felszentelődés az egyetlen elfogadható mód, mi következik ebből? 23. prf.

A legjobb eladási eredmény — az egyetlen, melyet az Úr áldása kisér — mely útnak a követéséből ered? 24. prf.

Mik azok a logikus, örömteljes és buzditó gondolatok, amelyek eszünkbe jutnak, hogy szemléljük a szentek megdicsőülését? 25-32. prf.

Miért lát a világ csak sötétséget és homályt és miért jönnek az emberek zavarba, hogyha józanul merészelnek gondolkozni a jövőről? 33. prf.

Mily célt tartott az Úr szem előtt, mikor a királyság üzenetét a világ elé tette? 34. prf.

Mi fogja a világ felett lebegő sűrű felhőt szétoszlatni? 35. prf.

Hogyha szemünk elé varázsoljuk a Milleniumot, mit láunk? Miért? 36. prf.

Mi a Zsoltár 96:10 versének a jelentése? Mit fog az jelenteni azoknak, akik ezt önmagukban beteljesitik? 37, 38. prf.

Watch Tower, 1924 január 1.

HÁLAADÓ GYÜLEKEZETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA

Január 16-iki idézet.

„Az Úr (Jehova) a mennybe helyheztette az ő székét." (Zsoltár 103:19).

AZ ORSZÁG, amelyért imádkozni tanitotta a Nagy Mester a kereszténveket, és amelyért imádkoztak és még most is imádkoznak, Jehova országa. Jézus mondotta, hogyha imádkoztok, akkor mondjátok ezt: „Mi Atyánk ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod" stb. Igaz ugyan, hogy Jézus Krisztus lesz a király az egész föld felett, azonban ezen hatalmát Jehovával teljes összhangban fogja gyakorolni és Jehova akaratának megfelelően. Minden dolgok az Atyától vannak; és van egy Úr Jézus, aki által vannak minden dolgok (1 Kor. 8:6). A Királyság ezért Isten királysága és Krisztus királysága.

A heti idézet azt mutatja, hogy Jehova a mennyekben állitotta fel a trónját. A trón jelképe a szuverén hatalomnak és tekintélynek. Azt jelenti, hogy az, aki birja a tront, annak önálló törvénykezési és felső hatalma, a legnagyobb tekintélye van és hogy senki nincs felette. Jelenti, hogy hatalmát és erejét korlátlanul gyakorolja. „Mennyek" szó, ebben az idézetben az égi világmindenséggel van vonatkozásban. Egy feltevés szerint a Plejád csoport volna az égi világegyetem középpontja, Jehova trónjának a helye, amelyről a főhatalmat gyakorolja. „Helyheztette" a heti idézetben föllállitást vagy létesitést jelent. Ezért megértjük, hogy Jehova a mennyekben állitotta fel vagy rendezte be a szuverén hatalom helyét és onnan irányitja a mennyek minden dolgát és kellő időben a föld minden dolgait Krisztus által fogja irányitani.

Mikor Jézus a mennyekbe szállt, az Atya a legkiváltságosabb helyet jelölte ki a számára Jehova közvetlen közelében és az ő trónján és a legnagyobb hatalom helyére tette az Atya után (Filippi 2:9, 11; Jelenések 3:21). Egészen világosan látszik, hogy Jehovának az a szándéka, hogy az uj világot az új teremtés által kormányozza, különösen pedig ennek Feje Jézus Krisztus által és hogy ezen hatalom gyakorlásában a föld dolgai felett az egyház társulni fog Jézus Krisztussal, mint királyok és papok még pedig Krisztusban (Jelenések 20:6). Az egyház erősitésére és bátoritására, amig a szűk ösvényen halad, Jézus ezt a rendkivül nagy és értékes igéretet teszi: „Ki győz, megadom annak, hogy az én

FEL

Királyi székemben üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyi székében."—Jelenések 3:21.

Minden hatalom forrása Jehova Istentől ered, és amennyiben hatalma a föld kormányzására és az ember helyreállitására vonatkozik, az Krisztus által gyakoroltatik. Az ő trónja, vagy igazságszolgáltatási hatalmának birói székét és a legfőbb hatalmat Jehova a mennyekben állitotta fel vagy létesitette. Ő készitette el az ujteremtést vagy királyi családot sok évszázadon át, amely most csaknem egészen teljes. Ennek feje már megkezdte a hatalom gyakorlását a földet illetően, és darabokra zúzza a gonosz nemzeteket és rendszereket előkészületképen az igazság, béke, és örök áldások királyságának teljes felállitására, amely áldások a föld minden engedelmes emberére kifognak terjedni. Ime rövid váza vagy képe az isteni hatalom gyakorlásának az emberiség megáldását illetően. Minél jobban értékeljük ezt a tényt, annál csudálatosabbnak tetszik az, hogy a nagy Jehova Istennek tetszett kiválasztani az emberek közül azokat, akiket ő az ő szeretett fiának Jézus Krisztusnak képmására átformál és akiket társörökösökké, társbirákká, társuralkodokká tesz meg a földhöz tartozó dolgok tekintetében. E csodás elrendezésen való elmélkedés sarkaljon minket arra, hogy szerényen járjunk Isten előtt és buzgón ismerjük meg és teljesitsük az ő akaratát.

Január 23-iki idézet.

„Én kértem ám fel az én királyomat az én szent hegyemen." — Zsoltár 2:6.

A „hegy" szó ez idézetben tulajdonitott értelme szerint Isten szent királyságának legmagasabb helyét jelképezi. Amint az előző heti idézetben láttuk, a királyság Jehova királysága, mert minden elrendezés tőle való. A próféta itten, mint Jehova szócsöve Jézus Krisztusról beszél, mint Isten királyáról, akit Jehova a hatalom legmagasabb helyére tett az ő királyságát illetően. Világos, hogy ez az idézet egy bizonyos időre alkalmazandó. Arra az időre, amikor a Nagy Király, Jézus Krisztus kezébe veszi a hatalmát és megkezdi az uralmát.

Jézus Krisztus király volt, amióta felkenetett a Jordánban, különösen pedig mennybemenetele óta, amikor Jehova jobbjára ült. Azonban uralmának megkezdésével várnia kell, mig a pogányok idei véget értek. Ő 1874. óta van jelen. Az ezt követő negyven év úgylátszik előkészületi idő volt. 1914-el érkezett el az idő, amikor „az, akinek ez jogában van, kezébe veszi az ő hatalmát és megkezdi az ő uralmát". Ez éppen akkor történt, amikor a népek össze-vissza gyülekeztek és háborúba mentek. Most pedig folytatják katonai készülődéseiket a nagy Armagedonni csatára.

Az emberek azt képzelik, hogy a mostani világhatalmak teljesithetik abbeni vágyaikat, hogy a béke és boldogság kormányát adják nekik. Hiu képzelődés. Egyidejüleg a mostani gonosz világnak kormányzó tényezői együttesen tanácskoznak Jehova ellen és az Ő felkentje, Krisztus ellen és lényegileg ezt mondják: „Mi nem akarjuk, hogy ez a Krisztus uralkodjon rajtunk. Törjük szét a kötelékeket és dobjuk el magunktól az ő bilincseiket." Hiu képzelődés ez, és fáradozásaik is hiábavalók lesznek. Eljött az idő és Jehova trónjára ültette az ő királyát. Ez az átmeneti időszak, s innen a nagy csata ideje a Fenevad és a Bárány között, amely összecsapás azzal fog végződni, hogy a Bárány teljes győzelmet fog aratni, amely győzelemben egyesülni fognak vele a diadalmaskodó szentek.

Mily csodás idő a földön lenni és tanuja lenni a régi kormányzó hatalom elmulásának és az uj bekövetkezésének! Mily nagy előjog és áldás, némi részt venni a bünbeteg és szenvedő világnak azon dolog hirdetésében, hogy a dicsőség királya a trónjára ült, és hogy nemsokára fel fognak ajánltatni az emberiségnek azon áldások, amelyeket oly sokáig reméltek, és hogy a királyság teljesiti majd minden becsületes sziv vágyát. Ezek a dolgok nagy ösztönzésül kellene hogy szolgáljanak a keresztyénnek, hogy erőteljesen nyomuljon előre és örömmel hirdesse, hogy „elközelitett a mennyeknek országa". Bizonyos, hogy az ujteremtés összes tagjai, akik a függöny innenső oldalán vannak, akik értékelik az áldásos időt, amelyben most vagyunk, a király házához méltó buzgóságot fognak kifejteni és hirdetni fogják másoknak az ő dicsőséges királyságát. Ezek az örömhirek el kell hogy jussanak a föld nemzeteihez tanuságként a nép előtt. Aki tehát nagyon szereti az Urat, az vegye ki a maga részét az üzenet hirdetéséből.

Január 30-iki idézet.

„Az uralom az ő vállán lészen". — Ésaiás 9:6.

„Uralom" jelenti a hatalom gyakorlását a törvények és cselekvési szabályok alkalmazásánál, irányitani a népet a jóra és megtiltván neki azt, ami rossz.

„Váll" a teherviselés helyét képviseli. Az uj uralom ellátásának terhe vagy felelőssége a Krisztuson nyugszik. Azon idő óta, amióta az ember az Édenből kiűzetett, folyton megkisérelte, hogy olyan uralmat létesitsen, amely jólétet és kényelmet, békét, boldogulást, szabadságot és boldogságot hoz neki. Derék emberek áldozták fel életüket azon célból, hogy elérjék ezt a jó eredményt. Azonban fáradozásaik hiábavalók voltak. Ez saját tökéletlenségüknek és annak a ténynek tulajdonitandó, hogy a Sátán, az istenutánzó, befolyásolta az ember gondolkodását és útját és most több mint hatezer évi fáradozás után egy kivánatos uralom felállitására az ember a végsőkig jutott el, és arcába mered a kudarc.

Jehova mindezt kezdettől fogva tudta. Ő ugy tervezte, hogy az ember a tapasztalatból tanulja meg a leckéjét. Ő gondoskodott megváltásáról az emberi-nem számára és most előkészíti az ő

FEL

királyi házát, a mennyekbe helyezte az ő trónját. Királyát ráültette a trónjára és nemsokára olyan kormányt ad az embereknek, amely nagyon is teljesiteni fogja becsületes vágyaikat. Ezen uj uralom terhe Jézus Krisztuson, a királyok Királyán és az urak Urán nyugszik. Nem hagyattunk kétségben az iránt, hogy milyen uralom lesz ez. „Ime igazság szerint uralkodik a király." (Ésaiás 32:1.) Az emberiség tömegei régen vágyakoztak egy igazságos uralom után és most belátják tehetetlenségüket ilyennek létesitését illetően. Azonban elközelitett az idő, amikor megtanulják azt, hogy mi a helyes. „Mivel ha itéleteid megjelennek a földön, igazságot tanulnak a földnek lakói." (Ésaiás 26:9.) Ez igaz, mert „a jogosságot mérőkötéllé tevém és az igazságot szinelővé". (Ésaiás 28:17.) Jogosság jelenti Jehova felállitott törvényeit, ezért Krisztus utján követelni fogja, hogy az emberek tartsák meg az ő felállitott törvényeit és tanulják meg, hogy oly igazságosak legyenek, mint amilyen igaz a szinelő.

Mostanáig az egész teremtés vajudott és vergődött a kinban, várván a királyi család megjelenését Jehova királyságában. (Rómab. 8:19, 22.) Az egész világ vajudik, mert semmit sem lát, amire reményét alapithatná. Itt az idő, hogy a keresztyén gyakorolja az ő Isten-adta megbizását, hogy „felemelje a megtört szivüeket és megvigasztalja a gyászolókat", azzal, hogy megmondják a népnek, hogy itt az igazságos uralom, mert elközelitett a királyság. Bizonyos, hogy az Úr egyik öröme ebben az időben, hogy eljött az idő, hogy kezébe vegye a hatalmát és megkötözze a Sátánt, hogy megtisztitsa a földet a gonosz rendszerektől és hogy felállitsa az igazságos uralmat. Meghivja a függönyön innen lévő egyház tagjait, hogy menjenek be az ő örömébe. Bémentél te az ő örömébe? Gondolj arra, hogy „az Úr öröme a te erőd", és látván e csodás események bekövetkezését, Isten minden gyermeke örvendezve fogja jelenteni: Ime a dicsőség királya. Elközelitett az ő országa!

Watch Tower, 1924 január 1.

IZRÁEL MEGMENEKÜLT A VÖRÖS-TENGERNÉL

Január 27—2 Mózes 12:37-től 18:27-ig

Isten hatalma megmutatkozott Egyiptom ellen—Mózes boldog Izráel megszabadulása miatt—A hitetlen Izráel kemény megpróbáltatott—Izráel a világnak is a tipusa.

„Erősségem az Úr és énekem, szabaditómmá lőn nekem."—2 Mózes 15:2

A VÁRATLAN rémület, melyet Izrael érzett, mikor a halál angyala végigvonult az országon, és Egyiptom minden elsőszülöttei levágattak, Isten azon közvetlen célját szolgálta, hogy népe szabadsághoz jusson. Az egyiptomiak nemcsak hajlandók voltak Izraelt elbocsátani, hanem kivánták is, hogy menjenek. Belátták, hogy az Izraelért való harc erejüket messze meghaladja. Aranyat, ezüstöt, ékszereket kináltak Izraelnek, kétségtelenül azért, hogy rábirják őket az ország gyors elhagyására. Az egyiptomiak nem tudták, és semmi ok nem volt rá, hogy megmondják nekik, hogy Izrael népe elkészült a szabadságra való kivonulásra. Izrael kora reggel mint gazdag nép vonult ki Egyiptomból (2 Mózes 12:36) szabadon és zavartalanul, anélkül, hogy csak egy kutya is megugatta volna őket, amint mentek és egyetlen gyönge ember sem volt közöttük. (Zsoltár 105:37, 38) Nem egyenesen Kanaán felé lettek vezetve, hanem a Veres tenger felé, mert Isten még ujabb jelét akarta adni az ő szeretetének és hatalmának. Fáraó arra gondolt, hogy Izrael rossz vezetés alatt áll és hogy Jehovának nincs itélőképessége, mert Izrael „eltévelyedett a földön".—2 Mózes 14:3

[2]Az elmult hónapok izgalmas eseményei, amelyek Egyiptomban a borzalmas éjszakában érték el tetőpontjukat és Izrael az által, hogy megóvatott a húsvéti „vér" által és azután megszabadult—megmenekült kettős értelemben: megmenekültek első szülöttjeik—és maguk is kimenekültek Egyptomból—Izraelben többeknél lángoló lelkesedést váltott ki és Jehovának az ő megsegitésükre kinyujtott kezét látták ezekben a dolgokban.

[3]Azonban az elsőszülöttek elvesztése által okozott ijedelem csak rövid időre rémitette meg az egyiptomiakat, Fáraó dőresége csakhamar visszatért. Nemsokára ismét kihivó magatartásra vetemedett és mivel Egyiptomban még nem volt megtörve (épugy, ahogy Franciaország és Anglia sincsen még megtörve a nagy háboru okozta ember és anyagveszteség által), Faraó és az ő miniszterei és tábornokai, abban a hitben, hogy most már további baj nem érheti őket, elhatározták, hogy Izraelt visszahozzák a szolgaságba. Időközben Fáráó összegyüjtötte seregét. Izrael a tengernél volt, akit Isten angyala és a felhőoszlop vezetett oda (2 Mózes 13:21, 22). Mialatt Izrael további irányitásra várt, egyszer csak látják, amint az egyiptomi hadsereg közeledik. Nagy félelem szállotta meg őket, mert nem igen tudtak volna az egyiptomiaknak ellentállani és nem volt menekülés. Veszélyes helyzetükben Mózes ellen keltek ki és megfeledkeztek Istenről.—Zsoltár 106:7.

ISTEN MEGMUTATJA HATALMÁT EGYIPTOM ELLEN

[4]Isten megmutatta Mózesnek, hogy neki további céljai vannak Egyiptommal (2 Mózes 14:1—4) és Mózes kérte a népet, bizzanak Istenükben, aki oly csodálatos hatalmat nyilvánitott az ő érdekükben, és aki olyan jószándékkal van eltelve irányukban. Mózes szivének alázatossága és nagysága, amely később az ő jellemében annyira

FEL

megnyilatkozott, és amely nélkül senki sem lehet Isten népének méltó vezetője, már jelentkezett. Panasz nélkül viselte el népe panaszkodásait: „Megálljatok és nézzétek az Úr szabaditását... Az r hadakozik tiérettetek, ti pedig veszteg legyetek." (2 Mózes 14:13, 14). Kijelentette továbbá, hogy utoljára látják az egyiptomiakat.

[5]Mózes látta, hogy ez Jehova dolga, és hogy ez a hatalmas fennhéjázó nép Isten ellen hadakozik, mikor Izraelt támadja. De mikor az Úrhoz jött utasitásért, az Úr ezt mondotta neki: „Mit kiáltasz hozzám, szólj Izrael fiainak, hogy induljanak el". (2 Mózes 14:15) Az ezen szavakban kifejezésre jutó szemrehányás mintha azt jelentené, hogy Mózesnek még a járhatatlan tengeren is át kellett volna a népét a veszélyből vezetnie. Folytatólag pedig azt mondja az Úr: „Emeld fel a te pálcádat és nyujtsd ki kezedet a tengerre". Mintha emlékeztetni akarta volna Mózest mindarra, ami Egyiptomban történt a pálca által és hogy Mózesnek bizonyosra kellett volna vennie, mivel az Úr a tengerig vezette őket, hát elvárta volna Mózestől, hogy használja csodatevő pálcáját, hogy utat nyisson rajta.

[6]Az Úr azután a tüzoszlopot, amely Izrael előtt volt, mögéjük tette át, és ezzel némi védelmet nyujtott nekik az által, hogy ellenségeik előtt láthatatlanná tette őket. Ez is zavarba ejtette az egyiptomiakat, mert nem tudhatták, hogy mit tesznek az Izraeliták. Amint Mózes fölemelte a pálcáját, a vizek kettéoszlottak előtte. A zsoltáriró mondja ezekről a csodás dolgokról: „Mi a bajod te tenger, hogy megfutamodál?" (Zsoltár 114:5) Az r egész éjszaka erős szelet támasztott, és a vizen keresztül ut keletkezett és tartatott fenn.

[7]Izrael rálépett az uj utra és Isten megállitotta a járásukat. Amint a felhő Izraelt követve megindult, az egyiptomiak látták, hogy mi történt és előrenyomultak azzal az elhatározással, hogy *elpusztitják* Izraelt. Mikor az egyiptomiak a tenger közepén voltak, a hold nem világitott nekik és az ég elsötétedett. Nagy vihar támadt dörgéssel és villámlással (Zsoltár 77:16-20), amely oly szokatlan ebben az országban... Ők látták, hogy Isten harcol az ő népéért. Megfordultak, hogy elmenekűljenek, azonban ugy találták, hogy ez nehezen megy. A tenger visszanyerte erejét. Faraó serege fogva volt, egyetlen ember, egyetlen ló sem menekült meg, ott tört meg Egyiptom hatalma. Isten hűséges szolgájának nem szabad bizni a saját tökéletlen itéletében. Ha Isten parancsolja, ugy készen kell hogy legyen a pálca felemelésére Isten ellenségeinek az elpusztitására, amilyen kész volt arra, hogy felemelje Isten népének a megmentésére.

MÓZES BOLDOG, MERT IZRAEL MEGMENEKÜLT

[8]Izrael szabad volt. A tenger most ott hullámzott közöttük és szolgaságuk országa között, és ellenségeik elpusztultak. Ujabb támadás többé nem volt lehetséges. Mózes, akinek a vállára oly sulyos teher tétetett, győzelmi énekben tört ki, amelyből a mi „Arany" idézetünk van véve. Ez az ének a prófécia birodalmába van emelve, mert az esemény, melyet feljegyez, tipikus. Első győzelmi éneke ez a Bibliának, amely tény jelzi az eseményt, amelyet mint tipikust feljegyez Isten végső győzelméről a bűn seregei és hatalma felett. Az összes következő győzelmi énekek alapjának mondható ez az ének, mert kulcsot ad az összes többi következő profétikus énekekhez, és meghatározza a stilusokat.

[9]Előbb megjegyeztük, hogy mindenütt, ahol Isten népe felhivatik a szentirásban, hogy énekeljen, vagy szájukba szavak adatnak az elért szabadulás feletti öröm kifejezésért, ezekben a szavakban mindig van utalás az Ur visszatérésére és a mennyek országának a felállitására, ugyszintén az ő népének a bün és a gonosz hatalmak feletti győzelmére. A 95—98 zsoltárok példák a szentirásban mutatkozó ezen szokásra (gyakorlatra.) Mózes és Mirjam énekei (2 Mózes 15:1—21) ezért profétai kijelentések az Ur mai népének, akik az ő kegyelme minden diadalának és irányukban való jóságának, és az emberiséget elnyomott hatalmak megtörésének örvendeznek.

[10]A Biblia tanuló meg kell, hogy lássa Isten népének a hasonló helyzetét. Ennek titka természetesen az, hogy ennek szerzője Isten, és hogy a dolgok, melyeket Izrael felszabaditásáért müvelt, ábrázolásai (képei) azon dolgoknak, amelyek megfognak történni, mikor majd elakarja pusztitani a Sátán birodalmát és a világi hatalmakat és a dolgok mostani rossz rendjét.

[11]A Biblia-tanuló meg kell, hogy lássa a kapcsolatot a Vörös-tenger tulsó partján elhangzott ének között és azoknak az éneke között, akik az „üvegtengeren" győzelmet arattak a fenevadon és annak a képén, akik Isten hárfáján játszanak és akik Mózesnek az Isten szolgájának az énekét éneklik, és a Báránynak az énekét. (Jel. 15:2, 3). Ezek megszabadultak a fenevad hatalmából, és szolgálják az Istent az ő kinyilatkoztatott akarata világosságánál, dicsőitvén az ő nevét, amig az alkalmak a szolgálatra nyitva állanak előttük.

[12]Izrael megszabadulása nemcsak az egyház megmenekülését képviseli a Sátán hatalmának az elpusztitásakor, hanem egyben képe is Krisztus teste egyéni tagja megszabadulásának. Jelzi szabadsága elnyerését a gonosz szolgaságából. Az, aki el van temetve Krisztussal, meghal a Sátán hatalmára nézve és szabaddá lesz Krisztusban. A sötétség országából Isten szeretett Fia országába kerül. (Kol. 1:13). A Sátán néha átugrik a tengernek tulsó oldaláról és el akarja hitetni Isten gyermekével, hogy még nem szabad és néha sikere is van annyiban, hogy szükségtelen félelmet idéz elő. Jézus megszentelt követői ne reméljenek minden emberi gyengeségtől való megszabadulást, de meg kell szabadulniok a Sátán hatalmától.

A HŰTLEN IZRAEL SULYOSAN MEGPRÓBÁLTATOTT

[13]Van ezekben az eseményekben még egy másik tipus. Izraelnek, Isten kiválasztott népé-

FEL

nek a kiszabadulása Egyiptomból, jelzi Isten emberi fiainak a kiszabadulását (Csel. 17:28, 29.) a minden gonosz hatalmak szolgaságából. E gonosz rend vezérei belekergetik a világot az Istennel való harcba, amely nyomort hoz a népekre, ők rájuk pedig pusztulást, és csak akkor, ha a világ elpusztitói meg fognak semmisülni, lesz meg az emberekben a készség arra, hogy meghallgassák az igazság szavát és hogy elfogadják a mennyek országának uj elrendezését. Nem telik el hosszu idő, mig a megszabaditott emberi család fölveszi a Megváltó énekét. Örvendezni fognak az ő Mózesükben, a Krisztusban, és áldani fogják Istent az iránt uk való jóságáért, még ha most nem is tisztelik az ő akaratát.

[14]Anélkül, hogy tovább késlekedtek volna, mint amennyire az induláshoz való felkészüléshez szükséges volt, az Izraeliták útra keltek. Ismét délre fordultak, Sinai felé. Eljutottak Márá-hoz, ahol a legnagyobb csalódásukra a viz keserü volt. A keleti nap perzselő heve alatt a vizhiány igen nagy csapás és a kissé háládatlan nép nyomban zugolódni kezdett Mózes ellen, mondván: „Mit igyunk?" Mózes az Urhoz kiáltott, és az Ur mutatott neki egy fát, amelynek bedobása a vizbe azt édessé tette. Ez az eset nagyon röviden van elbeszélve; azonban az elhelyezése nyilvánvalóvá teszi, hogy az Ur szemeiben az fontos volt, mert „ott megkisérté őket az Ur". (2. Mózes 15:25.) Ez a megpróbáltatás ideje volt, és az Ur ott kezdett föltételes intézkedéseket foganatositani az ő megáldásukra. Az egyiptomi betegségektől való mentességük attól függött, hogy elfogadják-e az ő rendeleteit.

[15]Márából Izrael Elimbe ment, ahol „tizenkét forrás vala és hetven pálmafa, és tábort ütének ott a vizek mellett". (2 Mózes 15:27.) Elim pihenésre alkalmas hely volt, minthogy ha Isten, aki most különös viszonyban állott az ő népéhez, a pihenés és áldás helyéhez hozná őket. Izrael egy ideig Elimben maradt és azután az Elim és a Sinai közötti pusztába vezettettek. A pusztában nem volt élelem ilyen sokaság számára, mire az egész gyülekezet Mózes és Áron ellen zugolódott, mondván, hogy inkább haltak volna meg az Ur kezétől Egyiptomban, ahol a husosfazekaknál ültek és jóllakhattak kenyérrel, semhogy Mózes és Áron a pusztába vezessék őket, ahol az éhség öli meg őket. Ezek a zugolódók olyan romlottak voltak, hogy nem akarták látni, hogy mindezek a csodák magának Jehovának a megnyilvánulásai voltak. Semmit sem akartak látni Mózes és Áron némi fáradozásán túl, éppen ahogy most is egyesek csak emberi igyekezetet látnak az Ur munkájának az irányitásában. Látszólag, anélkül, hogy Mózes szólt volna, az Ur kenyeret adott nekik az égből; és a manna Isten felelete volt a nép zugolódására. Ezen időtől kezdve a manna 40 éven át hullott. Izrael átment a Jordánon és az Igéret földjén volt. A manna eljövetelével Isten kinyilatkoztatta magát Izraelnek, mert tudtára akarta adni népének, hogy hallotta az ő zugolódásait".—2. Mózes 16:10—12.

IZRAEL A VILÁGNAK IS TIPUSA

[16]A bűn pusztaságából a nép Refidinbe ment, ahol nem volt ivóviz. Mikor a nép civakodott Mózessel, ő erre azt felelte, hogy valóban megkisértik Istent, mert azt kérdezték: „Közöttünk van-e az Isten, vagy nem?" Hamar elfeledték nagy felszabaditójuk kegyelmét és hatalmát. Mózes kiáltott az Urhoz, és megmondotta neki, hogy a nép majdnem megakarja kövezni. Akkor volt, hogy Mózes parancsot kapott, hogy sujtsa meg a sziklát. „És viz jő ki abból, hogy igyék a nép". (2. Mózes 17:1—6.) Mériba a keserü emlékek helye volt.

[17]A jelen igazság világánál csaknem magától értetődőnek látszik, hogy Izraelnek a Vörös-tengertől a Sinaig való útján Isten képét adta az emberi család korai utazásának, amint elindul a szentség magas útján. A Sátántól való megszabadulása után szükség lesz legeltetésre, rá fog jönni arra, hogy az emberi természet és az emberi vágyak rosszizü vizeit Isten a maga módján megédesitheti. Annak a fának az ágai, amelyek megédesitették a Máráh vizeit, találóan képviselik Isten akaratának az elfogadását és az ehhez való alkalmazkodását, amely megjavitja az emberiség gondolkodását és megédesiti a lelkületüket. A pihenés örömei Elimben az édes felüdülést képviselik, amelyet az emberiség a 12 forrásból, Isten egyházából és a 70 pálmafa árnyékából, a régi kiválóktól fog nyerni, akik akkor az egész föld fejedelmei lesznek. (Zsoltár 45:17) A manna, amely a pusztákban hullott, jól képviselik az élet kenyerét, melyet az éhes és a még mindig oktalan nép fog kapni; és a viz, amely Refidimben a sziklából folyt, találóan képviseli az életetadó igazság vizét, amely szabadon fog folyni és minden szükségletet ki fog elégiteni. A Vörös-tengertől a Sináig való út, amely Izrael célja volt, a világ haladását képviseli, a Sátántól való megszabadulása idejéből, mig eljut ahhoz az időhöz, amikor szövetséget kell kötnie Istennel.

BEREAN KÉRDÉSEK

Mik voltak Izrael kivonulását környező közvetlen körülmények? 1.

Mennyiben volt ez kettős szabadulás? Mi volt az eredmény Izraelre nézve?

Nehéz-e megtörni a keményszivü világszellemet? Miért szállta meg Izraelt a rémület? 3.

Mi volt Mózes nehány kidomborodó jellemvonásn? 4.

Megbocsátható volt-e Mózesnek, hogy Isten további irányitását várta? 5.

Hogyan és miért voltak most az egyiptomiak zavarban? 6.

Ird le az egyiptomiaknak a tergerbe valé pusztulásukat. 7.

Magyarázd meg, hogyan emelkedik Mózes éneke próféciává? 8.

Mily különös dolog látható a Bibliában feljegyzett diadalénekeknél? 8.

Hogyan lehet a biblia mindig uj, hogyha 1800-tól kb. 3500-ig iródott.

Ki állt az üvegtengeren? Mit énekelnek ezek? 11.

Mit ábrázol Izrael kiszabadulása? Mi a mi kiváltságunk a Sátán befolyását illetően? 12.

Nevezz meg egy más tipikus tulajdonságot. Mit csinálnak most az egyháziasság vezérei? Vajjon a világ is meg fog szabadulni? 13.

FEL

Hol volt Izrael következő tapasztalata? Boldogok voltak-e? További próbára tette-e őket az Isten? 14.

Hová ment ezután Izrael? Volt-e elég élelem? Hogyan élelmeztettek? Hogyan nyilatkoztatta ki magát az Isten Izraelt illetően a következő 40 év folyamán? 15.

Hol állapodott meg ezután Izrael? Mi történt most? Hogyan mentette meg őket Isten? 16.

Mily tipikus tanitásokat vonhat le a Bibliatanuló ebből az elbeszélésből? 17.

Watch Tower, 1924 január 1.

VI.-IK KÖTET

AZ UJTEREMTÉS KÜLÖNÖS FÖLDI KÖTELESSÉGEI

XIV. TANULMÁNY.

(Folytatás az 1923 évi decemberi számból)

30. Abban az esetben, amikor a feleség nem rokonszenvez a jelen igazsággal, mily eljárást kellene a férjnek követnie?

MI ismertünk körülményeket, amelyeket bölcsnek tekintettünk, midőn az atya, életét biztositotta. Ez különösen abban az esetben áll elő, midőn a feleség, férje nézeteit a korszak változás közelségére vonatkozólag *nem* osztja és a biztositásban kedélyének megnyugtatását látja. Ha a férj és feleség nézetei üzleti alapon, erészben fedik egymást, akkor tartsa ő (férj) fent, a már fennálló biztositást. Persze nem akarjuk, hogy ugy értsenek, mintha a biztositást ajánlanók. Mi csak azon véleményen vagyunk, hogy az Irás az ujteremtéseknek erészben előirásokat nem adott és hogy mindenki itéletének van átengedve, hogy igy, vagy máskép akar-e cselekedni.

Azt tartjuk, hogy Máté 24:21-nek betöltése az 1915. évben fog megtörténni és azután az uj világrend nagy nyomoruság közepette fog megszületni. Ezen válságnál a kereskedelmi bankok, a biztositótársaságok, a vagyoni cimek a dagadó árviz által mind egyetembe elnyeletnek. Ez lesz egy fővonása a nagy nyomoruságnak és mindazok szivei szomorkodni és remegni fognak, kiknek akkor nincs más biztositékuk, más kincsük mennyben.

31. A nagy zavar idejére való tekintettel mit lehet elvárni a biztositó társaságok, főleg pedig a kölcsönös biztositótársaságok tekintetében?

Ésszerü, ha feltételezzük, hogy az ugynevezett kölcsönös biztositótársaságok már előbb és a többiek *előtt* fognak megbukni, mert tőke nélkül dolgoznak és a tagok hozzájárulásaitól függnek, és mert a válság bekövetkezése idejében a tagjárulékok nemcsak nem fognak szaporodni, hanem az üzleti nyomás folytán vissza fognak menni. Mindezen szövetkezeteknek összeomlása sokak reménységeit meg fogja semmisiteni, és sokaknak nagy zavart fog okozni.

Mindenkinek tehát legjobb tudása és lelkiismerete szerint kell eldöntenie, hogy részére birtoka és jövedelme felhasználásánál mi a legbölcsebb eljárás. De egy ujteremtés, ki az Ur iránt való hite által vezetteti magát, sem fog megremegni a jövőre tekintvén, hogy félelem töltse el szivét. Nem is fogja bizodalmát egy emberi intézménybe sem helyezni, egy emberi intézményből sem fogja biztositékát, kincsét megalkotni és azután megtört szivvel ott állani, midőn ezen biztositék veszendőbe megy.

32. Tagjaivá lesznek-e az ujteremtések a szabadkőmüves vagy más titkos társaságoknak?

Hogyan áll most a dolog az egyletekkel, rendekkel és stb.? Helyes-e vagy nem az ujteremtés részére, hogy ezekben részt vegyen? Egyleteknél, melyek tisztán tagjaik gazdasági létének megkönnyitését tartják szem előtt, azt tartjuk, hogy ilyenekben az ujteremtések utóvégre résztvehetnek. Másként áll a dolog azon titkos szövetségeknél, melyek—hogyha helyesen vagyunk értesülve—vallásos szinezetüek. Mi itt nem vitatkozunk azokkal, kik ilyen titkos szövetségekhez tartoznak, époly kevésbbé, amint mi nem harcolunk különböző valláskülönbségek ellen. Mi ezeket ép ugy, mint amazokat, mint a nagy Babylon hajlékait tekintjük, melyek nem mind egyenlő piszkosak, de azért mind tele vannak zavarral és tévedéssel és a kiválasztott egyháznak az Irásban vázolt szervezetétől az alapitó és a 12 apostol által adott magatartási rendszabályoktól erősen eltérnek. Mind ezen félig vallásos társaságokhoz, egyletekhez, közösségekhez, rendekhez stb. az ujteremtéseknek véleményünk szerint semmiféle viszonyban nem kellene állaniok. Itt áll: „menjetek ki ő közülök és szakasszátok el magatokat azoktól, ezt mondja az Ur és tisztátalant ne illessetek.“ (II. Kor. 6:17.) „Istentiszteletük“, tanitásaik „ránk“ nézve tisztátalanok, habár rájuk nézve nem volnának is tisztátlanok. Miután a „mi“ megértésünk szemei kinyittattak, „nekünk“ minden dolog egy uj világitásban tünik fel, ugy, hogy oly dolgokat, melyeket egykor szerettünk, most gyülölünk és oly dolgokat, melyeket egykor gyülöltünk, most szeretünk.

33. Mennyiben gyakorolhat szabad választást az uj teremtés, más, kölcsönösen segélyző nem vallási természetü egyesületekbe való belépés tekintetében?

Ami azonban a más kötelékeket vagy egyleteket illeti, amelyeknek nincsen vallásos külszinük, hanem tisztán gazdasági természetüek, amelyek tagjaik részére kedvezőbb életlehetőséget igyekeznek teremteni, kiknek jelvényei nem jelentenek mást, mint külső hozzátartozandóságot, nekünk egyáltalában nincs ellenvetésünk az ellen, hogyha az „ujteremtések“ ezekhez tartoznak. Mindannyian az igazsághoz közelebb jutni igyekeznek és ily törekvést csak helyeselhetnek az ujteremtések. Mindannyian nem vették célba az isteni, vagy emberi törvények megsértését. Nem látjuk tehát be, hogy mit lehetne ellenvetni

FEL

az ellen, hogyha egy ujteremtés szükségesnek, vagy célszerünek tartaná, hogy egy ily egyletbe belépjen. A mi választásunk és a mi tanácsunk mások részére persze az marad, hogy amennyiben ez az egyes esetben lehetséges, az ujteremtéseknek csupán az Urral és az övéivel kellene kapcsolatban lenniök és minden emberi szervezettől lehetőleg távol kell maradniok. De mi nagyon jól tudjuk, hogy mily küzdelembe került, mig a munkásszövetkezetek elismerésüket kiesközölhették és hogy nélkülök a bérekkel és a munkások általános viszonyaival jelentékenyen rosszabul állanánk.

34. Mi a tanács a munkásszervezetek tagsága tekintetében.

Hogyha most általában ezen kötelékek törekvéseivel szemben szivből rokonszenvet érezünk, mégsem vehetnők át mindig és minden esetben a felelősséget eljárásukért, mert ezek gyakran erőszakos módon cselekednek. Rokonszenvet kell éreznünk nagy céljaikkal, hogy ellentállást fejtsenek ki a gazdagság tulságos felhalmozódása ellen, az önzők birtokában. De azt tartjuk, hogy a testvérek, kik oly helységekben laknak, hol a munkásszervezeteknek befolyásuk van és a munkabéreket magasan tartják, fizessenek önként és rendesen egy, a tagsági dijjal egyenlő összeget és engedelmeskedjenek az onnan kapott parancsoknak, amennyiben ezek nem ütköznek lelkiismeretükbe, de anélkül, hogy tagok lennének. Hiszen indokaikat erre röviden elő is adhatják, akkor, mikor járulékaikat oda viszik. Ez bizonyitani fogja, hogy nem a tagsági járulékkal szemben való idegenkedés miatt, hanem a szabadságszeretete miatt nem lépnek be és hogy nem kivánnak a munkásmozgalom gyümölcseiben részesülni anélkül, hogy a költségekhez a magukéval hozzá nem járultak volna.

Ha a tagság nem kerülhető el, akkor az irásban nem találunk tilalmat arra, mely annak utját állaná, különösen akkor nem, hogyha a tagság egy létkérdés volna. Ujteremtések ily esetben távolmaradhatnak az ülésektől és jelenlétüket azon ülésekre takaritanák meg, amelyekben előreláthatólag alkalmas időben egy jó szót emelhetnek, hozzájárulhatnak a béke és az igazság fenntartásához. Hogyha egy munkabeszüntetést rendeltek volna el, akkor vegyenek részt, de ne kövessenek el olyant, mi a nyilvános rendet megzavarná, vagy mások szabadságát korlátozhatná. Hogy ily dolgokra ők nem volnának kaphatók, azt nekik közölniök kellene az egyleti hatóságokkal, hogy ne rendeljék őket ilyen lelkiismeretükkel ellenkező szolgálatokra.

HAMISAN ALKALMAZOTT BUZGALOM.

35. Mi a „Kotnyeleskedő" és mi a Szentirati helytelenités egy ilyen tekintetében?

„Idegen dolgokba való beavatkozást", az Irás dorgálásra méltónak mondja, (I. Tim. 5 : 13; I. Pét. 4 : 15.) és igy nem egyeztethető össze az ujteremtés uj érzületével. Még a jelenlegi időfolyamat gyermekei nemükben elég bölcsek, hogy belássák, hogy azon rövid időtartam alatt, amely nekik kiméretett, őket saját ügyeik teljesen igénybe veszik és hogy ezek szenvednének azáltal, hogyha idegeneknek annyi időt szánnának, amely azok alapos megértéséhez szükséges.

Az uj teremtéseknek, kik az Urtól uj, egészséges érzületre nemzettek, — mielőbb be kell ezt látniok. Ezenkivül nekik ily beavatkozásokra még kevesebb idejük van, mint más embereknek, minthogy egész idejük, tehetségük, befolyásuk, az Urnak és szolgálatának van szentelve.

36. Hogyan kell ilyen esetben alkalmazni az Aranyszabályt?

Hogyha az ujteremtéseknek ezirányban az egészséges itélőképesség hiányzik, akkor az Irás intelmei által vezettetnek e részben. Némi meggondolás is afelett, hogy mily kevés idő marad nekik fölszentelési kötelességeik teljesitésére, bizonyára segitségökül fog szolgálni. Az is segithet nekik, hogy ha meggondolják, hogy az idegen dolgokba való beavatkozás az emberbaráti szeretet arany életszabályába ütközik. Bizonyára maguk sem látnák szivesen, hogyha valaki személyes ügyeikbe akarna avatkozni. Igy tehát másokkal szemben is ugy kellene nekik viselkedniök, amint ők kivánják, hogy velük szemben viselkedjenek mások. Ezért int az apostol (1. Thess. 4 : 11): „Igyekezzetek csendesek lenni és a ti saját dolgaitokat cselekedni."

37. A más dolgába való beleavatkozás természetes hajlandósága milyen különös formában támadja meg néha az ujteremtést?

Ezen természetes hajlandóság, hogy mások ügyeiről gondoskodunk, hogy itt és ott saját bölcseségünk kormányrudjával segitünk és egy más irányt akarunk behozni, hogy a szálkát ki akarjuk huzni a testvér szeméből, amialatt a gerendát saját szemünkben észre nem vesszük (Máté 7 : 3—5) magát néha az ujteremtésnél egy különös alakban érvényesiti. Elképzeli magának, hogy „kötelessége", hogy tanácsot adjon, megvizsgáljon, helytelenitsen, javitson stb., hogy ezt elmulasztani bün volna. Ez esetben a hajlam egy a rosszul vezetett lelkiismeret által megerősitett ösztönné lesz, mely néha őszinte embereket, valóságos ujteremtéseket teljesen megakadályoz, hogy az Urnak szolgálatában azt tegyék, amit tenni akarnak.

Vegye mindenki önmagát felügyelet és fegyelem alá és tanulja meg, hogy a szeretet és igazság követelményeinek megfeleljen. Tanulja meg a testvéri segitség és helytelen beavatkozás közti különbséget. Amennyire a mi megfigyelésünk terjed, egy ilyen önfegyelem a világnál ugy, mint Isten népénél, bizonyára sokszor azon következménnyel járna, hogy sok birálgatástól tartózkodna, mert egy kis meggondolás a szeretet és igazság követelményei fölött, azokat mindig jogosultaknak tünteti fel. Egy ilyen belátás következményei

FEL

a kölcsönös érintkezésben előnyös módon tennék magukat érezhetőkké.

38, Ha kisértésbe jövünk, hogy mások dolgaiba beleavatkozzunk, milyen kérdést tegyünk fel magunknak?

Mielőtt idegen dolgokba avatkozunk, jól fogjuk tenni, hogyha magunk elé azt a kérdést állitjuk: „Van-e nekem ahhoz valami közöm?" A legtöbb esetben, midőn a világgal érintkezésbe jutunk, világos lesz előttünk, hogy nekünk ott nincs mit helyteleniteni vagy birálgatni. Mi meghivattunk az Ur által és elfordultunk a világ folyásától, hogy a keskeny ösvényen haladjunk. *Ez* a mi feladatunk. Azt kellene kivánnunk, hogy a világ ne zavarjon minket, hogy zavartalanul követhessük az Urat: ekkor nekünk is zaklatás nélkül kell hagynunk a világot és a mi jóhirünket azok részére megtakaritanunk, kiknek füleik vannak, hogy halljanak. Minthogy a világ nincs meghiva az Ur által és nem halad a szük ösvényen, igénye van arra, hogy saját utját maga határozza meg. Megvan a joga, hogy mitőlünk elvárja, hogy nem avatkozunk az ő dolgaiba, sőt nem is kivánjuk, hogy azokba avatkozzunk. Ez nem fogja megakadályozni, hogy a mi világunk tovább is világitani fog és hogy mitőlünk egy közvetett befolyás fog a világra kihatni, melynek sem feddő szavakra, sem tolakodó beavatkozásra nincs szüksége avégett, hogy érvényesüljön.

39. Vajjon „minden lében kanál"-e a szülő részéről, hogyha a gondoskodása alatt álló családja dolgaiba avatkozik?

Hogyha egy üzletet a jelenlegi időfolyam egy gyermekével közösségben folytatunk, akkor persze nem lesz beavatkozás idegen dolgokba, hanem saját ügyeink vitele, hogyha mi is azután nézünk. Az sem idegen dolgokba való beavatkozás, hogyha a ház atyja a család minden ügyével törődik. De ennek nem szabad a hozzátartozók egyéni jogainak rovására történnie. A ház atyjának az Isten által reáruházott tekintélyét szeretetteljesen és bölcsen kellene érvényesitenie és nem volna szabad azt erőszakos uralommá elfajulni hagynia. A feleség különösségét, előszeretetét és izlését tekintetbe kellene vennie és ennek saját terén, a nőnek kellene, mint segitőtársának, mint a ház gondozójának teljes tekintéllyel birnia, végre távollétében azon helyzetben kellene lennie, hogy férjét minden családi ügyben helyettesithesse. A gyermekeket is koruk szerint egy bizonyos sajátosság illeti meg személyes ügyeikben. Az atyjának főfelügyelete csupán a rend és a béke fentartására, valamint a gyermekek testi, szellemi és erkölcsi fejlődésére terjedjen ki. Gyermekeit korán kellene arra szoktatni, hogy ne veszekedjenek egymással, ne avatkozzanak egymás személyes ügyeibe, egyszóval, hogy tartsák fenn az egymásközti érintkezésükben a felebaráti szeretet arany életszabályát.

40. Hol van az a „minden lében kanál" elleni figyelmeztetés, amelyet különösen meg kell szivlelni?

Sehol sem oly fontos, hogy az irás tilalmát, az idegen dolgokba való avatkozás ellen annyira figyelembe vegyék, mint éppen a kiválasztott osztály kebelében, és erészben a véneknek kellene jó példával előljárniok. A testvéreknek meg kellene emlékezni, hogy nem Isten célzata, hogy az egyik a másiknak ügyeibe avatkozzék és afölött vitatkozzék. Ne beszéljetek rosszat senkiről — ez érvényes itt is ugy, mint máshol. Ahol azonban a beavatkozásra való hajlandóság tennáll, habár ez csak a másiknak viszonyai fölötti tépelődés legyen is, ott jön a megszólás egész kiséretével, mint harag, gonoszság, gyülölet és veszekedés, a testnek és az ördögnek minden müvei, amint az I. Korinthus 3:3-ban s azt követő versekben olvasható. A rágalmazásnak sokszor egy kis magocskájából, a keserüség nagy gyökere fejlődik ki, amely által sokan kárukat valljak. Kinek uj érzülete van, ennek gyalázatosságát, minden további nélkül be fogja látni és arra fog törekedni, hogy otthon és a szomszédságban jó példát mutasson. A világ felismeri ugyan a gyilkosságban és a lopásban a büntetendő vétkeket, de az igazságosság tökéletesebb fogalmára van szükség, hogy megértsük, hogy az isteni törvény alapján az, aki szomszédjának jó hirnevét aláása, mint gyilkos és rabló jön tekintetbe. Nemesebb érzésü természetes emberek ezt különben érzik is, amint egy költő is mondja: „Aki pénztárcámat ellopja, az polyvát lop csak, de aki jó hirnevemet bemocskolja, az ellopja azt, ami őt nem teszi gazdagabbá, de engemet teljesen szegénységben hagy".

41. Mily nagy a nyelvnek a befolyása a természetes test tagjaira?

„ISTENT DICSÉRNI ÉS ÁTKOZNI AZ EMBEREKET"

Nem csoda, hogy Jakab apostol a nyelvet „az álnokság örvényének" nevezi, mely „teljes halálos méreggel". Nem csoda, ha kijelenti, hogy ez *azon* tag a testen, amelyet legnehezebben lehet zabolán tartani, s hogy ez mind e világot megégeti. (Jak. 3:6.) Ki nem tapasztalta ezt saját magán? Ki az, aki ne tudná, hogy a felerészbeni kellemetlenség életünkben zabolátlan nyelvekre vezethető vissza? Hogy meggondolatlan, sértő szavak háborukat gyujtottak fel, melyek milliókat nyeltek el és száz és ezer ember életbe kerültek? Hogy az összes perek fele onnan származik, és több mint a fele a családban való minden nyomoruságnak, amelyben az emberiség már 6000 év óta szenved? „Ez által áldjuk az Istent és az Atyát és ezáltal mondunk gonoszt az embereknek, kik az Istennek a hasonlatosságára teremtettek. Nem kell ezeknek igy lennie Atyámfiai" (Jak. 3:9). Egy keresztyén, aki csak azt tanulta, hogy ne lopjon, se ne gyilkoljon, de aki nyelvével felebarátjának jó hirnevét rontja, az igen kevés előhaladást tett a helyes uton és még igen messze van azon állapottól, amelyben egyedül lehet a mennyei királyságnak polgára.

FEL

42. Melyik az egyetlen és sikeres módszer a nyelv megfékezésére?

Sőt miután már egyszer megtanultuk felismerni, hogy mily romlott a mi nyelvünk bukott természetünk középpontjában, még akkor is észrevesszük, hogy mily rendkivül nehéz azt féken tartani. Ezért emlékeztetünk azon kipróbált módszerre, melyet az Úr maga mondott meg: A szivnek betöltése az igazság felismerésével és a jó iránti szeretettel.

„A sziv teljességéből szól a száj". Ha tehát sok fáradságunk van nyelvünkkel, az azt bizonyitja, hogy még hiba van szivünk tartalmánál. Mennél inkább rendbe jön ez, annál kisebb lesz a fáradságunk, amelybe nyelvünk megzabolása kerül. Ki mindig megvetéssel beszél másokról, az egy gőgös szivet árul el, tele uralomvággyal és önhittséggel. Aki mindig rosszat beszél felebarátjáról nyiltan vagy titokban, annak szive nem tiszta, nincs tele Isten szeretetével, mert „a szeretet a felebarátnak nem tesz rosszat", még gondolatban sem: „nem gondol semmi gonoszt". Még azt sem engedi meg magának, hogy rosszat higyjen felebarátjáról vagy hogy ily föltevéssel legyen iránta. Minden kétséges esetben a jobbat, neki kedvezőbbet fogja hinni.

43. Mi az uj léleknek a kivánsága rokonlelkekkel való barátkozásra?

Az önszeretet többnyire elég hatalmas, hogy megakadályozza, hogy valaki olyan valamit mondjon, ami saját magának árt. Az igazi, önzetlen szeretet most a felebarátot ugy szereti, mint önmagát és ezért ép oly kevésbé fog valamit a szomszéd vagy a testvér kárára mondani, vagy ilyenre célozni, mint ahogy azt a kedves énjére vonatkozólag teszi. Ebből kiviláglik, hogy mily fontos az ujteremtésre nézve, hogy a tökéletes szeretet benne legyen. Isten irányában a tökéletes szeretet minket nagyobb buzgalomra, az Úr szolgálatában nagyobb tetterőre és teljesebb odaadásra fog serkenteni. Az emberek irányában arra fog minket ösztönözni, hogy ne csak igazságosan és szeretetteljesen beszéljünk, hanem igy is gondolkozzunk. Ez a szentszellem (a szent érzület), amelyért imádkozni minket megtanitott a Megváltó és amelyről azt mondta hogy a mennyei Atya még szivesebben adja, mint ahogy földi szülők gyermekeiknek a jó adományokat adják. Persze csak akkor tudunk ezen szent érzületért őszintén imádkozni, hogyha szivből kivánjuk és törekszünk, hogy a szeretetet minden tevékenységünk és beszédünk és gondolkozásunk tartalmává tegyük. Hogyha igy vagyunk, akkor gyermekei leszünk a mi Atyánknak a mennyben és érdemesnek itéltetünk szeretetére és mindazon gyönyörü dolgokra, amelyeket megigért és fenntart azoknak, akik őt szeretik.

44. Mi a szónak a figyelmeztetése a gonosztevőkkel való szövetkezés ellen?

TÁRSADALMI KÖTELESSÉGEK

Ameddig az ujteremtésnek az ádámi test a szerve, ezuttal a természetes emberrel jön érintkezésbe és ezért bizonyos kötelességei vannak az emberi társadalommal szemben. Az uj érzület természetesen éhezi a más ujteremtésekkel való társaságot és mennél nagyobb haladást tesz, annál nagyobb lesz a szakadék, amely közte és világi vonatkozásai, ezen világ törekvései, a világ olvasóanyaga és beszélgetési tárgyai közt fennáll. Néhány embernél most azon kérdés keletkezik: „Meddig folytassa az ujteremtés viszonyát, amely ezen világ dolgainak elhalt, a még meg nem szentelt barátokkal?"

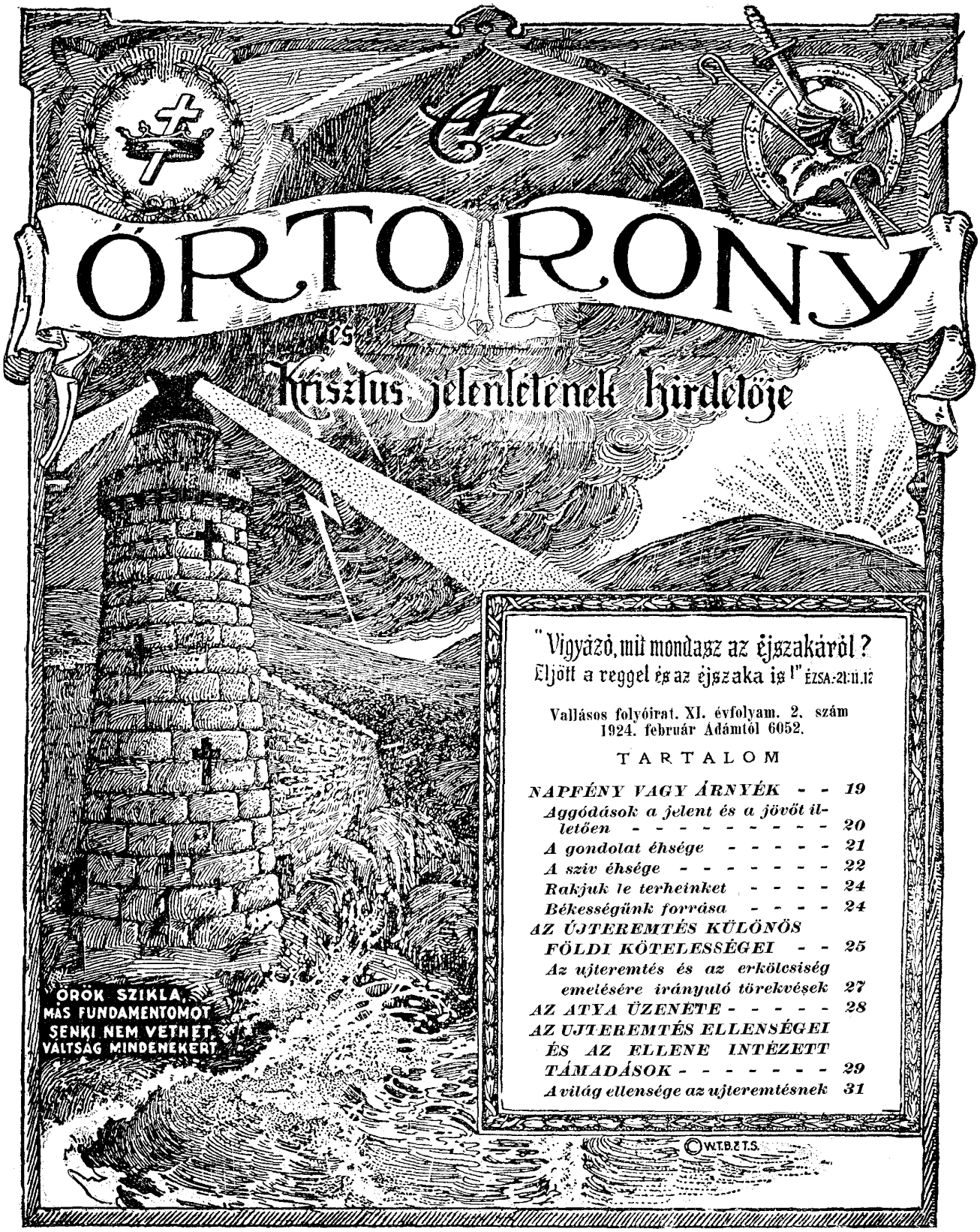
Ezen kérdést minden fölszenteltnek komolyan maga elé kell állitania, de magának is kell erre felelnie, mert két eset sem hasonló teljesen egymáshoz és igy nem lehet általánosan alkalmazható előirásokat adni. Az apostol azt tanácsolja, hogy ne legyen társaságunk gonosztevőkkel, olyanokkal, kiknek szokásaik nekünk tisztátalanoknak tünnek fel, hogy olyanok társaságát keressük fel, akikkel az uj érzület magát egynek érezheti. Mindenesetre nagyon okos lesz ezt a tanácsot követni, mert ezen társaság a régi ember tulajdonságainak nem fog táplálékot nyujtani és megfogja könnyiteni, hogy az apostol egy másik tanácsát kövessük, t. i. azt, hogy „amelyek igazak, amelyek tisztességesek, amelyek igaz cselekedetek, amelyek tiszták, amelyek szerelmetesek, amelyek jó hirüek" (Fil. 4:8.) azokról gondolkodjunk és azokat cselekedjük.

45. Milyenek legyenek a mi érzelmeink vérrokonaink irányában?

Vérrokonaink iránt persze nagyobb vonzódást kellene éreznünk, mint a hozzánk belsőleg és külsőleg távol álló világhoz. Hogyha tehát az Urnak szelleme hajt minket, hogy barátságosak és jóságosak legyünk minden emberrel szemben, ugy ezen tulajdonságoknak már előre és nagyobb mértékben javukra kellene szolgálniok rokonainknak, amennyiben erre alkalom van. De e részben figyelembe kellene vennünk, hogy nem volna okos, sem nem ildsszerü, hogy minden közelebbi és távolabbi unokafivéreinkkel, hugainkkal ép oly bensőséges, vagy még bensőségesebb érintkezést tartsunk fenn, mint a hit háztartásában levőkkel. Ebből kivesszük azon rokonokat, kik velünk szemben hivatkozhatnak az apostol szavára: „Ha valaki az övéiről... gondot nem visel, az a hitet megtagadta". (I. Tim. 5:8) Zsinormértékül szolgáljon nekünk az apostol szava: „Tegyünk jót minden emberrel, amint épen alkalmunk van, különösen pedig a hit-háztartásában levőkkel". Távolabbi rokonaink rangban közvetlenül a hitháztartása *után* jönnek.

(Folytatása következik.)

FEL

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ... mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt". „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeiteket: mert elközelget a ti váltságtok". — Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközül szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetü, elnevezésü, vagy felekezetü hivő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak,* igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (l. Péter 1:8-19; 1 Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (l. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek *sokféle bölcsessége*", — *amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek* fiaival ugy, ahogy most kijelentetett." — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Úr mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, ha tétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; inne arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem czeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — 1 Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben." — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához „meglája őt, amilyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s készitení őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ézs. 35.

ŐRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, STRADA SURDĂ 4. :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei, ujságpapiron 125 Lei, fél évre 75 Lei, ujságpapiron 65 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap borítóján közölt cimhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

MUNKÁSOK KELLENEK

Szükségünk van azonnal a következő foglalkozásu munkásokra:

1) 4 jó munkásra, akik dolgozzanak az anyagok vagonból való ki- és berakásánál. Azok, akik részt óhajtanak venni a munkában, irjanak azonnal, de el ne induljanak addig, amig tőlünk választ nem kapnak.

2) Március 1-ére szükségünk lenne 20 testvérre, akik dolgozzanak a házbontáson, fundamentumásásnál, betonkeverésnél stb.

3) Ugyanekkor szükségünk lenne 2 vagy 3 olyan testvérre, akik értenek a vasbetonmunkálatokhoz és vagy 2 olyan ácstestvérre, akik szintén értik a vasbetonmunkálatokat, akik tokokat készitsenek stb.

4) Március 15-ike felé szükségünk lenne 20 kőmüvesre, akik között lehetnek irástudók és nem tudók is.

5) Továbbá szükségünk lenne március 1-ére ácsokra, akik a fedélzetmunkálatokhoz értenek, akik közül azonban legalább hárman értsenek tervrajz után dolgozni.

Ha a testvérek közül akadnának ilyenek, akik hosszabb vagy rövidebb időre eljöhetnének Kolozsvárra, irjanak azonnal.

Feltételek: Amennyiben ez is egy része az Úr munkájának, mi nem fogunk tudni fixfizetéseket adni, kivéve a kosztot és egyéb szükségleteket. Ennek dacára, ha mégis netalán lennének olyanok, akik feltétlen rá lennének utalva támogatásra, a lehetőség szerint támogatni is fogjuk.

Azonban senki se jöjjön el addig, mig tőlünk erre vonatkozólag választ nem kap.

POSTA

Folyó évi február 1-étől kezdődőleg a „segélybélyeg" közönséges, nyilt levelezőlapokra és ajánlott levelekre *egyaránt 10 baniról 25 banira emelkedett, miért is* felhivjuk a testvérek figyelmét, hogy ezután levelekre 1 Leu „postabélyeget" és 25 bani „segélybélyeget" tegyenek, mert máskülönben nekünk a kétszeresét kell fizetnünk.

Ha valaki táviratot akar küldeni, csak ezt irja: „VIAȚA" CLUJ.

FEL

A VILÁGITÓ TŰZŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

XI. CLUJ-KOLOZSVÁR 1924. FEBRUÁR BROOKLYN 2. SZÁM

NAPFÉNY VAGY ÁRNYÉK

„Semmi felől ne aggódjatok".— Fil. 4 : 6.

ÉLETÜNK megfürösztheto a napfényben vagy alámerithető a legfeketébb sötétségben, aszerint, amint közel vagy távol vagyunk a fény forrásától. A fény és sötétség foltjai, amelyek egy vidéken váltakoznak, nem mérvadók e hely évszakaira és hőmérsékletére, semmi kicsinyes aggályoskodások vagy viruló örömök nem csinálnak belőlünk meleg vagy komor keresztyéneket. A sarkvidék hosszu éjszakája vagy a forró égöv hosszu napja az, amely az egyikből terméketlen pusztaságot, a másikból pedig termékeny vidéket csinál. Az élet és világosság karöltve járnak; a „Világosság Atyja" egyben az „Élet Atyja" is; mig a halál a sötétség, az éj birodalma.

A King James-féle forditás szerint a fenti idézet igy szól: „Semmivel ne törődjetek." A gondolat ugyanaz, ha meggondoljuk, hogy a törődés nem jelen időben értendő. Helyénvalónak látjuk itt egyes szónak a meghatározását, amelyek e kérdés vizsgálatánál felmerülnek.

Aggódás a lélek nyugtalankodása vagy szorongása egy bizonytalan esemény tekintetében, amely veszedelmet vagy szerencsétlenséget hozhat. Az aggódás beteges nyugtalanságot és lelki izgalmat okoz, a szorongás és levertség nyomasztó érzésével a szív tájékán.

A **félelem** az ismeretre vonatkozik, mig az aggályoskodás az ismeretlenre, félünk amiatt, ami megtörtént s aggódunk amiatt, ami megtörténhetik. Az aggódás valami jövőbeli eseményre vonatkozik, azonban valamivel enyhébb a félelemnél, rettegésnél.

Hatáskörünkön belül eső dolgokban az aggódó mindig azt a kérdést veti fel, hogy lehet-e valamit tenni. Azonban a keresztyénnél gyakran nehéz megállapitani, hogy mi van a mi hatáskörünkön belül. Ilyen zavarral kapcsolatban az aggódás előidézi a balsejtelmet, a rettegést, a rettegés pedig képtelenné teszi az embert mentőgondolatra vagy igyekezetre.

A **gyötrődés** az olyan kisebb nyugtalanságféle és aggódásban nyilvánul. Az aggódás lehet nyugodt és csendes; a gyötrődésről mindenki szerez tudomást. A **gond** enyhébb aggódás. A **bosszuság** vagy **bosszankodás** gyenge panaszkodás, anélkül, hogy valaminek a beteljesedésére vagy változására gondolnánk és inkább a nyugtalankodást csillapitja.

A **gond** azzal van vonatkozásban, amink van; az aggódás gyakran arra vonatkozik, ami nincs. Az **óvatosság** értelme, hogy a lehetséges kártól vagy kockázattól megmeneküljön, hogyha az gondos mérlegelésnél egyáltalán lehetséges. A **gond** inkább igenleges, az óvatosság inkább nemleges irányban hat.

Az aggódás, mint a fék a hajót, akadályozza a haladást és ha el nem távolittatik, ugy bizonyosan visszatartja a keresztyént attól, hogy elérje a békesség kikötőjét. Le fogja nyomni, amig teljesen képtelen lesz az ellenállásra, menedéket fog keresni abban, hogy engedi magát belesülyeszteni a világ dolgaiba.

A Krisztus testébe való belépés nem változtatja meg külső környezetünket. A világ mindig világias, mindig telitve van tökéletlenséggel és ingatagsággal. Ugyanezeket a benyomásokat nyerjük, ha végighaladunk az ésszerüség útain. Ott éppen annyi alkalom van az aggódásra, mint előbb, vagy épp oly sok alkalom, amelyekből természetszerüleg aggódások támadnak. De a tulságos gond állapota nemcsak, hogy ellenkezik Istennek irányunkban való akaratával, hanem egyenesen káros a test és lélekre nézve egyaránt. Összehúzza és merevvé teszi a vér-

FEL

edényeket és ily módon elvágja az agynak friss vérrel való ellátását és igy nem tudunk olyan jól gondolkozni, amint kellene. Az izmok is elernyednek, mert az elhasznált anyagok el nem távolittatnak, hanem mérgezés következik be.

A gondok, az aggódó érzések ujból és ujból meg fognak ujulni, mi tehát a teendő? Ah! A szeretett Péter megmondja: „Minden gondotokat Őreá vessétek, neki gondja van tireátok." Tehát nem valami csodálatos módon mentesülünk a gondtól, hanem mert el vagyunk látva egy recipével, hogy megszabaduljunk attól. Nem vagyunk mentesek a szenytől. De megfürödhetünk, ha meg van hozzá a szükséges felszerelés.

AGGÓDÁSOK A JELENT ÉS JÖVŐT ILLETŐEN

Az aggódások, amelyek természetszerüleg támadnak az életünkben, vagy a közvetlen jövőre, vagy egy másik állapotban való jövendő életre vonatkoznak.

Érezhetünk aggódást a test miatt, az élelem, ruházat és hajlék tekintetében. De nem mondja-e meg nekünk az apostol nehány verssel tovább ugyanebben a fejezetben: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az ő gazdagsága szerint dicsőségesen." És vajjon a mi Mesterünk tudván, hogy ezek a dolgok mennyire zavarhatnak meg minket esetleg, nem mondja-e meg nekik jóságosan, de világosan:

„Ne gyüjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti és ahol a tolvajok kiássák és ellopják; hanem gyüjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szivetek is. A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz. Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz. Ha azért a benned lévő világosság sötétség, mekkora akkor a sötétség?! Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyülöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti, nem szolgálhattok Istennek és Mammonnak **(a sziriaiak pénzistene).** Azért azt mondom néktek, ne **aggodalmaskodjatok** a ti éltetek felől mit egyetek és mit igyatok, sem a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. Avagy nem több-é az élet, hogy nem az eledel, és a test, hogy nem az öltözet? Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csürbe nem takarnak, és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál? **Kicsoda pedig az közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal** (az angolban: életét egy pillanattal). Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek, nem munkálkodnak és nem fonnak. De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött ugy, mint ezek közül egy. Ha pedig a mezőnek füvét, amely ma van és holnap kemencébe vettetik, igy ruházza az Isten, nem sokkal inkább titeket, ti kicsinyhitüek!"

De mondaná valamelyik jó testvér: „Igen, de ki kell menni és tülekedni kell utána." Azonban, ha „az érte való tülekedés" alatt azt értjük, hogy kicsavarjuk a felelősséget Isten kezéből és hogy lelki örömünket elfojtsuk a veszteségtől vagy a balsikertől való félelem miatt, ugy ez helytelen, nagyon helytelen és megsértése a Mindenhatónak, föltételezvén róla, hogy nem képes teljesiteni az igéretét, vagy pedig, hogy sokkal ingatagabb, semhogy rá lehetne támaszkodni. Azonban, ha szorgalmasak vagyunk a kötelességben és az eredményt az Úrra bizzuk, mindig áldásunk van, mert „Istennel együtt munkálkodunk."

Ám menjünk tovább:

„Ne aggodalmaskodjunk tehát és ne mondjátok: Mit együnk? vagy mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Istennek országát és az ő igazságát és ezek mind megadatnak néktek. **Ne aggodalmaskodjatok** tehát a holnap felől, mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja."

És bár kemény legyen minden napnak a baja, csak éppen elviselhetetlen, hogyha éppen ilyen napok végtelen sorozatát képzeljük el. De mi nem tudjuk, hogy az összes napok éppen ilyenek lesznek, mint ez az egy, vagy pedig, ha ehhez lesznek hasonlók, ki tudja milyen más belső vagy külső tapasztalataink lehetnek, amelyek teljesen megváltoztathatják azoknak a dolgoknak a külsejét, amelyek most oly sulyosoknak látszanak? Kétségtelen, hogy legsulyosabb terheinket mi magunk rakjuk magunkra.

Pál apostol azon, néha lázas igyekezetünkről, hogy többet szerezzünk a napi kenyerünknél, ezeket mondja: „De valóban nagy nyereség az Istenfélelem megelégedéssel. Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki nem vihetünk semmit. De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kisértetbe meg tőrbe és sok esztelen és káros kivánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba meritik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, mely után sóvárogván, némelyek eltévelyedtek a hittől és magokat általszegezték sok fájdalommal. De te, óh Istennek embere, ezeket kerüld, hanem kövessed az igazságot, az Istenfélelmet, ahitet, a szeretetet, a békességes türést, a szelidséget." 1Tim.6:6-11.

FEL

Majd ismét: „Azoknak, akik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, aki bőségesen megad nekünk mindent a mi táplálţatásunkra. Hogy jót tegyenek, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók köztük. Kincset gyüjtvén maguknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet.“ — 1 Tim. 6:17-19.

Fáradhatunk kora reggeltől késő estig, beleszáradhatunk és beleőszülhetünk a munkába és még sem lesz többünk, mint azoknak, akik biznak az Úrban és akik folytonosan élvezik az ő barátságát. Gondoljunk arra a történetre, amelyet a Mester reánk hagyott arról az emberről, aki hajszolta a gazdagságot és félredobta a magasabb életet, mig elege lesz. Mikor aztán már meg volt neki az, amiről azt hitte, hogy elég lesz, élvezni akarta, azonban meglepetésére és fájdalmára eléje meredt ez az útasitás: „Ember, miért dolgoztad magad halálra, bankbetéted elég kövér, azonban a szived sovány és kiaszott.“

A világiak a legközelebbiek is, az atya, fivér, nővér, barát nagyban boldogulhatnak; de ha mi közel járunk Istenhez, ugy valószinüleg azt akarja, hogy szegények legyünk, mert kevesen vannak, akik elég jellemesek és elég tapasztaltak, „hogyan kell bővelkedni.“ — Filippi 4:12.

A GONDOLAT ÉHSÉGE

Azonban nem minden aggódásunk ered onnan, hogy azon búsulunk, hogy mit fogunk enni, vagy mivel fogunk öltözködni. A léleknek szükségletei vannak, melyek valóságosak és képzeltek. Évának tulságos törődése a lelki ellátásról nagyon erős befolyás volt, amely hozzájárult a bukásához. Aggódhatunk az Úrnak rólunk való gondviselése miatt és igy gondolkozunk: „Igen, mégis ugy látszik, az Úr vezet engem erre a helyre, de meglesz-e a kellő ösztönöm a gondolkodásra?“ Mily képtelenség! Miért beszéljünk a gondolatainkról, mintha ezek egy geologiai múzeum volnának, valami értékes ásatag töredéke, annak, ami elveszett! Gondolataink nem volnának semmi több, mint fiókok sorozata, amelyekben fel vannak halmozva azok a dolgok, amelyeket megtudunk?

Semmiféle helyzet nem lehet olyan alacsonyrendü, hogy teljesen alkalmatlanokká legyünk arra, hogy másokat gondolkodás tekintetében útbaigazitsunk. Az értékes ismeretek, amelyekkel Isten és az ő szándékai felől rendelkezünk, képessé tesz minket arra, hogy a maga idejében szavunkat hallassuk és milyen jól van ez igy! Nekünk nem kell bajlódnunk értékes gondolataink miatt addig, amig ezeket használjuk, mert **„aki öntöz, maga is vizes lesz.“**

Érezzük-e a szükségét a bölcsességnek? E miatt igazán nem kell törni a fejünket, mert a bölcsesség, amely felülről jön, rendelkezésünkre áll. Jakab apostol megmondja nekünk, hogy a hit birása minden, ami szükséges ahhoz, hogy megnyithassuk Jehova végtelen bölcsességének a tárházát. Ha nincs elegendő bölcsességünk az elénkbe táruló kérdések eldöntésére, akkor lelkiismeretesen kérjünk több bölcsességet. Néha a legbölcsebb mód, ha egyszerüen várunk az Úr akaratának további útmutatására. A legnagyobb és legsulyosabb tévedéseinket akkor követjük el, amikor valami nehéz helyzetet hirtelen a kezeinkbe veszünk és nyomban döntünk felette. Az ördögnek gyönyöre telik, hogyha dilemmába hozhat minket és jót nevet a markába, mikor látja, hogy egyet választunk azon két út között, amelyet ő kijelölt, holott az Úr útja valószinüleg egy harmadik és sokkal jobb.

Semmiféle világi műveltség nem teszi nekünk lehetővé, hogy Isten dolgainak a mélyére hatolhassunk. Miként Pál, az igazán bölcs mondotta: „És mikor hozzátok jövök atyámfiai, nem nagyszerü beszéddel vagy bölcsességgel jövök, hogy hirdessem néktek Isten tanubizonyságát, stb., mert én elhatároztam, hogy semmi mást nem fogok tudomástokra adni, csak Jézus Krisztust és az ő keresztrefeszitését.“ „Én is, mikor hozzátok mentem atyámfiai, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcsességgel hirdessem néktek az Isten bizonyságtételét. Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig, mint megfeszitettről. És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés közt jelentem meg ti köztetek. És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédében állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában. Hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék. Bölcsességet pedig a tökéletesek között szólunk, ámde nem e világnak, sem e világ veszendő fejedelmeinek a bölcsességét, hanem Istennek titkon való bölcsességét szóljuk, azt az elrejtettet, amelyet öröktől fogva elrendelt az Isten a mi dicsőségünkre. Melyet e világ fejedelmei közül senki sem ismert, mert ha megismerték volna, nem feszitették volna meg a dicsőség Urát. Hanem, amint meg van irva: „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szive meg se gondolt, amiket Isten készitett az őt szeretőknek. Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő lelke által, mert a lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is.“ — 1 Kor. 2:1-11.

Nem kell bánkódnunk még ha nincs is meg az alkalmunk arra a „lelkiművelődésre“, amely egyes világiaknak meg van. Ez inkább akadályozza, mint segiti a szellemi igazság meglátását. Mikor a bizakodó Péter

FEL

bátran hirdette a mi Urunkról, hogy ő „a Krisztus, az élő Istennek a fia", félig dicsérő, félig rendreutasító, helyesebben figyelmeztető választ kapott: „Áldott légy Simon Jonának fia, mert hús és vér ezt nem nyilatkoztatta ki neked, hanem az én Atyám, aki az égben van", — tudniillik: „Meg vagy áldva, hogy világosan látod ezt a nagy tényt, melyet sok ember oly lassan ért meg; de ne gondold, hogy ez valami különös kiválóságnak tulajdonitható a te részedről, hanem inkább, mert Atyámnak tetszett, hogy méltányolja az odaadás és szeretet szellemét az igazság iránt, amelyet te feltártál."

A SZIV ÉHSÉGE

A szív éhségén csak az fog nevetni és csak az fog rajta bámulni, aki ujjonc az életben. A magány, a szív éhsége csak leplezett elismerése annak a ténynek, hogy senki sem elegendő önmagának, hogy „senki sem él magának és senki sem hal meg magának." A mi legbonyolultabb aggódásaink és gondjaink innen jönnek és az esti homályhoz hasonlóan elsötétitik a mi ujszülött reményeinket a jobb életre és elidegenitenek minket a világosság és öröm forrásaitól.

De vajjon tévedett-e Jehova? Nincsenek-e vajjon egymást kiegyenlitő mágnesek, hogy sziveink iránytűjét pontosan a saroknak tartsák? Vajjon meghivott volna ő minket erre a veszedelmes útazásra és magunkra hagyott volna tengeri térkép vagy kormány nélkül? Éppen az ember volna bölcsebb és előrelátóbb? A nagy hajóknak, amelyek szántják a tengert, van a nagy főiránytűjük. Elméletben ennek az iránymutatónak a tűje pontosan a mágnes. Azonban ez a sarok kissé el van mozditva és minden darab vas a hajó testében, a gépeiben, az elhaladó hajókban, a tenger fenekén lévő ércek is befolyásolják a tűt. Ezért igen gondosan készitett kisebb mágnesek ugy vannak elhelyezve, hogy ellensulyozzák a hajóban levő dolgok hatását, hogy az észak felé nyilvánuló finom hatás helyes irányban vezesse a hajót. Nem **baj,** hogy a nagy iránytű megérzi a közelben lévő anyagok hatóerejét, vagy hogy ezek miatt elmozdul, azonban hogyha az eltérés nagyobb mérvü, ugy megbizhatósága megszünik és zavart, ijedelmet és esetleg hajótörést is okozhat. Hogyha tudna beszélni, akkor ezt mondaná: „De nekem kell, nekem szükségem van rá és nézzétek, neki is szüksége van én reám."

Ezek a helyi mágneses mezők nem okoznak bajt a hajónak, hogyha ugyanabba az irányba hatnak, mint az északi sark. És hogyha a befolyás, amelyet mi egymásra gyakorolunk, az önzetlen szeretet Krisztusnak bennünk lévő képmásának a befolyása, ugy egymást kell vonzanunk e képmás felé, egymást kell felépitenünk a legszentebb hitben, **nem** pedig lerontanunk egymást. Hogyha a sziv többre vágyik, mint amennyit elbirhatunk, hogyha némán nyul a támogató erős kéz után, vagy az emberi öröm gyenge karjai után, mondjuk-e, hogy a dolog **nem jól** van? A természet Istene teremtett minket ilyeneknek.

De mi útra keltünk és nem kell vakon felelni minden hivásra anélkül, hogy meg ne néznők a kiegyenlitő mágneseket az előttünk járt szent hóditók példájára, vagy az apostolok szavára, mint ilyenre, a fent lévő dolgokra „irányitsátok gondolataitokat... hogyha majd Krisztus, aki a mi életünk, megjelenik, ti is megjelenhessetek vele a dicsőségben." Bizonyára nem szeretnők eladni a mi dicső első szülöttségi jogunkat egy tál lencséért, ha még oly jó volna is.

De ez mind nemleges dolog. Mi nem csak erőtlen tűk vagyunk, amelyek azt várják, hogy világi vagy mennyei erők hassanak rá. A sziv éhsége jobban lecsillapodik, hogyha adunk, minthogyha kapunk. A legfőbb adományozó odaadta a legjavát, egyetlen fiát. A mi Megváltónk önmagát adta oda. De mondhatnók: „Az emberek, akikkel találkozom, oly durvák és rosszak, nem tudom, hogyan adjak nekik bármit is." De lehetnek-é ők durvábbak, mint amilyen jó volt az emberek legjobbja a mi Urunkhoz? Mikor ő a négyezernek enni adott, nagyon kevés adnivalója volt; mégis Jehova áldása folytán csudákat művelt és nemcsak ő maga evett és közelebbi hozzátartozói, hanem a sokaság is! Nem-e áldásosabb dolog adni, mint venni? Milyen közönséges dolog lett volna, hogyha valaki egy szekérrakomány kenyérrel ment volna arra, hogy ő azt **megkapja!** Adta, amije volt; és elég volt. Ritka eset, hogy tárházunkban csak annyi áldás van, hogy még mosolyt sem adhatnánk. És ki tudja, mennyi melegséget áraszthat ez?

Ezen kivül van nekünk egy szeretetünk, egy atyafiságunk, amely sokkal drágább és sokkal jobb a legjobbnál is, ami csak a földön van. „Maga az Atya szeret titeket" és „bizony a mi atyafiságunk az Atyával van és az ő fiával, a Jézus Krisztussal." Fölülmulhatja-é ezt valami tisztség? Vajjon a legdrágább emberi kötelék megközelithet-e minket annyira és megismerheti-e olyan jól a szükségleteinket? Ádám több levertséggel, mint szilárdsággal, mikor választania kellett, az embert vette társául Isten nélkül — és mindkettőt elvesztette. Azonban a leggyöngédebb kéznek az érintésével is jobb az ő közelségének és érdeklődésének a tudata, aki azt mondta: „Sohasem hagylak el, sem cserbe nem hagylak."

A tulságos aggódás a sziv szükségletei tekintetében annyit jelent, mint felébreszteni az önszánalmat, ezt a gonosz mérget, amely a flandriai mezők páráihoz hasonlóan át-

FEL

járja a mi nemesen elnyert sáncainkat és megöli jobb énünk őreit. Nem várhatjuk, hogy a világ elismeréssel legyen irántunk, hogyha „követjük a bárányt, bárhová is megy ő", mert a világ elmegy a makacshoz, a nyakashoz, a majd igy, majd amugy gondolkodó emberhez, aki gyönyörüséggel fujja a saját maga kürtjét.

Tehát nem kell búsulnunk a **bölcsesség** hiánya miatt; mert abban a pillanatban, mikor azt hisszük, hogy szükségünk van rá, már a mienk is, hogyha azt kérjük. Nem kell aggódnunk vagy tehetetlenkednünk amiatt, ami lehetetlennek látszik; mert az isteni **Igazság** olyan, hogy Isten nem vár el tőlünk olyasmit, amit nem tudunk végbevinni. Az isteni **szeretet** sokkal nagyobb, hogysem felesleges aggódást akarna nekünk okozni; és az isteni **hatalom** őrt áll, hogy csak olyan kisértés rohanjon meg minket, amellyel meg tudunk birkozni.

MÁS KINÁLKOZÓ ALKALMAK AZ AGGÓDÁSRA

A veszteségtől való félelem valószinüsége vagy lehetősége nagyon alkalmas arra, hogy sok aggályoskodó gondolatot ébresszen sok óvatos emberben. Félünk, hogy elveszitjük barátainkat, pénzünket, egészségünket, befolyásunkat, tekintélyünket, szellemi készségünket, fiatalságunkat. A másokon észlelt veszteségek hatása felelős többé-kevésbé a mi saját félelmünkért. De nem tanultuk-e, hogy a veszteség nem jelent mindig veszteséget? Elvesztünk egy dolgot, hogy aztán rájöjjünk arra, hogy elvégre ez nem is volt olyan nagyon fontos, amilyennek hittük. Elveszitünk egy dolgot és ennek a helyettesitőjét jobban értékeljük, mint azt ,amit elhagytunk. Elveszitjük az életünket önmagunkban és megtaláljuk az életet sokkal nagyobb mértékben. Elveszitjük a völgy melegét és megtaláljuk a hegycsúcs ragyogó csillagfényét. Elveszitjük egy barátnak meleg kézszoritását és megkapjuk a hitbeli életnek kimondhatatlan örömét. Hát nem bizhatunk-e Istenben? Nem a legválogatottabb dolgokhoz jutunk-é, hogyha a választást reá bizzuk? „Oh, maradj az Úrban, várj reá türelmesen . . . és teljesiti szived vágyát."

Bánkódjunk-e a csalódások felett? Nem ér-e inkább baj a mindenttudással?

Elhalasztások aggodalmat keltenek bennünk a bizonytalanság eleménél fogva. De vajjon ismernünk kell-é az összes dolgokat idő előtt? Miután minden lehetőt megtettünk a halasztás elkerülésére, nem kell-e türelmesen várakoznunk? Áldottabbak azok az emberek, akik félnek tőle: „ők mindig a békesség útján haladnak."

A **korlátozások** alkalmasak arra, hogy bosszantsanak minket. Ezt vagy azt a dolgot igy vagy amugy akartuk megcsinálni; és hogyha nem tudjuk előrevinni, akkor bosszusak vagyunk. Azonban, hogyha az Úrra bizzuk a kezdetnél és ha azt mondtuk: „Ha az Úr is úgy akarja", hol az ok a bosszuságra?

Mulasztások beteg ágyban, vagy más ok miatt kizökkenve a rendes tevékenységből, gondot okoznak. Azonban talán van előttünk valami lecke, amiből tanulhatunk, mielőtt hozzáláthatunk a további tevékenységhez. De lehet, hogy ilyenkor elvégezhetünk valamit, amit előbb el nem végezhettünk.

A mi hibáink szintén a gondba kergetnének, hogyha nem gondolnánk arra, hogy az Úr ismerte ezeket, mielőtt elhivott minket. A nemtörődés nem a helyes gondolkodás ezekkel szemben és a haszontalan tépelődés épp oly helytelen. Egyensulyozottságra van szükségünk és lelkiismeretességre.

Mások hibái miatt is aggódunk attól való félelmünkben, hogy mi isszuk meg az ők mulasztásaiknak a levét. De vajjon ne gondoljunk-e arra, hogy „nem az erős nyeri meg a csatát, sem a gyors a futóversenyt." „A mi életünk Krisztussal Istenben van elrejtve és nem sérthető meg.

A mi multbeli balsikereink alkalmasok arra, hogy elbátortalanitsanak minket a jövőt illetően és hogy aggodalmat keltsenek bennünk a megélhetés miatt. Azonban „nekünk nincsen főpapunk, aki nem tudna együttérezni a mi gyöngeségünkkel, hanem egy olyan, aki a bűnt kivéve minden tekintetben megpróbáltatott akár mi magunk. Ezért bizalommal kell közelednünk a kegyelem trónjához időszerü segitségért." Nem is annyira az illem határainak a megsértése, az erényért való kisegités az, amely hiba vagy balsiker volna. Halálos hiba a remény feladása és a próbálkozással való felhagyás. Inkább hiuság, mint odaadás, hogyha valamit fel akarunk adni csak azért, mert nem tudjuk a dolgot oly nagyszerüen megcsinálni, mint mások, vagy ugy, ahogy mi magunk azt reméltük. Hiba még nem szükségszerüen végzetes dolog.

A **feddés,** hogyha helytelenül fogjuk fel, ugy balsejtelemmel tölthet el. De nem-e igaz, hogy sok esetben szeretet és fájdalom karöltve járnak egymással?

Bántalmazások aggodalmas gondolatokat keltenek; mert azon tépelődünk, hogy el tudjuk-e azokat viselni. De itt vannak az apostol vigasztaló szavai: „Mindent eltudok szenvedni Krisztus által, aki erőt ad."

AGGÓDÁS A JÖVENDŐ ÉLET MIATT

Nem kell fölösleges gondot okoznunk magunknak azért, ami tul van a mi birodalmunkon. Meg van nekünk igérve a szent szellem, hogyha kérjük, a szent szellem pedig bőven lakozván a mi lelkünkben, biztositani fogja a szellem gyümölcseinek a kifejlődését és világosan meg van nekünk mondva, „hogyha ezek a dolgok gazdagon

FEL

és bőven vannak meg bennünk, ugy bőséges bemenetünk lesz a mi Urunk és Megváltónk Jézus Krisztus országába!" Majd ismét: „Az, aki megkezdette bennetek a jó munkát, ki fogja azt egésziteni az Úr Jézus napjáig." Majd ismét a vigasztaló bár nyugtalanitó szó: „Légy hűséges mindhalálig **és megadom néked az élet koronáját"** — nem **megadnám,** hogyha valamikor jól esik, hanem **„meg fogom** néked adni az élet koronáját."

Sokan megijednek a nagy változástól. De miért ijednének meg. Mi semmit sem veszithetünk, ellenben mindent megnyerhetünk. Sőt a mi Mesterünk azt akarja, hogy ott legyünk vele; mert ő kérte az Atyát, **„Akarom,** hogy velem legyenek, ahol én vagyok."

RAKJUK LE TERHEINKET

Az aggódás eloszlatandó, szükség van az engedelmességre (tisztelet, imádat). De még ennél is többre van szükség. Lehet bennünk tisztelet és gondolhatunk Istenről, mint hatalmas lényről, aki sokkal nagyobb és sokkal távolabb van, semhogy jólétünkkel törődne. Atyafiaskodni kell vele, ugy, ahogy kér minket. Kétségtelen, hogy az atya és a gyermekek közötti viszony az, amelyre Jehova akar minket felbátoritani. Azt mondja „mindenben." Nemcsak az élet nagy próbatételeit vihetjük a Teherhordóhoz, hanem az apró dolgokat is, amelyek nem kevéssé kellemetlenkednek nekünk.

„Gyakran szivünk felzavarjuk
Gondok fölöslegével,
Mert az Úr elé nem hoztuk
Szivünk égő hevével."

Nem panaszkodva, hanem hálálkodva azért, ami bennük Istené.

Láttuk, mennyi természetes alkalom támadhat a mindennapi életünkben a gondra. És az apostol tudta mindezt és ezért ő, mint az Úr szócsöve, megadja nekünk a receptet, hogy kell azokat elvesziteni. Ezt mondja: „Semmifelől ne aggódjatok; hanem (e helyett) **imádságotokban** és **könyörgésetekben** minden alkalommal **hálaadással tárjátok fel kivánságaitokat az Istennek."** Állandó érintkezés Jehovával tehát az az orvosság, amely elűzi a mi szellemi szervezetünkből a gond csiráját és még a börtönben is énekre hangol.

Amikor meglátjuk, hogy ő a mi Atyánk, elébe tárjuk a mi kivánságainkat. Mint a legbölcsebb Atya, ő egyénileg ténykedik velünk sok ügyes-bajos dolgaink szerint. Bátorságot akar belénk önteni, hogy az ő útjára lépjünk, de sohasem kényszerit minket. Néha ellenszegülők vagyunk és dőrén ragaszkodunk a saját útunkhoz és ő ezt megengedi csak azért, hogy isteni gonddal rájöjjünk arra, hogy az ő útja kimondhatatlanul jobb volt.

Egy nagy családban vagy iskolában sok gyermek nagyon izgatott amiatt a szokás miatt, hogy együttesen veszik őket, ahelyett, hogy külön-külön foglalkoznának velük. Azonnali és föltétlen engedelmesség megkövetelése épp oly káros, amennyiben a kényszer gyengiti a jellemet. De mily hosszútürő az Úr! Ő tudja, hogy meg kell tennünk, amit ő kiván, hogyha szeretjük az igazságot.

A gyermek elárulja azt a kivánságát, hogy maga gyakorolja saját szellemi képességét azáltal, hogy folyton azt kérdezi: „Miért?" azon igyekezetében, hogy megtalálja az egyensulyt az igaz és nem igaz között. A felelet „Mert én ezt mondtam neked" esetleg elhallgattatja, de sohasem fogja kielégiteni. De mily kedvesek a mi Atyánk szavai: „Jertek hát és gondolkozzunk együttesen" — „jertek és mondjátok el, mi bánt titeket, talán mondhatok valamit, ami segitségetekre lehet." Ő valóságos segitséget nyujt nekünk, mert megsegit minket, hogy összhangba hozzuk az engedelmességet és a szabadságot, hogy a makacskodás helyébe tegyük az együttmunkálkodást és a szolgalelküség helyébe a nemes függetlenséget.

BÉKESSÉGÜNK FORRÁSA

Ha valami bánt minket, ugy vigyük a Mester elé. Ha szükségben vagyunk, tudassuk ezt a minden jónak és tökéletes adománynak az Adójával. Ha azonban az ő gondoskodása vagy valamilyen ok azt sugalja nekünk, hogy szükségünk ellátását valami más csatornától várhatjuk, mint önmagunktól, akkor is helyes, ha először ő elébe tárjuk kivánságunkat. A sziv és lélek gyötrődése és nyugtalanitása nem vezet a gazdag jellem kifejlesztésére. Azonban nagy gond fordítandó a külső és a szivbeli gyötrődésre. Csak hogyha rendszerint annak a kebelébe veszitjük el aggódásainkat, aki előtt minden zavar napnál világosabb, csak akkor tehetünk szert igazi kersztyén tapasztalatra, amely a következő versben foglaltatik: „És Isten békessége, amely meghalad minden értelmét, megőrzi sziveteket és lelketeket a Jézus Krisztusban." Csakis abban a békességben, amely a mindenható Istennel való életbevágó egyesülésünk tudatából jön, használhatjuk a mi erőnket, legyen az kicsi vagy nagy a lehető legnagyobb előnyünkre.

A mi bizalmunk iránta nem a merően vak és pogány bizalma annak a költőnek, aki megfigyelvén (talán vizöntő csillagzat) útját az égen, ezt mondotta:

„Ő, aki egyik övtől a másikig
A végtelen égen vezeti a te biztos repülésedet.
Azon a hosszú úton, melyen nekem egyedül kell járnom
Jó irányban fogod vezetni az én lépteimet."

Ez jó, de a miénk jobb. A miénk egy meleg, édes és személyes hit Istenben, amely

FEL

az ő szaván és saját tapasztalatunkon alapszik, ugy, hogy bátran mondhatjuk: „Az Úr az én segitőm, nem félek attól, amit ember nekem tesz“ — legyen az Getsemane, tárgyalóterem, a könnyek útja, vagy maga a Kálvária is.

„Az ő szárnyai alatt biztonságban vagyok,
Néha sötét az ég és tombol a vihar
Mégis bizom benne, tudom, hogy megtart engem
Ő megváltott engem és én vagyok az ő gyermeke.“

„HA“

Ha szeretettel melegithetek meg valami bús szivet
Ha a bágyadt szem előtt megcsillogtathatom a reményt
Ha a sánta ember egy lépését egyenessé tehetem
Ha az elalvó hitet tüzes lángra lobbanthatom
Ha segitségére lehetek a megbotlott lábnak.
A kinnal teljes szűk úton, noha rögös és meredek
Ha te drága Uram engem, akarsz felhasználni
Hogy valami remegő lelket közelebb vigyek te hozzád
Ha, amikor minden dolgok vége elközelgett
Az én gyenge erőm valakit talpra segithet
Ha élhetek, hogy az igazság üzenetét hirdessem
Ah! akkor senki sem mondhatja, hogy hiába éltem.

Watch Tower, 1918 junius 15.

VI.-IK KÖTET

AZ UJTEREMTÉS KÜLÖNÖS FÖLDI KÖTELESSÉGEI

XIV. TANULMÁNY.

(Folytatás az 1924 évi januári számból)

*46. Mi volt nyilvánvalóan az Ur szándéka egy **uj család, a hit háztartásának** az alkotása tekintetében?*

Nyilvánvalóan Urunk szándéka volt az, hogy utódait egymáshoz közelebb hozza, hogy a hitháztartásából egy családot képezzen. Ezért találjuk az Irásban az ismételt intelmeket és buzditásokat, hogy egymással társalkodjunk, egymásnak segitsünk és rendesen összegyülekezzünk. Ezért azon igéretet is, hogy ahol ketten vagy hárman összegyülnek az ő nevében, ő köztük lesz. Urunk cselekvési módja teljesen megegyezik azon különös gondoskodással, amelyben ő a hit háztartását részesitette. Mert a páskavacsorához, amelyet II. Mózes 12 : 1—21 szerint minden családban a kivülállók meghivása nélkül kellett ünnepelni, csak 12 apostolát hivta meg saját és az ő testszerinti rokonai kizárásával. *Ezek* képezték családját. Ugyanezen gondolatot fejezi ki Máté 12 : 47—50-ben, midőn azoknak, akik azt mondták neki, hogy anyja és testvérei kint volnának és vele beszélni kivánnának, azt felelte: „Kicsoda az én anyám és kicsodák az én atyámfiai“. „Mert valaki az én mennyei Atyámnak akaratát cselekszi, az nékem az én Atyámfia, néném és anyám“.

47 Jelenti-e ez az uj rokonság a nemi sajátságok figyelmen kivül hagyását, vagy pedig, hogy a hitetlen férj vagy feleség elhanyagolandó?

A Mesterünk által adott példát követve, azt kellene várnunk, hogy hajlandóságunk és érdeklődésünk elsősorban a Krisztus testében való tagtársaink felé fog fordulni, a többi ujteremtések felé. De nem oly módon, hogy emiatt a nemek közti illő vonatkozások vagy a házastársak egymásiránti kötelességei felfüggesztetnének. Az ujteremtésnek a házas életben is azon kötelessége van, hogy arra tekintsen, hogy élettársa semmiben hiányt ne szenvedjen, mit külső és belső szeretetnyilvánitásokban megszerezhetünk. Csak azon kivánalomnak, hogy a hittársakkal való társaságról teljesen lemondjon, szabad és kell ellenkeznünk az isteni parancsra való hivatkozással: „El nem hagyván a mi gyülekezetünket, hanem intvén egymást annyival is inkább, mivel, hogy látjátok, hogy ama nap elközelgett.—Zsid. 10 : 25.

TISZTELJETEK MINDEN EMBERT

48. Mi legyen az Ujteremtés magatartása a hatalommal szemben? Mi e tekintetben a Szentirás figyelmeztetése?

Mint szabadok és olyanok, kik a szabadságot nem teszik a gonoszság palástjává, hanem mint Isten szolgái.

Adjátok meg a tiszteletet mindenkinek; az atyafiuságot szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek. (I. Péter 2 : 16, 17.) Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok, akinek adóval, adót, akinek félelemmel, félelmet, akinek tisztességgel, tisztességet. Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem, hogy egymást szeressétek. (Róm. 13 7, 8.) Az ujteremtésnek miután a vetélykedés és a világi becsvágy szellemét letehette és eltöltetett a szent szellem nemesszivü és kedves jellemével, nincs többé alkalma, melynél a gőg és a kevélység megakadályozhatná, hogy a szivvagy az érzés jótulajdonságait másoknál ne méltányolná. Egyenesen örömet kellene neki szereznie, ha mások földi jogait és igényeit teljes egészükben elismerheti miután ő maga földi jogait és igényeit odaadta, hogy a lelki, mennyei javakban részesüljön. Ahol ilyen érzés uralkodik, ott e világ uralkodói is a legőszintébb elismerésnek örvendeznek: ez oly polgárokat ad, kik minden további nélkül alávetik magukat a törvényeknek és rendszabályoknak, amennyiben azok nem irják elő azt, ami az isteni követelmények és parancsokba ütközik (v. ö. Ap. csel. 5 : 29); és mivel manapság földi uralkodó már nincs, vagy csak kevés van olyan, kinek kifogása volna az ellen, hogy mi egy legfőbb Teremtőben hiszünk és neki engedelmeskedni igyekszünk, igy az ujteremtésnek minden oka megvan, hogy a törvény előtti tiszteletét minden módon tanusitsa és semmi oka sincs arra, hogy izgasson, vitákat keressen, vagy birálgasson. Nem mintha talán nem látná be még tisztábban, mint más emberek, hogy a jelenlegi viszonyoknál sok, nagyon sok kifogásolni való van, annál is inkább, minthogy az önzés folyományai, de ők egyszersmint az Isten igéje által megvilágosodott belátásuk szemén át tekintenek és látják, hogy az emberi törekvés és lázadás nem tudja előidézni azt, amire szükség

FEL

van. Hogy a tizszer oly jó, mint a legjobb, amit az emberiségtől el lehet várni, még messze visszamarad attól, mit az Ur nekünk megmutatott, amiben hinni minket megtanitott és aminek be kell állania a meghatározott időben, midőn az *Ő* királysága fel lesz támasztva a földön, amikor azután az Isten akarata meg fog történni ugy a földön, amint megtörténik a mennyben.

49. Milyen előnye van a maga szempontjából az ujteremtésnek a világ jelen állapotából?

Azon belátás, amelynek az ujteremtés örvend, hogy az emberi törekvés elégtelen, neki a jelenlegi viszonyokat illetőleg egy egészséges itéletet ad, amilyennel mások hasonló mértékben nem birhatnak. Meg tudja érteni, hogy még a legroszszabb uralkodási forma a legkifejezettebb önkényuralom mellett is, rend és törvény, és jobb ez, mint a teljes törvénytelenség és anarkia. Ő megszokta azt a gondolatot, hogy a nagy Jehova az ügynek gondját viseli és hogy az ő utja és az ő ideje egyedül bölcs és képes arra, hogy a kivánt eredményeket elérje. Ezért türelmes, örömteljes és reményteljes az ujteremtés. Amint Jakab apostol ezt kifejezi: „Békességesek legyetek azért atyámfiai, mert az Urnak eljövetele (jelenléte, parousia nem jelenti az „eljövetelt") elközelget." (Jak. 5:7—8.) Az ő birodalma rövidesen igazságot és boldogságot fog az egész emberiség felett elterjeszteni.

Az ujteremtés hallgat az Urnak azon üzenetére is: „Ne bosszankodjál a gonoszul cselekedőkre". A meghatározott időben elragadtatnak. (Zsolt. 37:1, 2.) Mig tehát másoknak nagyon fontos, hogy politika, népgazdaság stb. felett vitatkozzanak, az ujteremtés tudja, hogy Isten előrelátta, hogy ez igy fog lenni és hogy a mostani állapotok ellen a „mene tekel" már kimondatott, s hogy „megmérettél és hijával találtattál", minden intézményeinkre áll. (Dán. 5:25—28.) Észreveszi, hogy Istennek az Irásban feljegyzett itélete helyes és változatlan és ezért türelmesen várja a pillanatot, midőn az Ur mindent az Isteni akaratnak és drága igéreteinek megfelelőleg fog átalakitani. Még akkor is, midőn észreveszi, hogy ezen ujjáalkotások először nagy nyomoruságot hoznak a világra, megnyugszik az ujteremtés az isteni igéretek mellett és a jövendő kulcsát Mestere kezeiben hagyja. Tudja, hogy bármit mondana, vagy gondolna, vagy cselekedne, ez Isten utjainak eredményét nem fogja megváltoztatni és Isten bölcsességébe és hatalmába vetett hite szivének békét teremt. A próféta kijelentése szerint (Zsolt. 46:5) ezen mozgalmas időben „Sion nem fog megrendülni". Bizodalma, bizalma, hite erősen meg vannak alapozva, nem a tudatlanság homokjára és az abból keletkező babonára, hanem Isten élő szavának örök sziklájára.

50. Szükséges-e hogy az Ujteremtés föllármázza a világot a zavar ideje miatt?

Nem is látszik az ujteremtésnek sem szükségesnek, sem okosnak, hogy azon kisérletet tegye, hogy a világot a jövendő nyomoruság hirdetésével félelembe ejtse. Már előre megemlékezik azon jövendölésre, hogy a gonoszok nem fogják érteni. (Dániel 12:10.) Azt tartják továbbá, hogy a szegény, sóhajtozó teremtménynek elég baja van a mindennapi élet kinjával és nincs szüksége még a jövendő nyomoruságtól való félelemre, amelyet hiszen ugy sem tud elháritani. Amint tehát nem fogja restelni, hogy Isten egész elhatározását megmutassa ott, ahol oka van, hogy azt higyje, hogy előtte halló fülek vannak, bölcsen el fogja kerülni, hogy fáradozásait máshol elvesztegesse és azok haragját felkeltse, kik az Urat és szavát nem tudják megbecsülni. Nem fogja gyöngyeit a disznók elé dobni, hanem „a bölcsesség, mely onnét felül van" fog szivükben lakozni, mely „először tiszta, annakutána békességes, mértékletes, engedelmes, teljes könyörületességgel és jógyümölcsökkel".—Jak. 3:17.

51. Milyen álláspontra helyezkedjék az Ujteremtés a szavazás kérdésében?

Az, hogy az embereknek a tiszteletet megadjuk, jellemüknek, vagy nyilvános állásuknak megfelelőleg, hogy alá vagyunk rendelve a törvényeknek, nem kivánja meg az egész világ kormányzásában való részvételt. Ahol a szavazási kényszer törvényileg bevezettetett, ott minden zugolódás nélkül engedelmeskedni kellene és részt kellene venni a szavazásokban és választásokban és szavazati jogát a leglelkiismeretesebben kellene alkalmaznia, szavazatát annak adnia, akit a legjobb jelöltnek tart. Ahol nem áll fennt szavazási kényszer, ott azon véleményen vagyúnk, hogy az ujteremtés tartózkodjék a választások és szavazásokban való részvételtől és pedig a következő okokból:

1. Nem remélhetjük, hogy a jelöltek közt valakit találunk, aki a *mi* követelményeinknek teljesen megfelelhetne.

2. Nem remélhetjük, hogy a szavazást a mi szellemünkben befolyásolhatjuk.

3. A választásokban és szavazásokban való részvételt és ami azt megelőzi, az ujteremtésektől sokat venne el a teljesen Istennek szentelt idejükből és erejükből, amelynek a mennyei dolgoknak, az örömhir terjesztésének kellene szentelve maradni. Ezen kivül lelkét annyira politikai érdekekkel töltené be, hogy neki nem maradna többé hely a jobb dolgok csendes mérlegelésére és az Urral való lelki társaságra.

4. Aki egy férfire vagy pártra szavaz, többé és kevésbbé kötelezve lesz, hogy a választási vagy szavazási eredményért helyt álljon, esetleg fegyverrel is. Habár most minden állampolgárral bizonyos körülmények közt megtörténhetik, hogy a fennálló törvények és hatóságok védelmére, amelyek alatt él, fegyverre szóllittassék fel, ugy mégis felelőssége azokkal szemben nagyobb, hogyha azok behozatala és megválasztásánál maga is hozzájárult. Igy tehát jobb lesz részünkre, valamint az Ur, az emberi társaság előtt és mielőttünk is tiszteletreméltóbb lesz, hogy ha magunkat

FEL

az Irásnak megfelelőleg e világon idegeneknek tekintjük. (Zsoltár 39:12; I. Péter 2:11.) Idegeneknek alárendelve keli lenniök a törvényeknek, ez a mi kötelességünk is. Idegenek felhivatják a törvények oltalmát, ezt nekünk is szabad. De idegenek nem éreznék magukat kötelezetteknek arra, hogy saját országuk ellen háboruba menjenek, amelynek hatóságait hajdan elismerték. Idegeneknek lenni, ez a mi állásunk, mert nem helyeztettünk-e a világ királyságából Isten Fiának királyságába már most, amidőn az még csirájában van? (Kol. 1:13).

52. Használjunk-e testi fegyvereket és harcoljunk-e hazánkért és annak uraiért?

Nem vagyunk-e alattvalói a Nagy Királynak? És e világnak királyságai többé-kevésbbé nem-e „e világ fejedelmének a királyságai" az önzéssel, mint legfőbb törvénnyel? Nem vagyunk-e tehát idegenek és vándorok abban? Persze, helyénvaló minden jó törvényt, s a földi törvények minden őrét szeretnünk és azon örüljünk, hogy az ujteremtés nagy többségében civilizált országokban él, és minden hasznát élvezi ezen előjognak. Ezért nem is áruljuk el szülőföldünket, sem annak uralkodóit és törvényeit; de ezzel nem az van mondva, hogy mi most test szerinti fegyverekkel küzdünk azért, vagy pedig hogy nekünk azért bármilyen felelősséget is át kellene vennünk, amidőn a választásoknál és szavazásoknál részt veszünk.

53. Az esetben, hogyha azt követelnék tőlünk, hogy katonai szolgálatot teljesitsünk, mi volna a követendő út?

Persze nem minden kormány menti fel azokat a tényleges hadi szolgálattól, kik a háborut jogtalannak tartják; de ezek mégis itt és ott bizonyos figyelembevételt tanusitanak; pl. az által, hogy ily embereket az egészségügyi, vagy hasonló csapattesteknél használják fel. Hogyha azonban egy ujteremtés (arcvonal) a sor szolgálatra volna rendelve, akkor a parancsnak engedelmeskednie kellene és fel kellene tételezni, hogy az Ur, aki ezt megengedte, azáltal a sorozottra, vagy más valakire vonatkozólag valami jót akar tenni. Ha ezen esetben nem sikerül neki, hogy magát az egészségügyi csapatokhoz helyeztesse át, amennyiben elveit az illetékes tisztviselővel röviden közli, akkor maradjon meg az arcvonalban, de emlékezzék meg, hogy azon parancsnak nem kell engedelmeskedni, hogy egy embertársát lelőjje.

AZ UJTEREMTÉS ÉS AZ ERKÖLCSISÉG EMELÉSÉRE IRÁNYULÓ TÖREKVÉSEK

54. Fejtsd ki, hogy érintené és tisztitaná meg minden életünk minden cselekedetét a mi felszentelésünk?

Az ujteremtés minden hozzátartozója, természetszerüleg együtt érez mindazzal, ami erkölcsös, helyes, tiszta és jó. Az egyszer megkezdett pályán való továbbhaladásnál ő nem csak *tisztaszivü* lesz, ami természetesen elsősorban megkivántatik, hanem kivánni fogja, hogy ruházatában és testápolásában is tiszta legyen és nevezetesen beszédében is. Nem fog a világ tévedésébe esni, amely hiszi, hogy ami a szájba bemegy, az embert inkább megfertőzheti, mint az, ami abból kijön. A szivtisztaság lassanként meg fogja hozni az ajkak tisztaságát is és az evésben és ivásban és a ruházatban való gondosságot is, hogy az Urnak becsületet szerezzünk mindenben, miután mi mindenünket neki szenteltük. Nem a mi dolgunk másokra bilincseket rakni, amelyekről az Irás nem szól, de az ujteremtés minden tagjának folyton jobban tudatában kellene lennie, hogy megszentelési fogadalmának mindennel köze van életében. Kinek hajlama van a túlságos evésre, vagy ivásra, vagy aki rendetlen öltözetében, annak magát alaposan, és pedig imában meg kellene próbálnia, vajjon minden dolgokban dicsőiti-e az Urat és azon befolyást, melyet embertársaira gyakorolhat, egészen ki is használja-e? Vagyunk oly bátrak, hogy azt hisszük, hogy csak nagyon kevés ujteremtés fogja önmaga előtt igazolni, hogy mindig éppen azt, olyat és annyit eszik és iszik, ami lelki, erkölcsi és testi tulajdonságaira a legjobb befolyást gyakorolja. Egy ilyen önbirálat inkább a legtöbb esetben nyilvánvalóvá fogja tenni, hogy mily romlást szenvedtek képességeink a bukás által és mennyivel inkább van nekik szükségük kijavitásra, mint további rontásra.

ÉKSZEREK

55. Sorolj fel három alapos okot, hogy miért ne viseljen az ujteremtés különckődő és feltünő ruházatot?

Elég nagy joggal állithatnók, hogy Isten igazi, hűséges, nemesérzésü gyermekének, ki életét egészen az Ur szolgálatának szentelte, semmi sem tulságosan szép és értékes. Felhozhatnók, hogy a mennynek angyalai, minden kétség nélkül a tekintet előtt gyönyörüeknek tünnek fel és ebből következtethetnők, hogy egy szép megjelenés ahhoz tartozik, ami Istennek népén tetszetős. Igy az első tekintetre ugy látszik, mintha az ujteremtés tagjainak magukat külsőleg is—a mennyire csak lehet—kicifrázni, aranyat és ékszereket hordozniok kellene magukon. De mielőtt ezt igy eldöntenők, azon indokokat akarjuk tekintetbe venni, amelyek az ujteremtésnek rendelkezésére állanak arra, hogy ne viseljen semmi tulságosan értékest magán:

1. Aki különösen feldisziti magát, azon veszélynek teszi ki magát, hogy gőgös lesz és mi mindnyájan tudjuk, hogy a tetszésvágy, azon kivánság, hogy mások előtt tetszetős módon jelenjünk meg, ránk nézve igen erős kisértést képez és nem egyeztethető össze az alázatosság és az alázatos érzés ápolásával. Ami pedig a gőg felé és az alázatosságtól elvezet, az nem hasznos az ujteremtésre nézve.

2. A legtöbb embert a szegénység akadályoz meg külső ékszerek viselésében. Amig a szegényeknek nincs uj természetük, egészen természetes, hogy ők irigységgel néznek a gazdagokra, és különösen azokra, kik gazdagságukat fitogtatják. A felebarát iránt való szeretet tehát az ujteremtéseket arra sarkalná, hogy gondoljanak

FEL

azon helyzetre, melyben mások vannak és azon érzékenységre, mellyel ezeknek birniok kell, hogy ne izgassák irigységre és sóvárgásra és ne keseritsék el még inkább életüket és sorsukat azáltal, hogy összehasonlitásokat tehetnek.

3. Az ujteremtés minden tagja mindent az Urnak és szolgálatának szentel. Ez azon elhatározást jelenti, hogy e világ minden javát, amely esetleg körébe juthat, ne használja rosszra, hanem használja azt annak példája szerint, ki a mi megváltónk és vezetőnk és Mesterünk lett. Ezen példa pedig az áldozóé, nem csak befolyásának és idejének, hanem eszközeinek, gazdaságainak stb. feláldozójáé. „Ő, ki gazdag vala, szegény lett miértünk". Ezért az ujteremtés minden egyes tagja, mennél többre tudja becsülni áldozati szövetségét és mennél inkább igyekszik azok kivánalmainak megfelelni, annál jobb felhasználását fogja találni a kezelésére bizott javaknak, mint egy rendkivül drága, külső disz beszerzését, mely saját szivünket gőgre és másokét pedig irigységre ragadhatja. Indittatva fogja magát érezni, hogy minden fillérjét oly hasznosan, amint csak lehet, az Ur szolgálatában használja fel.

56. Vajjon a pénznek értékpapirokba stb. való befektetése jobb összhangban volna a mi felszentelésünk fogadalmával, mint hogyha különcködö ruházatra vagy az otthon fényüző berendezésre forditanók?

Talán jól tesszük, ha arra mutatunk, hogy az áldozati fogadalom, mely nekünk nem engedi meg, hogy a pénzt ékszerekre, vagy drága ruházatokra kidobjuk, ellenkezik a gazdaságnak földbirtokban, értékpapirokban stb. való felgyüjtésével is. A pénz annyit ér, mint azon használat, melyre forditjuk. Ujteremtések, kik e világ javainak birtokával rendelkeznek, jól teszik, ha e részben fennálló felelősségükre emlékeznek és iparkodnak megismerni Isten akaratát ezek felhasználására vonatkozólag. Nem szabad elfeledniök, hogy az önzés lealacsonyit és hogy annak, ki a nagy dijat meg akarja nyerni, meg kell tanulnia, hogy ezt legyőzze.

57. Van-e valami kapcsolat a mi szolgálatunk és azon tény között, hogy az Ur pénzbeli támogatás hijján hagyta az ő ügyét?

Ha már egy nemes érzésü világi férfi, ki kifejezetten kijelenti, hogy nem keresztény és ha egyáltalában vallása van, talán budhista, mint szégyent jelölheti meg, hogy gazdagon meghaljon, mennél inkább kell az ujteremtéseknek igy érezniök, hogy miután mindenüket az Urnak szentelték, gyalázat lenne, ha a megszentelt pénzt eltékozolnák arra, hogy magokat felcicomázzák, vagy azt halomra gyüjtsék, midőn annyi alkalom van azt hasznosan értékesiteni. Az egész teremtés sóhajtozik és szülési fájdalmakban fekszik, mondja az apostol, és a Mester maga kijelenti: „Szegények mindenkor vannak nálatok". Igen, bizonyára, ki jóságos, irgalmas, adakozó akar lenni, annak ehhez elegendő alkalma van. Az ujteremtéseknek különösen észre kellene venniök az ilyen alkalmakat, mint oly körülményeket, amelyeknél magukat, mint bölcs sáfárok kimutathatják, személyes dolgokban mértéktartásukat feltüntethetik, mint alkalmakat, melyeknél azon lelki gazdagságból osztogathatnak, amelyben ők részesültek. Ennél eszközök lehetnek Krisztus hozzászámitott igazsága, fehér *köntöseinek* meggyőzésére, a *kenyérnek*, amely a menyből jött, szállott le és ezáltal annak még több becsületet szerezhetnek, aki őket a sötétségből csodálatos világosságára vezette. Kitünő alkalmak, hogy fényüket világosabban hagyják fényleni. Nem lehet kételkedni abban, hogy a cél, melyet az Úr tekintetbe vett, midőn ügyét egy oly állapotban hagyta hátra, mely a megszentelteket folytonos önmegtagadásra, a kereszt magukravételére és annak példája szerint való járásra birta, kit Isten küldött,—hogy célja ennél éppen az volt, hogy népének alkalmat adjon arra, hogy eképpen szolgáljon és hűségét, mint sáfár, kimutassa.

58. Röviden: mi volna az ujteremtés helyes viselkedése a ruházat és a pénz tekintetében?

Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy valaki koldussá tegye magát és másoknak legyen terhére, midőn mindenét az Urnak szolgálatába odaadja, sőt még képlegesen szólva a vetőmagját is. Azt sem gondoljuk, hogy azért, hogy az Urnak inkább rendelkezésére álljanak, Isten gyermekei rendetlenül, vagy kopott ruhákban járjanak. A mi véleményünk szerint e részben a helyes, a tisztaság, a feltünés kerülése és a ruházatban azon körhöz való alkalmazkodás, melyben élünk. A ruházatra forditott költségek ésszerü arányban álljanak a bevételekkel. Mind e dologban illő, hogy az ujteremtések, mint fénylő példaképek álljanak a világ előtt. Különösen arra kellene figyelniök, hogy ruházatukra ne költsenek többet, mint amennyire eszközeik megengedik, ne mutassanak egy oly gazdagságot, amely nekik nincs és ugy intézzék egész életfolyamatukat, hogy ne fogyjon el minden, hanem maradjon valami a folyó szükségletekre és a jótétemény és embertárs iránti szeretet Istenhez hasonló erényeinek gyakorlására, a szükölködőkkel szemben.

AZ ATYA ÜZENETE

Ne féljetek! Mert az angyali szó
Istentől hozza e jó hirt ide:
„Nagy öröm" légyen, Te földi lakó
„Minden népnek" és „tetszés" és „béke"!
Halljátok! mit szól az égi szó néktek;
„Ne féljetek"!

Ne féljetek! Való hát az a hir,
Lehet e bizni az angyal szavában?
Békétlenség van csak földön s ki bir
Örömöt látni a bu hazájában?
Nem nekünk szól, mit üzentenek?
„Ne féljetek"!

Ne féljetek! ez tévedés tán?
Mert, hogy lehet az üzenet ilyen,
Mikor pokolt s örök kint tanitván,
Mondják; Az Irás az, mely tanit ilyent.
Hiszen az Angyal szó ellenetek:
„Ne féljetek"!

FEL

Ne féljetek! Talán álom kép?
Isten, felénk fordulva szeretettel,
Küldené Fiát, hogy büneinkért
Szenvedjen, a bünös világot e tettel
Megváltsa. mondván szeliden nektek:
„Ne féljetek"!

Ne féljetek! Nem álomkép és
Tévedés sem, hogy bünösnek szólt ez.
Álom és tévtan, hogy tüzbüntetés
Fogva tart s részünk majd örök kin lesz;
Tévtan, mit antikrisztusról hirdetnek;
„Ne féljetek"!

Ne féljetek! Legyen tisztelet és
Higyjetek Istennek, bizva Fiába
Hazug beszéd s ezt hinni tévedés,
Mit antikrisztus tudtul ad tanával,
Hogy nem igaz a vigasz üzenet:
„Ne féljetek"!

Ne féljetek! Kezdet kezdetén még,
Még mielőtt születék itt a bün
Alkotá bölcsen tervét már rég.
Isten a bünösök megmentésére, hü
Fiára bizván a véghezvitelt.
„Ne féljetek"!

Ne féljetek! Mit szolga testben,
Mint bünös embernek hasonmása,
Kezde meg halállal a kereszten,
Bevégzi, mint király midőn akarását
A földön s mennyben tisztelitek:
„Ne féljetek"!

XV.-IK TANULMÁNY.

AZ UJTEREMTÉS ELLENSÉGEI ÉS AZ ELLENE INTÉZETT TÁMADÁSOK.

„A RÉGI EMBER". — A VILÁG. — AZ ÖRDÖG. — Ő HAZUG ÉS GYILKOS VOLT KEZDETTŐL FOGVA. — A SÁTÁN TÁRSAI. — A GONOSZ SZELLEMEK LÉGIÓI. — MIKÉPEN TARTOTTA FENN ÉS TARTJA FENN MAGÁT A SÁTÁNNAK ELSŐ HAZUGSÁGA. — (SCIENTISTÁK ÉS SPIRITISTÁK). — „MI NEM CSAK TESTTEL ÉS VÉRREL HARCOLUNK STB. . . ." — A GONOSZNAK SZOLGÁLATA. — A SÁTÁN KISÉRTÉSE. — „A HITNEK IMÁJA A BETEGET MEG FOGJA GYÓGYITANI." — „HA A SÁTÁN A SÁTÁNT KIÜZI, UGY ORSZÁGA NEM ÁLLHAT SOKÁIG FENN." — „SZERESSÉTEK AZ IGAZSÁGOSSAGOT, GYÜLÖLJÉTEK A JOGTALANSÁGOT." — MÁRK. 16:9—20. — A NÉVLEGES KERESZTÉNYSÉG, AZ UJTEREMTÉSNEK EGYIK ELLENSÉGE. — ISTEN FEGYVERKEZÉSE.

1. Mi az ujteremtés legfőbb ellensége? Kettős lelkü-e az ujteremtés vagy pedig két akarat irányitja-e?

Az ujteremtés ellenségei *között* első sorban található a „régi Ádám", a régi akarat. Azonban ne essünk e részben az általános tévedésbe. Ne higyjük, hogy az ujteremtésnek kétféle érzése van, vagy kétféle akarata. „Az ingatag ember bizonytalan minden utján" és nem tetszhetik az Urnak. Az ujteremtés nem ilyen. Ennek csak *egy* érzése, *egy* lelke, *egy* akarata, *egy* iránya van: az uj akarat, amely Krisztus érzése, a szent szellem. Az ujteremtés felvette Krisztus érzületének egy részét, mig máskülönben a természetes ember akaratát szintén átvette; azonban az utóbbit odaadta, az Ur szolgálatába állitotta; az most már a világnak elhalt és a jelenlegi élet dolgainak az irányitása nem az övé. Ezuton és csak igy lehet az ember Krisztus testében egy tag és maradhat annak, hogyha a Fő akarata által magát állandóan kormányozni hagyja. Ezen uton és igy nemzetik egyáltalában az ujteremtés, akinek részére minden régi elmult és minden uj lett. Akinél nem ez az eset, aki egy ily fölszentelést nem vitt véghez, az nem tagja a kiválasztott osztálynak, mely Krisztus teste, habár tagja lehet a hit háztartásának, amelyből a kiválasztott osztály minden tagja, Krisztus teste minden tagja jön.

2. Vajjon a test és akaratának a halála és az ezután következő feltámadás tényleges vagy csak feltételezett dolgok-e? És hogyan kell ezt a „halott" vagy „élő" állapotot az ujteremtésnek fenntartani?

Habár a fölszentelésnél a régi akaratról ily módon teljesen és örökre lemondottunk, habár a régi ember az Ur és azok szemeiben, kik a dolgokat ugy tekintik, mint ő, halottnak, a bünnek elhaltnak és Isten előtt élőnek számittatik és az uj akarat szolgálatába állittatik (Róm. 6:11, 8:11), nagyon sok nehézségei vannak. Ezen holtnak számitott test és akarat folyton megpróbálja, hogy megint érvényesüljön és folyton fent kell tartani a hit jó küzdelme által. Ha az uj akarat közömbös lesz és megszünik a bünnek elhalt testet, mint magasabb lelki célok szolgáját használni, ugy ezen test azonnal megint életre kel és igényeket támaszt, melyek az uj akarattal ellenkeznek és az ujteremtésnek károsak. Ennek tehát folyton óvakodnia kell, hogy a régi akaratot kivánságaival és sóvárgásával folyton fékentartsa, valamint a test kivànságait és törekvéseit folyton meg kell feszitenie. „Az én testemet megsanyargatom", irja az apostol (Kor. 1. 9:26) „és rabság alá adom, hogy valami módon, holott én prédikálok másoknak, gonosz életü ne legyek"—el ne mulasszam hivatásomat és megválasztásomat megerősiteni.

3. Mit mond a Szentirás a természetes sziv tekintetében? És mennyiben más az ujteremtés szive?

Isten szava azt mondja a természetes ember szivéről, hogy az minden dolgok felett csalárd és gonosz. (Jer. 17:9). Természetesen ezzel nem a „szivnek" nevezett szerv értetik, a mi bordánk mögött, hanem az érzület, melyet az Irás (és az általános nyelv használat) nagyon gyakran „szivnek" nevez. Az ujteremtés egy uj szivet, azaz egy uj érzületet, egy uj akaratot, egy uj irányt kap: minden dolgok felett Istent és igazságosságát, igazságát, tervét szereti, minden dolgot Istennel és igazságosságával való összhang szerint becsül. Az uj szivhez az uj teremtés minden társtagja legközelebb áll; sőt a testvérek iránti szeretet éppen egyike a legvilágosabb bizonyitékoknak arra, hogy valaki az Urral azon különös viszonyba

FEL

lépett, mely az ujteremtésnek része. De ezen szeretet nem akadályoz meg abban, hogy a más emberek iránti kötelezettségeinket ne teljesitsük.

4. Hogyan ostromolja állandóan a régi szív, az önző hajlam az uj szivet és hogy okoznak neki csalódást?

Az ujteremtés, az uj szív, uj hajlamaival folyton harcban áll, megostromoltatik a régi szív által, annak régi, önző hajlamaival. Gyakran cselt is alkalmaz ez, amennyiben az uj szivhez körülbelül igy szól: „Te engem holtnak számitasz; te engem az ajtó elé tettél; most már a réginek el is haltam. Én már nem vagyok a régi szív, mint azelőtt; tehát nekem igényem van valamilyen figyelembe vételre. Nem szabad neked tulságosan szigoru bánásmódban részesitned engem; meg kell engedned, hogy nagyon jelentékenyen megjavultam. Most már neked nem szabad helyzetemet nagyon nehézzé tenned; ez nem volna igazságos. Neked egy bizonyos fokig önzőnek kell lenned: körül kell tekintened előnyök után és elsősorban kedves éned és családod részére. Neked ennek részére nem csak a szükségest, hanem még sok más egyebet: gazdagságot, társadalmi állást, stb. kell megszerezned, ezért kell magadat feláldoznod". Mily ravasz csalás fekszik ezen beszédben és bosszuságunkra mily sokan izlelték meg és vették észre, hogy uj érzületüket a régi fogságba helyezte! O, mily nehéz bilincsek!

5. Mi a régi szív egyik kedvenc és meytévesztő érve?

Előszeretettel azt a tanácsot tartja a régi szív az ujteremtés elé: „amennyire tőletek függ, éljetek minden emberrel békességben". Ezt a tanácsot többre becsüli, mint azt a parancsot: szeressed Uradat Istenedet teljes szivből, teljes lélekből és teljes érzésből, minden erődből és felebarátodat, mint tenmagadat". Nem élhetünk e parancs szerint, ha békét keresünk minden áron. Hogyha a régi szív, a régi érzület, a régi akarat az ujat arra birja, hogy vele egyezségre lépjen, akkor sóvárgása nem fog véget találni és rövid időn belül meg fog történni, hogy az ujteremtés a drága béke kedvéért az Urral való szövetségével, annak értelme és szellemével ellenkezőleg cselekszik és magát teljesen a régi akaratnak veti alá, habár ezt nem akarja és állandó harcot viv azzal. Az isteni ige ügyes elcsavarása következtében csabdába jutott.

6. Hogyan kell az uj szivnek ezeknek a támadásoknak ellentállani?

Ezen helyzetben az Ur akaratával összhangban egyenesen és nyiltan ki kell jelentenie, hogy a béke a házban és mindenütt ugyan egy nagyon kivánatos dolog, de nem áll az Ur igéreteiben az első helyen. Ellenkezőleg az Ur értesitette az övéit, hogy amily bizonyosan ők Istennek tetsző módon élni igyekeznek, oly bizonyosan üldöztetni fognak. Az üldöztetés pedig a békének ellentéte. Értesitette őket, hogy amily bizonyosan világitani hagyják fényüket a sötétségben, ezen világosságot gyölölni és az ellen harcolni fog, igyekszik a birtokosát annak véka alá való elrejtésére birni. Ezen kisérletek is minden mást jelentenek, csak nem békét. De az Ur biztosit minket, hogy ezen kellemetlenségek arra vannak rendelve, hogy az ujteremtéseket megpróbálják, hogy mi nekik a kedvesebb: a test békéje, a szomszéddal, a világgal való béke, vagy a szív békéje, Isten békéje, amely minden megértést felülmul.

Az ujteremtésnek tapasztalatból kell tudnia, hogy ezen béke meglehet az ő szivében, mégha a külső kürülmények még olyan békeellenesek is, hogy a teljes egyetértés az Urral oly jutalom, mely nem tagadtatik meg a mindenáron való hűségtől. A test minden kivánalmaival szemben és kedves hozzátartozóival szemben az ujteremtésnek mindig előbb meg kell vizsgálnia: vajjon ezen igények betöltése összeegyeztethető-e az imával: „Szeressed Uradat, Istenedet, teljes szivedből, teljes lelkedből és minden erődből"? Az ezen parancsal szemben gyakorlandó engedelmességnek minden—az én, a család, a szomszédok alárendelendők.

7. Mi a vakbuzgóság és hogy kell azt kikerülni és mi a legfontosabb a jóság elveinek megfelelő alkalmazásánál mindennapi életünkben?

De ennél őrizkednie kell az ujteremtésnek a fanatizmustól, azaz attól, hogy úgy vagy azt higyje, hogy az isteni érzület *mindig* az ellenkezője saját hajlamainak. Egy nagyon komoly és kitartó tanulmányát igényli az isteni igének és az isteni követelmények szellemének és alapgondolatának, hogy az Irás utasitásait a mindennapi életben helyesen kövessük. Kevesek részéről történnek ezirányu kisértések. A nagy többség testi igényei által kisértetik meg és igy, e részben kiván nagy vigyázatot, hogy ne szolgáljon annak, ne vesse magát alá neki és ne haladjon ennek folytán egy áldozati fogadalmával meg nem egyeztethető irányban, vagy hogyha eddig nem jönne, ne legyen akadályozva a test által, hogy a lélek szerint járjon, ne legyen az által megállitva, szellemi növekedésében feltartóztatva és ezáltal akadályozva, hogy gyümölcsöket hozzon, ugy hogy győzedelmessége a kis nyáj örökségében való része kérdésessé tétessék.

8. Milyen gondolatot kell az ujteremtésnek állandóan szemelőtt tartania? És mi az egyetlen korlátozás mely ezen a téren figyelembe veendő.

Az ujteremtés vezérlő gondolatának mindig annak kell lennie, hogy minden földi, test szerinti érdeket feláldozott és hogy egyedül ezen érdekeknek teljes odaadása engedi meg neki, hogy teljesen felnövekedjék és megérjen a „világosság szentjeinek örökségében" a dicsőségre, gyönyörüségre és halhatatlanságra való első feltámadásban való részesedésre, mint a Krisztusi testület egy tagja. Ezen odaadás egyedül azon tekintetek által van korlátozva, amelyekkel azoknak tartozunk, kiknek élete a miénkkel van összekötve. Itt a felebaráti szeretetnek egy követelménye, hogy a helyest tegyük test szerint való kedveseinkért, kik nincsenek teljesen megszentelve ugy, mint mi.

FEL

A VILÁG ELLENSÉGE AZ UJTEREMTÉSNEK

9. Miért ellenkezik általában a világ szelleme az ujteremtés életfelfogásával?

A jelenlegi világban, mivel ez gonosz, minden többé vagy kevésbbé ellentmondásban áll az igazságossággal és igy ellentétben van az ujteremtéssel. Mint a világ legfőbb törvényét, általában az önzést jelölhetjük meg leginkább, habár a világ igényt támaszt arra, hogy az igazságosságot nagyra becsüli és pedig nem egészen jogosultság nélkül. Mi nem tartozunk azokhoz, akik a civilizált világ minden törvényét és intézményét rossznak tartják; nekünk ellenkezőleg sokszor volt alkalmunk, hogy a névleges kereszténység aránylag magasztos törvényei fölött csodálkozzunk, hogy mily értelmességet, igazságosságot, mily nemes érzést árulnak el. Egyesek közülük az erőssel szemben a gyöngéknek a védelmét célozzák, mig mások a mindenki részére egyenlő jogokat tartalmazzák. Minthogy azonban az önzés az egész világban minden gondolatban, szóban, vagy tettben érvényesülni igyekszik, nem szabad csodálkoznunk, hogy ezen törvények alkalomadtán a teljes igazságosságtól eltávolodnak.

Ellenkezőleg, mi meg vagyunk lepődve, hogy még a bukott emberiség is alkothatott oly törvényeket, mint például az Egyesült Államokban, vagy más országokban. Az ember sokszor megérzi rajtuk, hogy a törvényhozók előtt többékevésbbé öntudatlanul a Mózesi törvényhozás és annak Jézus Urunk általi magasztos értelmezése, mint példakép lebegett. De mindenki be fogja vallani, hogy az önzés az emberben folyton hadilábon áll az igazságosság fogalmával és azokat folyton kikapcsolni törekszik és ezt az ujteremtés is bőséges mértékben megizlelni kénytelen.

10. Miért van az, hogy a világ az ujteremtésnek legfőbb ellensége és miért elkerülhetetlen az összeütközés?

A világot és annak gőgjét, önzését stb. az ujteremtés főellenségei egyikének kell tekintenünk. Az egész emberiség hajtva e világnak szelleme által, egy nagy folyamhoz hasonlitható, melynek vizei ugyanazon irányban folynak, habár az egyik gyorsabban, a másik lassabban. Az ujteremtésnek most megszentelése, megujult érzülete folytán, mintegy az árral szembe kell usznia. Ezáltal ellenmondásba kerül az általános nézettel, szokással stb. és ennélfogva különösnek látszik. Le kell győznie a surlódást, amely azokkal való érintkezése által támad, kik a másik irányban törekednek előre. Ezen surlódás elkerülhetetlen. A külső harcot jelenti és nem a külső békét; de azon érzés, hogy Isten által helyeseltetünk, belső békét, belső örömet teremt.

11. Magyarázd meg, hogy miért ellenkeznek éppen a világ legnemesebb célja és törekvései általában az ujteremtés felfogásával?

A világ törekvései, céljai és módszerei, nem mindig nemesség nélküliek és igazságtalanok. De még a legnemesebb törekvések és célzatok is az ujteremtésnek rendszerint ellenszenvesek, mert a világ emberi bölcsesség szerint cselekszik, mig az ujteremtésre a felülről jövő bölcsesség az irányadó. A világi bölcsesség a vallásban egy eszközt lát arra, hogy a tömegeket sakkban tartsák. Neki a jóakaratról, erkölcsösségről, hitről, reményről, szeretetről saját fogalmai vannak és nem tudja megérteni, hogy az ujteremtésnek ezen fogalmai nincsenek meg. Az ujteremtés fogalmai ezért a világ előtt kizárólag fonáknak tünnek fel; mert nem ismervén Isten tervét, nem is tudja felfogni, hogy mily jelentéktelenek a jelenlegi élet minden dolgai, összehasonlitva a jövendőéivel. Mily tehetetlenek az összes emberi törekvések az emberiség felemelésére vonatkozólag, összehasonlitva ezeket azon magasztos és nagyszerü életszabályokkal, amelyeket Isten tart készen és a melyeket a menny Királya alkalmazni fog, mihelyt a kiválasztott osztály száma teljes lesz és Urával és fejével együtt fel lesz magasztalva.

12. Milyen lelkülettel fogadjuk a világ gyülöletét és ellenkezését?

Az ujteremtést tehát nem szabad a világ, valamint az erkölcsileg és vallásilag jól gondolkozó világfiak gyülöletének meglepnie. Ezen gyülöletet és a világ ellentállását, amely néha annyira haragra ingerel, s mely a hűséget és türelmet oly nehéz próbára állitja, mindig nyájassággal kell viszonozni, megemlékezvén arról, hogy a világ még mindig meg van vakitva e „világnak Istene“ által és nem látja a rendkivül nagy és drága dolgokat, a lélek mély dolgait, melyek fényénél mi Isten kegyelme által képesitve vagyunk minden dolgot semmibe sem venni, hogy megnyerhessük azon dicsőségteljes dolgokat, amelyek nekünk az Igében igérve vannak. Ha meghajlunk és meggörnyedünk e világ szelleme előtt, ha az édes béke kedvéért nézeteinek uralmat engedünk mi rajtunk, ez azt bizonyitaná, hogy mi nem becsüljük elég magasra az Urat, igazságát és az annak való szolgálatot. Ez azt eredményezné, hogy mi, ha nem is mindent, de mégis elvesztenők a fődijat és esetleg a „nagy sokaság“ osztályában részesednénk, mely „nagy nyomoruságból jön“, és ilyképen a jövendő dicsőség közepette egy kevésbbé magasztos állást kapnánk.

13. Magyarázd meg a Szentirás e parancsait: „Ne szeresd a világot“ stb.

Ezért int oly komolyan az apostol: „Ne szeressétek e világot, se azokat, melyek a világban vannak. Ha valaki szereti e világot, nincsen abban az Atyának szerelme.“ (I. János 2; 15). Nekünk tehát attól kell őrizkednünk, hogy e világ szellemével valami rokonságot, vagy e szellemhez való hajlást tanusitsunk. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy ne szeressük világi barátainkat, hogy azok szerencséje, vagy szerencsétlensége fölött egykedvüen térjünk napirendre, de azt jelenti, hogy amig mi egyrészt törekszünk, hogy kötelességeinket a világfiakkal szemben a legtökéletesebben betöltsük, a tiszteletet megadjuk annak, aki tiszteletét érdemel, akinek adóval tartozunk,

FEL

annak adót, akit az ellátás illet, annak ellátást, és rokonszenvet és szivességet annak, kit megillet. Azért tegyünk különbséget barátaink és szomszédaink közt, kik még az ellenség befolyása alatt állanak, és azon szellem vagy szellemi irány közt, melyben állanak és járnak.

Nem is szabad szivünket e világ valamely intézményéhez hozzáfűzni, amely önzésre van alapitva és amely a felebaráti szeretet aranyszabályával többé vagy kevésbbé ellentétben áll. Lehet, hogy kényszeritve vagyunk, hogy a mindennapi élet dolgait magasabb mértékben, mint az nekünk kedves, az önző szabályokhoz alkalmazzuk, melyek a világban hatékonyak; de ekkor nem szabad nekünk folyton afelett vitatkoznunk, hanem csak szivállásunkat kell megóvnunk és fenntartanunk, melynek az önzés ellenszenves és a felebaráti szeretet szükséglet, és azután iparkodunk az utóbbinak megfelelőleg élni a világgal való lehetőleg minden érintkezésben.

14. Ránk hagyta-é az Úr azt az óriási feladatot, hogy megjavitsuk a világot? És vajjon helyes volna-e részünkről, hoyyha a dolgok mostani rendjét felzavarnánk?

Nem a mi dolgunk, hogy megkisérejlük a világ átalakitását, a társadalom és rendszerei megbuktatását. Ez egy óriási munka, amelyet az Úr magának tartott fenn és amely a gyorsan közelgő „nagy napon" alaposan el lesz intézve. Addig is Isten népének, amely az Ő vezetése alatt áll a világban, amelyben van és amellyel szükségszerüen érintkezésbe jön,—idegennek kellene magát éreznie. Aki szorosan odasimul az Úrhoz és igazságosságát mindenekfelett szereti, az szükségszerüen ugyanazon ellentmondásban áll mindennemü igazságtalansággal és törvénytelenséggel az „egyházban" és az államban, pénzkérdésekben és a politikában, társadalmi szokásokban és erkölcsökben, mint Isten.

15. Mily szellemi példát kövessünk e tekintetben?

Ezen ellentmondást többé vagy kevésbbé tisztán felismerve, egyesek tulhaladtak a célon és a jelenlegi viszonyokat oly módon állitották pellengére, amelyet nem tanulhattak az Úrtól vagy apostolaitól. Nekünk mindig meg kellene emlékeznünk, hogy a világ nagyban és egészben oly jól cselekszik, amennyire tud. Ha folyton birálgatunk oly viszonyokat, amelyeket mások ép oly kevésbbé tudnak megváltoztatni, mint mi magunk, ez haszontalan, sőt mi több: szerencsétlenné, érzékennyé tesz stb. Keresztelő János e részben egy jó tanácsot ad: A római katonáknak, akik azt kérdezték tőle, hogy mit tegyenek, azt mondta: „Senkit meg ne rontsatok (ne szegjétek meg a törvényeket és előirásokat, amelyeknek alá vagytok rendelve) és elégedjetek meg a ti zsoldotokkal." (Lukács 3:14). Helytelen bölcsességet árulunk el, ha valakit helyzetével és környezetével elégedetlenné teszünk. Az ujteremtésnek mindig békitően kellene hatnia és ha nincs is oka arra, hogy a mindenkori körülményeket dicsérje, azokat még sem kellene neki szavakkal kárhoztatni. Neki e részben egy kitünő előképe van Mihály arkangyalban, ki a Sátánnal való szóváltásában nem merte, hogy róla egy gyalázó itéletet hozzon, hanem igy szólt: „Dorgáljon meg téged az Úr"— a *maga* idejében és a *maga* módja szerint. (Jud. 9). Minekünk hasonlóképen, minthogy belátjuk, hogy az Úr a jelenlegi viszonyok miatt, a maga idején és a maga módja szerint megtorlást fog gyakorolni, meg van minden okunk arra, hogy az apostollal igy szóljunk: „Legyetek türelemmel testvérek, mert az Urnak jelenléte közel van; királyságának nemsokára bekövetkezendő felállitása mindenben segiteni fog. Ha ezen hiányos állapotokon felizgatódunk, ez haszontalan, sőt káros, mert mind a kettőt elégedetlenné teszi: a tehetetlen segitőt és azokat, kiknek segiteni akar. E világnak gyermekei közt az Úr, midőn ideje eljött, elég embert fog találni, kik mindent összevissza hánynak. Az ujteremtések feladata az olyan beszélgetésről szóló tárgyakat, melyek elégedetlenséget és vihart okozhatnak, elkerülni, ahelyett inkább Isten családjának körében, azokéban, kiknek füleik vannak, hogy halljanak, az isteni terv mélyebb dolgairól beszéljenek, aminél már itt és ott alkalom kinálkozik a nyomor idejéről is beszélni, mely az ország felállitását közvetlenül meg kell, hogy előzze.

16. Mi legyen a királyi papság különös munkája ebben időben?

Az ujteremtésnek, a királyi papságnak egy egészen más feladata van, mint e korszak nyilvános ügyeivel való foglalkozás. Neki hallatnia kell az ezüst trombitákat, melyek az örömévet hirdetik. Neki hirdetnie kell a valóságot Isten tervéről olyanoknak, kiknek füleik vannak, hogy halljanak, kik nem tétettek vakokká és süketekké az ellenség által. Nekik munkájuk van Isten népével; az ő feladatuk, hogy a buzát a csűrbe összegyüjtsék. Máté 13:37—43.

17. Idézz szentirati bizonyitékokat a Sátán személyiségére vonatkozólag.

Egy más képben a kiválasztott osztály, mint menyasszony jelenik meg, aki feldisziti magát a menyegzőre. (II. Kor. 11:2; Jel. 19:7.) Ez elég foglalkozást ad kedélyeiknek, idejüket és erejüket teljesen és egészen igénybe veszi, ugy, hogy nem szeretheti meg a világot *oly* módon, hogy kivánhatná annak jelenlegi alakjában való fenntartását és épp ily kevésbbé jön arra a gondolatra, hogy az Ur bölcs intézkedéseit megelőzze, amelyek a jelenlegi gonosz világot át fogják alakitani a jövendő világra, melyben az igazságosság lakozik. Zsidók 2:5; II. Péter 3:13.

SÁTÁN A NAGY ELLENSÉG

18. Mi a szentirati bizonyiték arra nézve, hogy a Sátán nemcsak az egyháznak, hanem az emberiségnek is az ellensége?

Az apostol irja: „A ti ellenségtek az ördög." Mintha értésünkre akarná adni, hogy az ördög ellen sokkal komolyabban kell védekeznünk, mint testünk gyöngesége, vagy mint embertársaink hibái ellen.

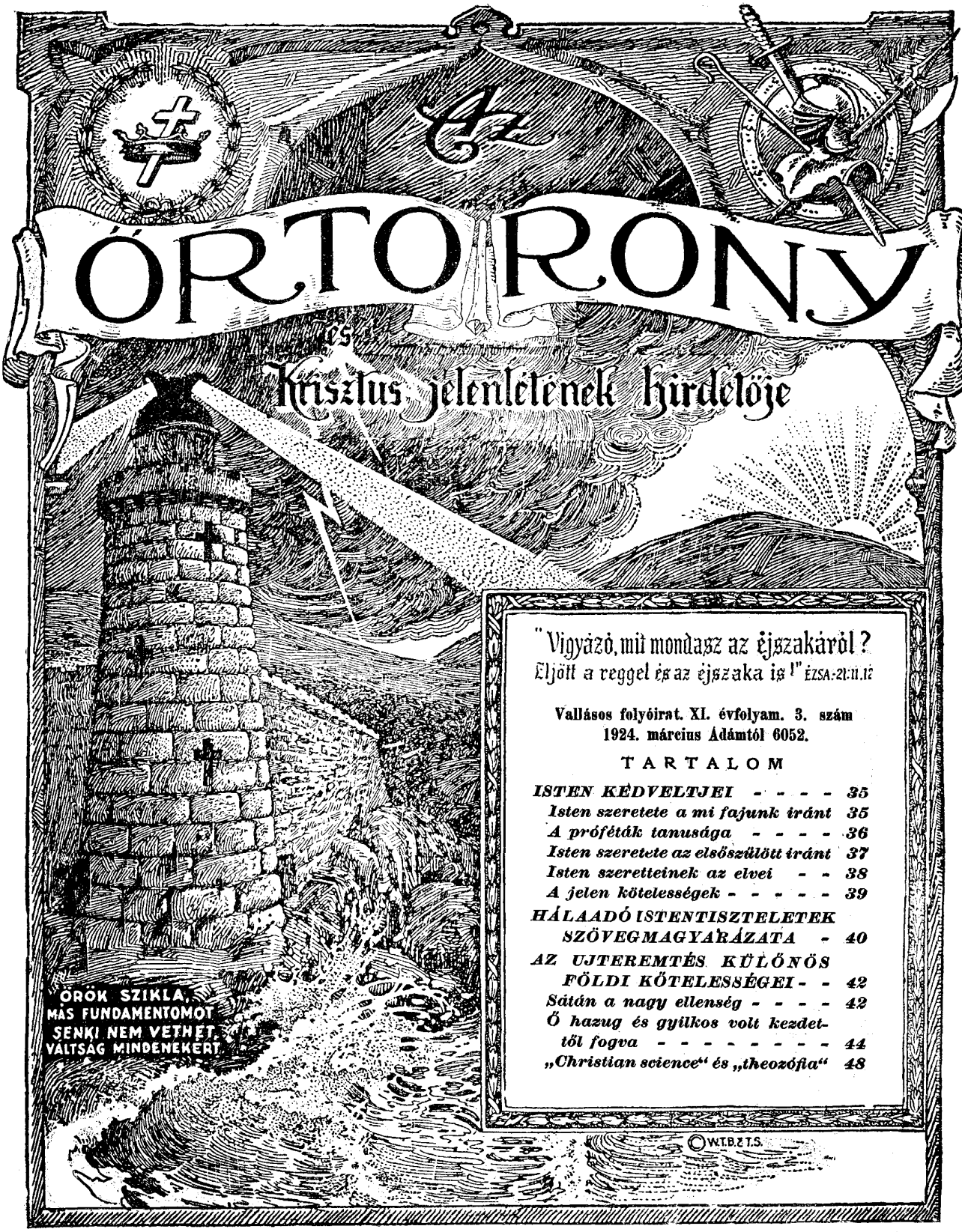
(Folytatása következik).

FEL

Az ÓRTORONY

és

Krisztus jelenlétének hirdetője

"Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel és az éjszaka is!" ÉZSA. 21:11, 12

Vallásos folyóirat. XI. évfolyam. 3. szám
1924. március Ádámtól 6052.

TARTALOM

ISTEN KEDVELTJEI - - - - 35
Isten szeretete a mi fajunk iránt 35
A próféták tanusága - - - - 36
Isten szeretete az elsőszülött iránt 37
Isten szeretteinek az elvei - - 38
A jelen kötelességek - - - - - 39
HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA - 40
AZ UJTEREMTÉS KÜLÖNÖS FÖLDI KÖTELESSÉGEI - - 42
Sátán a nagy ellenség - - - - 42
Ő hazug és gyilkos volt kezdettől fogva - - - - - - - - - 44
„Christian science" és „theozófia" 48

„És lesz ... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ... mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt". „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeiteket: mert elközelget a ti váltságtok". — Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközül szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetű, elnevezésű, vagy felekezetű hivő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak,* igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mod nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (l. Péter 1:8-19; 1 Tim. 2:6). Fölepitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (l. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy, ahogy most kijelentetett." — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, feltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — 1 Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s *mikor* az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a *nagy Mester Munkás mindeneket* összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben." — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához „meglája őt, amilyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s készitení őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ezs. 35.

ŐRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, STRADA SURDA 4. :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei, ujságpapiron 125 Lei, fél évre 75 Lei, ujságpapiron 65 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap boritékán közölt cimhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

KISEBB TRAKTÁTUSOK NÉMET NYELVEN

Mit mond a Biblia a pokolról (füzet alakban)	4 Lei
Urunk második eljövetele (füzet)	2 „
Isten törvénye (füzet)	5 „
Isten törvénye (füzet)	4 „
Piramis	3 „
Világkatasztrófa	4 „
Russell és Rutherford fényképei 1. lap alakban	5 és 2 Lei

NÉMET NYELVŰ KÖNYVEK

Hárfa	40 Lei
Manna (finom kötésben)	100 „
Manna (egyszerübb kötésben)	60 „
Énekes könyv (füzve)	25 „
Sátorkönyv (füzve)	20 „
Bibliai tanulmányok, I. kötet	40 „

Értesités! Értesiteni kivánjuk testvéreinket, hogy március 25-től kezdődően lakásunk. str. Surda 4 szám (volt Kis-utca) alatt megszünik, miért is felkérjük a testvéreinket, hogy ez időtől fogva csak a Filipescu (volt Szentlélek) utca 10 szám alatt keressenek fel bennünket és csak a nappali időközökben.

BIBLIA-ARJEGYZÉK

Olvasóink tájékoztatása céljából itt közöljük a Társulat birtokában levő könyveket áraik feltüntetése mellett. A könyvek áraiban — a bibliák kivételével — a posta szállitási dijak is bennfoglaltatnak.

SEGÉDKÖNYVEK

Énekes könyv	50 Lei
Függelék az énekes könyvhöz	3 „
Hárfa	55 „
Zsebhárfa	65 „
Zsebtükör (Russell T. arcképével)	25 „

AZ ÚR SZEGÉNYEI RÉSZÉRE VONATKOZÓ KEDVEZMÉNY: A bibliatanulók közül azok, akik előrehaladt korukra való tekintettel, vagy nagy szegénység miatt nem képesek a lapot előfizetni, megkaphatják ingyen, ha e tényt bebizonyitják s egy levelező-lap utján a lap megküldését kérik.

POSTA

Folyó évi február 1-étől kezdődőleg a „segélybélyeg" közönséges, nyilt levelezőlapokra és ajánlott levelekre egyaránt 10 baniról 25 banira emelkedett, miért is felhivjuk a testvérek figyelmét, hogy ezután levelekre 1 Leu „postabélyeget" és 25 bani „segélybélyeget" tegyenek, *mert másképen* nekünk a *kétszeresét* kell fizetnünk.

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

XI. CLUJ-KOLOZSVÁR 1924. MÁRCIUS BROOKLYN 3. SZÁM

ISTEN KEDVELTJEI

„Judás, Jézus Krisztusnak szolgája Jakabnak pedig atyafia, az elhivottaknak, akik az Atya Istentől megszenteltettek és Jézus Krisztustól megtartattak"—Judás 1

AKHORINTHUSBELI testvérekhez intézett levelében (2 Kor. 13:11) Pál Apostol a mi Istenünket „a szeretet és béke Istenének" nevezi és első levelében a szeretett Szent János egy lépéssel tovább megy és azt a kijelentést teszi, hogy „Isten a szeretet" (l. János 4:8). Ez megfelel a várakozásunknak. Egy olyan világmindenségben találjuk magunkat, amely bővelkedik az áldásokban, amelyek egymillió életformára pazarul vannak reáköltve. Van-e egymillió életforma? Nem tudjuk, azonban, hogyha amint állitják, 15.000 bogárfaj ismeretes, amelyek osztályokba vannak sorozva, amelyek mindenike a maga különös módján örvend az ő létezésének, akkor bizonyosak lehetünk, hogy a látható és láthatatlan élő lények összáma igen sok-sok ezerre rúg.

[2] Természetes, hogy mi, emberi lények főképen a mi emberi életünkben találjuk örömünket. Szemeink a szinek megkülönböztetésére és értékelésére vannak berendezve, melyek mind tetszenek a szemnek. Mozaikgyárosok 15.000 szint hoznak ki és azt tartják, hogy a gyakorlott szem egy millió szint tud megkülönböztetni. És az emberi látás határvonalán túl ott van az ultraviolettesugarak sok árnyalata, amelyek minden szinben szépek azoknak a szemeknek, amelyek úgy alkottattak meg, hogy láthatják ezeknek a gazdagságát.

[3] A hangok sokfélesége ép oly nagy, mint a szineké, talán még nagyobb. A fül egy 2700 különböző hosszú húrú hárfa formájában van megszerkesztve, felhangolva, hogy felfoghassa és szétbonthassa a madarak és más teremtések torkából és szárnyából, a lég- és vizáramlatokból és a körülöttünk lévő ezer- és egyféle tevékenység megnyilvánulásából jövő rezgéseket. Úgylátszik, hogy mindezeknek a dolgoknak a célja, hogy érdekeljenek és szórakoztassanak minket és kétségtelen, hogy ez igaz is.

[4] Ott van aztán az illatok mezeje, amelyekről a legtöbben csak keveset tudunk, mert érzékeink nem gyakoroltattak. Csak azt tudjuk, hogy egy gyakorlott kutya csalhatatlanul nyomon tudja követni az embert azon jellegzetes szag után, melyet a földön hagyott, amerre végig ment és hogy rovarok sok mértföldnyi távolságra olyan szagokat fedeznek fel, miket ember egyáltalán nem fedezhet fel.

[5] Az érintés és tapintás terén is igen értékes jelenségek vannak, melyek igen nagy élvezetet nyujtanak boldog birtokosaiknak. Mindezek az adományok egy forrásból jönnek, minden jónak és tökéletes adománynak a nagy Adójától. Ezek intézkedések, melyek a szeretet Istene részéről az ő teremtései áldásául történtek. Kétségtelen, hogy a növényi életben is vannak örömök, mint ahogyan vannak az emberi élet feletti és alatti életben, de amelyekről nekünk világos fogalmaink nincsenek. Minél magasabbrendü a szervezet, annál magasabb az élvezési képesség. Azonban minden örömök szerzője a szeretet Istene. Isten adományozta ezeket az áldásokat, mert természetében van, hogy másokat megáldjon. Áldott legyen az ő szent neve mindörökké.

ISTEN SZERETETE A MI FAJUNK IRÁNT

[6] Noha elég helyes és elég ésszerü a feltevés, hogy a mi Teremtőnk boldog, hogy áldásait adhatja az ő teremtményeire, még sem volna sem helyes, sem ésszerü a következtetés, hogy ő nem lehetne boldog nélkülök. Ép oly boldog volt akkor, amikor egyedül volt. Ezért az emberiségre adott áldásai annál fontosabbak. Itt van egy fajta, amely semmibe sem vette az ő oltalmazó gondoskodását. Alkalmas tárgy az elpusztitásra. Isten

FEL

teljesen boldog lehetne, hogyha ilyen fajta nem létezne, és mégis úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, „hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen".—János 3:16.

[7]A szeretet e nagy cselekedete a Teremtő részéről nem volt közönséges dolog. A legrendkivülibb dolog volt az, amely a világmindenségben soha nem történt; és Isten kivánja, hogy mi ezt úgy értsük, és hogy tudjuk, hogy a mi egész létünk mint egyfajtáé, közvetlenül annak tulajdonitható, amit Ő értünk megtesz, amit közülünk senki, sem mindnyájan együttvéve sem tehetnénk magunkért. A Zsoltár 49:7-9 versei igen jól domboritják ki a dolgot: „Akik gazdagságukban biznak, és nagy vagyonukkal dicsekszenek, senki sem válthatja meg atyafiát, nem adhat érte váltságdijat Istennek, minthogy lelköknek váltsága *drága*".

[8]Ugyanezt a gondolatot fejezi ki Szent Péter, mikor azt mondja, hogy mi megváltattunk nem olyan veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon, hanem olyasmivel, ami végtelenül értékesebb: „a drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén a Krisztusén".—1. Péter 1:18, 19.

ISTEN SZERETETE IZRAEL IRÁNT

[9]Isten szeretetéről az ő népe Izrael iránt először és közvetlenül Mózes 5-ik könyvében történt említés, noha előzőleg sok esetben magától értetődő. Az összes atyák, Mózes, Káleb és Józsa meghaltak a pusztában és Mózes engedelmességre buzditotta utódaikat és megmondotta nekik, hogy még az esetben is, ha engedetlenek lesznek, de ha később megbánják bűneiket, az Úr meghallja a szavukat, hogyha hozzá visszatérnek. Emlékezteti őket arra a tényre, hogy Isten kegyelmes Isten, szövetségtartó Isten, megszabaditója azoknak, akik biznak benne, és hogy azért áldja meg őket, „mivel szerette a te atyáidat." [5 Mózes 4:37]. Nem akarta, hogy az élők azt gondolják, hogy a holtak elfelejtettek, vagy ellenségszámba mennek; mert „a ti atyáitokat kedvelte az Úr, hogy szeresse őket" [5 Mózes 10:15], noha engedetleneknek bizonyultak Hádes mellett (a kémek küldésének az idejében) és hasonlóan magához Mózeshez, megtagadtatott tőlük az előjog, hogy belépjenek az Igéret-földjére. Majd bemennek kellő időben és meg fognak áldatni megfenyitéseikért, melyeket régen kaptak.

[10]Valamivel később Mózes megmondja az embereknek, akik előtte vannak, hogy az Úr szereti őket, és hogy az ok, hogy szereti őket az, hogy valóban szereti őket (milyen jobb okot mondhat valaki, hogy valakit szeret, mint azt, hogy igazán szereti?) és mert meg akarja tartani az atyáiknak tett igéretet, szószerint: „Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok, mert ti minden népnél kevesebben vagytok [mikor egyedül Ábrahámból állottak], hanem mivel szeretett titeket Úr és hogy megtartsa az esküt, amellyel megesküdt vala a ti atyáitoknak, azért hozott ki titeket az Úr hatalmas kézzel és szabaditott meg téged a szolgaságnak házából, az egyiptombeli Fáraónak a kezéből."—5 Mózes 7:7-8.

[11]Mózes megmondja nekünk, hogy miért szerette az Úr Izráelt és változtatta át Bálaám átkát áldássá [5 Mózes 23:5], hogy szerette a törzseket mint egy egészet [5 Mózes 33:3] és hogy különösen szerette a Benjámin törzsét [5 Mózes 33:12]. ami valószinüleg ellenjelképes értelemben értendő.

[12]Azt találjuk, hogy Dávid gyakran utal önmagára a Zsoltárokban, mint Isten „szeretettjére" [Zsolt. 6:5; 108:6] és Isten szeretetére a „Sion hegye" iránt [Zsolt. 78:68; 87:2] és ez mindkét értelemben tipikusan és betüszerint értendő. Dávid, Krisztus tipusa volt és „szeretett" ebben az értelemben, de a saját maga kedvéért is szeretteteti, aki „Isten saját szive szerint való ember volt" azon nemeslelküsége miatt, amely senki iránt sem táplált rosszakaratot. Dávid is ugy emlékszik meg Istennek szeretetéről Izráel iránt, mint egészről.—Zsoltár 47:5.

A PRÓFÉTAK TANUSÁGA

[13]A prófétáknak kellemetlen kötelességeket kellett teljesiteniök, mikor a fenyegető bajokra figyelmeztettek, mint az engedetlenség eredményére, de kellemes kötelességeik is voltak; és noha azt kell értenünk, hogy a remény és a vigasz hirdetésük a szellemi Izrael öröksége, nem szabad felednünk, hogy ők a testi Izraelhez is tartoztak.

[14]Mikor Ésaiás próféta mondja: „Mivel kedves vagy az én szemeimben: becses vagy és én szeretlek" (Ésaiás 43:4); és mikor ismét mondja: „Minden szenvedésöket ő is szenvedte, és orcájának angyala megszabaditá őket, szerelmében és kegyelmében váltotta meg őket, fölvette és hordozá őket a régi idők minden napjaiban". (Ésaiás 63:9). A társszöveg mindkét esetben azt mutatja, hogy a testi Izrael az, akiről itt közvetlenül szó van.

[15]Ugyanakkor, mikor az Úr Jeremiás próféta szájával azzal vádolja Izraelt, hogy hamis Istenek után jár, ugyanakkor „szerető kedvelt"-jének is nevezi (Jeremiás 11:15) és ugyanakkor amikor a fenyegető bosszu 70 éves fogságra figyelmezteti, a saját országába való helyreállitás igéretével vigasztalja, mondván: „Mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat".—Jeremiás 31:3.

[16]Hoseás próféta, Russell testvér szavai szerint „nagyon rossz dolgokat mond valami nagyon rossz népről" és a harmadik fejezetben összehasonlitja egy rossz házasságtörő nővel, hogy szemléltesse Isten hűségét Izrael irányában, még hűtlensége esetén is—az Ur szeretetét Izrael gyermekei iránt, „bár ők idegen Istenekhez fordulnak".—Hoseás 3:1.

[17]Mily gyengéd Jehova üzenete Izrael irányában ugyane prófécia későbbi szavaiban: „Mikor még gyermek volt Izrael megszerettem őt és Egyiptomból hivtam ki az én fiamat... Tanitot-

FEL

tam járni Efraimot [miként a szerető szülő járni tanitja a gyermekét] ő vette őket karjaira, de ők nem ismerték el, hogy én gyógyitottam meg őket. Emberi kötelékekkel vontam el őket, szeretetnek köteleivel és olyan voltam hozzájuk [a néma állatok szerető gondviselői], mint akik leemelik szájukról az igát és ételt adtam [élelmet, időlegest és szellemit] nyájasan elébe".—Hoseás 11:1,3,4.

[18]Malakiás próféta utján az Úr felhivja Izrael figyelmét a rossz utra, amelyen összeütközésbe jutottak a törvény követelményeivel. A dozatuk nyájuk legszebb példányai kellett volna hogy legyenek, annak az ábrázolására, hogy a legjobb, amink van, sem túljó ahhoz, hogy annak a lábai elé tegyük, akinek mindenünket köszönhetjük, azonban elrejtették legválogatottabb állatjaikat, és piszkos kenyeret és vak, sánta és beteg állatjaikat ajánlották fel. „Szerettelek titeket azt mondja az Úr és azt mondjátok: Miben szerettél minket?... A fiu tiszteli atyját, a szolga is az urát. És ha én Úr vagyok, hol a félelmem? Azt mondja a seregeknek Ura nektek ti papok, akik utáljátok az én nevemet".—Malakiás 1:2—6.

[19]Nehemiás megmondja nekünk, hogy Salamont „szereté vala az ő Istene", azonban vétkezett azon bolondság által, amit Nehemiás „idegen asszonyok"-nak nevez (Nehemiás 13:26). Dániel úgylátszik az isteni kegy legmagasabb csucsára emelkedett; mert az Ur angyala három izben jelentette ki neki, hogy „nagyon kedves" (Dániel 9:23; 10:11,19). Minden okunk meg van arra, hogy elhigyjük, hogy Istennek ez a kegye Dánielt egész életén át elkisérte, és a királyságban is mellette lesz. Mikor ezek a régi kiválóságok és társaik hatalomra kerülnek a Millenium alatt, Isten majd szereti őket az atyákért (Róm. 11:28) és az Úr milleniumi királyságának egész földi léte alatt az emberiség többi részétől elkülönitett székhelyük „a szeretett város" lesz, melyet Isten féltve fog őrizni, és amelyet meg fog védelmezni, mikor a korszak végén bekövetkezik a fölkelés Jelenések 20:9.

ISTEN SZERETETE AZ Ő ELSŐSZÜLÖTTE IRÁNT

[20]Különös okok vannak, hogy miért lesz Istennek különös szeretete, az ő elsőszülöttje a mi megmentőnk és megváltónk Jézus iránt. Csak a korokra kell gondolnunk, talán az évek millióira, mely idő alatt kebelbarátok voltak, hogy csak némileg lássuk, mily drágák voltak ők egymásnak. A bölcs ember mondásaiban a bölcsesség megszemélyesitőjeként mondja a mi Urunk: „Az Úr az ő útának kezdetén szerzett engem; az ő munkái előtt régen. Örök időktől felkenettem, kezdettől, a föld kezdetétől fogva. Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem vala; még mikor semmi források vizzel teljesek nem voltak. Minek előtte a hegyek leülepedtek volna, a halmoknak előtte születtem. Mikor még nem csinálta vala a földet és mezőket, a világ porának a kezdetét. Mikor készité az eget, ott valék, mikor felveté a mélységek szinén a kerekséget. Mikor megerősité a felhőket ott fenn, mikor erősekké lőnek a mélységek forrásai. Mikor felveté a tengernek határait, hogy a habok át ne hágják az ő parancsait, mikor megállapitá a földnek fundamentumait. Mellette valék mint kézmives és gyönyörüsége valék mindennap, játszva ő előtte minden időben. Játszva az ő földjének kerekségén és gyönyörüséget lelve az embereknek fiaiban."—Példab. 8:22-32.

[21]Mily jól van ez kifejezve! Jehovának gyönyörüsége volt az ő első és utolsó teremtése; és Jézusnak gyönyörüsége telt az ő saját teremtésében, és különösen az emberek fiaiban. Az Atya adta a terveket és készleteket az első ember felépitéséhez, még a haj számát is, amely szükséges a tökéletes teremtés megalkotásához; és a mi Urunk az utolsó betüig vitte ki a tervet, és azért érdekelte az ember boldogulása az első pillanattól kezdve az utolsóig. Mily elragadó pillanat lehetett ránézve, mikor ez a tökéletes dolog, az ő kiváló munkájának az eredménye, első izben lélegzett és kinyitotta szemét, és megkezdte azon erőinek a gyakorlását, amelyek egykoron az egész világ urává tették, és amelyek majd ismét azzá fogják tenni, a Teremtő földi hasonmásának!

[22]Helyes fogalmunk lehet Jehovának a gyöngéd szeretetéről a mi Urunk iránt, hogyha Ábrahámnak Izsák iránt való szeretetére gondolunk. Ábrahám sokáig várt Izsák megszületésére; Jehova egy örökkévalóságon át várt a Logos megteremtése előtt. Ábrahám látta Izsákot felserdülni, amint viruló férfivá fejlődött. Jehova tanuja volt a Logos egyre növekedő hatalmának, és látta a csillagos egeket és az élet minden formáit, amelyek tanuságot tesznek az ő képességeiről. Ábrahám mindig örvendett Izsák engedelmességének, szeretetének és társaságának. Jehova pedig ugy gondolkozott Jézusról, „mint aki vele nevelkedett." Ábrahám szivét különösen érintette az Izsák iránti szeretete, mikor ez az üzenet érkezett hozzá: „Vedd a te fiadat, ama te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Móriának földére, és áldozd meg égő áldozatul a hegyek egyikén, amelyet mondándok neked." [1 Mózes 22:2]. Jehova kezdettől fogva tudta, hogy eljön az idő, amikor ezt az engedelmes, szerető és mindig hűséges társat fel kell majd ajánlani a mások büneiért. Vajjon Jézus elkövetkező szenvedéseinek a tudata nem tette-e őt még drágábbá Jehova szemeiben? Bizonyosan. Mily szerető emberi szülő, tudván azt, hogy egyik gyermekének meg kell halnia mások vétkeiért, nem nézne-e reá különös gyöngédséggel! Ez az egyik tanitás, amelyet a Jákobra vonatkozó kijelentésből vonhatunk le [aki a szó bizonyos értelmében Jehovának volt a tipusa], hogy „Izráel pedig minden fiánál inkább szereti Józsefet."—1 Mózes 37:3.

[23]A mennyei Atya nem kisérletezett, mikor elküldötte fiát, hogy legyen a világ megmentőjévé. A próféta utján jóval előbb ezt megmondotta: „Imé Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal." [Ésaiás

FEL

28:16]. Szent Péter idézi ezeket a szavakat [1 Péter 2:6] és a mi Urunkra alkalmazza azokat. Mily vigasztalóan és megnyugtatóan hathattak ezek a szavak a mi Urunk Jézusra a getsemánéi sötét napokban, és attól fogva, amig a Kálvárián minden véget ért! Visszatekintve, most már láthatjuk, hogy ugyanaz a próféta, amikor megjövendölte a misztikus Babilon pusztulását annak a kezeitől, akinek Cyrus tipusa volt: Jehovának Jézus iránti szeretetéről beszélt, amikor mondotta: „Kit az Úr szeret, elvégzi akaratját Bábelen és karja leszen a Káldeusokon."—Ésaiás 48:14.

NEM VOLT LASSU SZERETETE MEGNYILVÁNITÁSÁBAN

[24]A mennyei Atya nem volt lassu, hogy bizonyságát adja az ő szeretetének a Felkent iránt. Alig hogy Jézus lett a Krisztus, a Felkent, az által, hogy lement a Jordánba és megkereszteltetett, az egek [Isten igéjének mélyebb dolgai] megnyilatkozának néki és ő látá az Isten lelkét alájönni mint egy galambot és ő reá szállani. És imé egy égi hang ezt mondja vala: „Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm."—Máté 3:16-17.

[25]Később a mennyei Atya ugyanezt az értékes tanuságot tette nemcsak magának Jézusnak, hanem három kiválasztott tanitványának: Péternek, Jakabnak és Jánosnak az átváltozás hegyén. Mily csodás átélés, mily bátoritó tapasztalat lehetett az Jézusnak, valamint ezeknek a kiválasztottaknak, amikor fényes felhő boritá be őket és ime szózat lőn a felhőből mondván: „Ez az én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm, Őt hallgassátok." (Máté 17:5) Szent Péternek ez a tapasztalat a legmeggyőzőbb bizonyiték volt, hogy Jézus Isten fia volt. Utal reá 2 Péter 1:17 versben.

[26]Jézus tudta, hogy Atyjának különös szeretetében álló fia volt. Máté, Márk és Lukács feljegyezték a szöllőtőről szóló példázatot, hogy küldettek a szolgák egyik a másik után a gyümölcsért, és üresen jöttek vissza, és „minthogy pedig még egy egyetlen szerelmes fia is vala, utoljára ezt is elküldé hozzájuk, ezt mondván: „a fiamat meg fogják becsülni". (Márk 12:6); de különösen János evangeliumában találjuk, hogy Jézus különösképpen utal az ő szeretetére.

[27]János 3:35. versben fel van jegyezve: „Az Atya szereti a fiut, az ő kezébe adott mindent"; János 10:17 versben: „Ezért szeret az én Atyám,,; János 15:9, 10 versekben: „Amiképen az Atya szeretett engem, én is ugy szerettelek titeket"... „amiképen én megtartottam az Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében." És János 17:26 ban a mi Urunk imádkozik az Atyához; „hogy az a szeretet legyen ő bennök, amelylyel engem szerettél és én is ő bennök legyek".

ISTEN SZERETETE A SZELLEMI IZRAEL IRÁNT

[28]Könnyü megérteni az okait Isten nagy szereteteinek az ő elsőszülött szeretett fia iránt. De neki nincs annyi oka arra, hogy minket szeressen. De ő szeret minket, és a természetes Izrael iránt kifejezett minden szeretet, nyomatékosan alkalmazandó azokra, akiknek a természetes Izrael tipusa volt. És magában az Ó-Testamentumban is van nehány kifejezés, amelyek senki másra nem alkalmazhatók, mint a szellemi házra.

[29]Például mikor a Zsoltáriró ezt mondja: „Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála" (Zsoltár 116:15); nyilvánvaló hogy a fiuk házának áldozati halálára céloz. Mikor Jeremiás mondja: „Sionnak drága fiait, akik becsesebbek valának, mint a szinarany" (Jerem. siralmai 4:2), nyilvánvaló, hogy itt is a fiak házára történik utalás, mert mi tudjuk, hogy az arany mindig jelképe az isteni természetnek. Mikor Izraelről ez van mondva: „aki titeket bánt, az ő szemefényét bántja" (Zakariás 2:8), nyilvánvaló, hogy az is épen azt mutatja, hogy minek tekinti az Atya Jézus testvéreit.

[30]Az ujteremtés szeretete, mivel ilyen a valóságban nem kezdődött addig, amig nem volt ilyen uj teremtés; azonban Jézus, hogy ugy mondjuk látta, hogy egy ilyen uj teremtés el fog jönni és tudta, hogy az Atya különös szeretettel lesz iránta, mikor el fog jönni. Röviddel papságának a vége előtt mondotta a szeretett János apostolnak, a levél szerzőjének, ahonnan idézetünket vettük: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet; és az én atyám is szereti azt és ahhoz megyünk és annál lakozunk". (János 14:23) És mert az apostolok már előljártak a családi szeretet (*phileo)* tanitásában, az Atya már szerette őket, még mielőtt a szellem megadatott. „Mert maga az Atya szeret *[phileo]* titeket, mivel hogy ti szerettetek [phileo] engem és elhittétek, hogy én Istentől jöttem ki".—János 16:27.

[31]Pál apostol ugy beszél Róma szentjeihez, mint Isten szerelmeseihez". (Róm. 1:7) Bizonyos benne, hogy „Isten mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bünösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt".—Róm. 5:8.

[32]De valamint a mi mennyei Atyánknak az Úr Jézus iránti szeretetére, azonképen az egyház iránti szeretetére is a legtöbb bizonyitékot János apostol irásaiban találjuk. „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk". „Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte Isten a világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem, hogy ő szeretett minket és elküldte az ő fiát engesztelő áldozatul a mi büneinkért. Szeretteim, ha igy szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. És mi megismertük és elhittük Istennek irántunk való szeretetét. Isten szeretet és aki a szeretetben marad, Istenben marad és az Isten is ő benne."—1 János 3:1; 4:7-11, 16.

ISTEN SZERETETEINEK AZ ELVEI

[33]A Szentirás vizsgálata megmutatja, hogy kü-

FEL

lönösen három dolog van, melyet Isten szeret. Bizonyára más dolgok is vannak, azonban ez a három ok nagy fontosságu, hogy megemlittetik, mig a többin a Biblia átsiklik. Ez a három dolog, az igazság, kegyelem és alázatosság. Milyen nyilvánvaló tehát, hogy az Ur szeretné, ha az ő népe állhatatosan müvelné ezt a három dolgot.—Lukács 6:8.

[34]Hatszor mondja nekünk az Úr, hogy szereti az igazságot és azokat, akik azt gyakorolják. (Zsolt. 11:7; 33:5; 37:28; 146:8; Példb. 15:9; Esaiás 61:8) Néha a szó, „igazságosság"-gal néha „itélet"-tel van kifejezve, azonban egyszerü és világos, hogy „*igazság*" a tulajdonképeni gondolat. Az Ur szereti a jókedvü adakozót. (2 Kor. 9:7) A bőkezüség a kegyelem egyik formája. És „Isten a kevélyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ád [szeretetet, kegyet]" (Jakab 4:6) Akarod Isten szeretetét? Légy igazságos mindenki irányában. Akarod Isten szeretetét? Légy kegyelemmel teljes a megtévedt és a szükölködő iránt. Akarod Isten szeretetét? Jusson eszedbe, amikor kicsiny valál" (1 Sámuel 15:17) és magadat, szavaidat, véleményedet ne vedd tulságosan komolyan.

[35]Iehova szeretete azon ritka fajtából való, hogy nem haboz a megfenyitéssel, a mélyen sebzéssel, hogyha a szeretet az által helyes utra terelhető. Mikor elhatározza, hogy a testi Izraelt 70 éves fogságba küldi, habozás nélkül megmondja: „Ellenségének kezébe adtam azt, akit lelkem szeret". (Jerem. 12:7). És minden keresztyén nagyon jól ismeri ennek az igéretnek az erejét, hogy „akit szeret az Ur megdorgálja és pedig mint az atya az ő fiát, akit kedvel".—Példb. 3.12.

[36]Jehova szeretete nem fitogtató és nem üres. Mély szeretet az, amely ugy folyik, mint egy folyó. „Az Ur a te Istened, közötted van, erős, ő megtart, örül te rajtad, örömmel hallgat, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked". (Sofonás 3:17). Hallgatag lesz, mialatt az ő tervei megvalósulnak. Örvendezni fog, hogyha majd élvezik azokat. Mindenki a mennyben és a földön fog akkor örvendezni, magát az Atyát is beleértve, amint azt a szentirati hely mutatja. És akkor Isten lesz majd „minden a mindenben„ — mindenkinek mindene. Akkor mindenki Isten boldog családja lesz, akik örökké egyesülnek a szeretetben, Jézussal, a béke, szeretet fejedelmével, a tizezrek közül a legszebb és a legszeretőbb, mindnyájunknak a Feje.

A JELEN KÖTELESSÉGEK

[37]Hatvan évszázadon keresztül tervezte az Úr az ujteremtést. Közel 1900 évvel ezelőtt tényleg meg is kezdette ezt az ujteremtést, amikor az ő fia Jézus Krisztus isteni természetre fogantatott. E korszak folyamán az ő kicsinyei kiválasztattak és kifejlesztettek, és most megpróbáltatnak hüségük és szeretetük tekintetében. Utjuk a siralom völgyén át vezetett, mert tetszett a szerető Atyának megengedni, hogy szenvedjenek, hogy tökéletesek legyenek a rokonszenvben és szerető kedvességben mindenki irányában. Azonban a megpróbáltatások és könnyek közepette, amelyek az ő utjukat szegélyezték, az Ur Jehova szerető hatalmát gyakorolta irányukban és bánatukat és könnyeiket örömmé változtatta át. Mindent az ő szeretete tervezte és az ő szerető Fia végrehajtotta azt a tervet az Atya iránti szeretetéből.

[38]Jól mondotta Szent János: „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk". Szerettetni az örökké való Isten által, mily áldott előjog! Jézus szeretetének örvendeni az egész uton végig, mily értékes kincs! Mit tegyünk hát?

[39]Szeretet szeretetet szül. Mint Isten gyermekei, kik az ő szeretete szellemétől fogantattunk, meg vannak világositva a mi lelkeink és nyitva vannak a mi értelmi szemeink, hogy felfoghassuk és hogy értékelhessük az ő jellemét. Kötelességünk és előjogunk, hogy az ő képmására fejlődjünk és a mi Urunk és Mesterünk képmására. Valamennyi gyermekének tehát legyen rá gondjuk, hogy békességben és szeretetben lakozzanak együtt. Nos hát mindezek „nyilt arccal nézhetik mintegy tükörben az Úr dicsőségét", és mig ezt teszik, ugyane képmássá változzanak át, dicsőségről dicsőségre, az Urnak a szelleme által.

[40]Jehova és az ő szeretett fia, Jézus Krisztus jellemének tanulmányozása nagyon fontos, az ő hasonlatosságára való átalakulásnál. Hogyha az ő dicsőséges képe tükröződik vissza a mi lelkeinkben, sziveink nagyobb szeretettel vonzódnak hozzá és arra késztetünk, hogy megmozgassuk kezeinket, és hogy erőnkkel mindent megtegyünk, ami tennivaló akad, az ő dicsőségére. Az uj teremtés Isten szervezete a földön, mely másképen Sion-nal van megjelölve. Pünkösd óta ő volt a világ világossága. Királya most eljött az ő templomába és egy mennyei hang szól hozzá: „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod és az Ur dicsősége rajtad feltámadt". (Esaiás 60:1.) Sion szeretete és hüsége most bebizonyitható, ha hirdetjük a világnak a Király és az ő királyságának a jelenlétét. Mondjuk hát Sionnak: „Ne lankadjanak el a te kezeid". Ti vagytok most Isten kedveltjei, akiket Jézus Krisztusért kezeiben tart. Örvendezz és vigadj a te Urad örömére, aki most hozza rendbe az ő országát. Az Ur, a te Istened, közötted van, erős ő, megtart, örül te rajtad örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.—Sofoniás 3:17.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Van-e millió formája az életnek, amely élvezi Isten áldásait?

Mondjál valamit a szem gyakorlottságáról a szinek megkülönböztetését illetően. 2.

2. Beszélj a fül szerkezetéről és azon képességéről, hogy fel tudja fogni a hanghullámokat. 3.

3. Hogy vagyunk a szaglási érzékkel? Felfedezhetjük-e az összes illatokat? 4.

Honnan jönnek mindezek az adományok, valamint az érintés és tapintás? Ki a szerzője minden örömnek és miért? 5.

Lehetne-e Isten boldog, hogyha az emberiség nem létezne? Miért jelentősek Istennek az emberiségre bocsátott áldásai? 6.

Mi a legrendkivülibb dolog, ami a világmindenségben megtörtént? 7.

Mi volt a mi megváltásunknak az ára? 8.

FEL

Hogyan nyilvánul meg Isten szeretete? Hogyan válnak ismeretesekké az ő kegyelmei? 9—11.
Hogyan beszél önmagáról Dávid, mint Isten kedveltjéről? Miért? 12
Mily természetűek voltak a próféták kellemetlen kötelességei? Kellemes kötelességeik? 13.
Szerette-e Isten Izrael nemzetét? Hol van ez megmondva? 14—16.
Hogyan mutatta meg Isten az ő gyöngédségét Izrael háza iránt? 17.
Mit helyreállít Isten Malakiás próféta által? 18.
Hányszor üzente Isten Dánielnek, hogy ő nagyon kedvelt és hogyan! Nagy kegyben lesz-e Dániel a királyságban? 19.
Nyilvánvalóan helyes-e, hogy Isten nagy szeretettel legyen az ő elsőszülött fia iránt? 20.
Miért örvendett Jézus (Logos) oly nagyon Ádám teremtésekor? 21.
Milyen hasonlóság van Jehova és Jézus között egyrészt, Ábrahám és Izsák között másrészt? Miért? 22.
Miért voltak Ésaiás 28:16. versében mondott szavak vigasztalók és megnyugtatók Jézusra, az ő tapasztalatai legsötétebb óráiban? 23.
Habozott-e Isten kijelenteni az ő szeretetét az ő engedelmes fia iránt? 24.
Akarta-e Isten bizonyítékát adni az ő Jézus iránti szeretetének a mi javunkért? 25.
Tudta-e Jézus, hogy az atya szerette őt? Kinek mondotta ő ezt? 26, 27.
Miért szeret az Úr minket, a szellemi házat? 28, 29.
Mely kijelentésekből tudjuk, hogy Atya szereti az uj teremtést? Mi legyen a mi magatartásunk Isten irányában? 30—32.
Mely három dolgot szereti Isten? Hol találhatók ezek a dolgok? 33—34.
Vajjon az igazi szeretet megfeddhet-é és fenyithet, és másképpen szükségessé teheti-e a büntetést? 35.
Fokozható-e az igazi szeretet? Ha igen, mily módon nyilatkozik az meg? 36.
Miért vezetett a keresztyén utja a siralom völgyén át? Mi volt ennek a célja? 37.
Mi a keresztény áldott előjoga és drága kincse? 38.
Mi szükséges abból a célból hogy lelkeink megvilágosodjanak és szemeink megnyiljanak, hogy megismerjük Istent? 39.
Hogyan alakulhatunk át Isten hasonlóságára? Mi a mi mostani előjogunk? 40. *Wateh Tower, 1923 szeptember 15.*

HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA

Februàr 6-iki idézet

„És uralkodjék egyik tengertől a másik tengerig"—Zsolt. 72:8

AZ ÚR királysága egyetemes királyság lesz. Jelképileg kifejezve alkotni fogja az uj menynyeket és az uj földet. A Sátán volt a régi menynyek és föld istene, amely most elpusztittatik, hogy egyengettessék az igazság és dicsőség országának az utja. Noha a Sátán birodalma kiterjeszkedett az egész földre, Istennek ezen egész idő alatt mégis voltak némi tanui a földön. A Messiás, a dicsőség királyának az uralma alatt a Sátánnak nem lesz megengedve, hogy képviselői legyenek a földön, meg fog kötöztetni (Jelenések 20:1-3). Az igazság országa egyik tengertől a másikig fog terjedni és a nagy folyótól a világ végéig és kellő időben (idejében) az egész föld megtelik Isten dicsőségével. A Sátán alatt minden országok romlottak voltak és azok törvényeit arra használták fel, hogy elnyomják azokat, akik keresik az igazságot és hogy pártolják a teljesen megromlott osztályt. Krisztus uralma alatt az emberek pártatlanul és igazságosan fognak megitéltetni és a szegény itélettel; az az megállapitott eljárási szabályok szerint, amelyektől nem lesz eltérés. Akkor minden ember egyenlő lesz a törvény előtt. Nem lesz semmiféle részre hajlás. Az Úr királysága az egész nép érdekében folytatott kormányzat lesz, a romlott (gonosz) elnyomók el fognak pusztulni, mig minden igaz cselekedet, megkapja illő jutalmát. Az áldásokra vonatkozólag, amelyeket az emberek élvezni fognak, a Zsoltáriró ezeket mondja: „Szálljon alá, mint eső a rétre, amely megöntözi a földet".

Az eső a felüditő (felfrissitő) igazság jelképe. A rászedés (csalás) itt nem lesz megengedve. Ez valóban a felüdités ideje lesz. Az emberek a szó szoros értelmében el lesznek árasztva áldásokkal. A frissen kaszált füre hullott eső kellemes illatott áraszt, mely öröme és gyönyörüsége a léleknek. Mindenki, aki az uj uralom alatt igy fog megáldatni és ezen áldásnak megfelelően édes, kellemes illatot fog árasztani és meg fog örvendeztetni minden igaz szivet. A földet megnedvesitő záporeső örömmel tölti el azt. Hasonlóképpen az Urnak az emberekre bocsátott áldása, erőssé teszi majd őket, egészségben, erőben és békében, sziveiket megtölti jókedvvel és ajkaikat dicsőitő énekekkel. A föld minden sarkáról a népek össze fognak gyülekezni, hogy dicsőitsék őt. Megtudják az igazat és egymásnak fogják elmondani akkor. Akkor majd „igazság fakad a földből és igazságosság tekint majd le az égből". A föld itten szervezett társadalmat jelent, amely megtudja az igazságot és csak az igazat fogja beszélni és szeretettel fog róla beszélni. Az Úr országának menynyei igazságossága le fog reájuk mosolyogni, amig igazán meg nem valósult, hogy „irgalom és igazság összetalálkoznak; igazságosság és békesség megcsokolták egymást." A föld dolgai egyre jobban fognak alakulni, amig mindenki, a legkissebbtől a legnagyobbig meg nem ismeri az Urat és nyelvük hálaénekeket fog énekelni Isten dicsőitésére.

Ez az áldott ország, amelynek hirdetése mostan az egyház előjoga. Ez az a királyság, amelynek a földön most élő tagjai annak részeivé lesznek. Boldog Sion, mily áldott a te osztályrészed! Tehát bátran előre mint a dicső király képviselői.

Február 13-iki idézet

„Akit tett (Jehova) mindennek örökösévé" — Zsidók 1:2

ÖRÖKÖS AZ, aki jogszerüen jut annak a birtokába, amely egykor másé volt. Isten igéje mondja: „Te teremtettél mindent és a te akaratodért vannak és teremtettek". (Jelenések 4:11). Ez nagyon világos kijelentés és mindenre vonatkozik. Isten világmindenségének a nagysága emberi ésszel fel nem fogható. Például valaki egy magas hegyen áll egy nagyon derült éjszakán és ha szabad szemmel néz a mennyekbe a Herkules csillagzat irányában, ugy ennek egyetlen csillagát sem láthatja meg. Ha azután a hegyen felállitott nagy csillagászati távcsőbe néz, a fényesen ragyogó csillagok csudálatos csoportját pillantja meg, amelyek ragyogásától szikráznak az egek. A csillagzat sok ezer csillagból áll, többől mint amennyi szabad szemmel egész éjszakán át az egész égen látható. Az égi testek e csoportjának szépsége és ragyogása elragadó. Valóban Isten dicsőségét hirdetik az egek; azonban ez a dicsőség oly messze meghaladja az ember értelmét, hogy az ember a maga tökéletlen állapotában azt nem ismerheti. Ezek a dolgok Jehova örömére teremtettek.

FEL

A világmindenség minden teremtéseit: az angyalokat, kerubimokat, szerafinokat stb. Isten a maga örömére teremtette. A föld minden szépségei és gyönyörüségei és gyönyörüséges dolgai és a tenger rejtett kincsei hasonlóképpen az övéi. Az emberi nem tökéletessége, amely az Ur dicsőségét tükrözteti vissza, szintén az övé. A Szentirás azt mondja, hogy mindezeket a dolgokat Jézus Krisztus fogja birni, mint minden dolgok örököse. Akkor majd minden élő teremtés eljön, hogy tisztelje őt, mert ő az urak Ura és a királyok Királya; és hirdetni fogja minden nyelv, hogy ő a Krisztus, Isten dicsőségére.

Krisztus teste tagjai bátoritására amig a szük ösvényen időznek, Szent Pál a szent szellemtől megihletve irta: „Ez a lélek (Jehova szelleme, mint láthatatlan hatalom) bizonyságot tesz, a mi lelkünkkel (szellemi képességek), hogy Isten gyermekei vagyunk, ha pedig gyermekek, örökösök is, örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak". (Rómabeliek 8:16, 17). Az Ur tehát megmondja az ő népének, hogy az egyház hűségeseinek meg lesz az a leirhatatlan öröme és áldása, hogy az Ur Jézussal részesülni fognak Jehova teremtésének minden szépségében és dicsőségében. A sok dolog között, amelyek öröklése a Krisztus előjoga lesz, lesz majd a helyreállitott emberiség. Áldott lesz ez a munka. Krisztusnak e szent országában ők fogják vezetni az engedelmeseket és meg fogják tisztitani a szentség magas utját és ennek a végén át fogják őket adni Jehova kezébe. Oly hálásak lesznek az emberek, hogy örökösen Krisztus hálaénekeit fogják énekelni. Hit által látván most ezeket a csodálatos dolgokat félretéve a királyságbeli osztály számára és az áldásokat, amelyek azok felé fognak áradni, akik a királyság hatalmának a részesei, akik örömmel hirdetik most a világnak: „Elközeledett a mennyeknek országa".

Február 20-iki idézet

„És a népek neki engednek".—1 Mózes 49:10

Ez egy prófétai kijelentés Krisztus munkájára vonatkozólag. Elközeledett az idő ennek beteljesedésére. Jelenti, hogy minden nép, faj és nyelv, amely vágyik és szereti az igazságot, az Urhoz fog összegyülekezni. Jézus mondotta: „Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók, azokat is elő kell hoznom és hallgatnak majd az én szómra és lészen egy akol és egy pásztor". (János 10:16) A juh engedelmes, békességes és tanulékony állat, ezért olyan emberek jelképéül szolgál, akik szeretik a békességet és jobb dolgokra vágynak. Minden időben voltak ilyen emberek a földön, azonban vezetőik vagy pásztoraik megcsalták őket, engedvén a Sátán gonosz és csábitó befolyásának. Ezek a pásztorok elhanyagolták a juhokat és engedték hogy megbetegedjenek, szenvedjenek és meghaljanak. Isten prófétája e hamis vezetésről szólván azt mondja, hogy ezek a pásztorok magukat etették (legeltették) és nem a juhaikat. „A gyöngéket nem erősitettétek, a beteget nem gyógyitottátok és a megtöröttet nem kötözhettétek és az elüzöttet vissza nem hoztátok és az elveszettet meg nem kerestétek, hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatok rajtok. Szétszóródtak hát... és lőnek mindenféle mezei vadak eledeleivé. Tévelygett nyájam minden hegyen (országokban)... és az egész föld szinén szétszóródott az én nyájam". (Ezek. 34:4-6) Isten prófétája ugy látszik lefelé tekintvén a kor végére ismét igy ir: „Látám az egész Izraelt elszéledve a hegyeken (országokban) mint a juhokat, amelyeknek pásztoruk nincsen". (2 Kronika 18:16) Mikor Jézus itt volt a testben, látott nehányat e juhok közöl, amint szétszóródtak pásztor nélkül (Máté 9:36). Bizonyára örömnapja van most az ő nagy és szerető szivének, mikor maga köré gyüjtötte ezeket a szétszóródottakat. Korokon és nemzedékeken át várta Jehova idejét, hogy elkezdje ezen áldásos munkát. Erre az időre vonatkozólag irta Isten prófétája: „Miképpen a pásztor tudakozódik nyája után, amely napon ott áll elszaladt juhai között, igy tudakozódom nyájam után és kiszabaditom őket minden helyről, ahová szétszóródtak a felhőnek és borunak napján. És beviszem őket az ő földjükre és legeltetem őket Izrael hegyein".—Ezekiel 34:12 13.

Maga köré gyüjtvén a népet a Béke nagy Fejedelme minden néphez elküldi az igazság tiszta üzenetét, hogy szólitsák az ő nevét és szolgálják őt egy lélekkel. Mikor Jézus a földön járt nagy sokaságok sereglettek köréje, hogy testi egészséget nyerjenek tőle. De ez csak minta (példa) volt a Krisztus munkájára a Milleniumi korszak alatt. Szellemi látomással most megláthatjuk a nyüzsgő (hullámzó) milliókat, akik futva hagyják ott a bánat és szenvedés környezetét, hogy siessenek a nagy, szerető Királyhoz. Akkor papjukká lesz nekik a Krisztus, aki el fogja látni a szükségleteiket. Prófétájuk lesz nekik, aki a helyes utat tanitja nekik. Királyuk lesz, aki igazsággal uralkodik felettük. És örvendezni fognak az emberek, ha majd sütkéreznek az ő szeretetének a napfényében és dicsőitik majd a Prófétájukat, Papjukat és Királyukat. Most az egész világ gyászol, sötétség boritja a földet és sűrű sötétség az embereket. Az Ur pedig mondja az ő népének: „Kelj fel és ragyogj, mert eljött a te világosságod és az Ur dicsősége szállott reád". Innen az áldott előjog Krisztus teste tagjainak, akik megmaradtak a földön, hogy a béke és vigasztalás üzenetét hirdessék a világnak, hogy vigyék nekik az üdv örömhireit és hogy megmondják nekik: Ime itt a dicsőség királya: Elközeledett a mennyeknek országa.

Watch Tower 1924 január 15.

FEL

VI.-IK KÖTET

AZ UJTEREMTÉS KÜLÖNÖS FÖLDI KÖTELESSÉGEI

XIV. TANULMÁNY

(Folytatás az 1924 évi februári számból)

SÁTÁN A NAGY ELLENSÉG

18. Mi a szentirati bizonyiték arra nézve, hogy a Sátán nemcsak az egyháznak, hanem az emberiségnek is az ellensége.

Azt akarta, hogy az ördögben egy igen ravasz ellenséget lássunk, hogy annál szorosabban csatlakozzunk a jó Pásztorhoz, hogy megmentessünk a kisértéstől és elmeneküljünk a gonosz hatalmából. Hadd idézzünk itt egy néhányat azon számos iráshelyekből, melyek az ellenségről szólanak, kinek létezését manapság sokszor tagadják: „A ti ellenségtek az ördög, mint az ordító oroszlán széjjel jár, keresvén kit elnyeljen."—I. Pét. 5:8.

„Akkor Jézus viteték a lélektől a pusztába, hogy megkisértetnék az ördögtől." Máté 4:1.

„Akkor szól azoknak is, kik az ő balkeze felől lésznek, ilyen módon: átkozottak, menjetek el tőlem az örök tűzre (gyehenna, tűzmocsár—második halál; Jel. 20:14), mely készittetett az ördögnek és az ő angyalainak."—Máté 25:41.

„Akik pedig az utra estek, azok ezek, kik hallják; azután eljő az ördög és kikapja az igét az ő szivekből."—Lukács 8:12.

„Ti az ördögatyától valók vagytok és a ti atyátoknak kivánságit akarjátok teljesiteni. Az eleitől fogva emberöldöklő volt és az igazságban nem állott meg. Mert nincsen ő benne igazság. Valamennyiszer hazugságot szól, az ő magaéból szól: Mert hazug ő és hazugságnak atyja".—Ján. 8:44.

„És a vacsora után mikor immár az ördög Judás Iskáriotesnek szivébe beötlött volna, hogy elárulná őtet". János 13:2.

„Se pedig az ördögnek helyet ne adjatok". Efézus 4:27.

„Öltözzétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek álnokságai ellen". Ef. 6:11.

„Nem ujnak a tudományban, hogy valami módon felfuvalkodván, az ördöggel egy kárhozatba ne essék". I. Tim. 3:6-7.

„És megszabadulván az ördögnek tőrétől.—"... II. Tim. 2:26.

„Ő (Jézus) is hasonlatosképpen részese lett ugyanazoknak, hogy a halál (az emberi természet odaadása)—által elrontaná *azt,* akinél a halálnak birodalma vala, azaz az ördögöt.—" Zsidók 2:14.

„Álljatok ellene az ördögnek és elfut tőletek." Jakab 4:7.

„Aki bünt cselekszik, az ördögtől vagyon, mert az ördög eleitől fogva vétkezik. Azért jelent meg az Istennek fija, hogy az ördögnek cselekedeteit elrontsa. Ezen ismertetnek az Istennek fijai és az ördögnek fijai. Valaki igazságot nem cselekeszik, nincsen Istentől és aki nem szereti az ő atyjafiát.—" I. János 3:8—10.

„Mihály arkhangyal pedig, mikor az ördög ellen tusakodván, vetekednék a Mózes testéről, nem mere annak gonoszt mondani, hanem ezt mondá: Dorgáljon meg tégedet az Úr."—Jud. 9.

„A Sátán egy nehányat ti közületek a tömlöcbe vessen, hogy megpróbáltassatok."—Jel. 2:10.

„És vették a nagy sárkány, ama régi kigyó, ki neveztetik ördögnek és Sátánnak, ki mind az egész föld kerekségét elcsalja, vették a földre és az ő angyalai is övele levettetének.—" Jelenések 12;9.

„És megfogá a Sátánt ama régi kigyót, ki az ördög és a Sátán és megköté azt... ezer esztendeig,—hogy többé el ne hitesse a népeket, mig bételnek az ezeresztendő."—Jelenések 20:2. 3.

„És az ördög, aki elcsalja vala őket, vették a tűznek és kénkőnek tavába... A tűznek tavába, mely a második halál.—" Jelenések 20:10, 14.

„Most jelen vagyon e világnak kárhoztatása, most rekesztetik ki e világnak ama fejedelme." —János 12:31.

„Nem szólok ezután sokat veletek, mert eljött e világ fejedelme, de én ellenem semmi hatalma nincsen."—János 14:30.

„És mikor az eljövénd, megfeddi a világot a bünről... az igazságról és az itéletről... Az itéletről pedig, mivelhogy a világnak fejedelme megitéltetett." János 16:8, 11.

„Melyekben régen jártatok e világnak élete szerint, a fejedelem szerint, kinek hatalma vagyon a levegőégen és lelken, mely most cselekszik a vakmerő emberekben."—Efézus 2:2.

„Hogyha homályos a mi evangéliumunk, azoknak homályos, akik elvesznek, kiknek elméjüket megvakitotta e világnak Istene, a hitetleneknek, hogy a Krisztus dicsőséges evangéliumának világossága ne fényljék nekik, mely (Krisztus) Istennek ábrázatja." II. Kor. 4:3—4.

„A farizeusok pedig, mikor ezt hallották volna, mondának: Ez nem egyéb által, hanem az ördögök fejedelme által, a Belzebub által űzi ki az ördögöket. Jézus pedig monda nékik:... Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, ő magában meghasonlott, mi módon állhat meg tehát az ő országa."—Máté 12:25, 26.

„A Sátán is elváltoztatja magát világosságnak angyalává."—II. Kor. 11:14.

„Akinek eljövetele vagyon a Sátánnak hatalmas ereje által, minden hatalommal és jelekkel és hazug csodatételekkel. És a hamisságnak minden álnokságával azokban, akik elvesznek."—II. Thess. 2:9—10.

„Hogy a Sátántól el ne foglaltassunk; mert jól tudjuk az ő mesterségét."—II. Kor. 2:11.

„Mert nincsen nékünk tusakodásunk a vér és a test ellen, hanem a birodalmak ellen, hatalmasságok ellen, e világnak urai ellen, ez élet setétségének vezérei ellen, a lelki gonoszságok ellen, melyek a magasságban vagynak", (Luther: A gonosz szellemek ellen, kik a levegőben uralkodnak; ezek démonok) bukott angyalok (I. Péter

FEL

3:20; Jud. 6.), melyeknek az ókor pogányai szolgáltak és melyekkel manapság a spiritisták és scientisták érintkeznek.—Ef. 6:12.

„Tudjuk, hogy mindenki, ki Istentől született (fogantatott) nem vétkezik, hanem az Istentől született megóvja magát és a gonosz nem nyúl hozzá. Tudjuk, hogy Istentől valók vagyunk és az egész világ a gonoszban fekszik".

„Látom vala a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből". Lukács 10:17; v. ö. Ésaiás 14:12—14.

„Azért jelentettem meg magamat neked... hogy megnyissad nékik szemeiket, hogy elforduljanak a setétségtől a világosságra és a Sátánnak hatalmától az Istenhez".—Ap. csel. 26:16, 18.

„A békességnek Isten pedig megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt hamar".—Rom. 16:20.

„Az ilyen ember adassék a Sátánnak, az ő testének veszedelmére".—I. Kor. 5:5; I. Tim. 1:20.

„... Semmi alkalmatosságot ne adjanak az ellenségnek a szidalomra, mert már némely asszonyok elhajlottak, hogy a Sátán után járjanak". I. Tim. 5:14, 15.

„És néminemü napon pedig eljövének az Istennek fiai, hogy az Ur előtt udvarlanának"—Jób. 2:1—7.

„Azután mutatá nékem az angyal Jozsuát, a főpapot, hogy állana az Urnak angyala e őtt, kinek a Sátán áll vala jobbkeze felől, hogy ellenkeznék övele. És monda Józsua a Sátánnak: dorgáljon meg téged az Ur, dorgáljon meg mondom téged az Ur, ki Jeruzsálemet magának választotta"!—Zakariás 3:1, 2; v. ö. Jud. 9.

Midőn Urunk mondta: „Távozz tőlem Sátán!" és megint, midőn Péternek szólott: „Távozzál el tőlem Sátán, bántásomra vagy nékem; mert nem vagy böles az isteni dolgokban (angolul: nem találod az Isten dolgait izlésed szerint) (Máté 4:10; 16:23). Ezzel tudtul adta, hogy Sátán, mivel Istennel ellentmondásban áll, mindazok ellensége, kik Istennel összhangban vannak. És Péter kijelentése, hogy az ördög körüljár, mint egy orditó oroszlán és mindent el akar nyelni, ugy látszik azt akarja tudtunkra adni, hogy az ördög nemcsak a kiválasztott osztálynak, hanem az egész emberiségnek ellensége. A mi Urunk egyenesen mint ilyent jelöli meg. — János 14:30; 16:11.

19. Magyarázd meg, hogy miben külömbözik a Sátánnak az ujteremtés elleni harca, a világnak és a saját testünknek a harcától?

Jól tesszük, ha Urunk azon kijelentését, hogy a Sátán a nagy ellensége nemcsak Istennek, hanem az emberiségnek is, nem tartjuk puszta képzelődésnek, hanem valóságnak. Ő egy más értelemben ellensége a kiválasztott osztálynak, mint a test, vagy a világ. Testünk az ujteremtésnek nehézségeket támaszt, nem gyülöletből, vagy elkeseredésből, nem is azért, hogy neki időleges, vagy örökös kárt okozzon, hanem egyszerüen, mert oly dolgokat kiván, melyek az ujteremtés érdekei által meghiusittatnak és annak kilátásaival össze nem egyeztethetők. A világ ellenállása nem rosszakaratu, hanem csak önző; a világ a dolgokat más világitásban látja, mint mi és mindenféle önző célokat követ. Egyedül Sátán a szándékos, ravasz összeesküvő és ő az emberét felülmuló hatalmát is arra használja, hogy a bukott testet saját rossz kivánságaival behálózza. Gyakran neki e világnak gyermekei eszközül szolgálnak, anélkül, hogy maguk tudnák, az igazságosság és igazság elleni küzdelmében, azok ellen, kik az igazságból valók.

Ő HAZUG ÉS GYILKOS VOLT KEZDETTŐL FOGVA

(Ján. 8:44.)

20. Hol mondja a Szentirás, hogy a Sátán lázadni kezdett Isten ellen és hogy bünbe és halálba vitte bele a mi első szüleinket?

Az Irás ismételt kijelentése szerint, Sátán volt az első, aki fellázadt az isteni törvény ellen és uralomvágyból első szülőinket engedetlenségre csábitotta. Ádám bukása óta az ördög Isten engesztelhetetlen ellensége: ellenfele igazságosságának és igazságának. Az emberiség félrevezetője maradt és egész gondolkozása és törekvése arra irányul, hogy a nagy kiengesztelési tervet meghiusitsa, melyet Isten tervbe vett és Krisztus által végrehajtat. Ugylátszik, hogy az ördögnek, az angyalok közt nem voltak összeesküvő társai és inkább azt szándékolta, hogy a földön alapitson birodalmat Isten legújabb teremtményével, az emberekkel, mint alattvalóival. A Teremtő kezéből a Sátán bizonyára tökéletesen és tisztán került ki, mint Istennek egy képe, mert Isten minden műve tökéletes, (V. Móz. 32:4; Ef. 3:9.) és mert Istennek csak egyenlő mértéke van a jog és igazságosságot illetőleg.

21. Add szentirati bizonyitékát, hogy a Sátán tökéletesnek és jónak teremtetett?

De igazságosan *teremtetni* és igazságosnak *maradni* nem egy és ugyanaz. Isten, gondolkodásra képes teremtményei egyikét sem teremtette gépnek, melynek ne adta volna meg a képességet a gondolkozásra és cselekvésre, valamint azoknak bárminő alkalmazására. Isten jótetszése inkább az volt, hogy valamennyi erkölcsileg tudatos és gondolkozásra képes lényt saját képére teremtse, alkalmasnak arra, hogy példája szerint a jogos, igaz, tiszta és jó után törekedjék, de arra is, hogy igazságos törvényei ellen fellázadjon és saját útjain haladjon. De Isten a helyzet ura maradt továbbra is, aki az örökélet adományozását magának tartotta fenn; meg van a hatalma arra, hogy teremtményei közül azokat megsemmisitse, akik jogos követelményei elismerését és az azok iránt való engedelmességet megtagadják. Különben az is szándéka, hogy az ilyeneket a semmibe, amelyből előhozta, vissza hagyja térni, és csak olyanoknak adjon örökéletet, kiknek szivei egyetértenek követelményeivel.

FEL

22. Hogyan teremtette az Úr az Ő összes értelmes lényeit? Tökéletesek lévén, még nem jelenti azt, hogy tökéletesek is maradnak?

A magasrangú angyalok közt, akikhez a Sátán eredetileg tartozott (Judás 9.), valószinüleg már kezdettől fogva fennállott és most is fennáll egy bizonyos rangsor; de közöttük tiszta szeretet és egyetértés uralkodik Isten parancsainak teljesitésében. Talán évezredeken keresztül nem tudtak mást csak jóságot, szeretetet, nyájasságot, Isten iránt való engedelmességet s ezért boldogok voltak. De midőn az idő erre megjött, Isten tervében egy új vonás nyilvánult meg. Az ember teremtetett meg, egy, az angyaloktól különböző, egy kissé alattuk való, de mint ők is, gondolkozásra képes lény, földi és nem mennyei, testi és nem szellemi lény, az angyalokétól elkülönitett lakhellyel és fölruházva azon képességgel, hogy utódokat hozzon létre és családot alapitson. Ez utóbbi képesség hiányzik az angyaloknál; nincs nemük, nem származnak egyik a másiktól. Igy valószinüleg csodálkoztak Isten mindenhatóságának ezen új bizonyitékán és gondolkozó képességüknek új tér nyilt az érvényesülésére.

23. Vannak-e különböző tisztek és méltóságok az angyalok soraiban? És valószinüleg, hogy tekintették az angyalok az ember teremtését?

Isten ezen legújabb teremtményével kapcsolatos eshetőségek feletti gondolkozásnál, az egyik arkangyalnak, ki önző és nagyravágyó gondolatokat engedett magához férni, azon eszméje támadt, hogy ha sikerülne neki az újonnan teremtett emberpárt megkisérteni, illetőleg tőrbe ejteni és Istentől elidegeniteni, úgy ő egy birodalmat alapithatna magának, melyben ő lenne Isten vagy fejedelem és tiszteltetnék, mint Jehova. Mióta ezen arkangyal ily gonosz törekvésben bűnössé lett, a „Sátán", azaz ellenség nevet viselte. Ő nem törekedett uralomra az angyalok felett. Ez egy kilátástalan törekvés lett volna, minthogy az angyalok Istent magát ismerték és a Sátánban csak egy hozzájuk hasonlót láttak. Ők tehát nem is jöhettek volna arra a gondolatra, hogy szolgái és követői legyenek, annál kevésbbé, minthogy nagyon jólérezték magukat Jehova, a Mindenhatónak igazságos, szeretetteljes és bölcs uralma alatt és ilyképpen nem kivánkozhattak egy változás után.

Alig engedett a Sátán az önzésnek és a becsvágynak bemenetelt szivébe, midőn már azonnal Istenről is ugyanazokat az önző és becsvágyó szándékokat hitte el, amilyenek benne voltak. A gonosz szív tehát folyton kész arra, hogy másokról gonoszt tételezzen fel, legyenek ezek még oly tiszták, becsületesek és jóakarók. Kétségen kivül a Sátán kezdetben azzal igazolta maga előtt eltévelyedését, hogy Istenről elhitte, hogy azért alkotta meg az embert valamivel gyöngébekké, mint az angyalokat, és azért jelölte ki neki a földet, mint kizárólagos lakhelyét, hogy őt annál könnyebben és biztosabban rabszolgaságban tarthassa. Miután a Sátán egyszer bemenetelt engedett szivébe ezen irigy, lázongó és szentségtelen gondolatnak, egy további lépés az Isten ellen való fellázadás és a bűn felé már csak idő kérdése volt.

24. Mi volt a Sátán valószinü gondolkodása, a mi első szüleink tekintetében?

Talán azon téves gondolatból történt, hogy egy elnyomottat a jogához hozzásegit, hogy a Sátán Évának tudtul adta, hogy azon tilalom, hogy ne egyenek egy bizonyos fáról, Istennek egy önkényes ténye, és hogy ő és Ádám ne hagyja magát ezáltal a szabadságában korlátozni, melyre nekik igényük volna és amely nekik előnyül szolgálna. Ő Évát, a talán szivében már meggyökerezett gondolatra hozta, hogy Isten őket megcsalta, midőn az embereknek azt mondta, hogy a tiltott gyümölcs evése a megsemmisülést, a halált fogja rájuk nézve maga után vonni. Sátán sohasem látta egy Isten képére teremtett, gondolkozásra képes lénynek halálát és igy szivének jelenlegi állapotában nemcsak gonosz szándékot tulajdonitott Istennek teremtményeivel szemben, hanem őt egyenesen azzal vádolta, hogy teremtményeinek hazudik, hogy őket tudatlanságban tartsa, hogy igy annál könnyebben alávesse önkényuralmának.

25. Hogyan csempészhette be a Sátán Éva lelkébe a Jehova részéről való igazságtalanság gondolatát?

A gonosz vetés azonnal kikelt Éva szivében. Eddig hálás volt és Isten kegyelmi adományait nagyrabecsülte; Istenben az igazság ősforrását, a jóindulatnak, a szeretetnek, röviden mindennek ősforrását látta, ami kedves. Most feltámadt benne a gondolat, hogy meg van csalva, megfosztatott szabadsága egy részétől, hogy ne tudja ismereteit még inkább gyarapitani, hogy elriasztatott egy kisérlettől ezen irányban azáltal, hogy ő és férje a tiltott gyümölcs evése esetére, a halállal lett megfenyitve. Most ezen ujonnan felfedezett barát, a Sátán, mégis csak egy sokkal jobb lény; ez jobban szereti őt, mindent szivesen adna neki, szemmel tartja jólétét, meg akarja óvni szabadságát, segiteni akarja azon előnyökhöz, amelyeket a tiltott gyümölcs élvezete ad, mely tehát meg nem öl, hanem okossá tesz. Igy ültettetett tehát Éva szivébe az önzés, kapzsiság, melyben eddig ily érzelmekre hely nem volt, mert nem szerzett oly tapasztalatokat, amelyek ezeket feltámaszthatták volna.

26. Mi lehetett a Sátán csalódása a rászedés eredménye tekintetében? És miért volt Ádám felelőssége nagyobb, mint Éváé?

A Paradicsomban megvalósitott gonosz szándéka elválasztotta Sátánt Istentől. Minden gondolkozása és törekvése arra irányult, hogy az emberi nemet jogara alá hajtsa és azt alattvalójává tegye. Ő talán ezt a szándékát azon dicsérendő iparkodásnak mondotta, hogy az embert Isten önkény-

FEL

uralmától megszabaditsa. Ő talán nem volt kevésbbé megcsalattatva, mint Éva, midőn az áthágás következményeit: az embernek a Paradicsomból való kizárását, az élet fája gyümölcsének megvonását, a romlásnak első, később szaporodó nyomait, a lassu elhalást látta. Ádám erészben, (Pál bizonyitása szerint) nem csalattatott meg; ő tudta, hogy mi vár reá engedetlensége esetén. Ő készakarva vett részt a bűncselekmény elkövetésében, eljárását öngyilkosságnak is nevezhetnénk. Azon gondolat, hogy feleségének most meg kell halni, mert a tiltott gyümölcsből evett, borzasztónak látszott részére. Ezen kilátás neki minden boldogság elvonását jelentette és ezért határozta el, hogy vele fog meghalni. Ha Isten jellemét jobban átértette volna, mint az a nagy kiengesztelésitervben nyilvánul, ugy elég bizalma lett volna Istenben, hogy azt higyje, hogy őt ezen nehézségből ki fogja segiteni és mindenáron engedelmes maradt volna.

27. Vajjon a Sátán első hazugságának az eredményei arra irányultak-e, hogy őt megjavitsák?

De most vissza a Sátánhoz. Miután már egyszer egy hamis irányt kezdett, ugylátszik, hogy minden lépése őt tovább és tovább vezette az igazságosságtól. Első hazugságánál: „Nem haltok meg halálnak halálával", még egy jó rész jóhiszemüség működhetett közre. Azóta azonban, és manapság is, minden eszközzel arra törekszik, hogy az első hazugságába való hitet fenntartsa és az emberekkel elhitesse, hogy nem létezik halál az emberekre nézve; hogy az elhaltak inkább tovább élnek és még elevenebbek, mint testi életükben. Ez mindig a régi hazugság, habár uj köntösben. Senki sem tudja jobban, mint a Sátán, hogy a halál tényleges valóság, mely az egész emberiségnek osztályrészeül jutott. De senki sem tudja jobban, mint ő, azt sem, hogyha az emberiség a valóságot felismerné, hogy a halál a bünnek zsoldja, hogy a váltságdij bűnünkért meg van fizetve, és hogy az emberiségnek egy helyreállitás igértetett meg, ezen felismerés az emberiséget igazságos és irgalmas Teremtőjével megint kiengesztelné.

28. Mi a Sátán törekvésének legfőbb célja?

Ezt kell megakadályozni. Ezért tölti meg a Sátán az emberek képzelőtehetségét Isten jelleméről és tervéről egészen helytelen képzetekkel. Nem akarja, hogy az emberek belássák, hogy a halál és az ezzel járó szellemi, erkölcsi és testi romlás az Isten iránt való engedetlenségnek a következménye, egy következménye annak, hogy Éva a hazugságnak készségesen fület nyitott. Inkább azt akarja, és soknál tényleg el is érte, hogy az emberek azt gondolják, hogy a nagy Jehova, ki magát a szeretet és az igazságosság megtestesülésének adja ki, az ember teremtésénél épp oly szeretetnélküli, mint igazságtalan módon azt szándékolta, hogy a legtöbb embert (minden meg nem tértett), a föld millióit egy örökös gyötrelembe vigye és csak egy „kis sereget" tegyen dicsővé, hogy ez utóbbiak kiválasztása által megmutassa, hogy mit áll tenni hatalmában azokkal, akikkel szemben jóakaratot érez.

29. Mivel az igazság sokkal ésszerübb mint a tévedés, miért nem kerekedett az felül, és milyen vallási rendszer volt a Sátán mestermüve és méltó képviselője?

Ezzel és nem egy más csalással, az ellenség 6000 éven keresztül elhomályositotta az embernek itéletét és elidegenitette az élő Istentől és az igazságtól az emberi szivet. Amint irva van: „Megvakitotta e világnak Istene a hitetleneknek elméjét, hogy a Krisztus dicsőséges evangyéliumának világossága ne fényljék nekik, mely Krisztus Istennek ábrázatja" (II Korinth. 4:4), mert ezen fény előzné a tudatlanság és a félreértés sötétségét és az emberek megismernék, mily türelmes, nyájas, igazságos és irgalmas a mennyei Atya. Ahol a lélekben és az igazságban megértett biblia fényét ragyogtatja, ott a Sátánnak a sötétséggel számító csalása veszélyben van, hogy mint ilyen, felismertetik. Az igazság ezerszer ésszerübb, mint a Sátánnak a tévtana és gyorsan legyőzné őt, hogyha nem volna oly fölötte ravasz és nem hagyná régi hazugságát, mind újabb formákban és viszonyokban megjelenni, s hogyha még lehetséges volna, még a kiválasztottakat is megcsalja. Egyik legelső, leghatalmasabb és következményekben leggazdagabb tette a nagy Antikrisztusi rendszer megalkotása volt: a pápaságnak, a valódi egyház és Istenországának ezen torzképének, amely által a végleges keresztyénségben hamis név alatt tudott uralkodni. A szabadabb jelenkor fényénél ezen idő az embereknek „sötét középkornak" tünik fel, amelyben az erőszakosság, a babona, azoknak folytonos, borzasztó üldözése, kik Istent saját lelkiismeretük szerint akarták tisztelni, uralkodott és melyben az üldözés annál kegyetlenebb lett, mennél hűségesebben és bátrabban hagyta valaki fényét világitani az emberek előtt. Oly ördögi volt ez a nagy rendszer eljárásában és befolyásában, oly kitünően rajzolta ez le a Sátánnak cselét és becsvágyát és csalásait, hogy az Úr azt, mint a Sátán képét leirja. Az ő helytartója is volt, habár azt állitotta, hogy Krisztus helytartója.

30. Mutasd meg, hogy Ésaiás 14:12—17. hogyan találnak a Sátánra és az ő fő rendszerére?

A jövendölés gyakran szól a Sátánról és földi helytartójáról, akit az, ki szemgyógyitó irt vásárolt az Urtól, a prófétai nyelvezet képeiben könnyen felismerhet. Igy azon leirás, amelyet Ésaiás a természetes Izrael megszabaditásáról ad Bábel járma alól, az ellenkép szerinti Izrael megszabaditására is vonatkozik, az ellenkép szerinti Bábel uralma alól, Antikrisztus uralma alól. És a természetes Babylon felemelkedésének és bukásának lejárása, úgy Sátán törekvéseire és végére, mint az Antikrisztus felemelésére, bukására vonatkozik. Azt olvassuk Ésaiás 14:12-17-ben: „Mi módon estél alá az égről, te Lucifer, hajnalnak fia?

FEL

A földhöz verettél-é, ki sok nemzetségeket erőtelenné tettél vala? Te pedig azt mondod vala szivedben: A mennybe megyek fel, az erős Isten csillagai felett helyeztetem az én székemet és ülök a gyülekezet hegyének északfelőli oldalára. (Isten népének királyságába. Az északra fekvő Plejádokat hosszabb idő óta a világegyetem központjának, Jehova trónjának tekintették). A magas felhőknek felibe hágok, hasonlatos lészek a magasságos Istenhez. De a koporsóba vettettél, a temetésre való veremnek szélire. Akik téged látnak, reád függesztik szemüket, reád figyelmeznek: ezé ama férfiu, a földnek háborgatója, ki az országokat megrontja vala? Ki a földnek kerekségét olyanná tette, minémü a puszta és annak városit rontotta és az ő foglyainak nem nyitotta meg a tömlöcöt?".

31. Mi a különbség a szószerinti és a jelképes Babilon között? És mi lesz ezek és a Sátán sorsa?

Amint Babylon önmagát emelte fel a földnek királyságai fölé, úgy a pápaság, az Antikrisztus is. Megpróbálta azt, hogy a népeket vasvesszővel kormányozza és azt állitotta, hogy erre joga van, mert Krisztus helyén áll. Amint Babylon bukását előidézték, úgy a nagy Babylonra, a paráznák anyjára a végleges bukás vár, hasonlatosan egy malomkőhöz, mely a tenger közepébe vettetik,—egy bukás, amelyből sohase fog feltámadni. Bár nagy volt a két Bábel becsvágya és uralomvágya, Sátánnak uralomvágya és becsvágya még nagyobb volt: ő nagyobb akart lenni, mint Isten többi teremtményei; az ő vágya az volt, hogy egy jogara alatt levő országot alapitson, melynek alattvalóival önmaga rendelkezzék. Olyan hatalmat akart gyakorolni a földön, mint Isten gyakorol a mennyben. De mint a két Bábel, úgy ezen ország sem fog örökké fennállani. Fejedelme egyelőre 1000 évig fog megkötve lenni, mely idő alatt a Megváltó fog uralkodni, aki az átkot meg fogja szüntetni és a világot meg fogja áldani; de ezután ezen fejedelem minden angyalaival, hirnökeivel, mindazokkal egyben meg fog semmisittetni, kik vezetésére bizták magukat és gonosz útain járnak.—Máté 25:41; Zsidók 2:14; Jel. 20:10.

32. Voltak-e a Sátánnak valami angyaltársai az ő lázadásának kezdetén? Hogy ha nem, hogyan és mikor nyert ilyeneket a szent angyalok soraiból?

Isten ellen való fellázadása kezdetén a Sátánnak úgylátszik nem voltak párthivei az angyalok között, legalább az Irás nem szól erről semmit se, csak azt jelzi, hogy „az akkori világ" (az özönviz előtt) az angyalokra volt bizva). Zsidók 2:5 stb.). Ez azért történt, mert Isten uralmával egyetértettek és megakarták kisérleni, hogy az ember további bukását feltartóztassák és az embereket Istennel megint kibékitsék. Ekkor tanulták az angyalok megismerni, hogy mi a bűn, az engedetlenség Isten iránt, az erkölcsi hiba. Ez egy megpróbáltatásuk volt, amennyiben látták, hogy lehetséges gonosz úton járni, Isten akaratát nem teljesiteni, és hogy vannak előnyök, kellemességek is ezen gonosz úton:

„A bűnnek útja kezdetben
Virágzó réten át viszen".

Vajjon őt választják-e az angyalok, vagy hűek maradnak-e a nagy Jehovához? Az Irás megtanit minket, hogy néhányan ezen angyalok közül, kik eddig szentek voltak, törvénysértők lettek és bűnbe estek. Judás és Péter beszél ezen angyalokról, kik hajlékukat (természetüket, első eredeti állásukat) nem őrizték meg és ezért Isten szabadságuktól megfosztotta őket s a sötétség bilincseibe vettettek és őriztetnek a még jövendő itélet nagy napjára, amelyen az ő bukásuk is tárgyalás alá fog kerülni.—II. Péter 2:4; Judás 6.

33. Hogyan dolgoztak együtt ezek a bukott angyalok a Sátánnal az emberiség rászedésénél és lefokozásánál?

A szentnek megmaradott angyaloktól azóta elkülönitve, ezen bukott angyalokat most démonoknak, vagy ördögöknek nevezik és Sátán a fejük és vezérük, és amint ez, úgy ők is most azzal foglalkoznak, hogy az emberek közt bajt okozzanak. Minthogy jóra nem használtatnak fel és egészen magukra vannak bizva, nem kell csodálkoznunk, hogy gonoszságuk és romlottságuk nagy lett és hogy Sátán hazugságát: „Nem fogtok meghalni halálnak halálával", hűségesen tovább terjesztették. Nemsokára, valószinüleg az özönviz után, ezen gonosz szellemek kezdték az emkereket hamis vallások által erkölcstelenné tenni. Minthogy maguk meg voltak fosztva azon szabadságtól vagy képességtől, hogy mint emberek jelenjenek meg, nemsokára feltalálták a bukott emberi nem közt azokat, kik készek voltak arra, hogy nekik, mint ügynökök, vagy médiumok szolgáljanak, hogy testeiket az ő, (a gonosz szellemek) szolgálatába állitsák. Az emberiség és a démonvilág közti érintkezés ezen emberi közvetitői hajdan jósoknak, varázslóknak, boszorkányoknak, halottidézőknek, hamis vallások papjainak tekintettek. A Szentirás több kisérletükről beszél, hogy Izrael népét, melyet Isten némi időre a földön helytartójává állitott oda, hatalmukba keritsék. Nem hiába intették a szent próféták Mózestől kezdve a népet tőle és a szellemidéző hivatása Izrael népénél halálbüntetés terhe mellett eltiltatott.

34. Mit jelent ez a kijelentés: „Az ember szabad erkölcsi lény"? És miért lehetséges a démonoknak, hogy az embert fel tudják használni eszközeikül?

Az ember, minthogy Isten képére van teremtve, egy szabadságra, függetlenségre hivatott lény. Ezen szabadság megilleti erkölcsi tekintetben is. Bármennyire is elvesztheti személyes szabadságát, bármennyire is válhatik szenvedélyeinek és embertársainak rabszolgájává, akarata szabad marad, hatalma van szelleme fölött. Hogyha azt az Ur akaratának akarja alárendelni, úgy ezt megtudja tenni. Hogyha azt gonosz befolyásnak akarja alávetni, úgy ezt is megteheti; hogyha

FEL

sem Istennek, sem a gonoszságnak uralmát nem kivánja, ehhez is megvan a hatalma, amennyire testi és szellemi erői terjednek. De ezen erők a bukás által jelentékenyen csökkentek; itélete, belátása, gondolkozóképessége elhomályosodott; ezért veszélynek van kitéve erkölcsi függetlensége, hogyha a „démonok csalfa szellemei és tanai által" megtámadtatik, mint ahogy az Irás a rossz befolyást a világban megjelöli. (I. Tim. 4:1). Ezért egyáltalában nem csodálatos, hogy ezen gonosz szellemek, minden időben és minden helyen embereket találtak, kik szolgálatába állottak. Ennél figyelmüket elsősorban a szellemileg legképesebbekre irányitották, hogy ezek által befolyást gyakorolhassanak a tömegekre. A pogányoknál a papok, jósok, szellemidézők közt találjuk a legtehetségesebb embereket. Az úgynevezett keresztyén országokban a gonosz szellemek ügynökeit spiritista médiumoknak, közvetitőknek nevezzük és ezen megjelölés fölötte találó, álljon bár most az érintkezés a szellemvilággal kopogásban, irásban, vagy beszédben.

35. Mik ezeknek a bukott angyaloknak a fő módszereik és céljaik? Emlitsd a nyolc téves tanitást, amelyet sikerrel terjesztettek el az emberek között?

Minden időben azon tanitást terjesztették a gonosz szellemek médiumaik által, hogy ők elhalt emberek és csak kivételesen voltak oly vakmerőek, hogy magokat annak adják, amik valóban — démonoknak. (Lásd: I. Kor. 10:20). Hogy magukat meghalt embereknek adják ki, ezzel különféle célokat érnek el:

1. Támogatják a régi hazugságot: „Nem fogtok meghalni halálnak halálával".

2. Ezen hazugság által elvakitják az emberi értelmet, úgy, hogy nem tudja felismerni az Isten kegyelmének előkészületeiről szóló jó üzenetet.

3. A megváltás, az embernek helyreállitása a bűntől és annak zsoldjától a haláltól, ezen ördögi tanitás folytán értelmetlennek, oktalannak látszik. Tanitásuk, hogy nem a halál, hanem az örök gyötrelem a bűnnek zsoldja, nemcsak Isten gyalázása, akinek ezáltal igazságtalanságot és kegyetlenséget tulajdonitunk, hanem ez nevetségessé is teszi a váltságdijról szóló bibliai tanitást, mert még az egészséges emberi értelem is felfoghatja, hogy Krisztusnak a Golgothán való halála az emberi fajt nem vásárolhatta volna meg az örök gyötrelemtől, amennyiben a megváltási ár ekkor nem állott volna semmi arányban a büntetéssel.

4. A feltámadásról való tan, amelyre I. Kor. 15. rész oly sulyt fektet, ekkor haszontalannak és értelmetlennek tünne fel. Hogyha nincsenek halottak, nem is létezhetne a halottak feltámadása. Ha valamennyien a halál alkalmával elevenebbek lesznek, mint előbb és a mennybe mennek, és (igy) jobb dolguk van, mint azelőtt, minek van azután szükség egy feltámadásra? Miért állitja fel az Irás azután a feltámadást, mint egyetlen reményünket?

5. Ezen tanitás hamis tévedéseknek késziti elő az útat.

A pogányok közt a szellemvándorlás tana különös alakot öltött. Vannak némelyek, kik azt hiszik, hogy az embernek állitólagos „halhatatlan", lelke miután egy ideig test nélkül továbblétezett, különbözőbb állatokba (lovakba, tehenekbe, patkányokba, egerekbe, kutyákba, macskákba) költözik, vagy pedig jobb viszonyok közé jut, hogyha arra érdemes.

6. A névleges keresztyénségben ezen tanitás a legördögibb alakját vette fel. Kiindulási pontja lett a legdurvább babonának, amely ellen az igazi keresztyéneknek (Justinius martyr óta; I-II. évszázad) magukat a legerélyesebben védeniök kellett. Soha nem lett volna az örök gyötrelemről szóló istenkáromló-tan felállitható, terjeszthető és hihető, hogyha előbb a fejekbe nem fészkelte volna be magát a Sátán hazugsága a lélek halhatatlanságáról, az elhaltak öntudatos továbbéléséről és azon képességéről, hogy valamit érezhetnek. A tisztitótűzről szóló tan is az elhaltak ezen továbblétezésére és érzőképességére támaszkodik; és ennek érdeme folytán tudott az Antikrisztus miséket és imádságokat szolgáltatni az elhaltakért és ezen üzlet folytán lett gazdaggá és emellett tudta az emberiséget folytonos félelemben és Isten jellemét és szándékait illetőleg fonák felfogásokban tartani.

7. Habár a pápaság a reformáció alatt vesztett hatalmából, a lélek halhatatlanságáról szóló alapvető ördögi tanitás mégis fennmaradt és a gonosz szellemek folytatták, hogy valamennyi nemzet közt kinyilatkoztatásokat eredményezzenek, amelyek a halálutáni továbblétet bizonyitották volna. A reformátorok ezen tan hatalma alatt maradtak és igy a protestántizmusban is alapja lett mindazon nehézségeknek és tévedéseknek, amelyekkel a különböző közönségek azóta vesződtek. Nagymértékben elvakitotta őket Isten szavának fényével szemben és megakadályozta őket, hogy „teljesen felfogják valamennyi szentekkel, hogy milyen a szélessége és hossza, és mélysége és magassága Isten szeretetének".— Efézus 3:18.

8. Az utolsó 50 évben, az új viszonyokhoz alkalmazkodva, felvette a fáklyavivő szerepét az egyházban és szinlelte, hogy az összes igazságra éheseket vezeti. Ebben hű maradt a részére Isten szavában megjelölt jellemhez, mert az apostol kijelenti: „A Sátán is elváltoztatja magát világosságnak angyalává".—II. Kor. 11:14.

36. Mivel a Spiritizmus-nak nem sikerült a keresztyének többségét megtéveszteni, mely további két ügyesebb fajta csaláshoz fordult a Sátán, hogy ezeket rászedje?

9. A spiritizmus nem volt eredményes a keresztyének többségének befogadására azon hamis tan által, hogy halott barátaik elevenek. A keresztyének valami módon általában ösztönszerüleg felismerték, hogy a médiumok (a legjobb segitő eszközök, melyeket a Sátán kaphatott),

FEL

nem oly eszközök volnának, melyek Istent arra birnák, hogy értesitést adjon és hogy a közösségnek csatornái legyenek közte és barátaik közt, kiket tévesen élőknek és hozzájuk gyakran habár láthatatlanul, közelieknek hisznek. Következésképen a nagy ellenség, mig a spiritizmusnak megengedte, hogy lehetőleg sokat összehozzon és együtt tartson és a gonoszra csábitson, szükségesnek tartotta, hogy még elmésebb csábitásokat, a valódi keresztyénségnek még pontosabb utánzatát vezessék be azon név alatt.

„CHRISTIAN SCIENCE" ÉS „THEOZOPHIA"

37. Miért forditotta a Sátán a legujabban az ő figyelmét a beteggyógyitás felé? És mit jelent ez?

Ezen rendszerek, melyek Isten szava iránt nagy tiszteletet szinlelnek és anélkül, hogy Krisztusba, mint Megváltóba hinnénk, nevével visszaélnek, csalogató madarak gyanánt használtatnak oly keresztyének részére, kik a jelenlegi időben felébrednek, hogy vágyakozásukat valami új és jobb iránt, mint az emberi hagyományok elméletei iránt, amelyekből oly sokáig táplálkoztak, kielégitsék. Azt állitják, hogy követőiket a tudományos igazsággal etetik, mig ők az igazságot és tudományt, a szó minden értelmében figyelmen kivül hagyják.

10. Miután az ellenség észreveszi, hogy a helyreállitás nemsokára helyet fog foglalni, megkisérli, hogy az emberek figyelmét az isteni tervtől, melynek a helyreállitás egy része, egyes emberek muló helyreállitása által, átgondolás útján elvonja. A „Scientisták", „Theosophusok", „látnokok" titkos eszköze útján, mely az emberiség visszatérését az isteni érzülethez, a kipróbált és az Irás által nyiltan és szabadon hirdetett gyógyszert akarja utánozni. Ezen utánzatok, amelyek megakadályozni akarják, hogy a váltságdijba vetett hit, az *állandó* megváltásnak hite a helyreállitásról szóló tanitás félretétessék, ami szemeinkben bizonyitékai annak, hogy a Sátán cselvetései a gondolkozó keresztyénekre már nem hatnak, hogy birodalma megvan renditve és nemsokára össze fog omlani. Az ezerév-nap hajnalodik az emberiség fölött és a világ szemei előtt megvilágitja a csalás, hiedelem és tévedés nagy harcosának csalóka művészeteit, mely ennélfogva mind nyiltabban hátat fordit a névleges egyháznak, az Antikrisztusnak, anélkül persze, hogy egyelőre az útat az élethez megtalálja. Istennek hála, hogy a Sátán legközelebb ezer évre meglesz kötözve és meglesz akadályozva abban, hogy az embereket tovább hitesse, hogy Krisztusnak az ezeréves országa világosságot fog terjeszteni és az egész földet az igazság felismerésével fogja betölteni, amint a viz beboritja a a tenger fenekét.

38. Milyen volt az ördög e munkájának a megrontó hatása a pogányokra?

A pogány világban az első tekintetre észrevesszük a gonosz szellemek romboló munkáját, a népek elkorcsosodásában, amelyek lelki szabadsága a varázslók és igazmondók (jósok) béklyóiba vannak szoritva. Az irás példákat ad nekünk arra, hogy mikép hat Krisztus országának jó üzenete ezen bukott lelkekre. Azt is tanusitja, hogy egyedül az igazság (fénye) képes a világot bevilágitani és az éjszakát elűzni, melybe az ellenség az emberiséget belekergette. Innen a gonosz szellemek félelme—az általuk megszállottakban,—a világ Üdvözitőjétől. Vigyázz az Apostolok cselekedetei 19:18—20-ban feljegyzett jelentésre: „Sokan azok közül, akik hittek vala, eljőnnek vala és az ő cselekedeteikről vallást tésznek vala, megjelentvén azokat. Sokan pedig azok közül, akik ördögi mesterséget gyakoroltak vala, az ő könyveiket előhozván, mindeneknek láttokra, megégetik vala, mely könyveknek árokat megszámlálván, találák 50.000 pénznek. Eképen az Urnak beszéde erősen nevekedik vala és hatalmat vészen vala".

39. Mik voltak az Urnak és az Apostoloknak a tapasztalatai ezekkel a bukott angyalokkal?

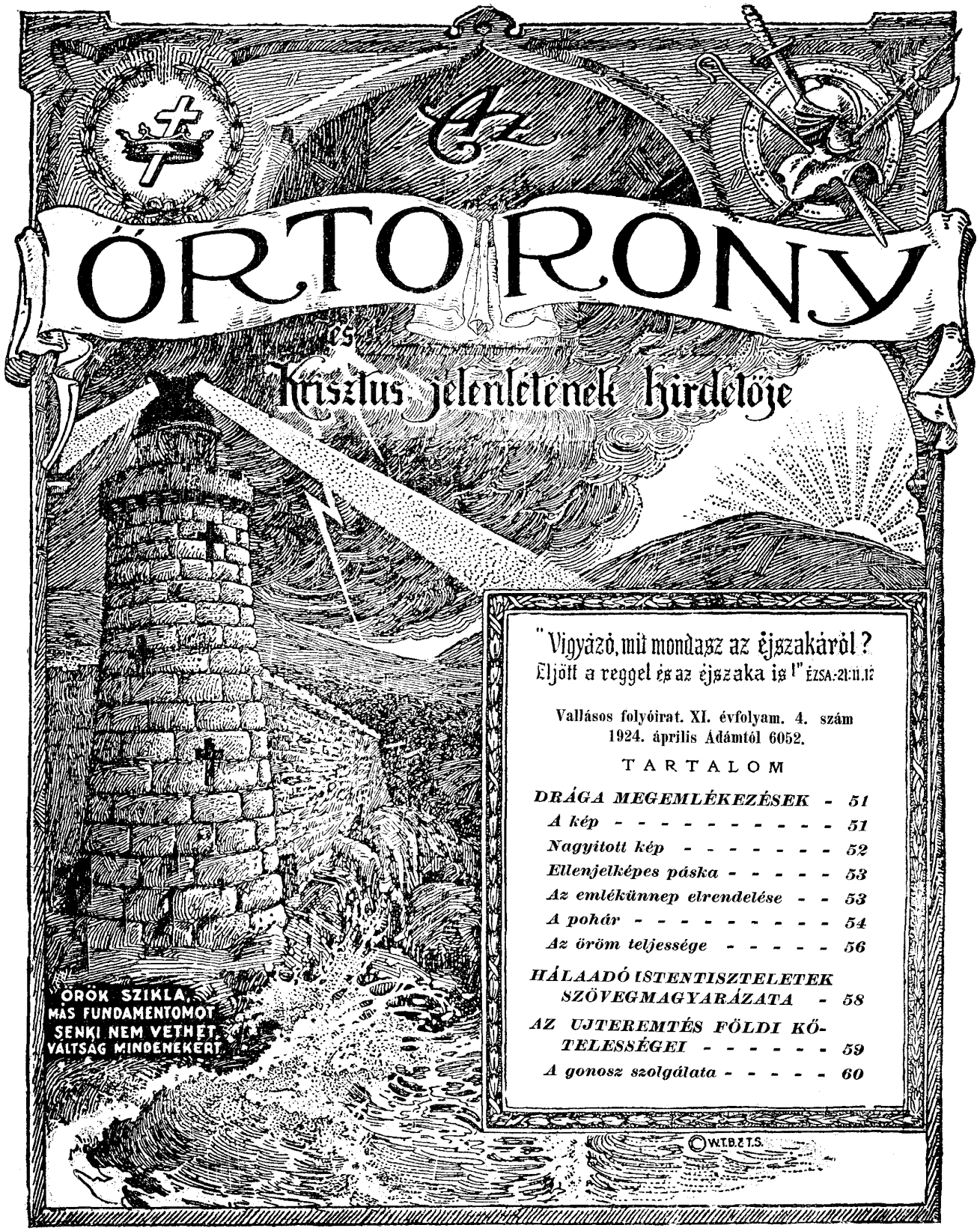
Az apostoloknak ezen gonosz szellemekkel küzdeniök kellett folytonosan, akik néha a jó üzenetnek ellenállani igyekeztek; általánosságban azonban észre vették, hogy nem képesek az apostol utján ható szellemi hatalomnak ellent állani. Egy alkalommal egy gonosz szellem összeköttetést keresett a jó üzenettel és arra birta médiumát, hogy kövesse az apostolokat és kiáltsa ismételten: „Ezek Istennek, a Legfelsőbbnek szólgái, kik nekünk megmutatják az utat az örök élethez". Azt akarta ezen démon, hogy az apostol tanait a démonizmus, vagy spiritizmus társaságába hozza, vagy csak felakarta-e izgatni a lakósságot és egy az apostolokkal szemben ellenséges összeesődülést akart okozni, nem tudjuk, de arról kitanit minket az Irás, hogy az apostolok afelől teljesen tisztában voltak, hogy ki hatott ezen „médiumokban": t. i. nem elhalt embereknek állitólag halhatatlan lelkei, hanem gonosz szellemek, bukott angyalok. És ezek maguk ezt oly jól tudják, hogy sohasem tagadták az apostolok előtt azonosságukat.—Ap. csel. 16:16—19; 19:15; Jak. 2:19.

40. Látván e gonosz szellemek nagy és megrontó befolyását, miért engedi meg Isten, hogy gyakorolják gonosz hatalmukat? És ennek következtében mily három nagy leckét fog a világ megtanulni a Milleniumi korszak végén?

Jézus Urunk idejében a gonosz szellemek a zsidó nép közt nem egyet találtak, aki kész volt őket felvenni. Ezek voltak a megszállottak, kik gyakran, ha nagyon sok gonosz lélek vett lakást bennük, nyavalyatörésesek lettek, vagy eszüket vesztették, minthogy a gonosz szellemek a megszállott egyén testének minden szellemi tehetségét igénybe vették. Sokakat ezen megszállottak közt, meggyógyitott az Ur, s az általa, felülről jövő erővel felfegyverkezett tanitványok.

Folytatása következik.

FEL

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ... mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt". „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeiteket: mert elközelget a ti váltságtok". — Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközül szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetü, elnevezésü, vagy felekezetü hivő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak,* igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (l. Péter 1:8-19; 1 Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (l. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy, ahogy most kijelentetett." — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, hittétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; inne arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról valo itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — 1 Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben." — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához „meglája őt, amilyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s készitteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ezs. 35.

ŐRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, :: TELEFON 4-46.

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei, ujságpapiron 125 Lei, fél évre 75 Lei, ujságpapiron 65 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap borítékán közölt címhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

MOST JELENT MEG: „MIÉRT VAN A NYOMORUSÁG A VILAGON" cimmel egy uj tanulmány, amely rövid összefoglalást nyujt a jelen események okairól és megjelöli az egyedüli orvosszert, amely utján lehetséges az emberiségnek elérni a régohajtott életet, boldogságot és szabadságot. *Ára 10 lei.*

„A Szocializmus és a Biblia" cimü füzet, melynek irója John Edgar, angol egyetemi orvosprofesszor, világos és érthető módon tárgyalja, hogy a szociálizmus által igért ideális állapot teljesen megvalósithatatlan tökéletlen emberek utján, azonban kivihető és megvalósitható Isten országának felállitása által. — — — — — — — — *Ára 6 lei.*

MIT MOND A BIBLIA A POKOLRÓL? E füzet világos és érthető magyarázatot ad arról, hogy mi a jelentése a görög hades és a héber seol szavaknak. Igazolja Isten igéjéből, hogy a büntetés neme, amit Isten kimondott fajunkra, halál és nem örök gyötrelem. Ezáltal megszabaditja az emberi szivet e hamis ördögi elmélettől, s rámutat a félrevezetésre, amely Sátánnal vette kezdetét, amikor az Édenben az isteni kijelentéssel ellentétben a lélek halhatatlanságát jelentette ki. Bizonyitja a váltságdij szükségét Jézus által, akinek halála biztositék az egész emberi-nem megszabaditását illetően. A gazdagról és a Lázárról, valamint a kecskék és a juhokról szóló példázatot mutatja be észszerű bibliai megvilágitásban. Tartalma minden keresztyén számára egyaránt hasznos ismereteket nyujt, miért is mindenkinek legmelegebben ajánljuk. Ára 15 lei.

Iratterjesztőknek árkedvezmény.

BIBLIA-ÁRJEGYZÉK

Családi Biblia bőrkötéssel — —	250	lei
„ „ vászonkötéssel — —	160	„
„ „ „	120	„

Olvasóink tájékoztatása céljából itt közöljük a Társulat birtokában levő könyveket áraik feltüntetése mellett. A könyvek áraiban — a bibliák kivételével — a posta szállitási dijak is bennfoglaltatnak.

SEGÉDKÖNYVEK

Énekes könyv — — — —	50	Lei
Hárfa — — — — —	55	„
Zsebhárfa — — — —	65	„
Mit mond a Biblia a pokolról? — —	15	„

NÉMET NYELVÜ KÖNYVEK

Hárfa — — —	40	Lei
Manna (finom kötésben) —	100	„
Manna (egyszerübb kötésben) —	60	„
Énekes könyv (füzve) — —	25	„
Sátorkönyv (füzve) — —	20	„
Bibliai tanulmányok, I. kötet —	40	„

FEL

A VILÁGITÓ ÉS ŐRTORONY
Krisztus jelenlétének hirdetője.

XI. CLUJ-KOLOZSVÁR 1924. ÁPRILIS BROOKLYN 4. SZÁM

DRÁGA MEGEMLÉKEZÉSEK

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.“ — Lukács 22:19.

JEHOVA különösképen jelez bizonyos eseményeket az isteni terv kifejlődésénél. Ez ugy látszik az uj-teremtés határozott javára történt igy. Az uj-teremtés Krisztusban ezeket az eseményeket drága emlékként őrzi. A nagy fordulópontot jelző esemény, amely kisúgározza a világosságot Jehova minden az emberre vonatkozó tervére, a mi Urunk áldozati halála. Az isteni terv ezen része nagyon is nyilvánvalóvá teszi Jehova szeretetét és a mi Jézus Urunk szeretetét az egyház és az egész emberiség irányában.

[2]Aminthogy emlékezetben tartjuk a mi Urunk halálát, ugy emlékezetben kell tartanunk az Atyának, Jehovának nagy szeretetét, aki azon kimondhatatlan ajándékról gondoskodott, hogy legyen életünk még pedig bőségesebben. Minél jobban megértjük Isten szeretetét, annál inkább lesz ő a mi túláradó örömünkké. Minél inkább vezet minket ez az ő igazságának a világosságában, annál jobban értékelhetjük Dávidnak, a mi előképünknek a szavait, aki ezt irta: „Küld el világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem, vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba. Hadd menjek be Isten oltárához, vigasságos örömnek Istenéhez, és hadd dicsérjelek téged citerával Isten, én Istenem!“ — Zsoltár 43:3, 4.

[3]Istennek irántunk való mérhetetlen szeretete abban nyilvánult meg, hogy megváltásról gondoskodott a mi számunkra. „Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösek voltunk, Krisztus érettünk meghalt.“ (Rómabeliek 5:8; 1 János 4:10) Ez volt a nagy önzetlen áldozat érettünk. A mi Atyánk kivánta, hogy ezt emlékezetben tartsuk. Drága emlék ez.

[4]Jézus önzetlen szeretete, hogy teljesitse az Atya akaratát, és hogy megváltson minket volt az, amely értünk és minden emberért a keresztre vitte. Jehova akarta, hogy ezt emlékezetünkben tartsuk. Drága emlék ez.

[5]Hosszu évszázadok előtt Jehova képeit adta a nagy áldozatnak, hogy most annál jobban értékelhessük a valóságot. Miután a képet megvalósitotta Jézus, meghonositotta e beteljesedés emlékünnepét.

[6]Az ő kifejezett akarata, hogy mi ezt emlékezetben tartsuk. Drága emlékünk az nékünk és annál drágább lesz, minél jobban értékeljük a jelentőségét. Az évforduló emlékünnep pontos ideje ez idén, pénteken, április 18-ikán este 6 óra után.

[7]Arról a dologról, amely nekünk drága emlék, folyton szeretünk beszélni. Ez szent előttünk. Az emlékünnep idejének a közeledtével az események, amelyek a mi Urunk halálához vezettek és azt előreárnyékolták, összetorlódnak a lelkünkben és szeretjük ezeket ujból elmondani. Ezért az Őrtorony örömmel beszél minden évben emlékezetünknek ezen drága dolgairól. Ezek nem új tények, de oly édesek és szépek, hogy ujaknak látszanak minden reggel és frisseknek minden este.

A KÉP

[8]Jákob halálakor az izraeliták Isten népévé lettek, bizonyos célra kiválasztva. Ez a cél az uj-teremtés kifejlődésének az előreárnyékolása volt. Az izraeliták Egyiptomban laktak és a Faraók vas- és önkényuralma alatt szolgáltak. Ez a zsarnokuralkodó tipusa volt a Sátánnak és az ő segitőtársai tipusai voltak a Sátán látható és láthatatlan eszközeinek. Az izraeliták általában a föld emberiségét ábrázolták, akik szolgaságban voltak, és akik Isten kellő idejében ki fognak jönni. Izrael elsőszülöttjei, akik a páska estéjén jöttek előtérbe, az elsőszülöttek egyházát ábrázolták, akiknek a neve be van irva a mennyben.

[9]Az egyiptomi urak kegyetlen ostora sulyosan csapott le a szolgaságba sülyedt izraeliták hátára és ez utóbbiak jajkiáltása felszállt Istenhez az égbe, aki ezt meghallotta. Sirásukra és nyögéseikre felelve Jehova, szerető jósága gyakorlásában elküldötte szolgáját, Mózest, hogy vegye fel a harcot a Sátánnal és az ő képviselőivel és szabaditsa meg az izraelitákat. Mózes itten Krisztust ábrázolta, a nagy Szabaditót, aki az Atya akarata iránti engedelmességében eljön, hogy megszabaditsa az emberiséget a nagy elnyomó vas uralma alól.

FEL

[10]Kilenczer jelent meg Mózes Faraó király előtt és felszólitotta, hogy engedje Isten népét, hogy elmehessenek. Mózes minden egyes alkalommal igéretet kapott, hogy az izraeliták elmehetnek, és ugyananyniszor szegte meg a király az ő saját igéretét. Minden alkalommal Faraó egyre fokozta a nép terhét. Az Úr felhivta Mózest, hogy jelenjék meg tizedszer. Isten most megmondotta Mózesnek, hogy szándékában van mostan hatalmát oly módon nyilvánitani, hogy az egyiptomiak most már akarni fogják, hogy az izraeliták elmenjenek, sőt még maguk is fogják őket erre biztatni. Mózes bejelentette Isten elhatározását, hogy Nizán 14-ik napján éjfélkor az egyiptomiak minden elsőszülöttje meg fog halni, Faraó fiától kezdve a legutolsó szolgáéig. Ez a határozat beteljesedett.

[11]Az öröklési törvénynél fogva mindig az elsőszülött fiu volt az örökös. Faraó elsőszülött fia bizonyosan trónörökös volt. Az elsőszülött fiura várt a feladat, hogy átvigye a jövőbe atyja intézményeit. Az egyiptomiak elsőszülöttjei tehát a Sátán látható földi képviselőit ábrázolták, akikből a kormányzó tényezők állanak, akiket a próféta másképpen „a nyáj pásztorai és vezetői" nevével jelöli meg és akik atyjuk, a Sátán igazságtalan uralmát akarják örökössé tenni bizonyos társulással vagy elrendezéssel, amelyet ők életbe léptetnek.

[12]Izrael elsőszülöttjei ábrázolták Isten országának igért örököseit, akiknek reményük van arra, hogy Jézus Krisztussal részesedni fognak az ő nagy Milleniumi uralmában.

[13]Isten gondoskodott róla, hogy Izrael elsőszülöttjei megmeneküljenek a haláltól; azaz egy bárányt kellett levágni Nizán hó 14-ik napjának éjszakáján és vérét rá kellett fecskendezni a családi házak ajtófélfájára és a családnak be kellett menni a lakásba és ott maradni. A bárányt egészen meg kellett sütni és enni a kovásztalan kenyérrel és keserü füvekkel együtt. Minden családban, amely megtartotta Istennek ezt a törvényét, az elsőszülötttek kihagyattak és életben maradtak. Ezóta ez az esemény mindig, mint páska ismeretes. Isten megparancsolta, hogy a zsidók ezt minden évben megtartsák. Jézusnak tehát meg kellett ünnepelnie a páskát.

[14]A meghatározott órában a halál angyala végigvonult Egyiptomon keresztül és minden emberi és állati elsőszülött meghalt. A nép nagy gyászban volt. A király palotájába sereglettek, magukkal vive halottaikat. Egy követ Faraó elé vitte saját elsőszülött fiának élettelen testét. Faraó egy ideig meggyászolta fia elvesztését és igy elég idejük volt az izraelitáknak, hogy útjukon eljussanak a Vörös-tengerig. Ez az időhaladék ábrázolja azt az időszakot, amikor a Sátán megköttetik majd. Mikor aztán Faraó magához tért és átlátta, hogy mi történt, talpra állitotta egész haderejét és rohant az izraeliták után, azzal az eltökélt szándékkal, hogy el fogja őket pusztitani; ez annak az ábrázolása, hogy a Sátán hogyan fogja bejárni a földet és összegyüjteni a maga hiveit, akik el akarják majd pusztitani a népet, akik Jézus Krisztus e nagy előkép Mózes által Jehova felé fordultak. Mikor Faraó seregei utolérték az izraelitákat a Vörös-tengernél, Isten szeretetét nyilvánitotta irányukban olyképen, hogy egy tűzoszlopot állitott az izraeliták és a Sátán hadereje közé. Jehova azután kettéhasitotta a vizet és száraz lábon vezette át az izraelitákat a tengeren. Faraó és seregei nyomban utánuk mentek és mindnyájan a tengerbe vesztek; ez annak az ábrázolása, hogy a Sátán és minden követői, hogy fognak a Milleniumi kor végével valamennyien kitöröltetni.

[15]Az egyiptomi elsőszülöttek halála világosan ábrázolni látszik a Sátán mostani földi képviselőit. Jézus világosan megmondotta, hogy ezek a Sátán ivadékai. (János 8:44) A mostani kormányzó tényezők, akik a nyáj pásztoraiból és vezéreiből állanak, uralkodnak a világon és remélik, hogy sikerül nekik a Sátán gonosz intézményeit örökössé tenni. Az egyiptomi elsőszülöttek halála azt ábrázolta, hogy az ezen földi intézmények a mostan fenyegető nagy zavar folytán mind örökre és teljesen el fognak pusztulni.

[16]A nagy ellenjelképes Mózes, aki most jelen van, biztos és teljes győzelemre vezeti most az ő népét. A romlott rendszerek, amelyek most a világon uralkodnak, a Sátán ivadékai és ezért elsőszülöttei meg fognak halni és az ő számukra nem lesz feltámadás. Maga a Sátán is a mélységbe fog menni és ott fogja bevárni saját elpusztulásának az idejét és a Milleniumi korszak végét.

NAGYITOTT KÉP

[17]Az előrebocsátott tény egy általános kép, azonban van egy, amely sokkal részletesebb, amely sokkal jobban érdekel minket. Ez azoknak a tanitásoknak az árnyéka, amelyek képessé teszik az embereket arra, hogy előkészüljenek a királyságra. Ezt nem lehet elég jól megtanulni.

[18]A páska-báránynak hibanélkülinek és himnek kell lennie. A bárány azt képviselte, akinek le kell vágatnia a nagy váltságdij és bűnáldozat megteremtésére az elsőszülöttekért és az egész világért. — János 1:29.

[19]Mindegyik zsidó család fejének egy bárányt kellett kiválasztania. A nagy mennyei Atyának ezért ki kellett választania az ellenjelképes bárányt. Itt ismét látjuk az Isten szeretetének csodálatos megnyilvánulását. Mert tökéletlen embereknek, hogyha fel kellene áldozni valamit a nyájukból, a legkevésbé kivánatosat választanák ki, hogy a jobbik megmaradjon. Vajjon nem választhatott-e volna ki Isten egyet a kisebb mennyei lények közül, akit emberré tett volna és felhasználta volna az emberi-nem megváltására? Miért nem tette ezt igy az Isten? Bizonyosra vehető, hogy a legfőbb ok, hogy szeretett fiát választotta a nagy váltságáldozat előteremtésére, az volt, hogy tanuságát adja az ő önzetlen szeretetének. (János 3:16) Isten nem tagadhatja meg önmagát. Amikor választania kellett mennyei teremtései közül erre a nagy áldozatra, ő szive legdrágább kincsét választotta ki. Kiválasztotta azt az egyetlent, akit közvetlenül teremtett, az ő drágán szeretett egyszülött fiát áldozatul, hogy az ember élhessen. Azt választotta ki, akinek halálát látni a legnagyobb szenvedés volt részére. Igy vált lehetővé az ő szeretetének legnagyobb megnyilvánitása. A szeretet ennél nagyobb megnyilvánitása már nem lehetséges. „Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete ben-

FEL

nünk, hogy az ő egyszülött fiát elküldte Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem, hogy ő szeretett minket és elküldte az ő fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért." — 1 János 4:9, 10.

[20]Képzeljük el egy család bánatát, ahol egy kedves állat megöletik vagy elpusztul vagy a legnagyobb bánatot, amely egy családot ér, ahol a család legkedvesebbje vagy dédelgetettje meghal. Ha ezt tesszük, akkor halvány fogalmunk lehet az Atya nagy szenvedéséről, amikor a legdrágábbat választotta ki, hogy meghaljon az ember váltságául. De ami még ennél is több, hogy a szeretetjének a halála csak a legnagyobb szenvedések árán érhető el. Ez ujboli megnyilatkozása Jehova szeretetének.

[21]A házak ajtófélfáira fecskendezett vér teljes biztositék volt arra nézve, hogy a zsidó család elsőszülöttje nem fog meghalni. Az ellenjelképes Bárány vére biztositék mindazoknak, akik fölszenteléssel, megigazulással és a szellemi fogantatással elfogadták az ellenjelképes Bárány jótetéményeit, hogy az esetben, hogyha Krisztuson belül, vagy az ő vérének a védelme alatt maradnak, meg fognak menekülni a második haláltól.

[22]A báránynak a tüzön való megsütése sokkal nagyobb hőt kiván, mint annak megfőzése. Ez Jézus szenvedéseinek a fokát árnyékolta előre. A megsütés által a hús ereje abban mintegy belefojtatik, a főzés pedig kivonja ezt az erőt. Innen Isten parancsa ez előképben, hogy a bárány megsüttessék, nem pedig megfőzessék. A hús elköltése erőt kellett adjon az izraelitáknak a kemény megpróbáltatásokhoz. A keserü füvek fokozták az étvágyukat. Az a parancs, hogy mindenki kezébe botot vegyen és sarut az ő lábaira, azt jelezte, hogy bármelyik pillanatban elindulhatnak.

[23]A keresztyén ereje Krisztus élvezetéből ered. Az eljövendő keserü próbák, melyeket a füvek ábrázoltak, fokozzák a vágyat Krisztus és a vele való bajtársiasság után. Más szavakkal, nagyobb étvágy lesz a Bárányra.

[24]A kovásztalan kenyér megmutatja nekünk az igazság lelki és szivbeli értékelését, ugy, hogy szivünk érzelmei táplálkozhassanak, azon a szereteten, amelyet az Atya és a fia irányunkban nyilvánitottak és hogy ebből a forrásból erőt meritsünk a szükség bármelyik órájában.

ELLENJELKÉPES PÁSKA

[25]A páska előképe Jézusban teljesedett be. Az emlékünnep behozatott ennek a ténynek a megemlékezésére és egy új dolognak az emlékéül. A páskaünnep siettette Jézus, az Isten Bárányának a halálát. Az emlékünnep visszafelé rámutatott az ő halálának nagy eseményére és annak jelentőségére. Jézus lett az elsőszülöttek egyházának a páska-bárányává. Ezért mondja Szent Pál: „„Mert hiszen a mi páska-bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk, azért ünnepeljünk." (1 Kor. 5:7, 8) Jézusnak kellett beteljesitenie a törvényt. Ezért el kellett fogyasztania a páska-vacsorát és ugyanazon a napon le kellett vágatnia, mint az ellenjelképes Báránynak, hogy előteremtse az emberiség nagy váltságáldozatát. Isten mindent idejében tesz meg.

[26]A páska megünneplésének az idejében Jézus egy új szertartást vezetett be az ő halálának a megemlékezésére, amely egyben az ő nagy áldozatának a fontosságát is mutatja. Távozni készült tanitványaitól, akik testileg többé nem fogják látni. Ő tudta, hogy az ő teste tagjainak hosszú, fáradságos útjuk lesz mennyei örökségükre való felkészülésükben. A mi Urunk kivánsága volt, hogy szemelőtt tartsák, hogy ő halálával beteljesitette a páska-bárány tipusát, és hogy szemelőtt tartsák az ő halálának a jelentőségét és az ő követőinek az előjogát, hogy abban részesedjenek. — Máté 26:2-29.

AZ EMLÉKÜNNEP ELRENDELÉSE

[27]Az emlékünnep beveztésénél két különös elem használtatott: Az egyik a kenyér, amelyről Jézus azt mondotta, hogy ez az ő teste, azaz az emberiségét képviseli; a másik a bor, amelyről azt mondotta, hogy ez az ő vérét képviseli a bűn elengedésére és amellyel az Uj-Szövetség megpecsételtetett. Nagyon valószinünek látszik, hogy Jézus az egész kenyeret törte meg és ezt mondotta az ő tanitványainak: „Ez képviseli az én, értetek megtört testemet és ezért felkérlek benneteket, hogy egyetek belőle." A kenyér buzából készült, olyan magból, amely elvetve sokszorosan hozza meg a saját fajtáját, azt mutatván, hogy élet van benne, azonban meg kell, hogy töressék azon célból, hogy másoknak adjon életet. Igy volt ez Jézussal is. Neki volt élete és joga az élethez. Meg volt a faj szaporitására való képessége. Megtölthette volna a földet emberekkel. Azonban nem ez volt az Atya akarata. Jézus alávettetett az ő emberiségének a megtörésére azon célból, hogy visszavigye Ádámot és az ő fajtáját az élet állapotába. Ezen az ő saját emberi élete és a belőle származható emberi fajta feladatott. A buza az összes elemeket tartalmazza, amelyek szükségesek az emberi test összes szerveinek és szöveteinek az ellátására. Tehát a buzából készült kenyér nagyon szépen képviselte Jézus tökéletességét, amely elegendő arra, hogy élettel lássa el az egész emberiséget.

[28]Enni annyit jelent, mint magunkévá tenni valamit. Ezért enni vagy magunkhoz venni hit által a mi Urunk tökéletes áldozatát, alapja a mi megigazulásunknak. A Milleniumi korszak alatt azok az emberek, akik elfogadják Jézust, mint a nagy Megváltót és akik engedelmeskedni fognak neki, megkapják az élet fenntartásához szükséges elemeket és helyreállittatnak az életre. Jézus nem célzott önmagára, mikor evett a kenyérből, mert erre szükség sem volt. Ő mindig igaz volt, tehát tökéletes. Azonban az ő teste tagjainak meg kellett igazolniok és megigazolásuk csak ugy következik be, ha Jézus nagy áldozatából táplálkoznak, azt magukévá teszik.

[29]Egy másik alkalommal mondotta Jézus: „Én vagyok az életnek kenyere. A ti atyáitok a mannátették a pusztában és meghaltak. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá, hogy kiki egyék belőle és meg ne haljon. Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá, ha valaki eszik a kenyérből, él örökké; és az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, melyet én adok a világ életéért." (János 6:48-51) Jézusnak a kenyér által ábrázolt emberisége volt az, amelyet ő feladott és amely

FEL

életet fog teremteni az egész világ számára. Első sorban is az megteremti az egyház emberi táplálékát; azaz Isten teljesen emberi lények számba veszi az egyház tagjait, hogy részesedhessenek az Úr áldozatában. Azok, akik az egyházat alkotják, a megigazoláskor nyomban olyan dolgot kapnak, amely hasonló lesz ahhoz, amelyet a világ fog kapni, tudniillik tökéletes emberi életet. Ezt Jehova szánta nekik. Ezért láthatjuk, hogy Jézus drága vérében hit által való megigazulás adatott meg Jehova által az evangélium korszakában azon célból, hogy az igy megigazultaknak lehetővé tegye, hogy Jézus Krisztussal áldozótársakká legyenek. Mindenkinek kell enni a kenyérből, mielőtt elfogadható áldozatot hozhat, azaz mindenkinek hit által kell elfogadnia Jézus Krisztust, mint a nagy Megváltót és meg kell nyilvánitania hitét Isten szent akaratának való teljes fölszentelése által.

A POHÁR

[30]És kezébe vette a poharat és hálaimát mondott és odaadta nekik, mondván: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az uj-szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.“ — Máté 26:27, 28.

[31]A mennyei Atya előkészitette a poharat az ő szeretett Jézus fia számára. Jézus megértette, hogy neki ki kell innia a poharat. Megtette. „Avagy nem kell-e kiinnom a poharat, amelyet az Atya adott nékem?“ Egészen világosnak látszik tehát, hogy a pohár képviselte az italt, amelyről a mennyei Atya gondoskodott az ő szeretett fia részére. A pohár jelképe volt azoknak az állapotoknak, amelyekkel Fiának szembe kell szállania, hogy a világ Megváltójává legyen. A három legfőbb dolog, amelyet a pohár italként állit oda a mi Urunk elé, a következő: 1) hogy ő ki kell, hogy öntse a maga életét, vérét: 2) hogy szenvednie kell, mikor ezt teszi; és 3) hogy ezeknek a dolgoknak a megtevése végtelen örömre fog vezetni.

[32]Az élet a véráramban van; ha a vér kifolyik, akkor a teremtés megszünt élni. Emberi lény nem élhet, hogyha a vér nem kering a testében. Isten terve az volt, hogy a váltságáldozatot elő kell teremteni és csak ugy volt előteremthető, hogyha egy tökéletes ember élete öntetett ki. Isten megjövendölte ezt az ő prófétája szavai által Jézusra vonatkozóan, „életét halálra adta.“ (Ésaiás 53:12) Élete vérének a kiontása, azaz emberi életének a feladása adta a váltságáldozatot: „Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon és adja az ő életét váltságul sokakért.“ — Máté 20:28.

[33]A mi Urunk élete, mint emberi lényé, kiontatott, azonban az ő joga erre az emberi életre még mindig fennállott. Az élethez való jog csak a saját rossz cselekedete által szünhetett volna meg. Mivel mindig engedelmeskedett az Atyának, a jog, hogy mint emberi lény éljen továbbra is, fennállott. Ennek az emberi életnek a letétele, az ő lelkének a kiontása volt ez a folyamat, amely váltságdijjá tette az ő életét, amelyet mi érdemmel ruházunk fel és amely alkalmas az emberiség megváltására. Ennek a tökéletes emberi életnek az értéke, amelyről Isten gondoskodott, bűnáldozatul használtatott, hogy bemutattassék az isteni igazságnak az ember megváltására és megszabaditására. Ez a vér vagy értékes érdem pecsétül fog szolgálni az Uj-Szövetségnek, amelynek feltételei szerint az engedelmes emberek életet kell, hogy nyerjenek. Más módon a bűnök nem voltak megbocsáthatók és az ember nem volt visszavezethető az Istennel való harmoniában. Ezért mondotta Jézus: „Mert ez az én vérem, az Uj-Szövetségnek a vére, mely sokakért kiontatott bűnöknek a bocsánatára.“ — Máté 26:28.

[34]A mi Urunk élete kioltódhatott volna egy pillanat alatt és a váltságáldozat a legkisebb szenvedés nélkül elő lett volna teremthető. Azonban az Atya terve nem ez volt. A nagy Megváltónak rokonérzelmü főpappá kellett lennie. Olyan érzés kellett, hogy átjárja őt, amely elnéző tud lenni mások gyengeségei iránt. (Zsidók 4:15) Tanulnia kell a teljes engedelmességet az Atya akarata iránt a legkedvezőtlenebb körülmények között. S ez csak szenvedés útján és által érhető el. A mennyei Atya odaadta egyetlen szeretett Fiát, hogy meghaljon, bizonyára sokat szenvedett, miáltal nagy és végtelen szeretetnek adta tanujelét az emberiség iránt. Hasonlóképen az ő szeretett Fiának a szenvedés adott alkalmat arra, hogy hasonló határtalan szeretetet tanusitson.

[35]Az Atyának nagy öröme és gyönyörüsége telik az ő Fiában, mert ez hűségesnek bizonyult iránta a legnagyobb megpróbáltatás közepette. (Ésaiás 42:1) Jézus a szeretett Fiu, mivel teljesen engedelmeskedett az Atya akaratának, határtalan örömmel jutalmaztatott meg. Ezért a pohár által ábrázolt koronája a jutalomnak a szeretet és az öröm volt, amely csak szenvedéssel és halállal volt elérhető. Jézus nyilvánvalóan tudta, hogy a pohár a bánatot és az örömöt ábrázolja. Egy alkalommal imádkozott Istenhez, hogy ha lehetséges, kiméltessék meg a pohártól, nyilvánvalóan annak legfájdalmasabb részére gondolva. A betetőzést illetően iratott meg róla: „Aki az előtte lévő öröm helyett megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett és az Isten királyi székének jobbjára ült.“ (Zsidók 12:2) Az isteni életre az út a szenvedésen keresztül vezetett, amely Jehovával való teljes örömben végződött. A Zsoltáriró, aki mint Jézus szócsöve beszél, ezért mondja: „Te tanitasz engem az élet ösvenyére, teljes öröm van te nálad; a te jobbodon gyönyörüségek vannak örökké.“ — Zsoltár 16:11.

A MI RÉSZVÉTELÜNK

[36]Jehova, mikor az ő szerető tervét készitette, ugy intézkedett, hogy Jézussal egyesüljenek az ő királyságának a szépségei, a 144.000 társörökös, akik szintén királyok és papok legyenek és akik vele uralkodjanak. Ezeket Jézus Krisztussal együtt a Szentirás új-teremtésként jelöli meg. A test tagjai a szeretet Fiu által választott útat kell, hogy kövessék. Ezek a szó szoros értelmében véve az ő nyomdokaiba kell, hogy lépjenek. (1 Péter 2:21) Ezért a pohár a test minden tagjának ugyanazt a munkát képviseli, mint a mi Urunknak. Nyilván ennek szem előtt tartásával mondotta Jézus az ő tanitványainak: „Megihatjátok-e a pohárt, amelyet én megiszom?“ Mikor megmondották neki, hogy igen, Jézus hozzátette: „Az én poharamat megisszátok ugyan.“ (Máté 20:22, 23) Ez teljesen bizonyitja, hogy a pohár Jézus köve-

FEL

tőinek ugyanazt jelenti, amit neki jelentett.

[37]Mikor a mi Urunk azon volt, hogy eltávozzon tőlük, azt óhajtotta, hogy idejében gondoljanak a pohár jelentőségére. Ezért az emlékünnep bevezetésekor odanyujtotta nekik a pohár bort és lényegileg ezt mondotta: „Kifejeztétek a kétséget, hogy megisszátok a poharamat, nos hát felajánlom néktek az előjogot, hogy ezt megtegyétek. Vegyétek és igyatok mindnyájan.“ Tehát mindenkinek, aki a mi Urunkkal való társörökösség nagy jutalmát akarja elnyerni a királyságban, a pohár jelenti: 1) Egy igazolt életnek halálig való kiontását; 2) hasonló szenvedések elviselését, amilyeneknek a mi Urunk volt alávetve és 3) ezek megtevése végtelen örömhöz vezet a királyságban.

[38]A mi Urunk érdemének a megbecsülése a kenyér evésében van ábrázolva. Ez az alapja a keresztyén megigazulásnak, amely megigazulás eredményezi az emberi élethez való jogot. Isten az *élethez való jogot* Krisztus érdemén keresztül nézi abból a célból, hogy ez elfogadható áldozat legyen. Ilyen élet kiontandó a halálig. Áldozati halálnak kell lennie. „Igaz beszéd ez. Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is.“ — 2 Timotheus 2:11.

[39]Maga a halál nem elegendő. Valaki lehet megigazulva, szellemtől fogantatva és hirtelen meghalhat, azonban ezzel még nem volna elég téve az isteni követelményeknek. Mindenkinek szenvednie kell ugy, ahogyan az Úr szenvedett, hogy ez által alkalma legyen, hogy hozzá hasonló jellemmé fejlődjön, különösen a szeretet tulajdonsága tekintetében. A szenvedés ne okozzon keserüséget; azonban, ha belátjuk, hogy a mi Atyánk szenvedett, amikor az ő szeretetét irányukban nyilvánitotta, és hogy a mi szeretett Urunk az ő csodálatos szeretetét nyilvánitotta szenvedés által, ezért a mi szenvedésünk, mint a keresztyén szenvedése az önzetlen szeretet nagyobb mértékét kell, hogy kifejlessze bennünk. Az apostol mondja: „Mert néktek adatott az a kegyelem Krisztusért, nemcsak hogy higyjetek ő benne, hanem, hogy szenvedjetek is ő érette.“ (Filippi 1:29) Majd ismét: „Örökösei Istennek, örököstársai Krisztusnak, ha ugyan vele együtt szenvedünk, vele együtt is dicsőüljünk meg.“ (Rómabeliek 8:17) A Krisztussal való szenvedés előfeltétele az ő örömében és dicsőségében való részesedésnek: „Ha türünk, vele együtt fogunk uralkodni is.“ (2 Timotheus 2:12) Ezt a tényt értékelte Szent Pál, mikor ezt mondotta: „Most örülök a ti érettetek való szenvedéseimnek és a magam részéről betöltöm, ami hija van a Krisztus szenvedéseinek az én testemben az ő testéért, ami az egyház.“ — Kolossé 1:24.

[40]Hogyha ezen megpróbáltató és kemény tapasztalatokon, mint keresztyének átmegyünk, bizonyitéka annak, hogy az Úr szelleme nyugszik rajtunk. A szent szellem egyik tanusága ez. Erre vonatkozólag mondja Szent Péter: „Sőt amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljetek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessetek. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek lelke, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőitek azt.“ — 1 Péter 4:13, 14.

[41]E szenvedés legfőbb célja a szeretet isteni tulajdonságának a kifejlesztése és megnyilvánitása. Ez igaznak bizonyult Szent János tételében, aki ezt mondja: „Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte Isten e világra, hogy éljünk általa.“ Jézus életét adta mi érettünk és „mi is kötelesek vagyunk odaadni a mi életünket a mi atyánkfiaiért. Ha Isten ugy szeretett minket és ha az Úr ugy szeretett minket, „mi is ugy kell, hogy szeressük egymást.“ — 1 János 4:9; 3:16.

[42]A szeretet legmagasabb foka csak áldozattal mutatható meg. Mi megmutatjuk a testvérek iránti szeretetünket, hogyha áldozatot hozunk értük és a föld népei iránti szeretetünk hasonlóképpen nyilatkozik meg. Hogyha értékeljük Istennek irántunk tanusitott szeretetét és Jézusnak irányunkban nyilvánitott szeretetét, akkor értékelnünk kell az Úr Jézus pohara megivásának az előjogát, ami jelent: 1) Halált; 2) amelyet szenvedés kisér; és 3) amely végtelen örömre vezet.

[43]A keresztyén, aki becsüli Krisztus testét és aki értékeli előjogát és reményét, hogy ennek része lehet, hasonlóképpen értékelheti az apostol e szavait: „Mert a mi pillanatnyi, könnyü szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nékünk.“ — 2 Korinthus 4:17.

RÉSZESEDNÜNK KELL

[44]Jézus megdönthetetlen szabályt fektetett le, mikor mondotta: „Hogyha nem esztek az emberi Fiának a testéből, és hogyha nem isztok az ő véréből, akkor nem lesz élet bennetek.“ Bennerejlő élet, az az a halhatatlanság csakis Jézus tökéletes emberi természetében való első részesedésnek az eredménye, amely az élet megigazulásához vezet és ezen életnek áldozati halállá való kiontásához. A jutalom ezért az élet koronája: „Légy hűséges mindhalálig és én az *élet koronáját adom néked.*“ A *hűség itten magában* foglalja Krisztus szenvedéseiben való örömteljes részesedést egészen a halálig.

RÉSZESSÉG

[45]Szent Pál, mikor a kenyérről és pohárról ir, az egyháznak ezt mondja: „A hálaadásnak pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-é? A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e? Mert egy kenyér és egy test vagyunk sokan; mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk.“ (1 Kor. 10:16, 17) A „közösség“ szó ebben az idézetben közös részesedést jelent. Körülirva az apostol szavai ezek: Krisztus teste sok tagból áll, épp ugy, mint ahogyan egy kenyér sok búzaszemből készül. E test tagjainak először ebből a kenyérből kell enniök. A kenyér megtörése azt ábrázolja, hogyan kell azoknak, akik a kenyeret alkotják, megtöretniök, azaz, hogy részesedniök kell az Úrral emberi mivoltuk megtörésében.

[46]Az áldás pohara, melyet megáldunk, az Úrral való közös egyesülésünket vagy az Úr szenvedéseiben való részvételünket ábrázolja.

[47]Összefoglalva: Az Úrral az ő poharában való részvételünkben a következőt látjuk: Jehova azáltal, hogy szive legdrágább kincsét áldozta fel, szeretetét

FEL

nyilvánitotta irányunkban és most már szeretetével halmoz el minket azáltal, hogy fiainak nevez. Jézus nagy szeretetét nyilvánitotta irányunkban azáltal, hogy életét adta érettünk. Nekünk meg van az alkalmunk, hogy szeretetünket nyilvánitsuk Isten iránt és hogy megmutassuk, hogy értékeljük irántunk való szeretetét azzal, hogy örömmel teszünk eleget a követelményeknek, melyeket velünk szemben támasztott, és hogy megmutatjuk szeretetünket a testvérek iránt azzal, hogy életünket adjuk érettük.

[48]A megemlékezés ideje tehát édes emléket hoz nekünk arról, hogy mit tettek értünk Jehova és az Úr Jézus és édes emlékeit azon drága tapasztalatoknak, amelyeken átmentünk, mióta megismertük az Urat. Minden szenvedésben, amelyen keresztül mentünk az Úr iránt való odaadásunkban, és amely a mi Urunk által nekünk kegyesen felajánlott pohárral ábrázoltatott, örömünket találjuk, mert ez az az út, amely a mi Urunk végtelen örömében való részesedéshez vezet.

AZ ÖRÖM TELJESSÉGE

[49]Miután a Mester a poharat a tanitványoknak nyujtotta, igy szólt hozzájuk: „Ezután nem iszom ebből a szőlőtermésből, azon napig, amikor ujból iszom veletek az én Atyám országában.“ A Mester itt mondott szavaiban ugy látszik a pohárban lévő italra gondolt, amely a jókedvet és az örömöt képviselte. Szenvedései már majdnem a legmagasabb fokot érték el; közeledett az idő, amikor válnia kell tanitványaitól; és ezt mondotta nekik: „E világon nyomoruságtok lészen; de bizzatok, én meggyőztem a világot.“ (János 16:33) Ő tudta, hogy az egyház nagy nyomoruságon fog keresztül menni. A szüzek példázatában előreárnyékolta, hogy a menyasszony nagy örömmel fogja a Vőlegényt fogadni. Lefestette azt az örömöt, amely majd éri az egyházat, amikor eljön az ideje annak, hogy eljön az ő templomába, hogy megvizsgálja és megpróbálja azokat, akik a templomi állapotban vannak. Tudjuk, hogy az Úr kezébe vette hatalmát 1914-ben és hogy 1918-ban eljött az ő templomába és megkezdte az ő házának a megitélését. Azokhoz, akik hűségesek voltak, igy szólt: „Menjetek be (most) az Úrnak az örömébe.“

[50]Nos hát a mi Urunk követőiről, akik értékelik azt a tényt, hogy ő most állitja fel az ő királyságát és hogy ő eljött az ő templomába, elmondható, hogy már most részesednek az Úr jókedvében és örömében az Atya országában. Más szavakkal, az öröm már kezdetét vette. Amily bizonyos, hogy magához vette hatalmát, hogy uralkodjon, épp oly bizonyos, hogy megkezdte az ő Atyja országának a felállitását; és azokkal, akik teljes szivbeli harmoniában vannak vele, osztozkodni kezdett a királyság jókedvében. Ez az öröm vagy jókedv a legmagasabb fokát fogja elérni, amikor az összes tagok átmentek a függönyön túlra és munkájukat jól elvégezve, üdvük nagy kapitányával, fejükkel és Vőlegényükkel, Jézus Krisztussal Jehova előtt állanak. Akkor aztán teljes örömben és boldogságban lesz részük mindörökké.

[51]Még lesznek némi szenvedéseik azoknak, akik a függöny innenső oldalán vannak, azonban a szenvedés meghozza az isteni gondoskodás nagyobb megbecsülését, amelyet sok öröm kisér. Az igaz keresztyének értékelik azt a tényt, hogy az Úr Jézus, a Megdicsőitett most jelen van és állitja fel az ő királyságát, amely meg fogja valósitani azt az isteni szándékot, hogy visszavigye az emberiséget az Atyával való harmoniába. Ezek most bemennek az Úr örömébe annyiban, hogy eljött az ideje annak, hogy a Sátán birodalma elpusztuljon, és hogy igazságos uralom állittassék fel.

[52]Nagy ösztönzés ez a küzdelem még hátra lévő útján való előnyomulásra, kilátással arra a boldog időre, amikor az utolsó tag is bemegy a teljes örömbe, hogy a királyság dicsőségében osztozzék az Úrral..

KEMÉNY FELTÉTEL

[53]A megemlékezés ideje jó alkalom a sziv gondos vizsgálatára mindenkinek, aki eljön, hogy azon részt vegyen. Senki sem tetszhetik az Úrnak, aki rossz szivbeli állapotban vesz részt a megemlékezésen. Senki sem tetszhetik az Úrnak, aki részt vesz és nem becsüli Krisztus testét. Az apostol azt mondja, hogy mi egymásnak tagjai vagyunk, „mert a test sem egy tag, hanem sok.“ „Ti pedig a Krisztus teste vagytok és tagjai rész szerint.“ (1 Korinthus 12:14, 27) Mindenki tehát, aki tetszeni akar az Úrnak, kell, hogy értékelje azt a tényt, hogy a test minden tagja része minden más tagnak, hogy mindnyájan Jézus Krisztusban vannak, és hogy kölcsönösen érdekelve vannak egymásban.

[54]Az apostol megmondja nekünk, hogy milyen szivbeli állapotban kell részt venni az emlékünnepen, mondván: „Mert hiszen a mi páska-bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk. Azért ne régi kovásszal ünnepeljünk, sem rosszaságnak és gonoszságnak kovászával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságával.“ (1 Korinthus 5:7, 8) Majd ismét: „Minden mérgesség és felgerjedés és harag és lárma és káromkodás kivettessék közületek minden gonoszsággal együtt. Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasak, megengedvén egymásnak, miképen az Isten is Krisztusban megengedett néktek.“ (Efézus 4:31, 32) Gonoszság rossz szivbeli állapotot jelent tekintet nélkül a mások irányábani kötelességre. A kovász a bűn jelképe. Az apostol lényegileg tehát ezt mondja: Tisztitsátok meg sziveteket, hogy ne legyen benne rossz érzés más iránt, különösen pedig Krisztus testének egyes tagjai iránt és tegyetek félre minden bűnt. Vigyázzatok, hogy ne legyen keserüség, harag, gyűlölködés szivetekben, hogy igy megfelelő állapotban legyetek, annak a ténynek az értékelésénél, hogy szövetségünk, hogy halottak legyünk Krisztussal, egyben olyan szövetséget is jelent, hogy halottak legyünk egymással, és hogy meghaljunk egymással és egymásért; hogy életünket adjuk a testvérekért.

[55]A megemlékezés idejének a közeledése jó alkalom arra, hogy megvizsgáljuk magunkat, és hogy azon legyünk, hogy helyes szivbeli állapotban legyünk, hogy örömteljes atyafiságban legyünk az Úrral ebben az időben.

KI VEHET RÉSZT

[56]Egyesek esetleg azt hihetik, az önvizsgálatot illetően, hogy méltatlanok arra, hogy élvezzenek a megemlékezés jelképeiből, és hogy jobban teszik, ha el-

FEL

maradnak. Azt hisszük, hogy ez helytelen felfogás. Az önvizsgálat célja, hogy az Úr elé küld minket, hogy mentek legyünk folttól, ránctól, vagy hasonló dologtól. Ha valami hibát követtünk el, igyekezzünk, hogy ezt jóvá tegyük. Hogyha hibáztunk az Úr előtt, akkor ismerjük be a hibánkat és kérjük az Úr bocsánatát. Kérjük hittel és gondoljunk arra, amit az apostol mondott: „Ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál az igaz Jézus Krisztus és „ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz az Isten, hogy megbocsássa bűneinket." Ezért „járuljunk bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk alkalmas időben való segitségül." — 1 János 2:1, 2; 1:9; Zsidók 4:16.

[57]Meg kell ünnepelniök a megemlékezést mindazoknak, akik teljesen odaszentelték magukat az Úrnak és akik a szük ösvényen igyekeznek haladni. Mindezek legyenek elkészülve megpróbáltatásokra és nyomoruságra, de ne csüggedjenek, hogyha ezek bekövetkeznek, hanem inkább örüljenek nekik, tudván azt, hogy ezek a nyomoruságok tapasztalatokat hoznak, és hogy ezek a tapasztalatok előkészitenek a jutalomra. Mindazok, akikben meg van a szent szellem bizonysága, hogy ők az Úréi, össze akarnak majd jönni másokkal, hogy részt vegyenek azoknak a dolgoknak az édes megemlékezésén, amelyekről a mi Atyánk és a mi Jézus Urunk számunkra gondoskodtak.

[58]Gyülölhet minket a világ és gyülölni is fog, hogyha hűségesek vagyunk az Úrhoz. Ahelyett, hogy ez megzavarna minket, inkább örüljünk neki: „Necsodálkozzatok atyámfiai, ha gyülöl titeket a világ." Hogyha mi az Úréi vagyunk, akkor szeretni fogjuk a testvéreket és összegyülekezünk velük és megemlékezünk a mi idősebb Testvérünkről és az iránt tanusitott nagy szeretetéről. „Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életre, mert szeretjük a mi atyánkfiait." (1 János 3:13, 14) Ez által megtudjuk, hogy az Úréi vagyunk. Mindazok, akikben benne van az Úr szelleme, kivánni fogják a megemlékezésen való részvételt.

[59]Vajha azon édes, kölcsönös szeretet meg volna az egyház összes tagjai között, amely Isten házának a sajátja; és vajha ezen áldott kötelék összefűzné a kis csoportokat a föld külömböző részein ezen a napon, hogy ujból elmondják és emlékezetben tartsák Isten csodálatos gondoskodását az ember és különösen az egyház üdvére; hogy örvendezzenek azoknak az előjogoknak, amelyek most a mieink, és hogy tekintsenek előre arra a boldog időre, amikor a mi örömünk végtelen lesz, amikor dolgunkat jól elvégezve állunk a mi Urunk jobbján, a mi mennyei Atyánk trónja előtt.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Mi az úttörő esemény Isten tervében? Mit tesz ez nyilvánvalóvá? 1. prf.

Mi késztette Jézust arra, hogy megszabaditson minket a halálból? Mit kell emlékezetünkben tartanunk? 2-4. prf.

Mi volt az, amit Jézus bevezetett (behozott, elrendelt?) Mely időben kell azt megtartani? 5, 6. prf.

Hogyan tudhatjuk, hogy a megemlékezés drága az emlékezetnek? 7. prf.

Hogyan árnyékolta előre Isten az új-teremtést? Kinek a tipusa Faraó és az ő segitői? És kinek tipusai Izrael elsőszülöttei? 8. prf.

Kit küldött Isten Izrael kiszabaditására? Hogyan történt ez? 9, 10. prf.

Kiknek a tipusai voltak az egyiptomi elsőszülöttek és Izrael elsőszülöttei? 11, 12. prf.

Mit rendelt el az Ur abból a célból, hogy megmentse Izrael elsőszülötteit a páska éjjelén? 13. prf.

Mit ábrázol az egyiptomi elsőszülöttek halála Faraó várakozása és az egyiptomi seregeknek a Vörös-tengerben való pusztulása? 14-16. prf.

Mi a *még fontosabb tanitás*? 17. prf.

Kit képvisel a bárány? Mily jelentős dolgot tett, müvelt az Ur, hogy nyilvánitsa önzetlen szeretetét a világ iránt? 18, 19. prf.

Vajjon Jézus feláldozása okozott-e a mennyei Atyának szivbeli fájdalmat? 20. prf.

Mit biztosit az ellentipusos Bárány vére? 21. prf.

Mit jelentett a bárány megsütése? Mit ábrázol ez? 22. prf.

Mit képviseltek a keserü füvek és a kovásztalan kenyér és miért? 23, 24. prf.

A páska előre mutat és a megemlékezés (emlékünnep) hátra mutat, milyen eseményre? Mi a megemlékezés? 25. prf.

Mi volt Jézus kivánsága a tanitványait illetően a megemlékezésben? 26. prf.

Milyen jelvényeket használtak? Mit képvisel mindegyik? Miért alkalmas a búza? 27. prf.

Mit jelent enni? Kellett-e ennie Jézusnak a jelképes kenyeret? 28. prf.

Mit mondott Jézus, hogy mit képviselt a kenyér? Kire vonatkozott legelőször és *mi célból*? 29. prf.

Mit képvisel a bor? A pohár? 30, 31. prf.

Mit jelent az a szentirati hely, amely azt mondja Jézusról: „Kiontatta lelkét a halálig." 32, 33. prf.

Meghalhatott volna Jézus azonnal, mint váltságdij? Ha igen, akkor miért szenvedett? 34. prf.

Mi volt a pohár betetőzése és miért? 35. prf.

Mi az Atya terve az egyházat illetően? Vajjon a pohár ugyanazt jelenti-e Jézus követőinek, mint neki magának? 36. prf.

Mit jelent a pohár Jézus tanitványainak? 37. prf.

Mi a keresztyén *megigazulás* alapja? Mit eredményez a megigazulás? 38. prf.

Szükséges-e, hogy az egyház minden tagja szenvedjen az igazságért? 39. prf.

Mi a tanitványi minőség bizonyitéka? Mi a szenvedés legfőbb célja? 40, 41. prf.

Hogyan nyilvánul meg a szeretet legmagasabb foka? Minek tekintsük a szenvedést? 42, 43. prf.

Mi a halhatatlanság elnyerésének egyetlen útja? 44. prf.

Igaz-e, hogy részesedünk Jézus szenvedéseiben? 45, 46. prf.

Mire vezet a pohárban való részvétel? 47, 48. prf.

Hogyan utalt Jézus az öröm teljére, amely a szenvedés korszakának a végével elkövetkezik? És vajjon bementünk-e már most láthatóan ebbe az örömbe? 49. prf.

Kik azok, akiknek már most lehet nagy örömük? 50-52. prf.

Vajjon a megemlékezés ideje különösen alkalmas idő-e arra, hogy saját szivünkben kikeressük a kovászt? 53-55. prf.

Mi az önvizsgálat célja azoknál, akikben meg van a szent szellem? 56-57. prf.

Meg kell, hogy zavarjon-e minket a világ gyülölete? Mi az Úrral való rokonságunknak legfőbb próbája? 58, 59. prf.

Watch Tower, 1924 március 15.

FEL

HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA

Április 16-iki idézet

„Avagy nem az Isten választotta-é ki a világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben és örökösei az országnak?“

GAZDAGSÁG annyit jelent, mint bővében lenni egy dolognak; bőségesen ellátva lenni. Az anyagi gazdagság majdnem mindig akadálya annak, hogy valaki hűségesen követhesse az Úr nyomdokait. Jézus mondotta: „Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szivetek is.“ (Máté 6:21) Egy embernek a földi kincse néha a jó hire az emberek között. Ő azt élvezi egy ideig és lehetséges, hogy egy szép napon nevetség tárgyává és kegyvesztetté lesz. Lehetnek e kincsei: házak vagy földjei. Érheti azonban egy szerencsétlenség, amely ezeket mind elsepri. Mert bővében van ezeknek az anyagi javaknak, szeretetét ezekbe helyezi. Nincs ideje az elmélkedésre, mint javithatná meg önmagát.

Viszont az az ember, aki keveset élvez ezen földi és anyagi javakból, akit a szegénység a földhöz nyom, aki megpróbáltatásoknak és küzdelmeknek van kitéve, gyakran forditja szivét Isten felé. Különösen áll ez abban az esetben, ha tiszteletet adni tudó szive van. Ezért mondja az apostol: „Avagy nem az Isten választotta-é ki e világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben és örökösei az országnak?“ Ez nem jelenti azt, hogy az embernek szegénynek kell lennie, hogy kiválasztott legyen, azonban más valamivel kell birnia. Más tekintetben kell gazdagnak lennie. A hit gazdagságának a birtokában kell annak lenni. Hogy hite legyen, tiszteletet adni tudó lelkülettel kell birnia, mert „az Úr tisztelete, kezdete minden bölcsességnek“, és az Úr titka azoknak adatik, akik őt tisztelik, és ő azoknak megfogja mutatni az ő tervét. Akinek ilyen tiszteletet adni tudó szive van, aki nem a földi dolgokra pazarolja szeretetét, az természetszerüen azon lesz, hogy megismerje az Urat.

Hit annyit jelent, mint Istent Igéje által megismerni, hinni hogy ő minden jó és tökéletes adománynak az adományozója, azután pedig bizalommal támaszkodni, az ő Igéjére. Hogyha egy ily tiszteletteljes lélek gyarapodik az Úr igéjének az ismeretében, akkor az Úr igéje iránti bizalma is fog növekedni s ekép a hite is fog gyarapodni. Hogyha bővében van a hitnek, ha azzal bőségesen el van látva, akkor el lehet róla mondani, hogy hitben gazdag lélek. Hogyha örökösévé lesz az országban ezeknek, a gazdagságoknak is meg kell gyarapodniok. Ezek növekedni fognak, mert folyton Isten igéjéből táplálja lelkét, bizalomteljesen támaszkodik az Úr igéjére és ennek megfelelően igyekszik berendezni élete további folyamát.

Az ő kincse tehát Isten akaratának teljesitése, amelyben aztán gyönyörüségét leli. Vonzalmai aztán ebbe az irányba terelődnek. Egészen az Urnak szenteli magát, azon van, hogy Mesterének képmásává legyen és örömmel tekint arra az időre, amikor bőséges bemenetele lehet az ő országába. Értékeli azt a tényt, hogy Jézus Krisztus örököse minden dolgoknak. Hite és bizodalma van aziránt, hogy Isten szándékainak megfelelően elhivatott, és hogy meg van az igérete, hogy örökös társ lesz Krisztussal a királyságban, azon feltétel mellett, hogy ha türelemmel viseli el azokat a megpróbáltatásokat, amelyek a keresztyéneket érik. Értékeli az apostol szavait, hogyha mint keresztyén szenved, akkor bizhat benne, hogy az Úr szelleme, amely a dicsőséghez vezet, nyugszik rajta. Hogyha szive vonzalmait mennyei dolgokra irányitja, akkor aztán gyögyörüséggel halmozza fel kincsét a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsda meg nem emésztheti, ahová a tolvajok be nem törhetnek, hogy ellopják azt. Hitbeli kincseinek a növekedésével az Úr iránti öröme is növekedik és bizalommal tekint arra az időre, amikor örökre az Úr házában fog lakozni, nézvén az ő szépségét, kutatván az ő templomában.

Ebben az időszakban emlékeztetve vagyunk arra, hogy mi mint az ő követői mint viseljünk el egyes szenvedéseket, amelyek hátra maradtak, hogy azután az ő dicsőségében osztozzunk. Megadja nekünk az előjogot, hogy vele együtt töressünk meg, és hogy életünket ő vele együtt tegyük le. Hogyha bővében vagyunk a hitnek, és hogyha örömteljesen kitartunk amellett, hogy megtöressünk és életünket ontsuk vele, akkor részesedni fogunk az ő országa kincseinek bőségében, mint Isten örökösei és Jézus társörökösei. Ezért mondja az apostol: „Hogyha vele együtt szenvedünk, vele együtt dicsőülünk is meg.“ (Rómabeliek 8:16, 17). Mikor a mi Urunk emlékünnepét ünnepeljük, nagy vágyakozással tekintünk előre arra az időre, amikor ujból fogunk inni a jókedv borából vele együtt az ő országában, ahol teljes öröm és boldogság van.

Április 23-iki idézet

„Ati Atyátok pedig tudja, hogy néktek szükségetek van ezekre.“ — Lukács 12:30.

A TÖKÉLETLEN ember az ő korlátolt látásával és értelmi képességével nem tudja felfogni Jehova Isten jóságát. Meg sem tudja közeliteni, hogy mit jelent az igazi jóság. Önző emberek néha másokra pazarolják kegyeiket, abban a reményben, hogy ily

FEL

kegyeknek ők maguk fogják használt venni. Ezt aztán jóttevésnek mondják. Jehova az ő teremtéseire forditja az ő jóságát, anélkül, hogy még csak gondolni is lehetne arra, hogy valami jó dolgot nyer viszonzásul. Gyönyörüen fejezi ki ezt a Zsoltáriró: „Mily bőséges jóvoltod a te benned bizókon az emberek fiai előtt." (Zsolt. 31:20) Majd ismét, mikor leirja Isten ténykedését az emberi teremtésekkel, terve kifejtésének különböző korszakaiban, ezt mondja: „Adjanak hálát az Úrnak kegyelméért és az emberek fiaiért való csodadolgaiért." — Zsoltár 107:8.

Ezek a szavak ötször fordulnak elő ebben az egy zsoltárban. Azonban, amint az eredetiből megállapitható, minden egyes alkalommal más-más osztályra vonatkozóan. A nyolcadik versben az egyházra vonatkozik, a tizenötödik versben a „nagy sokaságra", a 21-dik versben a természetes Izraelre és a harmincegyedik versben a helyreállitott emberiségre. Pál apostol Istennek az egyház iránti jóságáról ezt mondja: „Mi végből imádkozunk is mindenkor tiérettetek, hogy a mi Istenünk méltónak tartson titeket az elhivásra és töltsön be titeket a jóban való teljes gyönyörüséggel és a hitnek hathatós munkálásával." — 2 Thessz. 1:11.

Isten a világra kezdte forditani az ő jóságát az ember tudta nélkül. Áldozatul — önmagára nézve is a legnagyobbat — egyszülött Fiát adta, hogy aki hinni fog benne, az élni fog. Az ő jósága és szerető kegyessége volt az, amely ezt megengedte. Azután pedig Jézushoz vonta azokat, akik az igazság után vágyodtak, hogy Jézus által megmutassa nekik az útat, amely a vele való összhangzáshoz vezet. Ezeket igazolta, isteni természettel ruházta fel és felkente a királyság tagjaiul. Sok száz évvel ezelőtt kezdette meg a mennyei királyi osztály, az ujteremtés előkészitését, amely koronája az egész teremtésnek. Előkészitette az ő tervét és kifejlesztette azt, hogy idejében legyen neki egy országa, amely helyre fogja állitani az egész emberiséget, amelyben teljes igazság alapján épiti fel az emberi társadalmat és jó és örökkétartó igazságos kormányzatot ad az embereknek.

Tanitván azokat, akiknek megigértetett, hogy örökösei lesznek az országnak és társörökösei Krisztusnak az ő dicsőséges uralkodásában. Jézus, mint a mennyei Atya szócsöve, ezeket mondotta: „Tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja ezt a csodálatos országot." Tetszett azt jelenti, hogy a mennyei Atyának gyönyörüségére van, hogy az emberek fiainak oszthatja azt a csodálatos kegyet. Óvja őket a mély és szakadékos ösvénytől, előkésziti és formálja őket saját használatára, átalakitja őket az ő szeretett Fia képmására, azután pedig a dicsőség tronjára ülteti őket Jézus Krisztussal a fejjel, hogy uralkodjanak, és hogy megáldják és felemeljék az emberiséget. Ezért éneklik majd örökösen a szentek: „Nagyok és csodálatosak a te dolgaid oh szentek királya." — Jelenések 15:3.

Ha tehát látjuk, hogy a mi Atyánk ránk adja az ő jóságát, minő ösztönzésül szolgál ez arra, hogy hozzá hasonlókká fejlődjünk s másokra is kiárasszuk a mi jóságunkat a jóttevés igazi gyönyörüségéért és örömért! Ez azt jelenti, hogy az ilyenek tiszta szivüek kell, hogy legyenek. Ezekről mondotta Jézus: „Boldogok, akiknek szivük tiszta, mert ők az Istent meglátják." (Máté 5:8.) Jelent ez önzetlen vágyat, hogy jót tegyünk mindenkivel, amikor erre alkalom kinálkozik és azt a vágyat müködésbe hozni még a mi saját áldozatunk árán is, abból a célból, hogy mások vegyék ennek a hasznát. Az ilyenek készek elviselni az ellenség részéről történő üldözést, hogy kifejleszthessék a hosszütürést, és hogy a mi Atyánk jellmvonását sajátiltsák el; ezek gyönyörrel fogják hallgatni a Mester szavait: „Boldogok, akik háboruságot szenvednek az igazságért, mert övék a mennyeknek országa." (Máté 5:3) Gyönyörüségére van a keresztyén lelkének, hogy részesedni fog a mennyei dicsőségben, és tudja, hogy ez neki meg fog adatni, nem saját érdemeinél fogva, hanem az Örökkévaló Atya nagy jóságánál fogva. Ezért mondhatja mindenkor a keresztyén: „Áldjad én lelkem az Urat és el ne feledkezzél semmi ő jótéteményéről. — Zsoltár 103:2.

Watch Tower 1924 március 15

VI.-IK KÖTET

AZ UJTEREMTÉS KÜLÖNÖS FÖLDI KÖTELESSÉGEI

XV. TANULMÁNY

(Folytatás az 1924 évi márciusi számból)

40. Látván e gonosz szellemek nagy es megrontó befolyását, miért engedi meg Isten, hogy gyakorolják gonosz hatalmukat? És ennek következtében mily három nagy leckét fog a világ megtanulni a Milleniumi korszak végén?

Különösen érdekesek az Iráshelyek közt Lukács 4:34—37; és Máté 8:28—33, melyekből kitünik, hogy a gonosz szellemek nem csak nem tettek kisérletet, hogy azonosságukat tagadják, midőn az Urral beszéltek, hanem hatalmát fölöttük elismerték és azon várakozásuknak adtak kifejezést, hogy ő egyszer mostani fogságuknak véget fog vetni, fölöttük itélkezni fog és esetüket véglegesen el fogja dönteni.*

* Lásd a „Szellemek a fogságban" cimü könyvecskét.—5 cent.

FEL

MI NEM CSAK TESTTEL ÉS VÉRREL HARCOLUNK

Az előbbiekből felismerjük, hogy a Sátán és a vele szövetkezett bukott angyalok azon nagyhatalmat képezik, mely az emberekben és emberek által Istennel és kiengesztelési tervével szemben müködik, melynek kivitele Fiának emberré létele és „mindnyájunk váltságdijaképpen" való odaadása által kezdetét vette. Ezért mondja is az apostol: „Nincsen nékünk tudakodásunk a vér és a test ellen, hanem a birodalmak ellen, hatalmasságok ellen, e világnak urai ellen, ez élet setétségének vezérei ellen, a lelki gonoszságok ellen, melyek a magasságban vannak". (Ef. 6:12.) Minthogy most az ember annyira nem képes magát a ravasz ellenség ellen megvédelmezni, (sőt a legtöbben megcsalatnak hazugságai és csalásai által és azokat valóságnak tartják) és még Istennek kiválasztott népe is a Sátán hurkaiból csak azon mértékben menekülhet, amennyiben az Urhoz hű marad és szavára figyel, és ilyeneknek különös segély jut részül és megváltás a gonosztól, (megszabadítás egy halhatatlan léleknek a tüzes pokolban, örökös kinjában való tévtantól), mely különben a kiválasztottat elérné és tévutra vezetné. Minthogy ez igy van, egészen természetesen azon kérdés támad: *miért* engedi meg Isten, hogy a nagy ellenség nehezen felismerhető tévedésekkel, hamis tanokkal ennyire félrevezesse az embert s annak miért engedi azoknak csodákkal való elősegitését, mint a milyenek a gonosz szellemek nyilvánulásai a spiritiszták parancsára, kik az ördög szándéka szerint támogatják a tant, hogy a megholtak nem halottak, nem alszanak, hanem hogy „a testtől megszabadult lelkeik" folytatják az életet és öntudatos létet.

Az egyedüli kielégitő felelet ezen kérdésre az, hogy Isten a jelenlegi korszakban nem is iparkodik az egész emberiséget magával kiengesztelni, nem is tesz kisérletet, hogy az egész emberiséget magával összhangba hozza, hanem csak egy kiválasztott osztályt keres az egész visszavásárolt fajból: az ujteremtést, azoknak kis nyáját, kik meghivatásukat és kiválasztásukat isteni felügyelet alatt erőssé teszik, amennyiben szivükben hasonmásai lesznek Isten szeretett Fiának, megvásárlójuknak, Uruknak, vőlegényüknek. Csak az ezerévországban lesz a világ felvilágositva arról, hogy mennyire tévútra vezette őt az ellenség. Csak akkor fogja megtanulni, hogy minden más ösvény, mint az igazságé, a téves irányba vezet, hogy minden más szellem, mint az igazság szelleme, az embert lealacsonyitja. Mindannyian fel fogják akkor ismerni, hogy mennyire csalatkozott a Sátán és amikor hamis elméleteinek utat engedett [II. Tim. 2:26], mennyire megvakitotta magát „e világnak istene" a való ténynyel szemben, melyben Krisztus által Isten jelleme, mint az tünik fel, a mi. [II. Kor. 4:4]. Ekkor megtanulják az emberek: 1) hogy Isten minden teremtményének igazi barátja és hogy törvényei azok jólétét tartják szem előtt; 2) hogy a gonoszság egy mélyen begyökerezett baj, mint azt a Sátánon, a bukott angyalokon és önmagukon tapasztalhatták; 3) hogy bukott állapotukban itéletük megbizhatatlan, ismeretük elégtelen volt és hogy ezért nekik a világosság mint sötétség, a sötétség pedig mint világosság, a jó rossznak és a rossz jónak látszott. Ezen tapasztalat által eszközölt tanitás állandó értékkel fog birni [füstje, az az arravaló emlékezet] örökre fenn fog maradni a korszakok korszakain keresztül és az emberiség akkor be fogja látni, hogy a legjobb és legokosabb, amit tehet az, hogy bizalommal legyen Isten bölcsesége, hatalma és jósága iránt.

A GONOSZ SZOLGÁLATA

41. Ugyanakkor mi volt a gonosz megengedésének jótékony eredménye?

41 A gonosz megengedésének uralma alatti állapot arra is szolgál, hogy miután az ember, mig nincs abban az állapotban, hogy képes lehetne helyesen felhasználni a szabadságot, szolgaságban tartassék. Mert csak tökéletes emberek, akikben Isten képmása megvalósult, kik az Isten által megjelölt úton haladnak, képesek arra, hogy a szabadságot hasznukra felhasználják. Ezt mutatja a forradalmak története, mely Schillerre, a költőre olyan mély benyomást tett, hogy ezt irta:

„Jaj annak, ki az örök vaknak,
Átnyujtja az ég fáklyáját;
A vak nem lát, de a láng gyujthat,
Elhamvaszt várost s tartományt."

Istennek legyen hála, hogy a vakság nem tart örökké, hanem legközelebb meg lesz gyógyitva. Ez alatt Sátán, a bukott angyalok és az általuk félrevezetett világ ellenáll az igazságnak, az igazság képviselőinek s ez ellenállás annál hevesebb lesz, mennél buzgóbban és erősebben állnak a másik oldalon az igazság mellett. A mi királyi mesterünk az élő Istennek leghivebb szolgája, azt mondja azoknak, kik nyomdokaikban haladnak: „Ha e világ titeket gyülöl, tudjátok, hogy engemet gyülölt előbb tinálatoknál. Ha e világból valók volnátok, a világ, ami övé, szeretné azt, de mivel, hogy nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak titeket e világ közül, azért gyülöl titeket e világ. (János 15:18, 19) Igy tehát egészen természetes, hogy „mindenek is, akik szentül akarnak élni a Krisztus Jézusban, háboruságot szenvednek." (2 Timotheus 3:12) És ezen üldözés és a világnak a testnek és az ördögnek ezen ellentállása, Isten kezében kalapács és véső, az élő, épitő köveknek elkészitéséhez az ő temploma számára az ujteremtés felnevelése és kiképzése céljából. Isten ezen eszközöket, amelyekről a nagy Ellenség gondoskodott, felhasználja övéi fejlesztésére és eléri, hogy a dűh és az ellentállás (az embereké ugy, mint a gonosz szellemeké) „őt dicséri", amennyiben a kiválasztással járó kellemetlenségek és meg-

FEL

próbáltatások „részünkre" a dicsőségnek tulnyomó örök részét eredményezik. (2 Kor. 4:17) Az épitőkövek kifaragása meg kell, hogy előzze azoknak templommá való összeillesztését. Ezen összeillesztés közvetlenül előttünk áll és ez fogja eredményezni e földön levő összes népek megáldatását, akik közül annyian, amennyien csak akarják, az Úrral megint kiengesztelhetők lesznek. Ha Isten gyermekei egyszer felismerték, hogy az ellenállás, melyet velünk szemben embertársaink kifejtenek, nagy részben a bukásnak, a tévhitnek és a vakságnak következménye, melyet Isten nagy ellensége és az igazság ellensége idézett fel bennük, akkor részvétet érezhetnek nem csak a világ iránt általában, hanem általában azok iránt is, kik őket megsértik és üldözik. Távol állván attól, hogy bosszura gondoljanak, szeretni fogják ellenségeiket, jót tesznek azokkal, kik üldözik őket, mert tisztán áll előttük, hogy gyülölőik a szó teljes és igazi értelmében „nem tudják, hogy mit cselekesznek."

42. Az emberek között kik Istennek és a kiengesztelésnek legnagyobb ellenségei, isteni és emberi szempontból tekintve a dolgot?

[42]Azon emberek közt, kik az Istennel való kibékülésről semmit sem akarnak tudni, nehányat felismerünk, kik különböző módon és különböző inditó okokból, a nagy Ellenség közvetlen munkatársai, ki maga mindent meg tesz, amit tud, hogy az embereknek Istennel való kibékülését megakadályozza. Hogyha ezekhez első sorban a bordélyház, korcsmárosok, a játékbarlang tulajdonosokat, a fettis papokat, médiumokat és jósokat számitanánk, ezzel talán a nagy tömegek helyeslését megtalálnók. De Isten szemeiben azok, akik a müvelt világnak szellemi vezetői, akik az igazság fényének ellentállanak, s ugyanakkor azt állitják, hogy neki szolgálnak, a legnagyobb felelősséget viselik. Ők a Sátán legfőbb eszközei, persze gyakran anélkül, hogy tudnák. — Cselekedetek 3:17.

43. Mi a mi reményünk az Igazság leghevesebb, de egyben legtudatlanabb ellenségei tekintetében? És milyen komolyabb helyet foglalnak el a Jelen Igazság intelligens (müvelt) ellenségei és milyen magatartást kövessünk ezekkel szemben?

[43]Mi azt reméljük, hogy sokan azok közül, kik az egész evangéliumi korszakban és jelenleg is az igazságnak — miután azzal érintkezésbe jutottak, — ellentállottak és ellentállnak, ezt részben vakságból tették és teszik, amint az apostol mondja azokról, kik az Üdvözitőt keresztre feszitették: „Tudom, hogy tudatlanságból cselekedtétek, miképen a ti fejedelmeitek is." (Cselekedetek 3:17) Ez megengedi nekünk, hogy az igazság leghevesebb ellenségeinek egykori felvilágositásába reménykedjünk, legyenek azok scientisták, evolucionisták, theosophusok, spiritisták, katholikusok, vagy protestánsok. Kétségesebbnek látszik nekünk azoknak esete, kik a jelenlegi igazság által megvilágittattak, de azután becsvágyból, féltékenységből, vagy gőgből, azon kivánságból, hogy maguk legyenek valami, Isten aratási művének ellenállani kezdenek, univerzálisták lesznek, s a váltságdijról való tan és az Úr második jelenléte által teremtett helyzetet szemeik elől elvesztik. Megitélni persze nekünk senkit sem szabad; de mégis üdvös, ha félünk az ilyen félrevezető utaktól, gondolva az apostol szavaira: „Mert lehetetlen dolog, hogy akik egyszer megvilágositttattak és megkóstolták a mennyei ajándékot és részesei lettek a szent szellemnek és megkóstolták Istennek jó beszédét és a jövendő világnak erejét, ha elesnek, hogy ismét megujittassanak a megtérés által, ugy, mint kik viszontag megfeszitsék maguknak az Isten Fiát és azt gyalázatra adják. (Zsidók 6:4-6) Üdvös ránk nézve, ha tudjuk, hogy az Irás jövendölései mennek végbe, hogy ne legyen közösségünk a sötétség terméketlen müveivel, hanem azokat inkább helytelenitsük és az azokkal való társaságot kerüljük, kik nem haladnak az apostol tanitásai szerint és sem az apostoloknak egykor kijelentett hitet, sem annak szellemét meg nem tartják, mert mindezek a Sátán oldalán állanak, ellentállanak az Úrnak és tervének, melynek központja és támpontja a váltságdij, az ujra való kiengesztelés. — 2 Péter 2:21; 2 Thess. 3:6; Judás 3.

Gondoljuk meg, hogy már az 5-ik (angol nyelvü) kötetben, a 108-ik lapon ki lett fejtve, hogy a kisértések, melyeknek az Úr ki volt téve, legvilágosabban mutatják azokat, melyek az ujteremtéseket közelitik meg.

SÁTÁN KISÉRTÉSE

44. Ki szerzett az ellenséggel olyan tapasztalatokat, amelyek szemléltetik az összes megkisértéseket, amelyeknek Krisztus testülete ki van téve?

[44]Az ellenség egyik rászedése, amely emberi természetünkre nézve nagyon is hizelgő, az a felfogás, hogy a védelemnek, — amelyben az ujteremtés Isten részéről részesedik, — annak földi javára nézve is minden tekintetben ki kell terjedni. Ez a természetes ember gondolata, melyre nézve azonban az Irásban nem találunk támpontot, már pedig egyedül az Irás lehet az ujteremtés gondolkozásmódjának zsinormértéke. A régi ember megmarad annál, hogy az Isten családjába való felvétel és a Jézus Krisztussal való örökös társaságnak ehhez fűződő igérete, Isten áldását és kegyelmét minden földi dolgokban nyilvánvalóvá teszi. Legmakacsabbul igy okoskodik a test az egészséget illetőleg: „Miért kell nekünk fölszenteltetnek halandó testünkben betegséget, fájdalmat éreznünk? Isten bizonyára nem bocsát ránk fájdalmat és nyomort. Ezek az ördög

FEL

müvei, minélfogva mindinkább annak a jele, hogy Isten megvonta tőlünk kegyelmét. És vajjon nekünk az azoktól való megszabadulásért kellene-é imádkozni?"

45. Mi az ellenségnek egyik megkörnyékezése, amely különösen a testhez és ennek régi lelkületéhez fordul?

45 Az ellenség ezen kérdésre: vajjon a betegség az Istennél elvesztett kegyelemnek a bizonyitéka-é, különféle módon igyekszik igenlő feleletet adni, és pedig oly módon hogy nem is engedi sejteni, hogy az ő keze van a dologban. Azt akarja velünk elhitetni, hogy a gyógyszer magunkhoz vétele Istenbe való hitünk hiányát bizonyitja; hogy szükséges lesz Isten kegyelmét ismét megnyernünk; hogy egyedül a hit imádságába bizzunk, hogy Izrael népének meg volt ezen előjoga és alkalmazásba is vette s mennyivel inkább kellene tehát a szellem szerinti Izraelnek igy gondolkoznia és egyedül Istent ismernie el orvosnak. Mormonok és scentisták, Wowje, Blumhardt, Zeller stb. követői mind igy okoskodnak, hogy ezáltal, ha lehetséges volna, még a kiválasztottakat is félrevezessék, tőrbeejtsék s ily módon eltereljék figyelmüket az igazságról.

46. Mi az igazság ezen viszonyt illetően, amely az ujteremtés legjobb érdekei és testi állapotai között fennáll?

46 Az ujteremtés érdekei és a halandó test érdekei, melyben az ujteremtés lakozik, egymással gyakran ellentétben állanak. Dávid mondja: „Mielőtt elszomorodtam, tévútra tértem." Az ujteremtés nem halandó teste útján lett elfogadva Isten gyermekévé, mert ennek a hit által megigazult élet átadása az előfeltétele. Csupán szellemi fogantatás képesit minket Isten családjába való bejutásra. A természetes Izráelnek földi igéretei voltak, melyek azon viszonyokat, melyek az ezeréves országban a földön fognak uralkodni, jelképezték előre. — 2 Mózes 15:26; 3 Mózes 26:3-15; 5 Mózes 28:1-4.

47. Miért fontos, hogy az ujteremtés az igazság és nem a látszat szerintjárjon?

47 Az ujteremtésnek meg kell tanulnia, hogy a földi dolgokat illetően hit és nem szemmel való látás által kell járnia, hogy üldöztetéseket kell szenvednie, önmegtagadást gyakorolnia. Hogy ők bár az igazságot tanulják, hazugoknak tekintetnek, habár (hitben) minden övék, mint szegények, és habár bölcsek Isten szemeiben, mint bolondok tekintetnek. És ez mind oly mértékben igaz, hogy rájuk is alkalmazható bizonyos mértékben: „Olyannak tartottuk, ki Istentől megveretetett és megnyomorittatott." A próféta kijelenti: „Ő megsebesittetett a mi álnokságainkért, megrontatott a mi bűneinkért, a mi békességünk veresége ő rajta van, és az ő sebeivel gyógyulunk meg." A mi gyógyulásunk, azaz megigazulásunk megelőzte Krisztus teste tagjai közé való felvételünket. A fiuság és örökös társaság ezen magasabb fokára való felvételünk azon feltételhez van kötve, hogy „ő vele együtt szenvedjünk", hogy „Krisztus szenvedéseinek maradékát töltsük be testünkben." — Ésaiás 53:4-5; Rómabeliek 8:17; Kolossé 1:24.

48. Lehetséges, hogy ugy tekintsük a mások gyengeségeit, mint a mi Urunk? És vajjon Krisztus életereje az ő egyházának szenteltetett-e oda?

48 A mi Urunk természetesen maga soha sem volt beteg, mert tökéletes volt, de irva van felőle, hogy meg kellett izlelnie az ember gyöngeségeit és magára venni az emberek betegségeit. Az emberek gyöngeségei elfoglalták az erő helyét, amelyet fokonkint tett le, amidőn a betegek sokaságát gyógyitotta. — Zsidók 5:2; Máté 8:17; Lukács 6:19.

Igy nekünk is, mint alsóbb papságnak, részt kell vennünk a világ szenvedéseiben, mielőtt királyok, papok és birák lehetnénk. De ehhez sem nem szükséges, sem nem lehetséges, hogy sokat adjunk át másoknak a mi életerőnkből, hogy azok gyöngeségeit és betegségeit magunkra vegyük. Mi ugyis meg fogjuk a bukás következményeit izlelni, mert testi értelemben egyenlők vagyunk a harag gyermekeivel, és ezekkel együtt a sóhajtozó teremtményhez tartozunk. Az életerő fokozatos átadása Urunk részéről nem a kiválasztott osztály érdekében történt. Ez nem létezhetett, amig az engesztelő áldozat be nem lett végezve, mig az nem hozatott az Atya elé és általa el nem fogadtatott, ami csak pünkösdkor lett nyilvánvaló. Mielőtt a tanitványok a szent szellemet felvették volna, haszontalan volt megkisérelni, hogy velük mennyei dolgokról beszéljen az Úr. (János 3:12; 16:13; 1 Korinthus 2:10-12) Igy adta ki ő életerejét példabeszédek alakjában, amelyek később a szent szellem vezetése alatt megértendők voltak, különösen azonban testi betegségek és nyomoruságok gyógyitásának alakjában, hogy ezáltal azon nagyszerü gyógyitásokat előre jelezze, amelyekben „nekünk" már most és a jövendő királyságban részünk lehet; hogy a megértés szemeinek kinyitását, az Úr szavát, az erkölcsi holtak előtt érthetővé tegye és nekik lehetővé, hogy új életet kezdjenek. Igy odaadhatjuk életünket a testvérek szolgálatára és javukra kiegészithetjük azt, ami még hátra van Krisztus szenvedéseiből." — 1 János 3:16; Kolossé 1:24.

49. Mi Krisztus szenvedéseinek a természete és ára, amelyeket az ő testének a tagjai elszenvednek? 1, 2.

49 Nincs megengedve, hogy ezen szavakat tartalmuktól megfosszuk és megemlitjük, hogy életünknek a testvérekért való odaadása nekünk életerőnkbe és Krisztus szenvedései, szenvedésünkbe kerülnek. Látjuk ezen tényből, hogy az Úr fáradt lett, hogy

FEL

erő ment ki belőle, amidőn gyöngeségünk megizlelte. Mesterünk és apostolai nem tartoztak azon kor nagyjai közé, és szegények voltak s maradtak, amennyiben készek voltak minket szegénységük által gazdagokká tenni. Ezért nem szabad reménylenünk, hogy földi tekintetben jobb dolgunk lesz, mint a világnak. Sőt ellenkezőleg, el kell várnunk, hogy veszteségeket fogunk szenvedni. S ez nem csupán az emberek előtt való becsületünkkel, de egyben anyagi stb. érdekeinkre vonatkozó dolgainkkal is összefüggésben van, s nem kevésbé vonatkozik egészségünkre is, mint ezt Timotheus gyakori rosszulléte, Pálnak „a testben levő baja" és Epaphroditusz betegsége bizonyítják. Bizonyára abban az értelemben, hogy a Sátán hozta létre a bűnt, és hogy a bűn nem marad következmények nélkül, ezen szenvedések az ördögtől voltak, de nem voltak ezek más értelemben azok, mint a fogházbüntetések, az ütlegek, a hajótörés vagy a kivégzés. A Sátán volt valószinüleg közvetlenül vagy közvetve mind ezen külső szenvedéseknek — mint azok az emberek közt általánosan szokásosak — az okozója De az apostolok közt, ha ilyesvalami történt, ebből nem azt következtették, hogy Isten kegyelméből kiestek, hanem dicsőitették emiatt az Urat, amennyiben ezt a Krisztusért és az igazságért elviselt szenvedések egy részének tekintették. És mennél inkább túlhaladták szenvedéseik embertársaikét, annál inkább örültek, midőn meggondolták, hogy jövendő dicsőségük arányosan nagyobb leend.

50. Hogyan különböztethető meg az igazságért és a helytelen vagy rossz dologért való szenvedés?

[50]De különbséget kell tennünk az igazságért való szenvedés és az elkövetett jogtalanságért való szenvedés közt. (Lukács 23:4) Az apostol értésünkre adja, hogy sok szenvedés a más emberek ügyeibe való illetlen beavatkozásból származik, vagy más olyan tévedésekből, amelyekhez a mértéketlenséget (Filippi 3:19) és az önuralom hiányát lehet számitanunk. Az ilyen forrásból származó szenvedések fölött senkinek sem kellene örülni. Ezek inkább szomoruságra, imádságra, böjtölésre, szigoru önfegyelem gyakorlására inditanak. Hogyha azonban a szenvedés egy alkalomnak Isten szolgálatára való tevékeny felhasználásának a következménye, és a világtól emiatt gyalázat éri őket, akkor nem fognak szégyenkezni, hanem dicsérni fogják Istent az ilyen szomoruság miatt, mint akik érdemeseknek tekintetnek arra, hogy Krisztusért szenvedjenek.

51. Hogyha a testi szenvedések, más mint önző vagy bünös okokból erednek, hogyan kell hogy fogadja és elviselje azokat az ujteremtés? 1.

[51]Azon szenvedések, melyek nem önzésből származnak s nem bűnös dolgok következményei, türelemmel és hálaadással viselendők el s részvétet kell ébresszen bennünk a sohajtozó teremtmények szenvedése iránt s azon boldog reménnyel kell eltöltse sziveinket, hogy az átok meg lesz szüntetve a hetedik ezerévnap kezdeténél. Az Istenhez való helyes szivállás bizonyára nagyon jó befolyást gyakorol egész életünkre, de nem képes arra, hogy a bukás által megrontott testünket teljesen ujjáalakitsa, helyreállitsa, ha csak nem egyenesen egy csoda által. És Isten nem fog csodát mivelni, amely minket arra csábithatna, hogy szemmel való látás és ne hit által járjunk, s amely az embereknek egy olyan osztályát vonná a kiválasztott osztály közé, amelyet Isten még nem akar magához vonzani. Ő minket hit által igazolt. Ő minket tökéletesnek számit, de meghagy minket tökéletlen állapotunkban. A szív helyes állapota nem akadályozza meg, hogy hideget és meleget, éhséget és szomjuságot ne érezzünk, csupán arra képesit, hogy az ilyent, ha elkerülhetetlen, türelmesen viseljük el és bizzunk mennyei Atyánkban és igéretében, hogy azoknak, kik Istent szeretik, minden dolog javukra fog szolgálni, hogyha türelemmel és hittel viseljük el azt.

52 Hogyan tekintsék az uj teremtések halandó testüket és milyen szabadságuk van nekik azon törvényes orvoslások használata tekintetében a betegség enyhitésére vagy gyógyitására?

[52]De ne használjunk mi is, mint a világi emberek gyógyszereket, hogy szenvedéseinken könnyitsünk? Ily tartozkodással igazolja-é az ujteremtés az ő hitét? Dehogy. Isten az Evangéliumi korszakban népével csak hit szerint bánik el; ő bennük csak az ujteremtést látja; „a test semmire sem hasznos"; mi azt ugy is odaadtuk a megsemmisitésre. A mi ujteremtésünknek jól esik az, ami legfőbb érdekünk, és minthogy egyelőre ádámi testünk ujteremtésünknek egyedüli eszköze, igy meg van azon jogunk, hogy ezen eszközt lehetőleg jóállapotban tartsuk, hogy áldozati szolgálatunkat az áldozati fogadalomnak megfelelően teljesithessük. Az éhséget és szomjuságot mindenkor oly módon kellene kielégitenünk, hogy az lehető legnagyobb teljesitőképességre vezessen. Az Úrnak tetsző ruházat által kell és szabad nekünk a hideg ellen oltalmat keresnünk. Ha betegek vagyunk, e célra az Úr mindenféle gyógyhatásu füveket engedett nőni, hogy fájdalmunkon könnyitsünk. Ezekhez folyamodjunk tehát s ne látnokokhoz, scientistákhoz, magnetistákhoz és más ilynemü varázslókhoz, akik szenvedéseinket az ellenség segélyével tőlünk elvarázsolnák és minket ezzel azon veszélynek tennének ki, hogy az ördög hálóiba esnénk. Az ujteremtésnek gyönge, törékeny, halandó teste ápolását illetőleg pontosan ugyanolyan jogai vannak, mint a természetes embernek.

FEL

Sőt minden lénynek kötelessége testéről gondoskodni. Ezen kötelesség az ujteremtés esetében még szigorubb, mint hogy a testet az Úrnak áldozatul szentelte a halálig és ezen áldozatot oly hasznosan kell értékesiteni, amint az csak lehetséges.

53. Tekintve az Úr csodáit, a meggyógyultakat, vagy a gyógyitót vegyük-e mintaképünkül?

53Különbséget tenni az önmagunk által készitett kenőcsök és gyógyszerek között, a magunk óvintézkedései és az orvosi segély közt, annak épen semmi értelme nincs. Ha helyes, hogyha magunkon segitünk, ugy az sem helytelen, ha orvost vagy gyógyszert veszünk igénybe. Ugyanazon joggal kellene különben elutasitanunk, hogy magunkat más, mint önkészitette ruhákkal védjük a hideg ellen, vagy csak saját készitményü kenyérrel csillapitsuk éhségünket. Vagy bűn-e talán egy testvér vagy szomszéd vagy egy idegen orvos tanácsát kérnünk, hogyha betegek vagyunk, mig a szabó, a földmives, a pék vagy mészáros igénybevétele ellen semmi kifogásunk nem volna? Bizonyára nem! Nem mintha gyógyszerek, folyadékok vagy pilulák állandó alkalmazását tanácsolnánk, ami könnyen rossz szokássá fejlődhetnék ki, hanem csupán az egészséges emberi ész alkalmazására buzditunk. Az egészségnek a táplálék helyes megválasztása általi fenntartása természetesen mindig elsősorba helyezendő. „Mértékletességtek nyilván legyen minden ember előtt." Az ujteremtéshez intézett ezen intelem ugy a táplálék, mint a gyógyszerekre vonatkozik.

54. Vajjon helyesen cselekedett volna-e a mi Urunk hogyha az Ő szellemi erőit földi szükségletekre használja? És vajjon nem kell e tekintetben az Egyháznak az ő nyomdokaiba lépnie?

54Mit tettek Jézus és apostolai? Sohase gyógyitották a kiválasztott osztály tagjait, amennyire az ujtestamentumban erre nézve feljegyzést találunk. Talán az a mód, mely szerint a betegek Jézus által gyógyittattak, az egyedüli, amellyel szabad egészségünket helyreállitanunk? Semmiképen sem! Nem a meggyógyitottak, hanem azoknak gyógyitói a mi példaképünk. Mert Jézus a néptömeget csodálatos módon megvendégelte, azt kellene-é várnunk, hogy minket is igy fog táplálni? Sehogy se! Ellenkezőleg. Ő nekünk egy egészen más példát adott, midőn elutasitotta, hogy Isten csodaerejét saját kényelme részére igénybe vegye. (Máté 4:24) Amint tanitványait kiküldte, hogy kenyeret vegyenek, midőn éhséget érezett, amint a kúthoz, vagy máshova leült, midőn fáradt volt, amiképen a kellemetlenségektőli megszabaditását, amelyet neki gyöngeségünk átérzése okozott, nem kérte, hanem azt, mint áldozata egy részét szivesen magára vette, ugy kellene azt nekünk is mindezen dolgokban szemelőtt tartanunk.

Sőt mi több, Urunk tudtul adja, hogy a csodatevő erő igénybevétele saját időleges szükségletei kielégitésére nézve, a neki más célokra adott hatalommal való bűnös visszaélés lett volna. Az isteni kegyet a halál folyamat ezen vagy azon része ellen felhivni bűn, szövetségszegés, a fölszentelt áldozat visszavétele lett volna. „Ha valaki elvonándja magát, az olyant az én lelkem nem kedveli." — Zsidók 10:38.

A kiválasztott osztályra nézve ugyanaz áll, mert ez a vezér nyomdokain halad. Az isteni segitséget a halálnak szentelt halandó testünk javára igénybe venni, szövetségi kötelességeink megsértése volna, minthogy valamennyi Jézus drága vére által megszerzett igényeinket, a mi földi, emberi helyreállitásunkkal vonatkozásban áldozatul hoztuk, hogy mint ujteremtések résztvehessünk a dicsőség, tisztelet és halhatatlanság jutalma után való futásban. Az áldozatul hozott életnek a visszaadásáért imádkozni, egyértelmü volna azon kivánsággal, hogy áldozatunkat visszavegyük, a szövetségünket felbontsuk és az ujteremtésnek szánt menynyei örökségről lemondjunk. A földi dolgokért való imádkozásra vonatkozó ezen nézetünk egyik-másikra nézve talán uj; ennek vagy annak szól is a lelkiismerete azon gondolatnál, hogy igy imádkozott, sőt Isten teljesitette is kivánságát. Azt jelentené ez, hogy ő ezentul az ékszer után való versenyből ki van zárva. Azt hisszük, és nem tévedünk, ha azt mondjuk, hogy amint földi szülők, tudatlan gyermekeikkel szemben gyöngédek és hosszutürést gyakorolnak, Isten is elnézi a nemszándékos tévedéseket és inkább azon gondolkozásmódra figyel, amely az imádságban nyilvánul meg, sem mint az ima szavaira. És amint a földi szülők alkalomadtán a gyermek egy nem illő kérését teljesitik, ugy Isten is, ugy hisszük, gyakran méltatta gyermekei imáját a meghallgatásra, habár helytelenül is lett alkalmazva. Hogyha azonban a kegyelemben és megismerésében növekedünk, akkor illetlen dolog a szövetségi kötelességeinkkel ellenkező imádság, mert ez az előbbi előjogunktól való elfordulás jele lesz, mely előjogra méltatott minket Isten s egyben bizonyitékul szolgál a mi szövetség-szegésünknek.

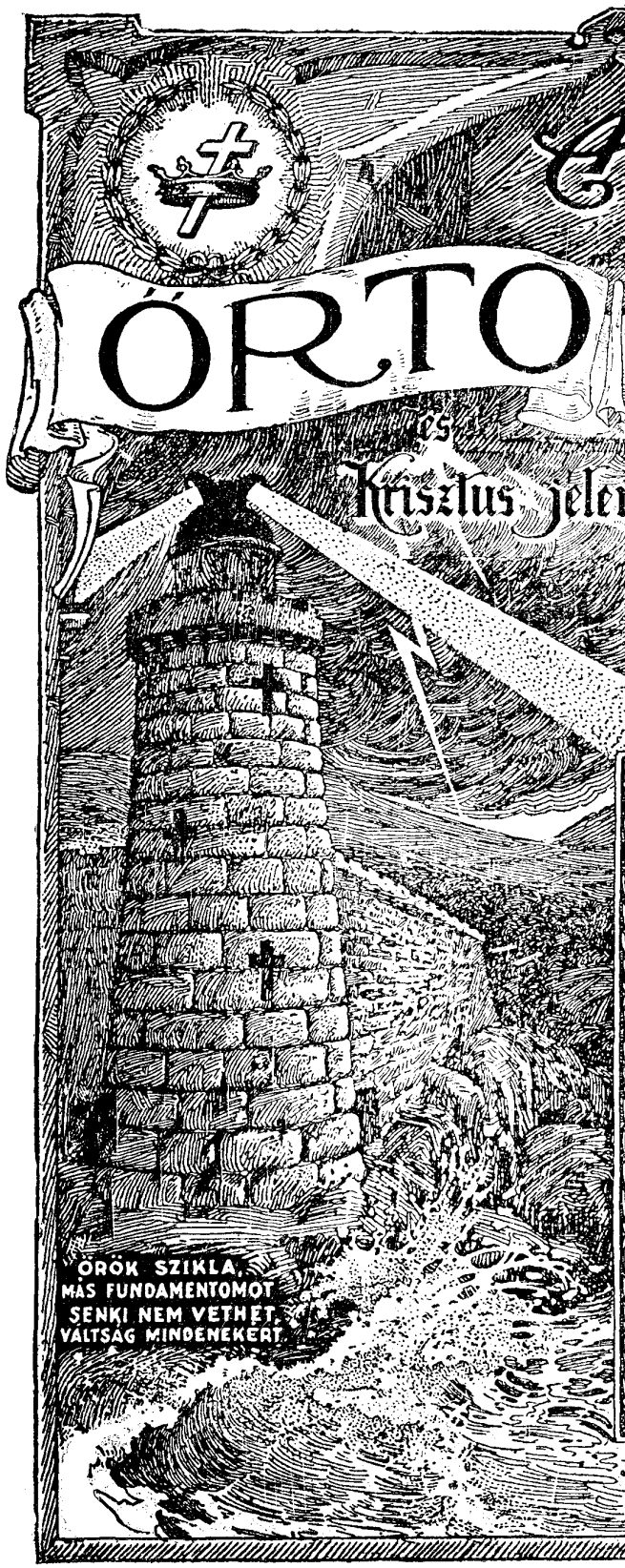
Felelős szerkesztő: SZABÓ KÁROLY *Tipografia Viața Cluj.*

FEL

Az ŐRTORONY

és

Krisztus jelenlétének hirdetője

"Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról?
Eljött a reggel és az éjszaka is!" ÉZSA. 21:11,12

Vallásos folyóirat. XI. évfolyam. 5. szám
1924. május Adámtól 6052.

TARTALOM

A KECSKÉK SORSA - - - - - 67
A váltságdíj a próba - - - - 67
Néhány példa - - - - - - - 70
A farizeusok - - - - - - - 71
Miért felelősek - - - - - - 71
A farizeusok hasonmása - - - 72
HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA - 74
AZ UJTEREMTÉS FÖLDI KÖTELESSÉGEI - - - - - - 75
Ha Sátán, Sátánt űzi ki - - - 76
Szeressétek az igazságosságot - 77

©W.T.B.Z.T.S.

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ... mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt". „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeiteket: mert elközelget a ti váltságtok". — Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközül szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetü, elnevezésü, vagy felekezetü hivő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (I. Péter 1:8-19; 1 Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (I. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy, ahogy most kijelentetett." — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Ur *mondott* — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, feltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az *ő jótetszéséről, Igéjének* tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — 1 Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, *megkóstolta a halált minden emberért*" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben." — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához „meglája őt, amilyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s készíteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ézs. 35.

ŐRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei, ujságpapiron 125 Lei, fél évre 75 Lei, ujságpapiron 65 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap borítékán közölt cimhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

MOST JELENT MEG: „MÉRT VAN A NYOMORUSÁG A VLAGON" cimmel egy uj tanulmány, amely rövid összefoglalást nyujt a jelen események okairól és megjelöli az egyedüli orvosszert, amely utján lehetséges az emberiségnek elérni a régohajtott életet, boldogságot és szabadságot. *Ára 10 lei.*

Előfizetőinket és olvasóinkat *felkérjük, hogy mindennemü megrendeléseiket, levelezéseiket e cimre küldjék: Az* ***„Aranykorszak" szerkesztősége*** *Cluj-Kolozsvár. Pénzküldeményeknél külön levélben irják meg a beküldött összeg* ***menynyiségét*** *és hogy* ***mily célra*** *küldik ezt. Tartozásaik kiegyenlitése esetén föltétlenül szükséges a* ***jegyzék számának a megjelölése.*** *A jegyzéket egy esetben sem kell visszaküldeni, csak a jegyzék számát, mely a jegyzékben felül a jobb sarkon található fel, kell a levélben feltüntetni. Egyben kérjük, hogy hozzánk intézett levelükben, amelyben megrendelésről stb. van szó,* ***minden alkalommal*** *közöljék pontos cimüket—mert itt nincs nyilvántartva mindenkinek a neve és lakása,—a név, lakóhely, utolsó posta, vármegye feltüntetésével és pedig a név kivételével román nyelven, a régebbi magyar elnevezésük és megjelölésük is szükséges. Ne tessék tehát azt irni, hogy: Kérem megrendelésemet elküldeni, üdvözli önöket János. Vajjon honnan tudhatnánk meg, hogy ki az a János és hol lakik? Csakis a fent emlitett előirások pontos betartása esetén vállalhatjuk a* ***pontos elintézését*** *minden kérésnek, pénzküldeménynek stb. stb.*

BIBLIA-ÁRJEGYZÉK

Családi Biblia bőrkötéssel	— —	250 lei
„ „ vászonkötéssel	— —	160 „
„ „ „		120 „

Olvasóink tájékoztatása céljából itt közöljük a Társulat birtokában levő könyveket áraik feltüntetése mellett. A könyvek áraiban — a bibliák kivételével — a posta szállitási dijak is bennfoglaltatnak.

SEGÉDKÖNYVEK

Énekes könyv	—	50 Lei
Hárfa	—	55 „
Zsebhárfa	—	65 „
Mit mond a Biblia a pokolról?	—	15 „

NÉMET NYELVŰ KÖNYVEK

Hárfa	40 Lei
Manna (finom kötésben)	100 „
Manna (egyszerübb kötésben)	60 „
Énekes könyv (füzve)	25 „
Sátorkönyv (füzve)	20 „
Bibliai tanulmányok, I. kötet	40 „

FEL

A VILÁGITÓ ÉS ŐRTORONY
Krisztus jelenlétének hirdetője.

XI. CLUJ-KOLOZSVÁR 1924. MÁJUS BROOKLYN 5. SZÁM

A KECSKÉK SORSA

„Néktek pedig, akik szorongattattok, nyugodalommal mi velünk együtt, amikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival tüznek lángjában, aki bosszut áll azokon, akik nem ismerik az istent és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának.“ – 2 Thess. 1:7-9.

AJUHOK és kecskék példázatának a magyarázata, melyet e lap 1923 novemberi számában közöltünk, élénk vitatkozásra adott alkalmat. Az Őrtorony olvasói közül olyan kérdéseket vetettek fel, amelyek e cikken alapulnak. Az Úr kegyelmével megkíséreljük, hogy egyes példákra e helyen feleljünk.

[2]Az **Őrtorony** senki felett nem akar ítéletet mondani. A keresztyén, mig a szük ösvényen van, senki ember fiát meg nem ítélheti. A kisérlet a birói tiszt betöltésére idő előtt, elzárhatja az illetőt attól, hogy azt a tisztet egykoron az Úrral együtt töltse be. Azonban kedvére van az Úrnak, hogyha az ő gyermekei vizsgálják a Szentirást és hogyha megkisérlik igazi értelmének a kideritését és ennek alkalmazását. Isten igérete szerint ez a megértés világosabb lesz, amint egyre jobban közeledünk a teljes világosság napjához. — Példabeszédek 4:18.

[3]Birálatunkban egyesek a fenti cikk 6-ik paragrafusát idézték, amely a következőképpen szól:

[4]„A példázat az emberek két egymástól megkülömböztetett osztályának végső megitélésére vonatkozik.“

[5]Egyesek azt az ellenvetést támasztják, hogy mi tagadnók, hogy valamelyik emlitett osztályhoz tartozó személyeknek további próbájuk lesz a Milleniuni korszak alatt. Olvassuk el ujból gondosan az idézetet. Jegyezzük meg, hogy az idézet nem mondja miszerint ezen osztályokhoz tartozó minden ember végső megitélésére vonatkozik. Különbség teendő emberek alkotta itélő osztályok és ezen osztályokhoz tartozó itélő egyének között. Az itélet végső lesz, mint osztályokra nézve és lehetnek véglegesek a „kecske“-osztályhoz tartozó egyénekre. Az egyéneknek, akik „juh“ hajlamot mutatnak, bizonyára lesz próbájuk az életre a Milleniumi korszak folyamán. Az egyénnek pedig, aki állhatatosan a „kecske“ hajlandóságát nyilvánitja, annak bizonyos foku ismeret megszerzése után nem igen lesz (amint hogy nem is látszik ésszerünek, hogy legyen) további alkalma az egyéni megpróbálásra. A kecskék, mint osztály, örökre el fognak pusztulni az irott itéletnek megfelelően.

[6]Hisszük, hogy a Szentirás arra a következtetésre jogosit, hogy vannak egyének, akik a „kecske“-osztályt alkotják és akik kitartanak „kecske“ hajlandóságaik mellett, mikor bizonyos foku világossághoz jutottak, akik nem fognak feltámadni. És ide vonatkozólag reméljük, hogy sikerülni fog olyan szentirati bizonyitékot előadni, amely jogossá teszi ezt a következtetést. Megjegyzendő, hogy ez nem itéletmondás egyénekre. Mi nem tudjuk, kik azok az egyének. Szándékunk az, hogy megvitassuk és ha lehetséges, világosabban láthassuk Isten szándékát az ő értelmes teremtményei irányában.

A VÁLTSÁGDIJ A PRÓBA

[7]Mi keresztyének mindnyájan egyetértünk abban, hogy a nagy váltságáldozat az a próbakő vagy mérőeszköz, amelynek segitségével meghatározzuk, hogy egy tanitás igaz-e, vagy hamis. Hogyha egy tanitás nem vág össze a váltsággal, akkor nem lehet igaz és ugy elvetendő. Hogyha egy következtetés vagy tanitás teljes összhangban van a váltsággal, akkor gondos és imádságos megvizsgálás nélkül haboznunk kell annak elvetésével.

[8]Egyesek az Úr drága szentjei közül nehezen tudták ezt a példázatot az evangéliumi korszak végére alkalmazni és arra az időre, mielőtt kezdetét veszi az egyéni megpróbálás a helyreállitási áldásokra. Reméljük, hogy hozzásegitjük őket a dolog világosabb megértéséhez.

[9]A következő mintája a sok hasonló kérdésnek, amelyek az **Őrtorony**-hoz intéztettek és amelyekre feleletet kérnek: „Hogyha

FEL

a „juh"- és a „kecske"-osztály végső megitélése bizonyos eseményeken alapul, amelyek a helyreállitási próba megkezdése előtt fognak megörténni, és hogyha a „kecske"-osztály végső megitélése bizonyos eseményeken alapul, amelyek a helyreállitási próba megkezdése előtt fognak megtörténni, és hogyha egyesek a „kecske"-osztályból, akik sohasem voltak igazolva az életre, örökre kiirtatnak vagy elpusztulnak, vajjon nem megsemmisitené-é ez vagy nem tenné-e hiábavalóvá a váltságot, amint az a Rómabeliek 5:8 versben van kifejtve?"

[10]Mielőtt megkisérelnénk feleletet adni a feltett kérdésre, elemezni fogjuk az idézetet, amely ugy szól: „Bizonyára azért miképen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat, azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek a megigazulása." Nézetünk szerint az apostol tétele itten a következő: „Ádám vétkezett és halálra itéltetett és emiatt minden gyermekei elitéltettek. Jézus Krisztus, az igazságos, odaadta az ő életét és feltámadt halottaiból, miáltal a váltságdijról gondoskodott. Krisztus áldozatának az érdeménél fogva mindenkinek felajánltatik egy önkéntes ajándék az élet megigazolására. A Rómabeliek 6:23 versben az apostol azt mondja, hogy Isten ajándéka örök élet a mi Urunk Jézus Krisztus által.

[11]Ez a szentirati hely kétségtelenül azt bizonyitja, hogy minden ember bűnösnek született, és hogy mindnyájuknak felajánltatik az életre való megigazulásnak önkéntes ajándéka. Azonban ezek az idézetek nem bizonyitják, hogy mindenki el fogja fogadni ezt az önkéntes ajándékot, sem azt, hogy mindenki megigazul az életre. Azok, akik nem fogadják el az önként felajánlott ajándékot az életre, bizonyára nem igazulhatnak meg az életre.

[12]Hangsulyozzuk azt, hogy az életre való megigazulás az önkéntes ajándék eredménye. Vannak bizonyos dolgok, amelyek nagyon is fontosak az ajándékozás hatálybalépte előtt. Valamelyik félnek a távolléte esetén nincs ajándékozás a Szentirás szerinti értelemben. Az ajándékozás egy szerződés. A szerződés lényeges részei: két vagy több fél, aki értelmesen cselekszik, elegendő megszentelés alapján. Szükséges, hogy legyen ajándékozó, aki felajánl és ajándékozott, aki elfogad és mindkettőnek, ugy az ajándékozónak, mint a megajándékozottnak erről határozottan tudomásul kell birni. Az ajándékozási szerződés érvényességéhez szükséges mindkét fél akaratának a találkozása. Az akarat találkozása alatt értjük az akaratbeli megegyezést. Ha nincs meg a tudomás vagy az akarat megegyezése, ugy az ajándékozás nem jön létre. Ezekkel az előirt feltételekkel az ajándékozásnál nem lehet szembehelyezkedni.

[13]Például: tiz ember fogságban van, mert nem tudták a mindenekre kiszabott pénzbüntetést megfizetni. Egy jótékony ember tudomást szerez szerencsétlenségükről és fogságukról, elmegy a birósághoz, amely az itéletet meghozta és lefizeti valamennyiért a reájuk kiszabott pénzbüntetést. A biróság a pénzt elfogadja. Küldönc megy a börtönbe, hogy tudtára adja mind a tiz embernek, hogy a váltságdij vagy szabadon bocsátásuk dija kifizettetett, és hogy mindegyiknek meg van az alkalma, hogy elfogadja ezt a szives ajánlatot és hogy szabad lábra helyezik és helyreállittatik az előbbi állapotába. Ezen emberek közül öt vak és süket. A küldönc beszél hozzájuk a szájával és a kezeivel, de ők nem hallják. Lehetetlen reájuk nézve, hogy tudomást szerezzenek arról, hogy mit tettek az érdekükben, következésképpen lehetetlen velük az ajándékot elfogadtatni. Ennél az öt embernél az ajándékozás nem jön létre.

[14]A többi öt ember között három hallja, hogy mit tettek az érdekükben és igy felelnek: „Nagyon hálásak vagyunk ennek a jó embernek azért, amit érettünk tett és örömmel fogadjuk el az ő szives ajánlatát." Erre a háromra nézve az ajándékozás teljes, mivel az előbbi állapotukba való helyreállitásukat eredményezi. A másik kettő is hallja, hogy mit tettek értük és ezt mondja: „Igen, mi elhisszük, hogy ott a pénz, azonban nem hiszünk az ily módon való szabadlábra helyezésben. A bíróságnak nincsen joga követelni, hogy valaki pénzt tegyen le értünk és mi nem fogadjuk el az ajánlatot. A saját erőnkből akarunk mostani nyomoruságos helyzetünkből kiemelkedni." Ennek a kettőnek tudomása van arról, hogy mi történt, azonban nem akarják elfogadni; nincs meg az akaratmegegyezés az ajándékozó és a feltételezett ajándékozott között, ezért reájuk nézve nem jön létre az ajándékozás.

[15]Az öt vak és siket emberről mondhatni, hogy az egész emberiséget képviseli, amely vak és süket Isten kegyelme gondoskodásával szemben az ő megmentésüket illetően, amely fogyatkozást a Sátán befolyása okozta. (2 Kor. 4:3, 4) Nem lévén tudomásuk ilyen gondoskodásról, lehetetlen volna, hogy üldözzék a keresztyént, azért, mert ez a keresztyén elfogadta ezt az értékes ajándékot. Ez valószinüleg azért van igy, mert nem ismerhetik az embert, mint keresztyént, hogy nincs nekik tudomásuk arról, hogy mit jelent a keresztyénné levés. Azonban a vakoknak a Milleniumi korszak alatt megnyilnak majd a szemeik és a siketek fülei megnyittatnak és mindnyájan majd az életre való próbára jutnak. Az a három ember, aki megtudta, hogy mi történt, és akik elfogadták a szives ajánlatot és kiszabadultak a börtönből, az evangéliumi korszakban mindazokat képviselik, akik hallanak a váltság-

FEL

áldozatot illetően, akik azt elfogadják, és e szerint cselekszenek, amennyiben felszentelik magukat az Úrnak. A kettő, aki nem fogadja el az ajándékot, miután arról tudomást szereztek, azokat az embereket képviselik, akik hallják és megértik, hogy Jézus a nagy Megváltó és akik hiszik, hogy ez tény, de akik szeretik az emberek tapsait, akik szeretik az álást és a rangot ezen a világon, akik szeretik a pénzt és a pénzzel járó hatalmat, és akik jobban szeretik magukat, mint az Istent. Ők tudják, hogy vannak olyanok, akik nemcsak, hogy keresztyéneknek vallják magukat, hanem arra is törekednek, hogy keresztyén életet éljenek. Ők tudják, hogy ezek a keresztyének tevékenyek abban, hogy hirdetnék az embereknek azt, amit igazságnak tartanak és tanuságtételük megszégyenités azoknak, akik nem alkalmazkodnak ahhoz, amiről tudomásuk van. Az önzők lenézik azokat, akik szerényen kisérlik megmondani az igazat az isteni tervről. Ez a lenézés rosszakaratta, gyülöletté és kárörvendő gunnyá fejlődik. Ez a hitvány szivbeli állapot azután odavezeti őket, hogy üldözik, bebörtönözik azokat, akik arra törekszenek, hogy az Urat kövessék. Hogyha azt látják, hogy egy keresztyén éhes, meztelen, beteg vagy hogy börtönben van, nem akarnak rajta segiteni, mert keresztyén és mert az ő tanuságtétele megszégyenités reájuk nézve. — Ezékiel 34:4; Jeremiás 23:1, 2.

[16]Sokan vannak, akik azt állitják, hogy ők Krisztus evangéliumának a papjai, és akik a papi tisztet töltik be valamely névleges egyházban és akik magukat lelkészeknek mondják és sokan vannak, akik velük együtt vannak, akiket a nyáj fejeinek lehetne nevezni, akik szintén keresztyéneknek mondják magukat. Hallottak-e ezek a váltságáldozatról, amelyről mindenki számára gondoskodás történt és amely önkéntes ajándékként mindenkinek felajánltatik? Bizonyos, hogy hallottak erről, de nem akarnak mellette kitartani. Nagyjában ezt mondják: „Mikor először keresztyénekké lettünk, akkor hittünk ebben a butaságban, azonban most már megokosodtunk és látjuk, hogy az ember a fejlődés teremtménye."

[17]Idézünk egy sajtóközleményt arról, hogy sok pap mit hisz és mit tanit mostanában, akik „modernistáknak" nevezik magukat:

[18]„A Biblia tartalmazza Isten Igéjét. Jézus Krisztus Isten fia olyan értelemben, mint minden ember. Jézus születése természetes volt. Jézus halála mintaszerü volt. Az ember a fejlődés eredménye. Az ember a környezet szerencsétlen áldozata, azonban önmüvelés által jóvá lehet. Az embert igazolják a tettei, hogyha Krisztus példáját követi. Az eredmény természetes fejlődés belülről."

[19]Nyilvánvaló, hogy ezek felelőssége nagyobb, mivel azt állitják, hogy a Biblia Isten Igéjét tartalmazza és mégis megtagadják ennek az erejét. Tudniok kell a váltságáldozatról, különben nem kisérelnék meg letagadni ennek értékét.

[20]Vannak aztán igen sokan, akik keresztyénnek vallják magukat és akik „Fundamentalisták"-nak nevezik magukat. Ezek azt mondják, hogy elfogadják a váltságáldozatot és mégis kitartanak a mellett, hogy csak ugy tudják felállitani Isten országát a földön, hogyha világi szervezetekkel szövetkeznek és azt tartják például, hogy a Nemzetek Ligája Isten földi országának politikai kifejezése. Eltekintve azoktól a bizonyitékoktól, amelyeket a mi Urunk nyujt az ő országára vonatkozólag, hogy azoknak, akik ehhez fognak tartozni, teljesen el kell, hogy különitsék magukat földi intézményektől, ezek nem akarnak tudni erről a tanubizonyságról és üldöznek másokat, akik keresztyéneknek vallják magukat, és akik arra törekednek, hogy a Mester nyomdokaiba lépjenek. Bizony, aki ma azt állitja magáról, hogy oly tanitója a keresztyénségnek, amilyenről a Bibliában van szó, annak sokkal nagyobb tudása van Isten tervéről, mint amilyen a farizeusoknak lehetett a mi Urunk első jelenlétének a napjaiban.

[21]Jehova gondoskodott az élet felé vezető útról az ő szeretett fia áldozatának az érdeme által és ezt kegyelmes ajándékként ajánlja fel. Azonban az ajánlat csak azokra nézve hatályos, akik elfogadják és az isteni rendeleteknek megfelelően rendezik be életüket, amelyek végtelen életre vezetnek. Jehova senkire sem kényszeriti rá az ajándék elfogadását. Valójában nem is volna ajándék, ha elfogadása kötelező volna. Senki sem juthat hozzá a megigazuláshoz saját beleegyezése nélkül; azaz önként kell felelnie és örömmel elfogadni az ajándékot.

[22]A puszta tény, hogy valaki az evangéliumi korszak alatt tudomást szerez a váltságról és elmulasztja vagy megtagadja ennek az elfogadását és ezzel kapcsolatban nem fejt ki tevékenységet — ez a tény maga még nem viszi őt az életre való megpróbálásra. Azonban, ha tudomást szerez a váltságról és belátja, hogy ez az Isten által meghatározott út, amely elvezet az életre, ahogy ez a Szentirásban meg van mondva és megtudja, hogy mások ezt elfogadták és ennek megfelelően rendezik be az életüket, és azután üldözőjévé lesz ezeknek, mert hűségesen és kitartóan hirdetik az igazságot Isten tervéről, ez az eljárás az illetőt bizonyára a „kecske"-osztályba sorozná.

[23]Bizonyos, hogy ennek a két elemnek meg kell lennie azokban, akik a „kecske"-osztályt alkotják, tudniillik a váltságáldozatról való tudomásnak és az Úr testvérei elleni gonosz szándék megnyilvánitásának, mert magukra vállalták az Úr országa üzenetének a terjesztését. A tény, hogy valaki

FEL

ismeri a váltságáldozatot és szándékosan rosszul bánik mással, mert az illető hisz a váltságáldozatban, már önmagában véve is egyenlő a váltság elvetésével.

[24]A Milleniumi korszak alatt senki sem fog megigazulni ennek a korszaknak legvégéig, a Szentirás mégis azt mutatja, hogy egyesek ki fognak vágatni 100 évi megpróbálás után. Ennek oka ugy látszik az, hogy az illető egyén egyáltalán nem értékeli Istennek róla való gondoskodását. Mindaddig, amig valaki kellően megbecsüli a váltságáldozat értékét és alkalmazkodni igyekszik ennek értékes intézkedéseihez, noha többféle hűtlenségben bűnös, mégis kétségtelen, hogy az Úr az ilyen irányában kegyelmet fog tanusitani. Azonban, ha valaki tudja, hogy mi a váltságáldozat, azután pedig szándékosan kimondott szóval vagy magaviselettel a megbecsülés teljes hiányát árulja el, akkor eljő az idő, amikor az Úr az ilyet méltatlannak fogja tartani, hogy további alkalmat adjon neki az életre.

[25]A felelet a feltett kérdésre tehát ez: Az a tény, hogy valaki az evangéliumi korszak végén a halálba megy, aki nem igazult meg az életre, és hogy ezek nem fognak feltámadni, semmi irányban sem semmisiti meg és nem hatálytalanitja az apostolnak a Róm. 5:18 versben tett kijelentést.

[26]Egy másik szöveg is idéztetik, mint amely a kérdésre tartozik (1 Timoth. 2:3-6): „Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt. Aki azt akarja, hogy minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson. Mert egy az Isten, egy a Közbenjáró Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus. Aki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanubizonyság a maga idejében." Isten akarja, hogy mindenki üdvözüljön. Ő nem tekint a személyekre. Ő gondoskodott a nagy váltságáldozatról, amely módja az üdvnek. Amiképpen az ember bűne mindenkire elhozta a halált, azonképpen egy embernek az engedelmessége mindenkinek meghozza az alkalmat az életre.

[27]Azonban az Úr senkit nem kényszerit az üdv e módjának az elfogadására. A tény, hogy ez az idézet azt mutatja, hogy az üdv módja kellő időben mindenkinek hirdetendő, döntően bizonyitja, hogy mindenkinek meg kell, hogy legyen az alkalma a váltságáldozat értékének az elfogadására vagy visszautasitására. Isten kellő idejében mindenki kell, hogy erről tudomást szerezzen. Azonban, ha valaki hallja ezt a tanubizonyságot, megérti, hogy mit jelent az, azt állitja, hogy elfogadja, magát keresztyénnek nevezi, azután pedig az üldözés szellemét tanusitja az Úr testvérei irányában, erről nem lehetne mondani, hogy nem ismerte a nagy váltságáldozatot. A kérdés ez volna: Tanusitott-e olyan hajlandóságot, amely méltó az örök életre való megpróbálásra?

[28]A tudás senkit nem fog megmenteni, azonban Isten gondoskodásának az értékelése és ezen megbecsülés nyilvánitása a szeretet kifejlesztése által a legfontosabb az életre való megpróbálásnál. A lényeg itt az, hogy lehetséges valakire nézve, hogy az evangéliumi korszakban tudomást szerezzen a váltságáldozatról, anélkül, hogy a szent szellemtől fogantatott volna és hogy azután a megbecsülés oly hiányát nyilvánitsa Isten gondoskodása tekintetében, hogy az Úr őt méltatlannak fogja tartani az élet további alkalmára?

NÉHÁNY PÉLDA

[29]Mikor Jézus harminc éves korában megjelent, sok zsidó várta a Messiás eljövetelét. Azok között, akik őt elfogadták, akit Jézus kiválasztott volt Judás. Judás tudta, hogy Jézus volt a Messiás. Ő nem tudta megérteni a váltság filozófiáját, mert a tanitványok közül ebben az időben senki sem értette, hogy Jézus meg fog halni és fel fog támadni halottaiból. Azonban ő tudta, hogy Jézus Isten fia volt és hogy ő általa cselekedett. A gyűlölet szellemét fejlesztette ki a szivében, melyet mindenek előtt az önzés idézett föl és ez vitte rá arra, hogy a mi Urunk gyilkosa legyen. Reá vonatkozólag mondotta az Úr: „Jobb lett volna ennek az embernek meg sem születnie." (Máté 26:24) Ez, mintha azt jelentené, hogy az Úr nem akarná őt a halottaiból feltámasztani.

[30]Jelent ez valami uj tant? feleletünk erre: Nem. Russell testvér még 1898-ban fejtette ki az **Őrtorony**-ban Judás feltámadásának a valószinütlenségét. A **Watch Tower** 1911 november 1-én megjelent számának 1-sö oldalán ismét ezeket irta:

[31]Jézus kijelentette, hogy az ő halála nem lesz győzelem az ő árulójának és ellenségének, hanem összhangban lesz azzal, amit a próféták irtak róla. És olybá sem kell vennünk a dolgot, hogy Judás egyszerüen próféciát teljesitett be, tekintet nélkül saját felelősségére és saját szándékosságára ebben az ügyben. Erre a feltevésre rácáfol a mi Urunk ezen kijelentése: „Jaj annak az embernek, aki elárulta az ember fiát. Jobb lett volna ennek az embernek meg sem születnie."

[32]Ebből a kijelentésből megtudjuk, hogy az Úr szempontjából Judásnak oly nagy mértékben volt alkalma megismerni a jobb dolgokat, hogy az ő felelőssége a cselekedeteért teljes volt, és hogy neki a jövőben nem lehet semmi reménye. Ezek a szavak nézetünk szerint nem hagynak fenn kétséget az iránt, hogy Judás már teljesen kivette a maga részét a kiengesztelődés nagy munkájából a mi Urunkkal való szoros együttléte és azon bőséges alkalmak által, amikor tisztán megtudhatta az igazságot és az ezzel

FEL

járó felelősséget. Nyilvánvaló, hogy övé volt a „halálos vétek" — a „második halál." Tehát minden jövő léttől eltekintve, ugy kell tekintenünk a dolgot, hogy az ő élete haszontalan, fölösleges volt; és hogy az ő örömei nem nyomták le az ő bánatait és lelkiismereti furdalását, amikor ezekhez még a kétségbeesés és öngyilkosság is hozzájárult. Judásnak szomoru vége volt. Minden öngyilkosság már magában véve azt akarja kifejezni, hogy jobb lett volna az illetőnek meg sem születnie."

A FARIZEUSOK

[33]A farizeusok nem fogantattak a szent szellemtől. Képzett, tanult emberek voltak a mózesi törvényben és a próféták tanitásaiban. Ismerték a Szentirást, amely a Messiás eljövetelét tanitotta, hogy Betlehemben fog születni; hogy meg fogja menteni a saját népét, és hogy a nép köréje fog gyülekezni. Ők valóban papjai voltak a maguk idejének, azt állitván, hogy Istent képviselik, és hogy az igazságot hirdetik. Jézus hazugoknak és álszenteskedőknek bélyegezte őket és azután igy szólt hozzájuk: „Kigyók, mérges kigyóknak fajzatai, miképen kerülitek ki a Gyehennának a büntetését?" (Máté 23:33) A „gyehenna" „pokol" szó, görögül pusztulást jelent. Nehéz volna ebből a kijelentésből más következtetést vonni le, mint azt, hogy a farizeusok alá lesznek vetve a második halálnak."

[34]A **Watch Tower** 1911 november 1-én megjelent számában a 405-ik oldalon Russell testvér ezt mondja: „Kevés reményt táplálunk az irástudókat és farizeusokat illetően, akik, mikor már más hibát nem tudtak találni, a mi Urunk munkáját az ördögnek tulajdonitották."

MIÉRT FELELŐSEK?

[35]Miért legyenek a farizeusok kárhoztatóbbak és igy felelősebbek másoknál? A felelet az volna, hogy több világosságuk volt, több okuk volt a megértésre és azért nagyobb felelősség is terhelte őket. Meg volt az okuk, hogy várják a Messiás eljövetelét abban az időben, amikor eljött. Születésekor felhivatott a figyelmük a dologra, amikor Heródes felszólitotta a vezetőket, hogy értesitsék őket. Harminc évvel később tudták, hogy Jézus elérte azt a kort, amikor betöltheti a pap tisztségét. Éppen ebben az időben jött Keresztelő János, aki nyilvánosan hirdette, hogy Jézus volt a Messiás. A farizeusok, irástudók és vezetők hallották ezt. Hallották a szépséges szavakat, amelyek a mi Urunk ajkairól hullottak alá, amikor ugy beszélt, mint ember soha. Látták az általa végbevitt csudákat, amelyek meggyőzhették őket arról, hogy ő az, aminek hirdeti magát, Isten fia. Ám ők látták, hogyha őt elfogadják Messiásuknak, ez saját rendszerük teljes bukását jelentené, ezt pedig nem akarták.

[36]Az Úr Jézus a földön nagy világosság volt, amely a sötét helyen is világitott és mindazok, akik látták ezt a világosságot, felelősséggel tartoztak Isten és az igazság irányában felvilágosodottságuk arányában. Az összes zsidók szolgák voltak; mert ők voltak a szolgák háza: „És amely szolga tudta az ő urának akaratát és nem végezte el, sem annak akarata szerint nem cselekedett, sokkal büntettetik meg." — Lukács 12:47.

[37]A **Watch Tower** imént emlitett cikkében Russell testvér még ezeket mondja a farizeusokra vonatkozólag:

[38]„Az igazság oly módon jelentkezett az emberek előtt, hogy az Úr kijelentette, hogy az ő elutasitása „büntetést" és „jaj"-t hoz azokra, akik, miután hallották, inkább a sötétséget szerették, mint a világosságot. Kijelentette, hogy egyesek ezek közül, mivel az igazságot elvetették, méltók lesznek „sok büntetésre", és hogy ezért Sodoma és Gomora az itélet napján sokkal türhetőbb helyzetben lesz, mint ezek. A mi Urunk kijelentése igy szól: „Ha ama cselekedeteket nem cselekedtem volna közöttük, melyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük." — János 15:22, 24.

[39]Nézetünk szerint, hogyha Herodest, Pilátust és a római katonákat némi felelősség terheli Krisztus haláláért, a tömeget, amely üvöltötte: „Feszitsd meg — szálljon a vére reánk és a mi gyermekeinkre!" — sokkal nagyobb felelősség terheli. Hogy a tanultabb, irigy farizeusok és papokat, akik a tanulatlan csőcseléket bujtogatták, még nagyobb felelősség terheli; és hogy Judás az ő árulója volt a fő, az igazi keresztrefeszitő, tudomása és szándékossága miatt."

[40]A mi Urunk közvetlenül a keresztrefeszitése előtt tanitotta a tanitványait. Kifejtette, hogyan gyűlölik őt a vezetők, irástudók, farizeusok, politikusok stb.; és hogy ugyanezen osztályhoz tartozó emberek gyűlölni fogják az ő követőit. Megmondotta tanitványainak, hogy a szolga nem áll felette az Úrnak és hozzátette: „De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivel hogy nem ismerik azt, aki küldött engem. Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nékik, nem volna bűnök, de most nincs mivel menteniök bűneiket. Aki engem gyűlöl, gyűlöli az én atyámat is. Ha ama cselekedeteket nem cselekedtem volna közöttük, amelyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnök; de most látták is, gyülölték is mind engem, mind atyámat. De azért lőn igy, hogy beteljesednék a mondás, amely megiratott az ő törvényökben: „Ok nélkül gyűlöltek engem." — János 15:21-25.

[41]Az igazi ok, amiért a farizeusokat a gye-

FEL

henna veszélye fenyegeti, az, hogy nekik minden okuk meg volt, hogy az Úr Jézus volt a régen várt Messiás, hogy ők látták és hallották őt, és hogy ezek dacára a gyűlölet és üldözés keserü szellemét fejlesztették ki, amely arra vitte őket, hogy mindenféle gonoszsággal halmozzák el, hogy azután összeesküdjenek és a halálba vigyék. Ő volt Isten felkentje; és ezért Jézus iránti gyűlöleteik az Atya iránti gyűlölet volt; és ezen szivbeli keserüség azoknak szólt, akik átengedvén magukat gyűlöletnek, teljes hűtlenséget tanusitottak Isten igazságos elrendezésének elvei iránt. Hogyha hűtlenek voltak akkor, mikor volt némi világosságuk, hűtlenek volnának akkor is, hogyha nagyobb világosságuk is volna. Gyűlöletükben odáig mentek, hogy tanácsot hivtak össze és ebben a tanácsban összeesküdtek, hogy Jézust letartóztassák, bíróság elé állitsák és halálra itéljék. — János 11:47-53.

A FARIZEUSOK HASONMÁSA

[42]1874 körül sokan várták az Úr második eljövetelét. 1881-ben sokan hirdették, hogy az ő második jelenlétének kell bekövetkeznie. Kétségtelen, hogy ezek közül sokan nem voltak felszentelve, megigazulva, sem a szellemtől fogantatva; ez nem kivántatott meg azon célból, hogy az ember lássa a fizikai tényeket a jövendölés beteljesedésénél. 1881-től 1916-ig az Úr kijelölt szolgája az egész világon hirdette az Úr jelenlétét, aki összegyüjti a maga szentjeit és ezen idő alatt sok pap és nyájaik fejei szándékos rágalomra, szégyenteljes bántalmazásra és gonosz becsmérlésre adták magukat az Úr szolgája ellen. Az Úr megigérte, hogy jelenléte alatt nagyobb világosság fog fényeskedni, és ez a világosság fényeskedett is; és azoknak, akik valóban keresik ezt a világosságot, semmi okuk nem lesz, hogy azt föl ne leljék.

[43]Sokan felismerték, hogy az Úr szolgája igazat beszél, azonban belátták, hogyha ezt elfogadják, ugy vége az ő rendszerüknek. Sokan mondották: „Én elhiszem, hogy ez igaz, de nem hirdethetem, mert az én kenyerem erről az oldalról nincs megvajazva.' Minden valószinüség szerint ezek nem fogantattak a szellemtől; mégis meglehetős világosságot ismertek el és szándékosan üldözték azt, aki terjesztette ezt a világosságot és másokat, akik hozzá csatlakozva ugyanezt tették.

[44]1914-ben kezdette meg az Úr az ő nagy jövendölése beteljesedését a világ végét, az ő jelenlétét és az ő királysága felállitását illetően. Felhivatott erre a figyelem az egész földkerekségen. Azonban a papok nagyobb része nyájuk vezetőivel együtt nemcsak, hogy nem akartak erről az annyira nyilvánvaló igazságról tudomást szerezni, hanem dühbe jöttek és gyűlöletre és gonosz sértegetésekre és üldözésre vetemedtek azok ellen, akik hirdetni merészelték e tényeket. Isten Igéje tanitóinak adták ki magukat és mégis szándékosan nem akartak tudomást venni Isten Igéje tanitásairól. Ők ki lettek oktatva és maguk is oktatták nyájaikat Isten Igéjét illetően. És ebben ezt olvasták: „És eljövének a vámszedők is, hogy megkeresztelkedjenek és mondának néki (Jézus előfutárjának): Mester, mit cselekedjünk. Ő pedig monda nekik, semmi többet ne követeljetek, mint a mi előtökbe rendeltetett. És megkérdék őt a vitézek is mondván: hát mi mint cselekedjünk és monda nékik: senkit se háboritsatok, se ne patvarkodjatok. (Lukács 3:12-14) Ismerték Jézus szavait és tanitották ezeket másoknak különböző időkben. „Én pedig azt mondom néktek, szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket." Ők ismerték Jézus ezen mondását: „Mindaz, aki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az itéletre"; továbbá, hogy „ne ölj." — Máté 5:24, 22, 21.

[45]De ezen dolgok dacára, mikor 1914-ben kitört a háboru, dacára annak, hogy ez világos beteljesedése volt az Úr jövendöléseinek a világvégét illetően és dacára annak, hogy kötelességük volt a királyság üzenetének a hirdetése, a papok ezrei sorozóhelyiségeket csináltak templomaikból, a fiatal embereket a hadbavonulásra buzditották és azt mondták nekik, hogyha meghalnak a harctéren, ők részei lesznek a helyettesitő kiengesztelődésnek és természetesen egyenesen a mennybe fognak jutni.

[46]Az egyik vád, melyet Jézus a farizeusok ellen emelt az volt, hogy képmutató, hazugok voltak, képmutató az, aki tudatosan csal. Hazug az, aki tudatosan hazugságot mond. A papoknak, akik a fiatal embereknek a megváltó kiengesztelődésről beszéltek, tudniok kellett a váltságáldozatról, különben nem beszéltek volna róla a fiatal embereknek. Tudniuk kellett, hogy hazudnak, amikor azt mondották a fiatal embereknek, hogy részei lehetnek a megváltó kiengesztelődésnek. Csalás volt a szándékuk, amikor azt mondották a fiatal embereknek, hogy keresztyén kötelességük megölni embertársaikat.

[47]A papok és a nyájak vezetői között sokaknak nem tetszett a csalás. Találtak néhány alázatos keresztyént a világon, akik hittek Krisztusban, és akik beszélni kivántak az ő királyságáról és akik magyarázgatták a népnek, hogy a világháboru, éhinség, ragályok bizonyitékai voltak a világ végének és az Úr jelenlétének és az ő elközelgő országának és a papok és a nyájak vezetői közül sokan ahelyett, hogy egyesültek volna erre a munkára, hogy tudassák az emberek-

FEL

kel ezt az üzenetet, összeálltak, hogy üldözzék, verjék, bántalmazzák, bebörtönözzék és megöljék azokat, akikről meg volt minden okuk, hogy keresztyéneknek higyjék őket. Ezen eljárásukat azzal mentegették, hogy az, amit ezek mondanak, befolyásolná a háborut! Az egyetlen vád, amit ezen alázatos keresztyének az Úr testvérei ellen felhozhattak az volt, hogy olyan szavakat ejthetnének ki a Bibliára vonatkozólag, amelyek a kormány ellen irányulnának és igy az ő egyházi szervezetük ellen is. Rosszakaratot, gonoszságot és gyilkos gyűlöletet fejlesztettek ki az Úr követői ellen, hogy beteljesedjék az, amit az Úr megjövendölt.

[48]Nem tartozik reánk annak a megitélése, hogy hányan felelősek közülök, mily foku tudása volt mindeniküknek, ki volt és ki nem; de kétségtelen, hogy sokaknak közülök sok világosságuk volt és vitán felül áll, hogy az Úr testvéreinek az üldözésére adták magukat.

[49]De ez még nem volt minden. A bizonyitékok, melyeket az Úr 1914-1918-ban feltárt a jövendölés beteljesedésére, világosan mutatták, hogy jelzik az ő jelenlétét, a világ végét és az időt az ő országának a felállitására. Ezek a bizonyitékok elég erősek arra, hogy bárkit meggyőzzenek, aki hisz a Bibliában és ezért várható volt, hogy 1918-ban, mikor a háboru véget ért, minden keresztyének felismerhették a prófécia beteljesedését és tanácsolhatták volna az embereknek, hogy vegyék ezt tudomásul és fogadják el az Úr országát.

[50]Azonban azt látjuk, hogy a papság nagy többsége és nyájaik vezetői nemcsak visszautasitották az isteni bizonyitékot, hanem tovább mentek és felhivták egyházaikat az egyes felekezeteket és általában az embereket, hogy szövetkezzenek azokkal, akik nem vallották magukat keresztyéneknek, hogy alakitsanak egy népszövetséget a világ irányitására és nyiltan hirdették az embereknek, hogy ez a népszövetség politikai kifejezése Isten országának a földön.

[51]1923 novemberében a sajtóban egy tudósitás jelent meg, hogy az egyházak szövetkeztek, hogy küzdjenek egy nemzetközi biróság felállitásáért. Egy november 5-ikéről kelt washingtoni jelentés mondja:

[52]„A templomjáróknak egy milliónyi serege a ma kezdődő egész hetet annak fogják szentelni, hogy az Egyesült Államok csatlakozzanak a nemzetközi döntőbirósághoz. A mozgalom a fegyverszünet megkötésének a napján, december 11-ikén fogja elérni a tetőpontját, amely, mint a világbiróság napja lesz ismeretes. A mozgalom mögött áll az egyházak szövetségi tanácsa, 29 hitközséggel és több, mint 20 millió felnőtt taggal. Az Egyesült Államok egész területén 150.000 papot hivtak fel a mozgalomban való részvételre.

[53]Az egyházak szövetségi tanácsa kijelenti, hogy az emberiség sohasem éri el a Milleniumot ugrással, hanem csakis folytonos fejlődéssel.

[54]Más szavakkal az ő ember-alkotta intézményük Isten országa! és ők ezt az álláspontot az Úr által adott világos bizonyitékok világánál foglalják el.

[55]A névleges rendszerek mostani vezetői tanult emberek. Nekik sokkal nagyobb alkalmuk van a tudásra, mint a régi farizeusoknak. Meg van nekik ugyanaz a Szentirás, mint a farizeusoknak; meg van nekik a keresztyének 1900 éves tapasztalata és története; előttük van a jövendölés beteljesedése, amely a Szentirás helyességét bizonyitja. Sokkal nagyobb világosság van a világon az Úr jelenléte folytán, mint amilyen volt a farizeusoknak. Mindezek dacára sokan közülök, akik magukat az evangélium papjainak hirdetik, nyiltan a nagy váltságáldozat ellen nyilatkoznak, azt mondván, hogy az ember a fejlődés teremtménye, és hogy ők, mint emberek, a legnagyobb mértékben figyelmen kivül hagyva az Urat és az ő elrendezéseit, a maguk szervezetei útján megvalósithatják az emberek vágyait.

[56]Katholikusok és protestánsok egymás ellen harcolnak; modernisták és fundamentalisták hadban vannak egymással, azonban egy dologban mindnyájan egyek, abban, hogy azok ellen küzdenek, akik alázatosan tanitják az Úr jelenlétét, az ő országa közelségét és hogy milliók élnek most, akik sohasem fognak meghalni. Haragusznak az Úr ezen követőire, nem azért, mert sokan volnának és nem azért, mintha egyesek közülök el akarnák venni a papok kenyerét, hanem haragjuk csupán annak a ténynek tulajdonitható, hogy az Úr ezen követői kitartanak a királyság üzenetének a hirdetésében. Az ő országának ezen üzenete szemrehányás nekik és amiként gyülölték a Mestert, ugy gyülölik az ő követőit, miként Jézus mondotta: „Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé, de minthogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak e világból, azért gyülöl titeket a világ ... Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd." — János 15:19, 20.

[57]Éppen most egy iratterjesztő testvér, aki néma, és aki kénytelen felirattal jelezni a maga dolgait, a következőkről értesit minket: „Szokott terjesztői útján bekopogtatott egy helyre, ahol egy hölgy fogadta. Elolvasta az ő feliratát. Ez „Isten Hárfájá"-ra vonatkozott. Visszaadta a feliratot és nem akarta megvenni a könyvet. A testvér erre kinyitotta a könyvet és rámutatott néhány tárgyra, amivel a könyv foglalkozik. Néhány kérdésre is rámutatott. Erre a hölgy megvette a könyvet. A néma testvér eltávozott és nem sejtette, hogy a hölgy az egyik névleges egyház papjának a felesége volt, és

FEL

hogy ő a pap házában volt. Nehány nappal később a pap levelet irt a testvérnek, melyet a nevek kihagyásával teljesen leközlünk:

East Cogne L. J. 1923 december 28.

[58]„Kérem tartsa távol az önök átkos propagandáját otthonunktól. Mi alig nélkülözhetjük azt a féldollárt, amit ön a néma fogásaival feleségemtől kicsikart; ön oly tolakodóan foglalta le az idejét, mialatt a gyermek sirt, hogy kénytelen volt megvenni a könyvet, hogy önt magáról lerázza. Semmi szükségünk az ön Hárfa biblia tanfolyamára és jól tenné, ha minél előbb elvinné innen az ön Russell-féle butaságait."

[59]A levél kiséretében volt a lap, melyet a pap vsszaküldött, amely ilyen kérdéseket tartalmaz: Mi a Biblia tiz alaptanitása? Honnan tudjuk, hogy Jézus volt az igért Messiás? (Folytatása következik.)

BEREAN KÉRDÉSEK

Miért van megtiltva a keresztyénnek, hogy bárki felett itélkezzen? Mennyiben különbözik az osztályok itélete az egyénekétől? 1, 2.

Idézd az Őrtorony 923 novemberi számában elő orduló ezen kijelentést, amely nagy vitát idézett fel a Bibliatanulók között 3, 4

Mennyiben értették félre egyesek ezt a kijelentést? Add ennek igazi értelmét. Fejtsd ki a különbséget itélkező osztályok és itélkező egyének között 5, 6

Milyen próbának kell alávetni minden tanitást, amely igényt tart arra, hogy szentiratinak tekintsék 7.

Milyen kérdés nyugtalanitja (zavarja) egyes Bibliatanuló szellemét tekintettel a „kecske" osztályra. Ezzel kapcsolatban magyarázd meg Rom. 5:18 és 6:23 verseit 8-11.

Milyen eredmény származik azon egyénre nézve, aki elfogadja Isten önkéntes ajándékát? Mennyiben szerződés az ajándék. Sorold el az ajándékozás 3 lényeges részét 12.

Szemléltesd ezt a dolgot azzal, hogy tiz bebörtönözött emberre alkalmazd és mutasd ki, hogy közülök miért csak hárman kaptak önkéntes ajándékot 13, 14.

Alkalmazd ezt a példát az emberiségre és Istennek az élet önkéntes ajándékára 15.

A névleges egyháznak melyik két osztálya veti most el a váltságáldozatot 16-18.

Mely tények fokozzák ezeknek az embereknek felelősségét Isten előtt? 20.

Csak kire hatályos Jehova önkéntes ajándéka? Milyen eljárás sorozza be a bevallott keresztyént a „kecske" osztályba? 21-23.

Fejtsd ki, hogyan mutatja a Szentirás, hogy a második halálra szóló itélet a Millenium alatt lesz hatályos. Mi lesz az a mi miatt Isten méltónak vagy mé'tatlannak fog valakit tekinteni a további életre való alkalomra? 24.

Felelj röviden a 9-ik paragrafusban feltett kérdésre 25.

Mily módon lesz vezetve a világ próbája (megpróbálása) az örökkévaló életre? Miért fontos a „pontos tudás" ennél a megpróbálásnál? Miből áll az eredményes megpróbálás? 26-28.

Szemléltesd ezt a dolgot az esetnek Judásra való alkalmazásával. 29.

Bizonyitsd a Watch Tower-rel, hogy Russell testvér nem várta, hogy Judás fel fog támadni halottaiból. 30-32.

Miért mondotta a mi Urunk, hogy a farizeusokat a második halál fenyegeti? 23.

Miért kárhoztatandóbb jobban ez az osztály, mint a többi Izrael? 35, 36.

Mit mondott Russell testvér a jövő életre való kilátásaikról. 34, 37-39.

A farizeusok részéről milyen cselekedetek bizonyitották az ő rossz szivbeli állapotukat 40, 41.

Vázold a modern farizeusi osztály fejlődését és mutasd ki hasonlóságukat az első eljövetel farizeusaival 42-44.

Hogyan mutatta ki a világháboru ezen osztály igazi szivbeli állapotát? 45-47.

Megi'élhetjük e mi ezen osztály szivbeli állapotát? Ha nem, miért nem? 48.

Honnan tudjuk, hogy a modern farizeusok elvetették az elközeledő Királyságot? 49-54.

Mennyiben itélendő (kárhoztatandó) jobban ez az osztály, mint a régi farizeusok? 55.

Milyen dolgokban egyeznek a keresztyénség egymásközt marakodó pártjai? 56.

Mutasd meg, hogy egy terjesztőnek a tapasztalata hogyan mutatta meg egy olyannak a szivbeli állapotát, aki keresztyénnek vallja magát? 57-60.

Watch Tower, 1924 február 15.

HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA

Március 19-iki szöveg.

„A Királynak jóakaratja van az eszes szolgához". — Példab. 14:35.

A „JÓAKARAT" szó itten helyeslést jelent, örömmel és gyönyörüséggel. Jelenti azt, hogy valaki fogadja annak a mosolyát, aki helyesel. Jelenti, hogy az illető jóindulatnak örvend. A király régi szokás szerint helyeslését nyilvánitotta az előtte való megjelenéssel olyképpen, hogy a szivesen látott felé kezét nyujtotta. (Eszter 5:2). A vizsgálatunk tárgyává tett szöveg azt mondja, hogy a király jóakaratot tanusit az eszes szolgához. Krisztus minden tagjai a függöny innenső oldalán elismerik az Úr jelenlétét és erősen kivánják az ő jóakaratát. A jóakarat előfeltételeként megkivánt állapot jelezve van a szövegben.

Ám kérdezné valaki: miért neveztessék most szolgának a fiak királyi házának leendő tagja? Semmi kétségünk e kérdés helyes feleletét illetően. Pál apostol, amikor a fiak házának a tagjaihoz fordul, különösen pedig azokhoz, akik a földön vannak, a végső összecsapás idején a Király képviselői és a gonoszok között leirván a fegyverzetet, amelyet minden olyan hűségesnek viselnie kell, ezeket mondotta: „Körülövezvén derekatokat igazlelküséggel." Egy másik régi szokás, amely a Keleten még most is divik, hogy a szolga övet hord. Mielőtt nehéz munkához fog, a szolga szorosra fűzi az övet a dereka körül. Ezeket a régi szokásokat tarthatták szem előtt a szentirati irók. A gondolatmenet ez: A fiak királyi házának minden leendő tagja az igazság szolgája kell, hogy legyen. Ez azt jetenti, hogy szeretniök kell az igazságot az igazság kedvéért, és buzgalommal kell hogy szolgálják az igazságot az Úr dicsőségére. Ez a textus tehát azt jelzi, hogy senki sem várhatja, hogy a Király feléje nyujtsa a kezét, hogyha nem önkéntes szolgája az igazságnak. Szolga az, aki szolgál. Az, aki csak kap, és aki nem szolgál másoknak, nem tekinthető szolgának. Mily tanulságot vonhatunk le tehát ebből a textusból a keresztyénre való alkalmazásából? milyen tanitást, amely közel fekszik az ősi textushoz: „Elközeledett a mennyeknek országa"! Lehet-e kétségben valamely keresztyén a helyes felelet tekintetében? Ez a következő: „Elismerjük, hogy a királyok nagy Királya és az urak Ura itt van." Reábizta a földön levő tagokra országa érdekeit, beleértve az ő jelenléte tényének, az ő országának és a másokra háramló áldásoknak a hirdetését. Ezek elismerik, hogy ez az üzenet el kell, hogy jusson a föld népeihez tanubizonyságul és hogy a végső, teljes vég előtt továbbitandó. Senki sem várhatja a végén az Úr jóakaratát, hogyha nem szegődik az igazság szolgájává, hogy hirdesse a Királyság üzenetét.

De ki a bölcs szolga? A felelet: Az a szolga, aki hallgat az ura parancsára, aki megbizonyo-

FEL

sodik akarata felől és örömmel teljesiti azt. Másképpen szólva, a tudás alkalmazása ezt a királyságot illetően az isteni mértéknek (követelményeknek) megfelelően. Maga a Király ezt mondja most az ő szolgáinak: „Ez az evangelium hirdettetik majd az egész világnak." (Máté 24:14). Majd ismét: „Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalmuk (szólási, beszédbeli) fogékonyság és készség) van az itélet napjához" (1 János 4:17). Böles szolga az, aki megtartja a parancsot és örömmel teljesiti azt! És hogyha hűségesen, legjobb tudása szerint teljesiti, akkor, ha majd közeledik a királyok nagy Királyának és az urak Urának a színéhez, elvárhatja, hogy ézen hatalmas és szerető Uralkodó feléje nyujtja aranyvesszejét és szeretően mosolyog majd feléje. Mily csodás előjog és kiváltság ez! Mily ösztönzés a szeretetre és a munkára, a Királynak és országának a hirdetésére!

Március 26-iki szöveg.

„Keressétek először Istennek országát." — Máté 6:33.

EZ A TEXTUS része a mi Urunk Hegyi Beszédének. Külön intézkedéseket tartalmaz azok részére, akik remélik, hogy tagjai lesznek a messiási országnak. A textusban az „ország" szó a mennyei királyi családot jelenti. Az „ország" szó egyértelmü az ujteremtéssel. Az ujteremtés Jehova legmagasabb foku teremtése, ezért valamennyi között a legfőbb és legfontosabb. A nagy Mester tudta, hogy az ő követői meg fognak kisértetni, hogy a világi életre tartozó dolgok után nézzenek, és hogy ezek sok időt és gondolkodást fognak lefoglalni. Azért meg akarta nekik mondani, hogy bármily dolgokra lesz szükségük, mint ujteremtéseknek Krisztusban, még az időleges szükségleteket is, a mennyei Atya ezekkel el fogja őket látni.

Az „először" szó ebben a textusban főfontosságot jelent. Körülirva a Mester beszédét, nagyjában azt mondaná: „Ti, akik reméltek, hogy a mennyei királyi családhoz fogtok tartozni, a legnagyobb reménnyel néztek elébe, mint Jehova egyetlen teremtése sem. Ezért a legfőbb fontosságu reátok nézve, és amely az első helyet kell, hogy elfoglalja gondolataitokban és cselekedeteitekben, a Király és az ő országa. Hogyha szükséges ez, s megköveteli, hogy feláldozzátok minden időtöket, pénzeteket, erőtöket és földi barátaitokat, ugy megtegyétek azt". Ahelyett, hogy időtöket főleg a gazdagság, jólét és kényelem megszerzésének szentelnétek, legyenek ezek másodrendü dolgok. Lelketeket és sziveteket a mennyei királyságra forditsátok és őrködjetek a királyság érdekei felett, szolgáljátok hűségesen ennek érdekeit és igazán, valóban képviseljétek azt. És bizzatok Jehovában, hogy ő megadja nektek mindazokat a dolgokat, amelyekre szükségetek lehet.

Látjuk, hogy az Úr szavai mily csodálatosan fedik a mai keresztyének tapasztalatait. Egyesek az Urnak szentelik magukat és ugy érzik, hogy minden kötelességüket teljesitették, hogyha elfogadták az Urat és az igazság üzenetét. Nem érzik a kötelességet, hogy valami áldozatot hozzanak annak az érdekében, hogy eljuttassák az üzenetet másokhoz. Idejük nagy részét, ha ugyan nem az egészet, a befolyásnak, a pénznek, a több pénz szerzésének és más időleges szükségleteknek szentelik a Király szolgálatának a kizárásával és nem néznek utána a Királyság érdekeinek, amelyek a felszentelődéskor reájuk bizattak.

Ennek a dolognak a fontosságáról nem lehet eleget beszélni. Hogyha valaki egybe van füzve az Urral és meg van a reménye, hogy a királyságbeli osztályhoz fog tartozni, akkor minden egyebet ennek az egy célnak kellene alárendelnie. Hogyha felmerül a kérdés, hogy ezt vagy azt az utat válassza-e, ezzel a másik kérdéssel kellene hogy feleljen erre: Melyik ut fog engem a leggyorsabban a királyság felé elvinni? A mi Mesterünk parancsai hozzánk oly világosak, hogy a mai időben, amikor tudjuk, hogy itt a Király és kezébe vette az uralmát, Isten egyetlen felszentelt gyermeke sem találhat igaz okot és mentséget arra, ha elmulasztja, hogy az Ur szolgálatába álljon, amennyiben ezt megteheti. Ez tehát azt jelenti, hogy keresni fogja az alkalmakat, hogy másoknak szolgáljon az igazsággal és lelkét és szivét a királyságra tartozó dolgokra irányitja, várván azt az áldott napot, amikor győzelmes bemenetele lesz az Úr dicső házába, ahol végtelen örömei és gyönyörei lesznek mindörökké.

Watch Tower 1924 február 15.

VI-IK KÖTET

AZ UJTEREMTÉS KÜLÖNÖS FÖLDI KÖTELESSÉGEI

XV. TANULMÁNY

(Folytatás az 1924 évi áprilisi számból)

A HITBÖL VALÓ IMÁDSÁG MEGGYÓGYITJA A BETEGEKET

(Jakab 5:14—16.)

55. Különösen mely szentirati helyekre támaszkodnak a hithü gyógyitók? És hogyan szoktak ezekkel visszaélni?

[55]Ezen helyre, valamint már a 16, 17, 18 versekre támaszkodnak azok, kik azon véleményen vannak, hogy az ujteremtés betegsége esetén egyedül azon isteni hatalomra bizza magát, aki egyedül képes meggyógyitani. Tudvalevőleg azonban Márk evangéliumának befejező része (a 9. verstől kezdve) hamis; ez egy későbbi hozzátoldás, körülbelül az V-ik századból. Jakab levelének a helye mutatja, hogy az ott emlitett betegség olyan, mely bűnért való büntetést képez. Nem is egy csekély testi rosszullétről van itten szó, hanem egy nehéz lelki betegség-

FEL

ről, mely igazolja a véneknek gyülekezetre való összehivását. Az emlitett helyzetből kitünik, hogy Jakab oly esetet tartott szemelőtt, melynél a bűnnek annyira tér lett engedve, hogy a bűnbeteg magát Istentől elszakitottnak érezte. Ilyen és ehhez hasonló esetekre áll: „Valljátok meg egymásnak bűneiteket és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyittassatok ...“ és felsegélli őket az Úr (az ismét elnyert kegyelem jeléül meggyógyitja), „ha bűnt cselekedett, megbocsáttatik néki.“ — Jakab 5:16, 15.

HA SÁTÁN A SÁTÁNT ŰZI KI, UGY ORSZÁGA NEM ÁLLHAT FENN SOKÁIG

56. Mily hatalomnak tulajdonitották a Farizeusok a mi Urunk csodatételeit és mit felelt Ő nekik?

Midőn az Úr első jelenlétének a farizeusok Urunkat azzal vádolták, hogy a gonosz szellemeket Sátán hatalmával űzi ki, feleletével világosan tudtul adta, hogy a Sátánnál ugyanez lehetséges volna, de nem valószinü. Ezen eszközhöz, hogy uralmát fenntartsa, csak akkor nyulna, midőn hatalmának nemsokára vége, midőn nem áll már más eszköz rendelkezésére, hogy az embereket megcsalja. Mi az összes imával történő gyógyitásokra és hasonló csodákra nem fogjuk rá azonnal, hogy azok mind ördögi dolgok volnának, de nagyon is ajánljuk, hogy az Úr népe alaposan kutasson azon személyek és szervezetek után, hogy vajjon Istentől vannak-e, akik és amelyek azt állitják magukról, hogy csodákat tudnak müvelni. Az ujteremtésnek szól a tanács: „Megpróbáljátok a lelkeket, ha Istentől vannak-e“ — vagy a Sátántól. Tegyétek őket próbára és viselkedjetek velük szemben a próba eredménye szerint.

57. Mi volt a csodáknak legfőbb célja e korszak elején és miért kell gyanakvással tekintenünk e korszak végének u. n. csodáira?

[57]A kiválasztott osztály megalakitásához a Krisztus utáni első századában csodákra volt szükség Isten hatalmának megnyilvánitásakép. A jelen kort illetőleg a csodákra semmi szükség, miután a kiválasztott osztály már régen megalapittatott és nemsokára teljes számu lesz. Az apostol azonban a korszak végére mutat, midőn Sátánról azt mondja, hogy ugy fogja magát viselni, mint a világosságnak egy angyala, (mint béke stb. orvosa) és a csalást fölötte félrevezetővé fogja tenni. Továbbá kijelenti az apostol, hogy Isten megengedi, hogy ezen félrevezetésnek nagy sikere legyen, hogy félrevezesse mindazokat, kik a földön laknak, amennyiben a nevük nincs felirva a Bárány életkönyvében: „Azért bocsátja az Isten rájuk a tévelygésnek erejét, hogy higyjenek a hazugságnak, hogy kárhoztassanak (a felismerés alapján) mindazok, kik nem hittek az igazságnak, hanem engedtek a hamisságnak.“ Sátán hatalmának minden jele és csodája hazugságnak és az igazságtalanságnak, a tévedésnek félrevezető munkája ez időszak végén. (2 Thess. 2:9-12) És az Úr maga mondja: „Sokan mondják nekem ama napon“ (az itélet, a bosszú napján): „Uram, Uram, nemde nem a te nevedben űztünk-é ördögöket? és a te nevedben sok hatalmas dolgokat nem cselekedtünk-é (betegeket gyógyitottunk stb.?) Akkor pedig vallást teszek nékik: „Soha nem ismértelek titeket, távozzatok el én tőlem álnokságnak cselekedői.“ — Máté 7:22, 23.

Bizonyára itt az idő, hogy mindazok, akiknek értelmi szemeik megvilágositattak, ugy, hogy felismerik, hogy mi az időszak végén, tehát azon időben élünk, amidőn mindezen jövendölések betöltése esedékes, körülnézzenek és képesek legyenek a névleges keresztyénség közepette felburjánzó tévtanok és hazug csodákban a prófécia beteljesedését felismerni.

58. Mi a legbiztosabb bizonyitéka mind e csalásoknak?

De hogyan tudunk arról meggyőződni, hogy mindezen csodák az ördögtől vannak, hogy közöttük egyik sem Istentől való? Az Irás mértékének alkalmazása által: „Valaki nem szóláud annak beszéde (tudniillik Isten beszéde) szerint, nem lészen annak világossága.“ (Ésaiás 8:20) Az Igétől való eltérés ismerhető fel majd ezen, maj azon a ponton. A legtöbben ezen szellemek közt arról ismerhetők fel, hogy az evangélium alaptanát, a váltságdijat elvetik. Természetesen nem teszik direkte, hogy a csalás annál eredményesebb legyen. Szinlelik, hogy a golgothai nagy engesztelő áldozat szükségességébe és hatékonyságába is hisznek, mely által a bűnök megbocsáttatnak és az Atyával való kiengesztelés, kibékülés megtörténhetik. Az ilyenek azonban nem fognak tartósan megcsalatni, ha emlékezni fognak, hogy a görög váltságdijjal forditott szó betü szerint váltságdijat vagy fizető eszközt jelent. Az isteni igazság ezen próbaköve nemsokára nyilvánvalóvá teszi, hogy az evolució elmélete ellentétben van az igazsággal, mert tagadja a büntetést és azt, hogy valamennyinek egy helyreállitás válna szükségessé. Ez az a próbakő, amely azonnal felismerhetővé teszi, hogy a scientizmus Krisztus ellenlábasa, amennyiben ez azt tanitja, hogy a bűn és a halál és minden baj csak beképzelés, de nem valóság. Ezen próbakő felismerni engedi, hogy tévedés azt hinnünk, hogy Isten a gonoszságnak, avagy a bűnnek a szerzője, mert az egész Biblia azt tanitja, hogy Isten a bűnnek ellensége és évezredek óta egy határozott terv szerint cselekszik, hogy az embereket a bűn és a halál kötelékeiből megszabaditsa, egy terv szerint, mely a helyreállitás idejében mindenkinek szeme előtt — s mily

FEL

nagy csodálatot fog ez kiváltani — véghez fog vitetni. Azok, akik imával gyógyitanak, (Blumhardt, Zeller, Stokmayer stb) az örök kínt hirdetik, azt tanitják, hogy az embereknek igen nagy száma (minden meg nem tért) a halál alkalmával a tüzes pokolba jut, jóllehet az Irás azt mondja róluk, hogy sirjaikban vannak és várnak minden nemzedéknek a földön megigért áldására.

59. Hogyha azok, akik káromolják az Úr nevét csodálatos gyógyitást visznek véghez, feltételezhetjük-e, hogy az Úr fedezi az ő hamis tanitásaikat?

Higyjük már most, mivel imáik meghallgattatnak, hogy istenkáromló tanitásukat Isten helyesli? Semmi esetre! Az ezerév nap dicső fénye, mely most kezd feltünni, oka annak, hogy e nagy tévedés hova-tovább inkább és inkább eltünik. Az ilyenekről nem hihetjük, hogy azokhoz tartoznának, akikhez az apostol ezt irja: „Ti pedig testvérek, nem vagytok a sötétben, hogy titeket a nap, mint egy tolvajt lepjen meg." Ezen nem változtat azon körülmény sem, hogy csodatételeiket Krisztus, a nemsokára eljövendő Királyba vetett hitünknek tulajdonitják. Aki az örök gyötrelemről szóló istenkáromló ördögi tant ajkára veszi, és szivében tartja, arról azt hisszük, hogy csodamüvei épen ugy az ördögtől valók, mint a scientisták és más spiritistákéi.

60. Tegyük fel, hogy mások, akik betegséget gyógyitanak, misszionáriusi munkában buzgolkodnak, vajjon meg kell-e, hogy változtassuk véleményünket az egész mozgalomra nézve?

E tekintetben a névleges keresztyének közt a pogány missziókkal szemben tapasztalható élénk érdeklődés sem téveszthet meg minket. Persze mi szivesen megengedjük és reméljük, hogy sok misszió-barát Istennek igaz gyermeke, ki csak a világ megtérítésének tana által lett ez időszakban megbabonázva, aki azonban rövid időn belül ezen tévtantól, — mely még a misztikus Babylonra sulyosodik — meg fog szabadittatni. A mi Urunk első jelenléte alatt a jámborok misszió tevékenységéről az Úr ezt mondta: „Mind a tengert, mind a földet elkerülitek, hogy pogányból zsidót tegyetek s mikor zsidó lejénd, azt a gyehennának fijává teszitek, kétszerte inkább, hogy nem mint ti volnátok!" (Máté 23:15) Mily hasznuk lehet a pogányoknak abból, hogy őket az Ellenség tévtanaira tanitjuk? Azon keveseknek, akik elfogadják e tant, a helyreállitás idejében egyszerüen egy tévedéssel többről kell lemondaniok. Mint az első jelenlét idejében, ugy most is áll még: „Ti annak szolgái vagytok, akinek szolgálatokat tesztek." A Sátán sokat tesz a névleges egyház érdekében a tanitó katedráról és a szószékről. A papok és irástudók ekép félrevezetve, kénytelenek az igazságot, a világosságot gyülölni, amely tévedéseiket felismerhetővé teszik és ugy vélik, hogy azt törekedniök kell kioltani.

„Fussatok ki Babylonból én népem és ne legyetek részesek az ő bűneiben, hogy az ő büntetéseivel ne büntettessetek." Jelenések 18:4.

61 Milyen bizonyitékok vannak arra nézve, hogy a Sátán elérte a végnapjait?

A Sátán birodalma az összeomlás előtt áll. (Máté 12:26). A tudalanság fátyolának fellebbentése, az ismeretnek minden téren való gyarapodása, lehetetlenné teszi Sátánnak, hogy az embereket a középkori babonás tévtanaiban fogvatartsa. Uj módszert kellett tehát neki kitalálnia, hogy az emberek őt ne érjék rajta a hazugságon. S hogy tanitásait azok továbbra is magukévá tegyék, tehát mint „a világosság angyala", tevékenykedik. Egyeseket az evolució tanával [mely szerint az emberek angyalokká s a majmok emberekké fejlődnek] tart fogva. A pogányokról azt mondja, hogy azokat a tűz és a pokoltól való félelemmel akarja megtériteni. Mint a helyreállitó második Illés ajánlotta fel magát embertársai részére. Mint scientista elhiteti az emberekkel, hogy nincsenek fájdalmaik és egészségessé teszi őket, hogy fogalmaikat annál inkább összezavarja, ugy, hogy később az igazat a hamistól nem tudják többé megkülömböztetni. A Sátán talán azt képzeli, hogy neki mindezzel sikere van. De a mi Urunk nekünk előre megmondta, hogy ezen Sátán általi ördögűzés e világ fejedelme birodalmának összeomlását közvetlenül megfogja előzni; hogy a tanitó és orvos szerepét játsza, amely közvetlen bukását fogja eredményezni. Istennek hála, hogy rövid időn belül egészen meg lesz kötözve, ugy, hogy a nemzeteket nem fogja többé megtéveszteni, megcsalni és tévutra vezetni.

SZERESSÉTEK AZ IGAZSÁGOSSÁGOT, GYŰLÖLJÉTEK A JOGTALANSÁGOT!

62. Hogyan értsük Istennek az Uj Teremtéssel való tényked ései filozofiáját, hogy ilyen különös és tüzes próbáknak veti őket alá?

Hogy az ujteremtéssel való bánásmód értelmét a jelenlegi időszakban teljesen felfogjuk, emlékezetünkben kell tartanunk, hogy Isten szándéka szerint azoknak, kik az Isteni természet tökéletességében részesedni fognak, nemcsak, hogy jóakaróknak kell lenniök, akik az igazságot az igazságtalansággal szemben előnyben részesitik, hanem saját bőséges tapasztalatukból kifolyólag az igazságosság kellemességeit és előnyeit tisztán felfogniok és azt helyesen méltányolniok kell. Ezért lesz az ujteremtés [embrió állapotában] egészen különös kellemetlenségeknek és megpróbáltatásoknak alávetve, többnek mint amilyennek annak idején az angyalok voltak kitéve és inkább, mint egykoron a többi emberek lesznek az ezeréves itélet napján. Amennyiben ismeretünk terjed, ugy tudjuk, hogy az angyaloknak nem kellett

FEL

megpróbáltatásokat kiállaniok azon pillanatig, mig egyik közülök a helyes utról le nem tért, mely önálló uralomra törekedett a föld fölött minek következtében ördöggé lett. Minden bizonnyal feltételezhetjük, hogy az emberiségnek a bűnbe és a halálba való bukása egyben az angyalok megpróbáltatásául is szolgált, és pedig nem csak azokat illetőleg, akik eredeti lakhelyüket, természetüket elhagyták, hanem azok részére is, akik ártatlanok maradtak. Jehova Istenben vetett bizalmuk probára kellett tétessék, amidőn tanui voltak nemcsak az engedetlenség borzasztó következményeinek, hanem Isten látszólagos tehetetlenségének is, amikor Ő utat engedett nekik és egy ideig nem korlátozta őket cselekvési szabadságukban. Ekkor mindenikökben feltámadhatott azon gondolat, hogy ők is követhetnének el bűnöket anélkül, hogy Isten őket megtudná büntetni. És, hogyha most [többségükben] engedelmesek maradtak, ez azt mutatja, hogy szivállapotuk helyes volt, hogy alázatosságuk az igazságosság felé hajlott. Most látják ők Isten tervének főbb vonásait, amint azt Krisztus végre fogja hajtani és ezen tervnek kivitele Isten bölcsességében, szeretetében, igazságosságában, és hatalmában vetett bizalmukat nemsokára teljesen igazolni fogja.

62. A természetnek milyen képe lehet a segitségünkre, hogy megértsük Istenek az Uj Teremtéssel való gondviselő ténykedéseit és mily reményünk van, hogy a rossz a végén meg fog bukni, hogy ha szolgálatára volt az Isteni szándéknak?

De az angyaloknak ezen megpróbáltatása bizonyos tekintetben nem volt oly nehéz, mint a Jézus Krisztusban ujteremtések probája, mert hisz ezeknek, mig e testben vannak, az emberi tökéletlenség és gyarlósággal is állandó érintkezésük van, amit le kell győzniök. Ez nemcsak a hitet és szeretetet, de a türelmet és a buzgalmat is szigoru probára teszi el egészen a halálig. A probák is [az itélet], melyeknek a világ az ezeréves korszakban alá lesz vetve, ugyan szigoruak és olyanok lesznek, hogy nyilvánvalóvá tétetik, hogy ki hű szivből az Urhoz és igazságosságához és ki nem, mindazáltal e próbák lényegesen különbözni fognak az ujteremtés probáltatásaitól, mert akkor a környezet (az erkölcsi légkör stb.) sokkal kedvezőbb lesz arra nézve, hogy az embert az igazság és igazságosság iránti elhatározásában elősegitse és engedelmességre inditsa. Ezzel ellentétben az ujteremtések a jelenlegi időszakban igazolják életükkel az apostol azon találó kijelentését, hogy „mindazok, akik kegyesen akarnak élni a Jézusban, háboruságot szenvednek". Az Urért és az Ő országáért való örömteljes szenvedés és a hit, mely ehhez szükséges, azon próbakövek, amelyeken Isten felismeri, hogy a mennyei örökséghez nélkülözhetetlen jellemünk van-e. Amit Isten az ujteremtésekre fejlődési állapotukban jönni enged, megszentelésük elősegitését célozza az örömteli készségben, hogy ő mindenben javukat szolgálja azoknak, akik őt szeretik.

63. Mily különös célja van a bünnek és a betegségnek a világ ügyének a szolgálatában, valamint az Ur és az ő „kicsiny nyája" ügyének a szolgálatában?

Ne felejtsük el, hogy habár a betegség és halál a nagy ellenségre vezethető vissza, amennyiben ő a bünnek csiráját ültette az ember szivébe, Isten ez ügyet ugy igazgatta felülről, hogy az átok különböző részei,—mely átok a bün folytán jött az emberiségre,—ugy a világ, mint az ujteremtés javára fognak szolgálni. Az előbbi, mint sóhajtozó teremtmény megtanulja, hogy ő mily bűnös és mily bajtokozó a bűn, mig az utóbbi mint menyasszony és Krisztus jövendő örökös-társa átéli az ember különféle szenvedéseit avégből, hogy rokonszenvet tanusithasson mások iránt, hogy könyörületes pappá lehessen, hogy senki se találtassék a szent területben, aki ne volna képes irgalmasságot gyakorolni mások iránt. Mindnyájan további tapasztalatot szereznek a fájdalom és szenvedésről, miért is a szegény világnak segitségéül lehetnek az itéletre való felébresztés idején, amikor a jövendő korszak megpróbáltatásainak való alávetés ideje felvirrad. Urunk testben is tökéletes volt, ő tehát nem vett volna részt gyöngeségeinkben, ha saját életerejét át nem engedi, hogy meggyógyitsa a betegeket, s azoknak gyöngeségét és fájdalmait nem viselte volna. Amint irva van: „Ő viselte a mi erőtlenségünket és a mi betegségünket Ő hordozta". [Máté 8:17]. Aki Krisztus testében mint tag van meghiva, az rendesen kevés életerőt adhat oda csodálatos módon. Ő testében egyszerüen résztvesz azon gyöngeségekben, melyek alatt az emberi nem szenved, ami őt képessé teszi arra, hogy az általánosan elterjedt nyomoruság közepette szánalmat érezve vigaszt nyujtson a szenvedőknek.

64. Mily különös vigasztalást nyujt a Szentirás az Uj Teremtéseknek, akik különböző csapásokat és kemény megpróbáltatásokat szenvednek el?

Az előbbiekből felismerhető, hogy mi korántsem vagyunk azon a nézeten, miszerint a Krisztus testének a tagjai megkiméltetnének azon mindennapi testi, üzleti vagy társadalmi nehézségektől, melyek a világra jönnek, s ezt ők észszerüen el sem várhatják. A természetes Izraelnél persze ez az eset fennállott. Az igazság iránti hűségükérti probájuk abban áll, hogy ilyen kellemetlenségeket, ő érette és igazságáért szenvedjenek, az igazságnak szolgáljanak minden földi előny, tisztelet, dicsőség sőt még az élet feláldozása árán is Isten terve ezen vonásának hiányos ismerete némely embernél zavart támaszt Istennek a „kicsiny sereggel" való bánásmódja tekintetében. Isten gyermekei közt vannak olyanok, akik nem ismerik fel, hogy amint az acélnak elkészitéséhez, ugy az emberiség helyreállitása- és megáldásánál alkalmazandó eszközei elkészitéséhez is a nyomoruság tüzes kemencéjében való előzetes megacélosodásuk és megpróbáltatásuk nélkülözhetetlen. A gonosz soha sem jó és Isten soha sem előidézője az erkölcsi go-

FEL

noszságnak, a bünnek, de bölcsességben és hatalmában képes a dolgokat ugy irányitani, hogy végül hatásuk jó lesz. Isten az első bukott angyalt—mint az imént láttuk—nem teremtette bűnösnek. Ő ezt épugy mint a többieket, teljesen őszintéknek teremtette, akiknek több más áldásai közt a szabadakaratot is adományozta. Ennek az Isteni renddel ellentétben való felhasználása az egykor szent angyalból egy ellenséges ördögöt csinált. A Mindenható a vétkezőt nyomban megsemisithette volna, de ő előre látta, hogy mily hasznos lesz az angyalokra és emberekre nézve a gonosznak és következményeinek alapos átélése és megfigyelése. Isten hasonlóképen a bünt is minden időben kiirthatta volna, amint azt legközelebb tenni is fogja, de ő bölcsességében előre látta, miképen fogja az ember gonoszsága—anélkül, hogy ezt akarná és tudná—Istent dicsőiteni. Isten gyermekeinek tehát nem kell félniök; az Ur a bűn és a bűnösök fölött végül is teljes gyözelmet fog aratni. Bizalmuk lehet aziránt, hogy sem az ősi ellenség, sem ennek többé, vagy kevésbé tudatos vagy öntudatlan eszközei nem maradhatnak többé mestereknek. Isten terve már annyira előrehaladt, hogy most a gonosz megengedésének, a bün és a bűnösök gyarapodásának s ez utóbbiaknak Isten és hiveivel szemben való ellentállásuk megengedésének nagy titka érthetővé lesz.

Az ujteremtések közt ez egészen máskép van. Nálunk, Ábrahám magvánál, Isten nem a test, hanem inkább a lélek, a mennyei embrió jóllétéről gondoskodik. Ezeknél minden dolog lelki üdvöket szolgálja. Isten áldása marad rajtuk, amig Krisztusban hüek és engedelmesek maradnak. Semmi sem bánthatja ezen esetben az ujteremtményt; ez [mint minden embrio] minden káros hatástól meg van óva. De Isten gondoskodásában vetett hite folyton próbára lesz téve, hogy nyilvánvalóvá tétessék: vajjon a lelki dolgokat többre becsüli-e mint a földit. Ezen megpróbáltatások azt a célt szolgálják, hogy az uj teremtésnek a lelki dolgok iránti megbecsülését mindinkább növeljék s végül, hogyha áldozata e földön végbement, mint tökéletes ujteremtés ujraszülettessék az első feltámadásban.

65. Miután a természetes Izrael sok tekintetben jelképezte az Uj Teremtést, miért nem kell nekik számitaniok arra, hogy mentesek lesznek a világ megpróbáltatásaitól és nehézségeitől, épugy ahogy Izrael is megmenekült ezektől?

Hogyha tehát az ujteremtések Jézus Krisztusban azt találják, hogy nekik a nyomorúságnak sok tüzét kell elszenvedniök, bármilyen is legyen ez, ebben hűségüknek bizonyitékait ismerjék fel, annak bizonyitékait, hogy Isten őket fiainak tekinti, kit a szövetséghez való ragaszkodásuk tekintetében megpróbáltatnak, s előkészittetnek a szellemben való tökéletességre, a jövendő dicsőségre. Hogyha tehát őket nehézségek érik, ezeket nem fogják ugy tekintetni mint azon nehézségeket általában, melyek a világra jönnek. A világra jövő különböző szerencsétlenségekhez és balesetekhez az Urnak semmi köze nincs, amint azt ő a galileiaknak az áldozatnál való lemészárlása és a siloahi torony beomlásával történtekkel kapcsolatban—mely utóbbi 18 munkást temetett el—kijelentette. A szerencsétlenség ezen áldozatairól nem szabad állitani, mintha ezek rendkivül bünös emberek lettek volna. (Luk. 13: 1—5). Isten bizonyos korlátok közt, amennyiben a világ jön tekintetbe, szabad tért enged a Sátán és az emberek haragjának, de a kiválasztott osztályra vonatkozólag ez máskép van. Semmi sem éri őt véletlenül. „Drága az Úr szemében az ő szentjeinek halála". Egy hajszál sem eshet le fejükről mennyei Atyjuknak tudta nélkül. (Zsoltár 116:16; Máté 10:30). Ezért felelt Jézus Pilátus ama kérdésére „Nem tudod-e, hogy hatalmam van arra, hogy megfeszitselek és hatalmam van arra, hogy elbocsássalak? "ezen szavakkal: „Semmi hatalmad nem volna énellenem, ha neked onnan felül nem adatott volna". (János 19:10—11). Ez hasonlókép vonatkoztatható Krisztus testének minden tagjára is ujteremtéssé való nemzésének pillanatától kezdve. Sőt nekünk minden okunk megvan annak feltevésére, hogy Istennek különös gondoskodása azokra is kiterjed, kiknek élete és érdekei ezekkel szorosan összefüggenek. Hogyha tehát az ujteremtéseknek a nyomoruság tüzét kell elszenvedniök, ne tekintsék ezt idegen dolognak és ne ütközzenek meg emiatt, hanem meg kell gondolniok, hogy hasonló kemény tapasztalatok jöttek Krisztus testének minden tagjára a fejtől lefelé és még jönni fognak, mig az utolsó lábtagok is kipróbáltattak, megtisztittattak, elfogadtattak és dicsőségesekké tétettek. Hogyha ily megpróbáltatások érnek a család, előbbi barátaink vagy más közelálló embertársunk vagy a névleges egyház keresztényei részéről, ellenállás vagy üldöztetés, üzleti romlás, vagy reménytelen szegénység alakjában, betegség, balesetek vagy más ehhez hasonló szenvedések alakjában, megelégedetteknek kell lennünk azon szilárd bizalomban, hogy az Atya szeret és csak a legnagyobb javunkat szolgálja. Ezen szilárd bizalom hitünknek egy próbaköve. Azoknak hite, akik győzőknek akarnak tekintetni, akik hivatottak arra, hogy hit és ne szemmel való látás által járjanak, borzasztó kemény probának tétetik ki, midőn egyrészt azon igéretet kapják, hogy ők gyermekei és ilyképpen örökösei Istennek, kikről Isten gondoskodik, különben pedig nehéz élettapasztalatokban részesülnek. Igy hát legyünk teljes hittel és szerető bizalommal az Ur iránt és fogadjuk e próbákat ugy, mint Isten kezéből jött vigaszhozót megtanulván belőle azt a leckét, amit az Ur előttünk világossá akar tenni.

66. Vajjon az Ur gondviselésébe való bizalmunk folytán közönyösöknek kell lennünk a földi dolgok tekintetében? És hogyan kell viselkednünk, hogy ha testi vagy pénzbeli bajok érnek minket, legjobb igyekezetünk ellenére?

[67]Az a bizalom, mely szerint Isten jólétünkről

FEL

gondoskodik, ugy itt mint amott, nem azt jelenti, hogy közömbösek legyünk földi ügyeink intézése tekintetében. Inkább tekintsük magunkat a ránk bizott javak sáfáraiul, legyen az pénz, állás vagy egészség, amelyek nekünk adattak, hogy minden lehetőt megtegyünk arra nézve, hogy a társadalmi nyomoruságokat, ahol azokat találjuk, meggyógyitsuk. Nekünk nyájasaknak és meggondoltaknak kell lennünk. Amennyire lehetséges, indokainkat és szándékainkat érthetőkké kell tennünk, s hogy félre ne értsenek, óvakodnuk kell a fonák magyarázatoktól. A babonának és vakbuzgóságnak minden látszatát kerülnünk kell és ugy Istenünk jellemének mint igéjének visszatükrözői kell lennünk azok előtt, kik kint vannak. Ily modón kell világosságunkat fényleni hagynunk. Üzleti ügyeinkben okosaknak, takarékosoknak, és szorgalmasaknak kell lennünk, kerülve a hanyagságot. Ugy kell tennünk, mintha nem volna Istenünk és minden a mi fáradozásainktól függne, mig ugyanakkor szivünkben és üzleti ügyeink megbeszelésénél, a hit háztartásának kebelében Istenben kell helyeznünk bizalmunkat, mint akik az övei vagyunk és oltalmát élvezzük. És, hogyha azután mindennek dacára balul ütnek ki dolgaink, hogyha azután mindennek dacára szegények maradunk, akkor ugy fogjuk fel az ügyet, hogy a mi mennyei Atyánk tudja, hogy ez a mi ujteremtésünknek hasznosabb, mintha kedvezőbb életkörülmények közt volnánk. Bármi is jut osztályrészünkül, el kell azt az ő kezéből fogadnunk, mint egy olyan eszközt, amely által minket meg akar áldani. Hasonlóképen van ez az egészséggel. Ha betegek leszünk, ugy a mi kötelességünk, hogy mint hű sáfárok mindent megtegyünk, ami erőnkben áll, s a legjobb — általunk elérhető eszközöket alkalmazzuk. Hogyha azok minket helyreállitanak, ugy nekünk ezért köszönetünket kell kifejeznünk Istennel szemben; ha nem gyógyitanak meg minket, ezért ne kételkedjünk hatalmában, hanem tekintsünk körül további áldások után, amelyek nekünk a megengedett szenvedés elviselése végett részül juttathatnak. Minden nehézségek közt az ujteremtéseknek a magukét meg kellene tenniök, hogy azokat leküzdjék, különben pedig az Úrhoz bizalomteljesen fel kellene tekinteniök azon kivánsággal, hogy tudják meg, hogy mit akar Isten ezzel nekik tanitani, és hogy ezek megfenyitések-é az elkövetett igazságtalanságért, vagy pedig azon pálca és bot, amelyyel a jó pásztor juhait egy tévútról megint elterelni akarja, amely őket esetleg lábanyomától elvezethetné. „A te pálcád és botod vigasztal engem." (23 Zsoltár) Isten népe nem csak boldognak érezheti magát, hogyha külsőleg jól megy dolga, hanem Isten békéjének minden körülmények közt örülhet akár irányittatik a bottal, akár fenyittetik a veszszővel. A régi prófétával sok ujteremtés mondhatja: „Mielőtt megaláztattam, tévúton jártam." Sokan közülök tapasztalták, hogy a szomoruságok sokszor nagy áldással vannak összekapcsolva.

68. Hogyan bizonyithatjuk be, hogy a Szentirás e kitétele: „Aki minden bajodat meggyógyitja" (Zsolt. 103:3) nem vonatkozik az Uj Teremtés testi betegségeire?

Az Úrnak a kiválasztott osztályt illető gondoskodásáról van szó a 103. Zsoltárban, midőn azt olvassuk: „Ki meggyógyitja minden betegségidet." Ezen kijelentést nem lehet a kiválasztott osztály testi egészségére alkalmazni. Ki az, aki ne tudná, hogy a kiválasztott osztály fejétől, le egészen Krisztus testének utolsó lábtagjáig az Úr nem gyógyitott meg minden testi betegséget? Hogy igen sok szent, betegségében halt meg? Az Üdvözitő vérizzadása Getsemánéban, szivének megtörése a keresztfán, orvosi vélemény szerint testi gyöngeség következménye. Ki az, aki ne tudná, hogy Pál apostolnak egy tőrt testében el kellett viselnie (fél vakságát) és hogy az Úr megtagadta azt, hogy őt meggyógyitsa és tudtul adta, hogy bajának türelmes elviselése neki annál nagyobb áldást fog hozni? Hogyha tehát az idézett Zsoltárhely nem a testi betegségekre talál, annál jobban talál az ujteremtések lelki mivoltához. Az ujteremtések szellemi természetüek, akiknek betegségekkel és szenvedésekkel van dolguk; ezekre van szánva Gileádnak kenőcse. Az isteni Igének rendkivül nagy és drága igéretei, — azon béke és azon öröm, amelyet a világ sem adni, sem elvenni nem tud — a sziveket minden nyugtalanságtól meggyógyitják és szeretettel és szent érzülettel töltik el.

Márk 16:9-20 verseinek hamissága

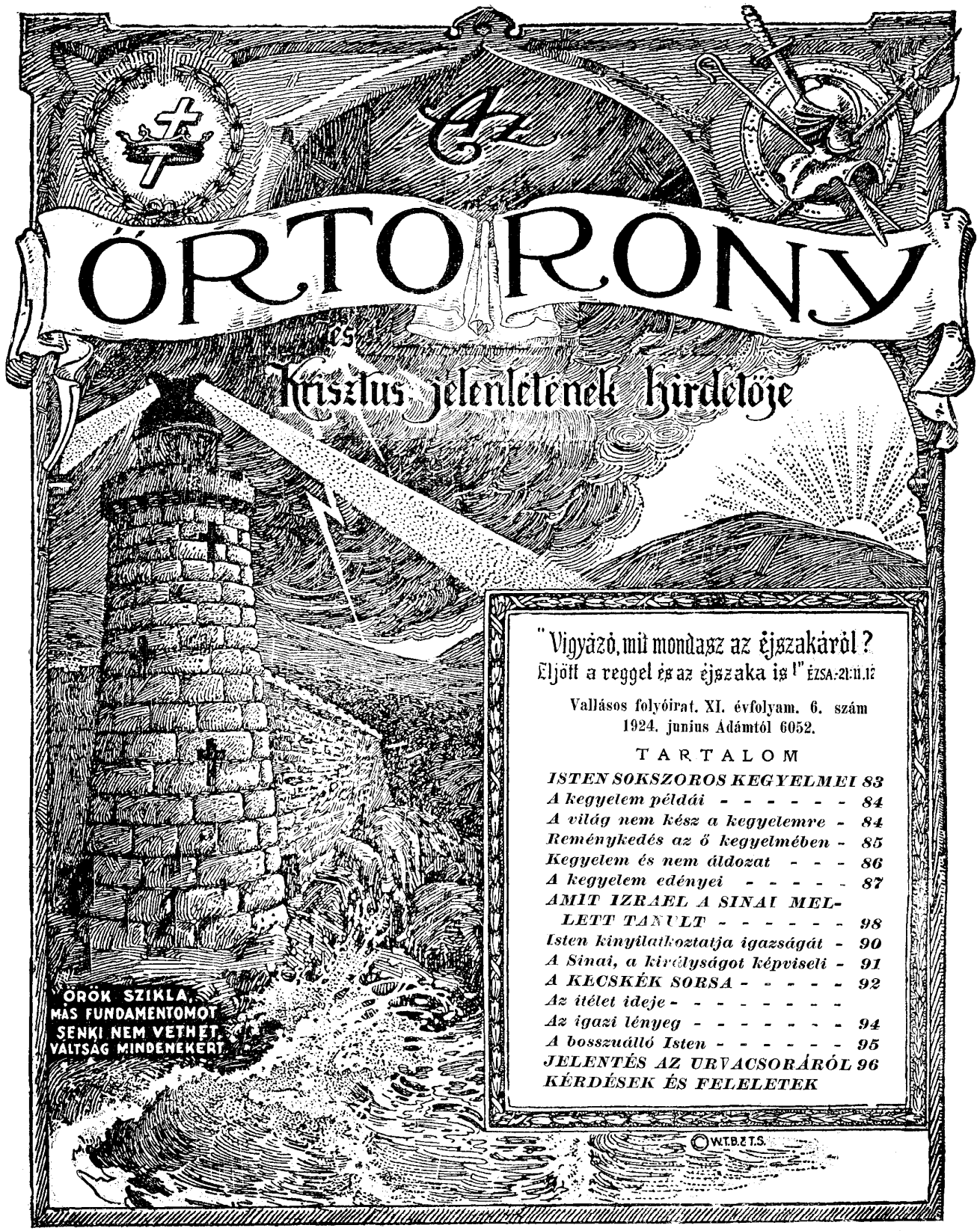
69. Hogyan vágnak össze az előre bocsátottak (Márk 16:9–20) verseivel?

A Márk evangélium végét a szakértők általában hamisnak mondják. Ez hiányzik a legrégibb görög iratokban és más irásmódja által más tollból származónak jelentkezik. Ami ott állittatik, az igazságnak arcul csapása. Nem igaz, hogy mindazok, kik Jézus Urunkban hisznek, mérget vehetnek be, mérges kigyóktól megmarathatnak és ragadós betegségektől megtámadtathatnak, anélkül, hogy abból káruk legyen. Nem igaz, hogy mindnyájuknak meg van azon hatalma, hogy betegségeket gyógyitsanak, vagy az ördögöt kiűzzék. A helyes bibliafordítások ezt az egész szakaszt zárójelbe teszik. Ha erre a helyre hivatkozunk, ez annyit jelent, mint Isten szavához valamit hozzátenni, csak növeli azon már uralkodó zavart, mely egy fontos pontra vonatkozólag már fennáll.

(Folytatása következik).

Szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY *Tipografia Viața Cluj*

FEL

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ... mikor látjátok, hogy mindezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt". „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeitteket: mert elközelget a ti váltságtok". — Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközül szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetü, elnevezésü, vagy felekezetü hivő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (l. Péter 1:8-19; 1 Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (l. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágositsa mindenknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy, ahogy most kijelentetett." — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, feltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — 1 Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben." — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához „meglája őt, amilyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s készitteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ézs. 35.

ŐRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei, ujságpapiron 125 Lei, fèl évre 75 Lei, ujságpapiron 65 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap boritékán közölt cimhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

MOST JELENT MEG: „MÉRT VAN A NYOMORUSÁG A VILAGON" cimmel egy uj tanulmány, amely rövid összefoglalást nyujt a jelen események okairól és megjelöli az egyedüli orvosszert, amely utján lehetséges az emberiségnek elérni a régohajtott életet, boldogságot és szabadságot. *Ára 10 lei.*

Előfizetőinket és olvasóinkat *felkérjük, hogy mindennemü megrendeléseiket, levelezéseiket e cimre küldjék: Az* ***„Aranykorszak" szerkesztősége*** *Cluj-Kolozsvár. Pénzkü deményeknél külön levélben irják meg a beküldött összeg* ***menynyiségét*** *és hogy* ***mily célra*** *küldik ezt. Tartozásaik kiegyenlitése esetén föltétlenül szükséges a* ***jegyzék számának*** *a megjelölése. A jegyzéket egy esetben sem kell visszaküldeni, csak a jegyzék számát, mely a jegyzékben felül a jobb sarkon található fel, kell a levélben feltüntetni. Egyben kérjük, hogy hozzánk intézett levelükben, amelyben megrendelésről stb. van szó,* ***minden alkalommal*** *közöljék pontos cimüket—mert itt nincs nyilvántartva mindenkinek a neve és lakása,—a név, lakóhely, utolsó posta, vármegye feltüntetésével és pedig a* ***név*** *kivételével román nyelven, a régebbi magyar elnevezésük és megjelölésük is szükséges. Ne tessyé tehát azt irni, hogy: Kérem megrendelésemet elküldeni, ük vözli önökct János. Vajjon honnan tudhatnánk meg, hogd ki az a János és hol lakik? Csakis a fent emlitett előirások pontos betartása esetén vállalhatjuk a* ***pontos elintézését*** *minden kérésnek, pénzküldeménynek stb. stb.*

BIBLIA-ÁRJEGYZÉK

Családi Biblia bőrkötéssel	— —	250 lei
„ „ vászonkötéssel	— —	160 „
„ „ „		120 „

Olvasóink tájékoztatása céljából itt közöljük a Társulat birtokában levő könyveket áraik feltüntetése mellett. A könyvek áraiban — a bibliák kivételével — a posta szállitási díjak is bennfoglaltatnak.

SEGÉDKÖNYVEK

Énekes könyv	— — — —	50 Lei
Hárfa	— — — — —	55 „
Zsebhárfa	— — — —	65 „
Mit mond a Biblia a pokolról?	— —	15 „
A teremtés hat napja	— — —	8 „

NÉMET NYELVŰ KÖNYVEK

Hárfa	— — — —	40 Le
Manna (finom kötésben)	— — —	100 „
Manna (egyszerübb kötésben)	— —	60 „
Énekes könyv (füzve)	— —	25 „
Sátorkönyv (füzve)	— —	20 „
Bibliai tanulmányok, I. kötet	— —	40 „

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

XI. CLUJ-KOLOZSVÁR 1924. JUNIUS BROOKLYN 6. SZÁM

ISTEN SOKSZOROS KEGYELMEI

„Irgalmasság, békesség és szeretet adassék nektek bőségesen".— Judás 2.

MIKOR Szent Judás ezt a levelet Istentenes tulajdonságokat, hogy megtanulszeretteihez intézte, eléjük tárta az isják és kifejlesszék ezeket a tulajdonságokat. Ezek között van a kegyelem. A Zsoltáriró megmondja, hogy az Úr kegyelme örökké tart. A kegyelem annyit jelent, hogyha valaki nekünk ártalmat okoz, kihivás esetén — bár erőnk van a megtorlásra — nem élünk azzal. A kegyelem mással való részvétteljes bánásmód. A cselekvő szánalom ez. Az első embernek a maga tökéletességében a bukás folytán meg volt ez istenies tulajdonsága, azonban nagyon sokat veszitett belőle, annyira, hogy kevés, vagy egyáltalán semmi kegyelmet nem találunk a föld embereinél.

[2]Az emberek, akiknek hatalmuk van, azt ugy gyakorolják, hogy saját önző akaratukat kielégitsék. Példa erre legujabban egy amerikai birónak egy cselekedete. Egy köztisztviselő felhivta a figyelmet arra a tényre, hogy egy bizonyos biróságnak a határozata nem volt összhangban a nép érdekeivel és főképpen az önző, szivtelen trösztöknek az érdekeit szolgálja. Ezt a tisztviselőt, aki szólásszabadságával élt, a biró börtönre itélte. Ez éppen ellenkezője volt a kegyelemnek. Még hogyha a tisztviselő, aki e szavakat irta, tényleg bűnös lett volna, a nemes sziv kegyelmet gyakorolt volna. Mily másképen bánik a mi mennyei Atyánk azokkal, akik őt megbántják!

[3]Az ember erényei lassanként fokozódnak és mi azokat a kegyelem tartozékaiként tekintjük. Isten kegyelme sokszoros a mi irányunkban. Szent Judás itten arra ösztönöz, hogy azok, akik fel vannak szentelve az Úrnak, gyakorolják ezt az istenes tulajdonságot. Péter apostol mondja, hogy mint keresztyének, hitünk mellé ragasszunk jócselekedetet, tudományt, mértékletességet, tűrést, kegyességet, atyafiakhoz való hajlandóságot és szeretetet. Ezt nem tehetjük, hogyha egyben a kegyelmet is nem gyakoroljuk.

[4]Isten az ő teremtéseire szórja az ő áldásait. Oly pazarul osztogattatnak ezek, hogy megsokszorozóttaknak mondjuk őket. Elvárhatjuk tehát, hogyha alkalmazkodni igyekszünk az isteni cselekvési szabályokhoz, az Úr áldásai — a kegyelmet is beleértve — meg fognak nekünk sokszorozódni.

[5]Isten a forrás, ahonnan a megsokszorozódott kegyelmek folynak, hasonlóan a csendes folyó vizeihez. Isten prófétája egy éneket irt, amely a kegyelem e forrásáról szól, amelyben ezt mondja: „Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme." A Zsoltáriró azután folytatólag azt mondja, hogy Jehova „nagy csudákat müvel egyedül." Hogy teremtette az egeket bölcsességgel és kiterjesztette a földet a vizek fölé; ő teremtette a nagy világitó testeket, a napot, hogy uralkodjék nappal, a holdat és csillagokat, hogy uralkodjanak éjszaka, mert örökkévaló az ő kegyelme; hogy ez a hatalmas Isten az, aki megemlékezett rólunk mostoha sorsunkban, aki megváltásról gondoskodott a mi számunkra és táplál minket a szükséges élelemmel és az igazság útján vezérel minket. „Magasztaljátok az egek Istenét, mert örökkévaló az ő kegyelme." — Zsoltár 136:26.

[6]Szent Pál megmondja nekünk, hogy nem kisértés jön reánk, hanem az, ami megszokott dolog az embernél; azaz a világ közönséges megkisértései, amelyekkel érintkezésbe kell jutnunk. A világon uralkodó gyülölet és rosszakarat, kegyetlenség és elnyomás ezen idejében, mily alkalmas idő a keresztyénre nézve, hogy szemügyre vegye a kegyelem kérdését, és hogy a lehetőséghez képest elsajátitsa ezt az istenes tulajdonságot!

[7]A nagy Istenre vonatkozólag irja az ő

FEL

prófétája: „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi örökségе maradékának a vétkét! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban. Hozzánk térvén, könyörül rajtunk, eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe vetette minden bűnünket." — Mikeás 7:18, 19.

A KEGYELEM PÉLDÁI

[8] A mi első őseink szándékosan sértették meg Isten törvényét, kitéve magukat a nyombani elpusztulásnak. Isten kegyelme volt az, amely megengedte nekik, hogy még ezután is éljenek. Isten kegyelme volt az, amely megmentette Kain életét és megbélyegezte őt, hogy senki se ölje meg, aki reá akad. A kegyelem mentette meg Noét és családját a vizözön alatt. Isten kegyelme volt az, amely kihozta Sodomából Lótot és leányait. Mikor Eliézer elindult, hogy menyasszonyt keressen Izsáknak, meg van mondva, hogy a kegyelem irányitotta az ő lépteit ezen az úton. — 1 Mózes 24:27.

[9] Jehovát semmi sem kötelezi, hogy bármit is tegyen zsidó vagy keresztyén érdekében. A törvény megsértetett és az igazság mindenki életét követelhetné. Azonban ő kifejezte azon szándékát, hogy kegyelmet fog gyakorolni zsidók, mint pogányok iránt egyaránt, amennyiben gondoskodik egy megváltási tervről mindazok részére, akik elfordulnak az igazságtalanság útiáról és jót fognak cselekedni. Kifejezést ad azon legteljesebb jogának, hogy azt részesiti az ő kegyelmében, akit csak akar. E kegyelem részesitésével egyetlen isteni tulajdonságát sem sérti meg. Mózesnek mondotta: „Könyörülök azon, akin könyörülök és kegyelmezek annak, akinek kegyelmezek." — Rómabeliek 9:15.

[10]Miután Jehova Mózes által kivezette Izrael gyermekeit Egyiptomból, a megszabadulás éneke énekeltetett az Úrnak, amelyben Mózes Isten kegyelmeire útal. Még csodálatosabb értelemben lesz ez igaz az elkövendő korszakban, amikor az Úr megszabaditja az embereket a Sátán birodalmának a szolgaságából és a szentség magas útiára vezeti őket, hogy visszamehessenek a végtelen béke és boldogság útiára. Akkor aztán még inkább el lehet mondani: „Kegyelemmel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be a te szent lakóhelyedre." (2 Mózes 15:13) Ez igaz lesz, hogyha a Krisztus elvezette a népet a Milleniumi korszak végéig és az Úr Jehova befogadta őket az ő örökös királyságának az áldásaiba.

[11]Az emberek természettől fogva korlátoltak és hogyha kegyelmet nyilvánitanak valakivel szemben, sokszor csak szűkmarkuan teszik ezt. Jehova kegyelme bőségesen nyilatkozik meg. „Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmü." (Zsoltár 103:8) Irgalmas és könyörületes az Úr; késedelmes a haragra és nagy kegyelmü. Jó az Úr mindenki iránt és könyörületes minden teremtményéhez." — Zsolt. 145:8, 9.

[12]Kegyelmére vonatkozólag mondja Szent Pál: „De az Isten gazdag lévén irgalmasságban az ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett." (Efézus 2:4) Szent Péter Jehova kegyelmét fejtegetve, mondja: „Aki az ő nagy irgalmassága szerint ujonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által." (1 Péter 1:3) Valóban bőségesek, gazdagok, nagyok és gyöngédek Jehova kegyelmei.

[13]Mózes közvetitő volt Isten és Izrael népe között, mivel Isten szövetségét e néppel Mózes, mint közvetitő kötötte meg. Mózes tipusa volt Krisztusnak, az Isten és ember közötti közvetitőnek, aki által Isten az ő kegyelmét fogja gyakorolni az emberiség irányában. Mikor kiküldötték a kémeket az ország kikémlelésére, visszatérésükkor egyesek nem az igazságnak megfelelő jelentést terjesztettek elő és mikor Jehova azt javasolta Mózesnek, hogy dögvésszel fogja őket sujtani és nagyobb nemzetet fog teremteni, Mózes bocsánatért könyörgött a nép számára a következő szavakkal: „Most azért hadd magasztaltassék fel az Úrnak ereje, amiképpen szólottál, mondván: „Az Úr késedelmes a haragra, nagy irgalmasságu, megbocsát hamisságot és vétket, de a bűnt nem hagyja büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakon harmad- és negyediziglen. Kérlek, kegyelmezz meg e nép hamisságának a te irgalmasságod nagy volta szerint, amiképen megbocsátottál e népnek Egyiptomtól fogva mind ez ideig." — 4 Mózes 14:17-19.

A VILÁG NEM KÉSZ A KEGYELEMRE

[14]Mielőtt az ember magáévá tehetné és megbecsülhetné Isten kegyelmét, olyan szivbeli állapotban kell, hogy legyen, hogy azt értékelhesse. Az emberiség, mivel régen áll a Sátán elnyomó uralma alatt, nagyon romlott lett. Az emberek többségének kőből van a szive. Azonban most a végüket járják (a végük felé közelednek). A nemzetekre jött kemény megpróbáltatások és nyomoruságos állapotok, olyan lelki és szivbeli állapotot fognak előidézni az emberiségnél, hogy megbecsülhetik Isten kegyelmeit. Végső pontjuk lesz Isten alkalma. Akkor majd „elküldi Isten az ő kegyelmét és hűségét." (Zsoltár 57:4) Akkor igaz lesz majd e mondás: „Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást. Hűség sarjad a földből (a megujitott társadalmi szivkertjeiből) és igazság tekint alá az égből (az uj egekből, Krisztus és az ő mennyaszszonya). Az Úr is megadja a jót és földünk

FEL

is megtermi gyümölcsét. Igazság jár előtte (Jehova előtt) és követik őt az ő lépéseinek útján, azok, akik megtartják és engedelmeskednek a Messiás törvényeinek." — Zsoltár 85:11-14.

[15]Isten kegyelme különösen az evangéliumi korszakban nyilatkozik meg azok irányában, akik szövetséget kötnek vele áldozattal és buzgón törekednek arra, hogy ezt a szövetséget betartsák. Életbevágóan fontos, hogy mindenki, aki a végén be akar menni a királyságba, annak ki kell fejlesztenie és alkalmaznia kell a kegyelem tulajdonságát. Meg kell, hogy tanulja ennek alkalmazását különösen testvérei irányában és alkalom adtán mindenki irányában.

[16]Isten nyilvánitja az ő kegyelmét azok irányában, akik alkotni fogják a Krisztust, azután pedig Krisztus utján tanusitani fogja az ő kegyelmét zsidó és pogány iránt egyaránt Krisztus milleniumi uralma idején. Erre vonatkozólag mondja Szent Pál: „Mert miképen ti egykor engedetlenkedtetek az Istennek, most pedig irgalmasságot nyertetek az ő (Izrael) engedetlenségök miatt. Azonképpen ők is most engedetlenkedtek, hogy a ti irgalmasságba jutástok folytán ők is irgalmasságot nyerjenek. Mert az Isten mindeneket engedetlenség alá rekesztett, hogy mindeneken könyörüljön." — Rómabeliek 11:30-32.

[17]Ezért a keresztyénnek most kegyelmet kell tanulnia és azt, hogy hogyan kell azt alkalmazni, gondosan kell tanulmányoznia és megvizsgálnia a kegyelmet, amint azt Jehova és az ő szeretett fia, Jézus Krisztus, nyilvánitja azok irányában, akik arra törekszenek, hogy megismerjék és teljesitsék az ő akaratát. E célból állanak itt a példák, ahogyan a Szentirásban előfordulnak. A világ régen várt arra az időre, amikor kegyelemben és áldásokban fog részesülni. A népek nyögtek és vergődtek a kinokban, várván Isten kegyelmének a megnyilatkozását Krisztus által, nem tudván azt, hogy mit vártak. De hamarosan megtudják, mert elközelitett a királyság.

[18]Elfoglalván a maga állását Krisztus uralmának a kezdeténél, amikor az eszközöket és módokat, amelyekkel Jehova magához viszi a megváltott emberiséget, a föld népei világosan látni kezdik, a Zsoltáriró ujjongva mutat rá arra, hogy a régen várt kegyelem és igazság megjelentek, mondván: „Énekeljetek az Úrnak uj éneket, mert csudadolgokat cselekedett, megsegitette őt az ő jobb keze (az ő saját nagy hatalma) és az ő szentséges karja (az Úr Jézus, akit kinyujtott lefelé, hogy felemelje az embert a mélységből). Tudtul adta az Úr az ő szabaditását, a népek előtt megjelentette az ő igazságát (amely addig rejtve volt). Megemlékezett az ő kegyelméről és Izrael házához való hűségéről (azon elv alapján, hogy „előbb a zsidónak", de azután) látták a föld határai mind a mi Istenünknek szabaditását. Vigan énekelj az Úrnak te egész föld; harsonjatok föl; örvendezzetek és zengedezzetek! Zengedezzetek az Úrnak hárfával, hárfával és hanges énekléssel, trombitákkal és hangos kürtzengéssel, vigadozzatok a király, az Úr előtt! Harsogjon a tenger és minden benne való, a világ és akik lakoznak benne. A folyamok tapsoljanak, a hegyek együttesen örvendezzenek. Az Úr előtt, mert eljön megitélni a földet; megitéli a világot igazsággal és a népeket méltányossággal." — Zsoltár 98:1-9.

REMÉNYKEDÉS AZ Ő KEGYELMÉBEN

[19]A kegyelem és igazság eljövendő uralma egy külön osztálynak szól; és nem azoknak, akik rosszat találnak ki és gyakorolnak. A bölcs ember kérdi: „Nemde tévelyegnek (saját lelkük ellen), akik gonoszt szereznek? Kegyelmesség pedig és igazság a jó szerzőknek — a jószivüek, akik érdeklődnek embertársaik iránt, az egyedüliek, akik alkalmasak arra, hogy megmeneküljenek és az egyedüliek, akik meg fognak menekülni. — Példabeszédek 14:22.

[20]A kegyelem és az igazság uralmának az eljövetele és Jehovának az emberek szivében fellépő tisztelete következtében a világ megtisztul minden rossz dologtól. „Könyörületességgel és igazsággal töröltetik el a bűn és az Úrnak félelme által távozhatunk el a gonosztól." (Példabeszédek 16:6) És azok, akiknek ez az uralom javukra lesz, magukévá kell, hogy tegyék ennek elveit és erősen ki kell, hogy tartsanak mellettük. „Az irgalmasság és igazság ne hagyjanak el téged, kösd azokat a te nyakadba, ird be azokat a te szivednek táblájára. Igy nyersz kedvességet és jó értelmet Istennek és embernek szemei előtt." — Példabeszédek 3:3, 4.

[21]Az igazán nagy ember mindig könyörületes és nem lehetséges, hogy az Úrnak ne telne öröme azokban, akik biznak benne, mert ők olyannak ismerik „az őt félőkben gyönyörködik az Úr, akik kegyelmében reménykednek." — Zsoltár 147:11.

[22]Jehova különösen vigyáz az ilyeneknek az érdekeire és a Zsoltár 33:17-22 versekben világos útmutatást kapunk, hogy abban az időben, amelyben most élünk, sokan vannak, akik ugy reménykednek. Ez nem csak azért van igy, mert hallották az üzenetet, hogy „milliók élnek most, akik sohasem fognak meghalni", hogy megkiméltessenek a sötétség órájában, amely ráborul az egész földre, hanem mert reménységüket Jehovába helyezték.

[23]„Megcsal a ló a szabaditásban, nagy erejével sem ment meg. Ámde az Úr szemmel tartja az őt félőket, az ő kegyelmében bizó-

FEL

kat, hogy kimentse lelköket a halálból és az éhségben is eltartsa őket. Lelkünk az Urat várja, segitségünk és pajzsunk ő. Csak ő benne vigad a mi szivünk, csak az ő szent nevében bizunk. Legyen Uram a te kegyelmed rajtunk, amiképpen biztunk te benned."

[24]Saját magáról mondja a Zsoltáriró: „Én pedig, mint zöldelő (fiatal, erőteljes) olajfa, (amely megnő, hogy ezer évig eléljen) Isten házában, bizom Isten kegyelmében, mindörökkön örökké!" (Zsoltár 52:10) Bizonyos volt benne, hogy olyan valakibe helyezi bizalmát, akinek kegyelmei sohasem maradnak el; bizonyos volt benne, hogy bárhová menjen is, mindenütt gondoskodás történt az ő védelméről és jólétéről; mert ezt mondja: „mert Isten az én váram; előnkbe jön az én kegyelmes Istenem." — Zsoltár 59:9, 10.

AZ Ő KEGYELMÉNEK KÖZPONTJA

[25]Isten kegyelmének központja Jézus. Mikor Mária megtudta, hogy a világ Megváltójának az anyjává lesz, ezt mondotta Istenről: „Felvevé Izraelnek, az ő szolgájának ügyét." (Lukács 1:54) És mikor Zakariás, Keresztelő Szent János atyja „beteljesedék szent szellemmel és prófétála, János születése után azt mondotta Jézusról, hogy azért jött, hogy irgalmasságot cselekedjék a mi atyáinkkal (Lukács 1:67, 72) és a legköltőibb és legszebb nyelven utal a mi Istenünk nagy irgalmasságára, amellyel meglátogatott minket a magasságból való Csemete, hogy megjelenjen azoknak, akik sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek, hogy igazgassa a mi lábainkat a békesség útjára." — Lukács 1:78, 79.

[26]Ami megjövendöltetett a mi Urunkról az ő kegyelmét illetően, az bőségesen beteljesedett az ő első eljövetelekor és még teljesebben fog beteljesedni az ő országában, amely most elközelitett. Az ő egész papsága jóakaratu cselekedetekkel volt teljes a nyomorban lévők és szerencsétlenek iránt. A nép ezt nagyon jól megértette és ezért nagyon vágytak az ő országának az eljövetele után.

[27]Mikor a kapernaumi két vak ember megtalálta az útat Jézushoz Kapernaumban, utána kiáltottak, amint a szállása felé követték: „Te Dávid fia, könyörülj rajtunk." És micsoda kegyelem volt az reájuk nézve, hogy miután a lélek ablakai talán sok éven át besötétedtek, most ismét megnyiltak, hogy lássák a galileai-tó szépségeit, a csermelyeket, mezőket, erdőket és sziklákat, a madarakat, állatokat és halakat és az egek folyton változó panorámáját! — Máté 9:27-31.

[28]Hasonló eset ehhez a Bartimeus és a többi sok emberé, akik az út szélén ültek Jerikó közelében, akik „meghallván", hogy Jézus arra megy el, kiált vala, mondván: „Uram, Dávidnak fia könyörülj rajtunk." (Máté 20:30-34; Márk 10:46-52) Mindkét esetben a szükséges kegyelem bekövetkezett.

[29]Mikor a szamaritánus falu 10 bélpoklos betege megtudta, hogy Jézus keresztül megy a falukon Jeruzsálembe való útján, tudták, hogy meg van a lehetőség arra, hogy megszabaduljanak élő haláluktól, felemelték szavukat, mondván: Jézus Mester könyörülj rajtunk. (Lukács 17:11-19) A tiz ember megtisztult, azonban közülök csak egyben volt annyi hála, hogy visszaforduljon és hogy a Mester lába elé vesse magát. Az arány ma sem jobb. Bár a bevallott keresztyének nagy sokasága elfogadták Isten sokszoros kegyelmét anélkül, hogy eszükbe jutna, hogy odaadnák magukat viszonzásul, odaszentelvén mindenüket az ő szolgálatára.

[30]Egy kananeai asszony igy kiált Jézus felé: „Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam, az én leányom az ördögtől gonosszal gyötörtetik." Jézus meghallgatta az ő kiáltását, noha nem is volt izraelita és megadta a kivánt kegyelmet. (Máté 15:22) Egy izraelbeli hasonló okból hasonló beszéddel fordult Jézushoz és hasonló árnyékolását kapta az elkövetkezendő kor kegyelmeinek. — Máté 17:14-21.

KEGYELEM ÉS NEM ÁLDOZAT

[31]Mialatt Jézus Kapernaumban volt, a farizeusok birálták az Urat, mert vámszedőkkel és bűnösökkel evett, Jézus pedig megdorgálván őket, ezt mondotta nekik: „Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek. Elmenvén pedig tanuljátok meg mi az: irgalmasságot akarok és nem áldozatot." — Máté 9:12, 13.

[32]Az Úr másodszor is utalt ugyanerre a jövendölésre (Hoseás 6:6) és ujból idézte, mikor egy későbbi alkalommal a farizeusok felelősségre vonták, hogy megengedi tanitványainak a „kalásztépést" a szombati napon, akiknek bűne mindössze az volt, hogy egy nehány búzakalászt téptek le, amikor átmentek a mezőn, mert éhesek voltak. (Máté 12:1-8) Az Úr erre azt mondotta, hogy mert ezt tették, ezért nem bűnösök.

[33]Később az Úr megdorgálta ugyanezt az osztályt (Máté 23:1-39) a legkeményebb szavakkal, amelyet az ő papsága alatt használt és az ő dorgálásának a sulya azon a tényen nyugodott, hogy a nép ezen állitólagos vallásos vezetői önzők, kapzsik és kegyetlenek voltak, akik nagy figyelmet szenteltek az apró-cseprő dolgoknak és elhagyják „amik nehezebbek a törvényben, az itéletet, az irgalmasságot, a hűséget." — Máté 23:23.

[34]A mi Jézus Urunk szelleme mindig csak kegyelmes lehetett, azonban az Atya tudta, hogy az ő emberi állapotát előzően ő nem lehetett ilyen elegendőképpen; „annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyö-

FEL

rülő legyen és hiv főpap legyen Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért." — Zsidók 2:17.

[35]Jézus Ignagyobb kegyelmei még csak ezután fognak jönni. Mindaz, ami ezelőtt volt, csak mintegy előize annak, ami ezután fog következni. Szent Judás figyelmeztet: „Tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztus irgalmasságát az örök életre." (Judás 21) A különös dolog, amire a szenteknek tekinteniök kell, az Úr dicsőséges megjelenése. (Titus 2:13) A korai tanitványok jól tudták, hogy még az egyház feltámadása sem következhetik be, mig Jézus vissza nem tért, és hogy a világ helyreállitása természetszerüleg be kell várja a világ Helyreállitóját. A korai egyház ugy látszik jobb gondolkodási képességgel volt megáldva, mint sok mai bevallott keresztyén.

A KEGYELEM EDÉNYEI

[36]Pál apostol ugy utal az egyházra, mint a kegyelem edényei, melyeket eleve elkészitett. Akikül el is hivott minket nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is. (Róm. 9:23, 24) Maga az apostol is ezen adények egyike volt. Ő sohasem felejtette el, hogy ő maga is volt egy ideig Isten szentjeinek az üldözője; és gyakran utalt önmagára, „mint aki irgalmasságot nyertem az Úrtól" (1 Kor. 7:25), megmondván, hogy az ok, amiért irgalmat kapott azért volt, hogy mintaképe legyen azután más hivőknek (1 Timoth. 1:16) és mert tudatlanságban vitte végbe az üldözést. (1 Timotheus 1:13) És amilyen mértékben kegyelmet kapott Istentől, olyan mértékben terjesztette azt ki azokra, akiknek szolgált. — 2 Korinthus 4:1.

[37]Az apostol nagyon jól tudta, hogy az üdv, amelynek ő örököse volt, nem azért jött hozzá, mert ő megtartotta a törvényt hűségesen, sem a szó más értelmében vett műveiért, mert ő megmondja, hogy „nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az ujjászületésnek fürdője és a szent szellemnek megujitása által." — Titus 3:5.

[38]Pál apostol nemes gondolkodásu volt és a nemes gondolkodásu emberek mindig hálásak mások iránt, akik nekik szolgálatokat tettek. Hogyan melegszik fel a szivünk iránta és Onesiforus iránt is, mikor olvassuk, hogy az összes ázsiaibeliek hogyan fordultak el tőle, amikor be volt börtönözve Rómában egy nagy kivétellel! És az Úr bizonyára teljesiti az apostol kérését: „Az Úr legyen irgalmas az Onesiforus házanépének, mert gyakorta megvidámitott engem és az én bilincsemet nem szégyenlette. Sőt, mikor Rómában volt, buzgón keresett engem, meg is talált. Az Úr engedje meg néki, hogy találjon irgalmasságot az Úrnál ama napon. És hogy mily nagy szolgálatot tett Efézusban, te jobban tudod."

[39]Péter apostol az első, aki vitte az üzenetet a pogányokhoz, „a kegyelem edényeiről" irván, amelyek szétszóródtak Pontusban, Galatiában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithiniában, azt mondja nekik, hogy ők „választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hivott el titeket. Akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok." — 1 Péter 2:9, 10.

KEGYELEM AZOKNAK, AKIK KERESIK

[40]Az Úr kegyelmei különösen azok számára vannak, akik keresik az ő szinét: „Mert te Uram jó vagy és kegyelmes és nagy irgalmasságu mindazokhoz, akik hozzád kiáltanak. (Zsoltár 86:5) „És az ő irgalmassága nemzetségről nemzetségre vagyon azokon, akik őt félik." — Lukács 1:50.

[41]Hogyha bizodalommal járulunk a kegyelem királyi széke elé, akkor „irgalmasságot nyerünk és kegyelmet találunk alkalmas időben való segitségül." (Zsidók 4:16) Kétségbeesésében mondotta a Zsoltáriró: „Az én lábam eliszamodott, a te kegyelmed Uram megtámogatott engem." — Zsoltár 94:18.

[42]Az Isten kegyelmeivel való megajándékozás más föltételekhez is van kötve. Ezek azokra vonatkoznak, akik biznak benne (Zsoltár 32:10), azokra, akik szeretik őt (Nehemiás 1:5); akik maguknak igazságra vetnek (Hoseás 10:12); azokra, akiket a szellem vezérel (Gal. 6:16) és azokra, akik maguk is irgalmasak. — Máté 5:7.

[43]A legbiztosabb mód, amellyel valaki irgalmasságot kereshet magának az, ha ő is irgalmas magatartást ápol mások iránt, és ha irgalmat tanusit és azt szivélyesen tanusitja. (Róm. 12:8) A felülről való bölcsesség „irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes. (Jakab 3:17) „Igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot és hogy alázatosan járj a te Isteneddel" (Mikeás 6:8); ez az első három követelmény, amit Jehova mindenkitől megkövetel és az Úr példázata a jó szamaritánusról mutatja, hogy ennek a parancsnak igazi megtartója: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat", az, aki irgalmasságot tanusit a szerencsétlen iránt (Lukács 10:37); vonatkozik ez épugy a szellemi szerencsétlenre, mint a testi szerencsétlenre. (Judás 22) A bölcs ember mondja: „Aki követi az igazságot és irgalmasságot, nyer életet, igazságot és tisztességet." — Példabeszédek 21:21.

HA A KEGYELEM MEGTAGADTATIK

[44]Van ennek egy forditott oldala is. Megtagadni az irgalmasságot másoktól annyi,

FEL

mint megtagadni azt önmagától. Dávid zsoltára, amely megmutatta, hogy más fogja a Judás által üresen hagyott helyet elfoglalni, megjövendölte: „Ne legyen neki, aki kegyelmet mutasson iránta... amiatt, hogy nem gondolt arra, hogy kegyelmet gyakoroljon és üldözte a szegény és nyomorult embert (Jézus Krisztust) és a megkeseredett szivüt, hogy megölje." (109:12, 6) És a meg nem bocsátó szolgák példázatában az, aki megvonta kegyelmét a szolgatársától, azt éppen ezért magától is megvonta. „Eképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szivetekből meg nem bocsátjátok kiki az ő atyafiának az ő vétkeiket." (Máté 18:35) „Mert az itélet irgalmatlan az iránt, aki nem cselekszik irgalmasságot és dicsekszik az irgalmasság az itélet ellen." (Jakab 2:13) A zavar ideje közeledésének egyik megjelölt oka: „Mert nincs igazság és nincsen szeretet és nincsen Istennek ismerete a földön." — Hoseás 4:1.

[45]Lehetséges, hogy az Úr kegyelme megmarad valakivel egy ideig és azután, hogyha méltatlannak bizonyul, ez a kegyelem tőle megvonatik, mint Judás és Saul király esetében. Volt idő, mikor Dávid olyan zavarban volt, hogy nem tudott Istennel lenni (valószinüleg az Úr dolgában elkövetett bűne miatt) és ő mélységesen gondolkozott és kérdezett, vajjon ő is elvettetett, noha ez nem történt meg vele. És mikor Isten Náthán (2 Sámuel 7:14, 15) útján értésére adta, hogy ez sohasem fogja őt érni, Dávid igy kiáltott fel meginditóan örömében: „Nyomoruságom idején az Urat keresem, kezem feltartom éjjel szüntelenül; lelkem nem akar vigasztalást bevenni. Istenről emlékezem és sóhajtok, róla gondolkodom, de elepedt az én lelkem Szela (állj meg és gondolkozzál). Szemeimet ébren tartod, hánykolódom, de nem szólhatok. Elmélkedem (vigaszt próbálok meriteni) a régi napokról, a hajdanikor éveiről (Isten ténykedése az ősökkel rég elmult években). Megemlékezem éjjel (mikor ezelőtt boldog voltam az Úrban) az én (saját) énekemről; szivemben elgondolkozom és azt kutatja lelkem (reménysugárért). Avagy mindörökké elvet-e az Úr? és nem lész-é többé jóakaró? Avagy végképpen elfogyott-é az ő kegyelme? vagy megszünik-e igérete nemzedékről-nemzedékre? Avagy elfelejtkezett-e könyörülni Isten? Avagy elzárta-e haragjában az ő irgalmát?" — Zsoltár 77:3-10.

[46]Az Úr nem hagyja el az ő útját, hogy kegyelmével megajándékozza azokat, akik szeretik a hamisságot és inkább a hiu dolgokat követik, mintsem a valóságokat, mikor elérkezett az ideje annak, hogy megismerjék és megtegyék azt, ami helyes. Miként a próféta mondja: „Akik hiu bálványokra ügyelnek elhagyják boldogságukat." (János 2:8) Örökkétartó kegyelem lesz míndazok számára, akik igazak akarnak lenni és igazat cselekedni, mig azok, akik rosszak akarnak lenni és rosszat akarnak cselekedni, el fognak vettetni; ennek az időnek az eljöveteléért imádkozott Dávid. — Zsoltár 143:12.

[47]„Én pedig a te kegyelmed sokaságából házadba mehetek" — mondja a Zsoltáriró (Zsoltár 5:8) és éppen igy jutunk mi is bele. Nincs más mód ebbe a házba való bemehetésre, amelyet nem kezek épitettek és amely örökös a mennyekben. Mindnyájan tárgyai vagyunk Isten sokszoros kegyelmének.

[48]Isten kegyelmével kapcsolatban még más kincseink is vannak. János apostol (2 János 3) reánk adja Isten kegyelmének és békességének az áldását; Pál apostol pedig háromszor adja ezt az áldást (1 Tim. 1:2; 2 Tim. 1, 2; Titus 1:4) és a Zsoltáriró kijelenti, hogy „Jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján." — Zsoltár 23:6.

[49]Valószinü, hogy Dávid nem értette meg, amit kimondott; de most láthatjuk, hogy amikor ezt mondotta: „Uram, az égig ér a te kegyelmességed", (Zsoltár 36:6) Isten szent szelleme lefelé tekintett az idők folyamára, az áldott órára, amikor Isten feltámadt egyháza Urunkkal és Fejünkkel Krisztussal, megkezdik a felüdités munkáját, a halottak és a halandó emberiség feltámasztásának a munkáját, visszahozván őket az életre és vissza Isten képmására és hasonlóságára.

[50]Mikor ez az idő elérkezik, a pogányok valóban „dicsőitik Istent irgalmasságáért" (Rómabeliek 5:2) és a testi Izrael és az egész emberiség uj és mélyebb értelmet fog látni az apostol kijelentésében a test szerint való rokonait illetően olyan értelmet, melyet olvasóink reménlhetőleg világosabban látnak, hogyha vigyáztak a leckére, melyet együttesen tanulmányoztunk. „A megkeményedés Izraelre nézve csak részben történt, ameddig a pogányok teljessége bemegyen." És igy az egész izrael megtartatik, amint meg van irva: „Eljő Sionból a szabaditó és elforditja Jákóbtól a gonoszságokat. És ez nékik az én szövetségem, midőn eltörlöm az ő bűneiket. Az evangéliumra nézve ugyan ellenségek ti érettetek; de a választásra nézve szerelmetesek az atyákért. Mert megbánthatatlanok az Istennek ajándékai és az ő elhivása. Mert miképen ti egykor engedetlenkedtetek az Istennek, most pedig irgalmasságot nyertetek az ő engedetlenségök miatt. Azonképen ők is most engedetlenkedtek, hogy a ti irgalmasságba jutásotok folytán ők is irgalmasságot nyerjenek. Mert az Isten mindeneket engedetlenség alá rekesztett, hogy mindeneken könyörüljön. Oh Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! mely igen kikutathatatlanok az ő itéletei és kinyomozhatatlanok az ő útai!" — Rómabeliek 11:25-33.

FEL

51Valóban Uram „nagy, egek felett való a te kegyelmed.“ (Zsoltár 108:5) És ha látjuk az ő kegyelmes elrendezéseit, csak visszhangra lelhet nálunk és minden embernél a Zsoltáriró boldog imája: „Jó reggel elégits ki minket a te kegyelmeddel, hogy örvendezzünk és vigadjunk minden mi időnkben. Vidámits meg minket a mi nyomoruságunk napjaihoz képest, amelyekben gonoszt láttunk. Láttassék meg a te müved (az emberiség megáldása) a te szolgáidon (akik örömmel akarnak hozzá fogni) és a te dicsőséged azoknak fiain (az egész emberiség). És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá.“ — Zsoltár 90:14-17.

52A korlátolt eszü ember rendszerint irgalmatlan. Ő látja azt a magas mértéket, amelyet másnak kell megütni, de ő ezt sohasem üti meg. Nem értékeli azt a tényt, hogy lehetetlen neki a tökéletes mértéket megütnie és azért irgalmatlan azokkal szemben, akik nem érik el a tökély legmagasabb fokát. A szélesebb látókörü ember nagy mértékben látja a maga saját tökéletlenségét. Értékeli azt, hogy az Úrhoz kell mennie kegyelemért, ezért nagyon óhajtja kifejleszteni a kegyelem tulajdonságát és nyilvánitani azt mások irányában. Minél jobban értjük és értékeljük Isten jellemét, annál világosabban látjuk annak a szükségét, hogy reábizzuk az itéletet, aki szeretően és jóságosan bánik összes testvéreinkkel különösen és az emberiséggel általában, emlékezve Jézus szavaira: „Áldottak a kegyelmesek, mert ők kegyelmet fognak nyerni.“

Watch Tower 1924 január 15.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Mi oka van Judásnak, hogy istenes tulajdonságként emliti a kegyelmet? Mi a kegyelem? 1. §.

Hogyan gyakoroltatik néha helytelenül a hatalom? Mondj példát. 2. §.

Hogyan számitandó az ember erényeinek viszonylagos megnövekedése? Mire buzditja Judás és Péter a keresztyént? 3., 4. §.

Hol van a kegyelem forrása? Mit tesz értünk a kegyelem? 5. §.

A mi napjaink különösen kedvező idő-e a kegyelem kifejlesztésére? 6., 7. §.

Fejtsd ki a kegyelem egy nehány ismert példáját. 8. §.

Vannak Istennek valami kötelességei az emberiség irányában? Mit tett Isten abban az irányban, hogy nyilvánitsa az ő kegyelmét az emberiség irányában? 9. §.

Mikor fog valósággal beteljesedni 2 Mózes 15:13? 10. §.

Jehovával ellentétben hogyan gyakorolja Isten az ő kegyelmét? 11., 12. §.

Ki által fogja Isten az ő kegyelmét gyakorolni az ember irányában? Hogyan jelentkezett ez Mózesnél? 13. §.

Mit kell az embernek előbb megtapasztalnia, hogy értékelni tudja Isten kegyelmét? 14. §.

Vajjon tervszerüen gyakorolja-e Isten az ő kegyelmét? 15-17. §.

Hogyan beszél a Zsoltáriró Krisztus eljövendő uralmáról? 18. §.

Ki az, akinél nem fog elmaradni a kegyelem áldása a legközelebbi korban? Előnyös-e ezekre nézve, hogyha tisztelik Istent és hogyha már most gyakorolják a kegyelmet? 19-22. §.

Mik annak az előnyei, hogyha bizalmat, hitet és reményt helyezünk Jehovába? 23., 24. §.

Hol van Jehova kegyelmének a központja? Idézzél szentirati bizonyitékokat. 25., 26. §.

Mily módon adta tanujelét Jézus Isten kegyelmének? Idézz példákat. 27-30. §.

Mi tetszik jobban Istennek: kegyelem vagy áldozat? 31. §.

A törvény megsértése-e a kegyelem, igazság és a hit gyakorlása? 32., 33. §.

Megtanulta-e Jézus a kegyelem egy nehány rendkivül finom tulajdonságát, amig itt volt, mint ember? 34. §.

Vajjon e kegyes tulajdonság szépségei fognak-e még fénylőbben ragyogni? 35. §.

Lesznek-e Jézuson kivül a kegyelemnek más edényei? Kik azok? Nemeslelkü emberek kell-e, hogy legyenek? 36-39. §.

Hogyan lehetünk mi Isten kegyelmének állandó részeseivé és milyen feltételek mellett? 40-43. §.

Mit csinálunk, hogyha másoktól megtagadjuk a kegyelmet? Mondj példát. 44. §.

Hogyha kerestük és megkaptuk Isten kegyelmét, lehetséges-e ezt elveszitenì? Milyen körülmények között? 45:46. §.

Hogyan jutunk be Isten kegyelmeibe? Mily más kinceseket kapunk még? 47-49. §.

Hogyan gondoskodott Isten Izrael és a föld népeinek a megáldásáról? 50., 51. §.

Általánosságban szólva, mily külömbségek vannak a föld szük látókörü és széles látókörü népei között? 52. §.

AMIT IZRAEL A SINAI MELLETT TANULT

2 Mózes 19:1-től 24:8; 3 Mózes 10; 5 Mózes 4:32-40.

MIKOR Isten az ő angyala által megjelent Mózesnek a Hóreb hegye mellett és azt a megbizást adta neki, hogy menjen Egyiptomba és szabaditsa ki az ő népét, azt mondotta Mózesnek, hogy hozza hozzá Izraelt a Hóreb (sinai) hegyhez. A 2 Mózes 19:3-7 versekben jelentkező kép szerint Isten a Sinai hegynél várja az ő kiválasztott népét. Mikor Izrael eljutott a Sinaihoz, Mózes nyomban felment a hegyre, mintha jelentést akarna tenni Istennek. Isten közölte Mózessel az ő szándékát és visszaküldte őt, hogy kérdezze meg a népet, hajlandó-e vele szövetségre lépni. Isten nagyon kedves fogadtatásban részesitette őket. A mi tanitásunk szavaiban mondotta nekik, hogyan küldött értük, hogyan szabaditotta ki őket és hogyan vitte őket magukhoz sasszárnyakon. Izrael bizonyára csodálkozott azon, hogy miért érdeklődik anynyira iránt uk az Isten. A helyesen gondolkodók ezt ugy értelmezték, hogy Isten saját szándékait valósitotta meg és hogy eljött az idő, amikor azt megtehette, mert Mózes kétségtelenül bebizonyitotta, hogy Istennek meghatározott időpontja volt az ő kiszabaditásukra. Azonban a hüséges szivüek biznának, még ha nem is értenék meg, hogy miért engedte meg Isten, hogy oly nagy bajok jöjjenek reájuk Egyiptomban. Ez volt az első időprófécia, amely beteljesedett

FEL

Isten mindezekután következetes munkájához és ez is megmutatja, hogy minden tervében pontosan betartja az időt.

2Egyiptomban véghez vitt hatalmas munkája megmutatta, mily nagyra becsülte ő az ő népét. Ők voltak az ő elsőszülöttjei a nemzetek között. A többiek is az ő gyermekei voltak, azonban Izraelnek szánta az elsőszülöttek részét és jogait. Noha a megáldási szövetség nem velük, hanem atyáikkal, Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal köttetett, annak ellenére a szövetségre vonatkozó kijelentésekből kitünik, hogy Istennek az volt a szándéka, hogy a szolgák egy csoportja is csatlakozzon hozzájuk, akik nekik szolgálnának. A különös munkát, melyet Isten Izraelnek szánt, a mi leckénk tárja fel. A papok nemzetévé akarta őket megtenni; és kiválasztott nemzetté, hogy szolgáljanak a nem kiválasztott nemzeteknek.

3Izrael a harmadik hónapban érte el a Sinait. A Vörös tengertől való ut eseményei, az egyiptomi csodáktól eltekintve is, magukban véve is elegendő előkészület voltak a szövetségre, amelyre rá kellett lépniök. Látták az Egyiptomból való szabadulást és azt, hogy a szikla vizet bocsát. Refidim mellett elegendő vizről történt gondoskodás, a Sinai melletti hosszas tartózkodásuk idejére. Isten összegyüjtötte, ugy, hogy kellő időben a rejtett tartály megeredt. Az égből kenyér hullott alá, amely teljesen fedezte ennek a nagy tömegnek napi szükségletét. Harci fegyverek nélkül ellentállottak ellenségüknek Amáleknek és győzedelmeskedtek. Hogy Amáleknek ezen fellépése különös fontosságu volt, mutatja az a tény, hogy a csata után Mózes oltárt állitott fel, melyet Jehova Nisszi-nek nevezett el (2 Mózes 17:15); az az hogy „az Úr az én zászlóm!" Isten itt bontotta ki az ő zászlaját és hadat üzent Ámáleknek, ami e nép biztos elpusztulását jelentette. Amálek képviseli azokat, akik távol akarják tartani Isten népét örökségüktől, akik megakarnák akadályozni Istent, hogy áldja meg az ő népét, akik megakadályoznák a világot, hogy bemenjen a szövetség áldásaiba, amelyeket Isten az ő gyermekei részére tartogat. Isten az ilyeneknek háborut üzen és végül teljes pusztulásukat eredményezi.

ISTEN KINYILATKOZTATJA AZ Ő IGAZSÁGÁT A SINAI HEGYEN

4A nép hajlandó volt szövetségi visszonyra lépni Istennel, és Mózes visszatért és jelentette ezt. Leküldetett, hogy mondja meg a népnek, hogy a harmadik napon készen legyenek, amikor közöltetnek majd velük a szövetség feltételei. Azonban, mikor a harmadik nap elérkezett, félelmetes dicsőségnek bizonyult. Sűrű sötétség vette körül a hegyet és úgy látszott, mintha tüzben állott volna. Hatalmas mennydörgéssel kisért vihar tombolt, sok villámlással és valószinüleg sok erővel. Az egész hegyet földrengés rázta meg, és a sötétségből és a mennydörgésen túl a kürt szó egyre hangosabb lett, és akkor az egész nép hallattára egy hang elmondatta a tiz parancsolat összes szavait. (Zsidók 12:18, 19, 26). Ezek a jelenségek sokkal megrázóbbak voltak, sem hogy hús és vér kibirhatta volna őket, és a nép rémülten futott el Isten szine elől. Kérték, hogy Mózes álljon közéjük és Isten közé, mondván: „Az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk". — 2 Mózes 20:19.

5Isten jelenlétének ezen bemutatása után és azután, hogy a nép hallotta Istent beszélni, Mózes felhivatott a hegyre. Negyven napig volt ott, amely idő alatt Isten különböző utasitásokat adott neki, amelyek a szövetség részének voltak tekintendők és bizonyos kötelezettségeket irt elő házi viselkedésük és önmegbecsülésükre vonatkozóan.

6Hogyan dobta el Mózes a két kőtáblát és hogyan irattak azok ujra, az szinte közismert dolog.

7Izrael ezekből a dolgokból azt látta, hogy bár különös módon kedvezményezett nép, mégis vannak kötelezettségük, melyeket be kell tartani, ha azt akarják, hogy kedvezményezett helyük fennmaradjon. Sinai hegyen tanultak valamit Isten igazságából. Bennük lévő gyengeségükből is tanultak valamit és Isten kegyelmes gondosságától való függőségüktől, hogy gyengeségük mellett is megkapják és elfogadják ezt. A helyzetet kifejti Szent Pál a Rómab. 7:7-13 versben. Izrael mint Isten kedvezményezett népe ment ki Egyptomból „táplálva" a Kanaánra való reménytől. Azonban mikor a törvény megadatott, feltárta és siettette bennük a bűnt; és Izrael „meghalt". Minden derék ember Izraelben belátta, hogy nem kaphatja meg és nem tarthatja meg Isten kegyét a sinai-szövetség betartása által. A törvény főrendelkezése *nem* tenni: „Ne tedd" — majdnem teljesen nemleges jellegü volt — és azért mintegy ösztönözte a bukott természetet, hogy végrehajtsa azt, ami tiltva vott. Azonban a sinai hegyen létesitett papitestület Isten kegyelmes gondoskodásába vezette a népet a bünért való áldozathoz és a bűn kiengeszteléséhez. A törvény tehát a maga szigoruságában és a papság által való kezelésében a bűn megbocsátására, Krisztus felé mutatott. — Galatabeliek 3:24.

8Noha Istennek különös célja volt Izraellel, önmagukért, saját nevelésük és fegyelmezésük céljából és hogy élvezhessék az ő kegyeit, Istennek amellett még más célja is volt. Itt olyas valami adatott a világnak, ami örökértékü volt. Két dolog volt, amit Isten abban az időben az emberért meg akart tenni: (1) A kananeiták, akiknek országába kellett az Izráelitáknak nemsokára bemenniök, olyan romlottak lettek, hogy valóságos veszélyévé lettek az emberi nemnek. Isten ezért elhatározta, hogy elpusztitja őket, mint a hogy Sodomát elpusztitotta. Olyanok voltak itt az emberek között, mint a rák az emberi testen és Izrael volt Isten eszköze az ő elpusztitásukra, különben az egész világ romlásba sülyed. (3 Mózes 20:3, 22-25). (2) A sinai hegyen a szövetségben, melyet Isten az ő népével kötött és a szabályokban és

FEL

rendeletekben, melyeket minden dolgokban való irányitásukra kiadott, amelyek társadalmi és nemzeti visszonylataikat tekintették, egészséget adó orvosság volt a világ számára.

[9]Amit Isten Egyiptomban tett, amikor a Fararót sujtotta és elpusztitotta Egyiptom hatalmát, lecke volt a világnak mindenkorra Isten hatalmát és erejét illetően. Kétségtelen, hogy az a világot nagyon életbevágóan és közvetlenül érintette sok esztendőn keresztül és bár kevésbbé közvetlenül, de azóta mindig is érintette. A Sinai törvény orvosszere volt a nemzetnek és irányitója. A keresztyénség noha azt vallotta, hogy Krisztust és az ő tanitásait követi, a valóságban a Sinai tizparancsolatot vette irányadóul és tévedésében némi szolgálatot tett azzal, hogy kidomboritotta az Isteni törvény igazságosságát és be nem tartásának a következményeit. Azonban a keresztyénségnél ugyanaz az eset mint a zsidóknál. A só elvesztette izesitő erejét; kivettetik és lábbal fog megtapodtatni.—Máté 5:13.

A SINAI A MILLENIUMI KIRÁLYSAGOT KÉPVISELI

[10]Láthatjuk tehát, hogy a Sinai nagyon közeli kapcsolatban van a mennyek országának a felállításával, mikor Isten igazságos követelményeit minden ember megismeri. A Sinai egy nagyon különös módon a Királyságot képviseli. A Bibliatanulók régen tudták, hogy a Biblia jelképes nyelvén hegyek királyságot jelentenek, (Ésaiás 2:2) de nem vették mindig észre, hogy a Sinai heggyel Isten képletesen ábrázolja az ő királyságát. Ez többféleképpen kitünik, de leginkább mikor a két alkalom közül Mózes ötödször megy a hegyre. (2 Mózes 24:12-15) Ekkor Mózes Isten parancsára hetven embert választott ki Izrael vénei közül, Áront és az ő fiait; továbbá Jesuát. Miután jó magasra jutottak fel a hegyre, egy nehány napi várakozás után Mózes otthagyta a hetven vént és ő és Josua keresztülment a felhőn, amely a hegyen nyugodott, a felette lévő kék égbe. Ez Isten ábrázolása az ő királyságáról. Mózes a csúcson, a felhő felett, Krisztust képviselte; és Josua az ő szolgája képviselte a nagy sokaságot, Krisztus „szolgáit"; mig a felhő alatt, de még mindig fent a hegyen, ahol senki sem látta egymást, ott volt Izrael hetven véne, akik a „régi érdemeseket" képviselték, akik fejedelmek lesznek az egész világon. A hegy lábánál gyülekezett össze a nép, akik várakoztak, hogy meghallják, mit hoz nekik Mózes Istentől, akik az emberiséget képviselték, amely irányitást és áldást kap a királyság hatalmaitól.

[11]Akik ezekben az eseményekben nem akarnak többet látni történelmi feljegyzéseknél, ezek azok, akik megtagadják azt, aki a mennyből beszél (Zsid. 12:25); mert Isten ép oly igazán beszél az ő népéhez ezen feljegyzések útján, mint ahogy beszélt Izrael füleibe azon a napon, mert a Sinai események jelképei is voltak azoknak a dolgoknak, amelyek az Úr második jelenlétét kisérik. Sajnos, a keresztyénség majdnem egész papsága nem fogadja el hiteleseknek ezeket a följegyzéseket. Nekik ezek a képzelet szülemények és nem történet. Ezért ők nincsenek felkészülve arra, hogy meghalljanak azt, amit Isten mond és képtelenek arra, hogy megkülömböztessék Isten hangját és kinyilatkoztatását, a mai különös dolgokban. Sinai szélesebb alapon ismétlődik. Isten most az ő igéje által beszél. A világ nemsokára eljut ahhoz a tapasztalathoz, ahol Isten megnyilatkozásának a félelmetességét fogja érezni. Miként Izrael, kiáltani fognak valakihez, hogy álljon közéjük és Isten közé; és akkor majd látni fogják, hogy Isten gondoskodott közvetitőről, Jézus és az ő társörökösei személyében a királyságban és hogy a Közvetitő kéz hozzá fog látni a munkájához.

AZ EGYHÁZ KÖZELEDIK A MENNYEI SION HEGYRE

[12]Isten kinyilatkoztatása a Sinai hegyen csodás volt. Ehhez hasonló sem ezelőtt, sem azóta soha nem volt. Erre utalva mondja Mózes: „Hallotta-e valamely nép a tüz közepéből szóló Istennek szavát, miképpen hallottad te, hogy életben maradt volna? (5 Mózes 4:33) Isten közvetlen bizonyitása volt ez az ő választott népének, hogy ő velük volt. Semmiféle emberi hatalom nem müvelhetett volna olyasmit, amit Izrael látott, hallott és érzett a Sinaio; itt nem lehet helye magyarázatnak, ezt vagy elfogadja az ember, vagy elveti. A zsidókhoz irt levélben az Apostól utal Istennek a Sinai hegyen való kinyilatkoztatására és az egyháznak a mennyei Sion hegyhez való közeledéséről szól, ahol Isten van, de e hasonlattól eltekintve, eljön az ideje, amikor Isten hangja megrázza a mennyet és a földet. Izrael tapasztalata a Sinai hegyen megfelel annak, amin a világ át fog menni a mennyei királyság felállitásakor. A rengő hegy képviseli e világ királyságait, amelyek megrázatnak Isten jelenlétében. „És megindítok minden népet és eljön, akit minden népek óhajtanak". (Aggeus 2:7) Mikor kinyilatkoztatja az ő szentségét, a világtól fogja követelni azt, amit Izraeltől kért. Az igazság üzenetei, Isten eszközei a föld alapjainak megindítására és amig a hirnökei kijelentik, hogy örökség vár az emberiségre, még az Isten valamennyi prófétája által hirdetett helyreállitási áldásokat sem élvezhetik addig, amig az ember nem jutott összhangba az Istennel, azáltal, hogy teljes szivből szereti és azzal, ha mindenki ugy szereti embertársát, mint önmagát.

[13]Noha a természetes Izrael sokféleképen előreábrázolta a szellemi Izraelt, s az ő tapasztalatait, tipusai olyan dolgoknak, melyek később a szellemi Izraellel fognak megtörténni. Jézus követője nem tekint Sinai-ra mint az ő irányitójára. Ő látja, hogy Izrael ott az Isten elé vitt emberiséget képviselte a királyság felállitásakor, inkább mint bármely más tapasztalatot a szellemi Izrael életében, amely megfelel a Sinainak, a pünkösd,

FEL

ahol szintén megnyilvánult Isten hatalma. Azonban a nagy eltérés mutatja, hogy ez nem tipus és ellentipus. A szellemi Izraelnek adatott az igazság szelleme, nemcsak mint az egész egyháznak az áldása, hanem, hogy minden egyes tag bensejében serkentő erőként hasson. Tehát, amint Pál apostol mutatja, a törvény igazságossága minden a szellemtől fogantatott lelkébe beiratott. Ilyennek a Sinai törvényre nincsen szüksége, mert a benne lévő szellem kihozza az igazságosságot.—Rómab. 8:4; 10:4.

[14]A mi leckénk felhivja a fegyelmet Mózes rendeleteire, amelyekről 3 Mózes 19 fejezetében van szó. A tiz parancsolat, amely a két táblás törvényben van adva, felőleli az ember teljes viszonyát Istenhez és felebarátjához. De ezeken kivül még sok más dolog volt, amelyekre Izrael tanittatott, amelyek fokozták és kiemelték a tiz parancsolatban megtestesitett törvényt, de amely, amint, azt már emlitettük, inkább nemleges jellegü volt. A tiz parancsolat képviseli a szövetséget; azonban a rendeletek, amelyekről Mózes szólt, amelyek közül nehányról 3 Mózes 19 fejezetében van szó, e szövetség kötelezettségeiről beszélnek, épugy ahogyan Jézus követőjének a megigazulása, aki Istennek van felszentelve, őt arra kötelezi, hogy kövesse Isten akaratát. A megigazulás ténye, a megelőző felszentelés kötelezettségével egymagában véve nem elegendő; mert az igaznak a hüsége által kell élnie, és nem azért, mert hit által megigazult.—Zsidók 10:38.

[15]A tiz parancsolatban foglalt törvény nemleges oldala mellett ott van az igenleges oldal is, amelyre ezek szükségképpen céloznak, és amelyet a mi arany-szövegünk fejez ki.

A törvény, amely tiltja más isteneknek a tiszteletét és amely visszatartja az embert attól, hogy sérelmet kövessen el embertársa ellen, ha jószivvel fogadtatik, elkerülhetetlenül Isten határozott, őszinte tiszteletére vezet és a felebarát szeretetére. Ez a mi Urunk által adott törvény foglalatja (Máté 22:37—40). Ezt a fokozatot mindenkinek, aki élni akar, el kell érnie.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Hogyan beszélt Isten Mózeshez a Hóreb hegyen? Mily kérdés intéztetett Izraelhez a Sinaihoz való megérkezésükkor? Mennyiben mutatkozik Isten a rend Istenének? 1.

Mi volt Izrael osztályrésze? Mennyiben volt Izrael a papok nemzete? 2.

Mit látott Izrael a Sinai felé való utján? Kit képvisel Amalek? 3.

Ird le a jelenetet közvetlenül Mózesnek a hegyre való felhivása előtt 4, 5.

Milyen leckét kapott Izrael a tábla széttöréséből és a parancsolatok ujra való leirásából? Mi Pálnak az érve? 6, 7.

Mily két dolgot müvelt Isten, amelynek állandó értéke van az egész világra nézve? 8.

Milyen tanitás rejlik Egyiptom leverésében? Mennyiben volt a Mózesi törvény jótékony hatással a világra nézve? 9.

A jelképesség tanában mit képvisel a hegy? Hogyan képviseli a Sinai jelenet a különböző osztályok megáldását a messiási királyságban? 10.

Többnek mondhatók-e dolgok történeti tényeknél? Elkészültek-e a prédikátorok arra, hogy meghallgassák Isten „szavát"? Ha nem, miért nem? 11.

Mi volt Isten egyenes bizonyitéka, hogy ő az ő népével volt? Mihez hasonlitja ezt Pál? Mi az ellentipus? 12.

Vajjon a szellemi Izraeliták a Sinaira néznek-e vezetésért? Mennyiben hasonlithatók össze Sinai és a pünkösd? 13.

Minek az alapját öleli fel a tiz parancsolat? Mit képvisel a tiz parancsolat? Hogyan tartatik fenn a megigazulás? 14.

Minek tekinti Jézus a törvény nemleges jellegét és hogyan változtatja ő azt át igenleges (pozitiv) kijelentéssé? Idézd Jézus szavait. 15.

Watch Tower 1924 január 1.

A KECSKÉK SORSA

(Folytatás a mult számból)

[60]Hogy vajjon megigazult volt-e a pap és a szent szellemtől fogantatott, azt mi nem tudjuk; de végeredményében ez nem is fontos. Keresztyénnek vallja magát, és azért azt vallja, hogy hisz a váltságáldozatban. Egy keresztyén kopogtatott az ajtón, aki nem tud beszélni. Felesége egy könyvet vásárolt, amely teljesen a szeretet isteni terve magyarázatának van szentelve, a váltságáldozat alapján. Hogyha ez a pap keresztyén, akkor ugyanazt kellene tennie, amit a néma testvér tett—t. i. hirdetnie kellene a Királyt és a királyságot. Tegyük fel, hogy nem fogantatott a szellemtől. Tudnia kellene, hogy a keresztyénség az emberiség javáért van; különben nem vállalkozhatna erre becsülettel. És hogyha ez az emberiség javáért van, akkor becsülettel nem üldözhetné ezért az ő testvérét, mert hirdetni igyekszik Krisztust és az ő királyságát.

A BETELJESEDÉS IDEJE.

[61] Az *Őrtorony* előbbi számában meg van mondva, hogy a végső itélet bizonyos eseményekre van alapitva, amelyek akkor történtek amikor a mi Urunk a mennyben volt, és mielőtt a helyreállitási próba megkezdődik. Midőn erre rámutatunk, ezen kijelentést itt némileg még kibővitjük. Közvetlenül az Úr eljövetele előtt 1874-ben a papok és nyájak vezetői között sokan voltak, akik vártak és akik beszéltek az Úr második eljöveteléről. Ennek dacára, egyesek kétségtelenül a „kecske" hajlandóságot fejlesztették ki. Az Úr jelen volt 1874 óta, azonban 1914-ig nem vette kezébe a hatalmat, hogy uralkodjon. A mi Urunk által a példázatban használt nyelvezetről itélve, ennek alkalmazása 1914 után következik be... Mikor pedig eljő az embernek fia... akkor ül majd az ő dicsőségének királyi székébe."—Máté 25:31.

[62]1874-től 1914-ig sok bizonyiték volt, amely mutatta a jövendölés beteljesedését, és tanuságot tett a vég ideje és az Úr jelenléte mellett. 1914-től 1917-ig oly világos beteljesedése volt

FEL

az Úr jövendőléseinek, hogy mindazok, akik hittek a Bibliában, és akik olvasták, megérthették és tudomást szerezhettek az ő jelenlétéről. El lehetne várni, hogy mindazok, akik ezt hiszik, tenni fognak valamit a királyság érdekeinek az előmozditásáért. Ha valaki eljön hozzájuk az Úr nevében, hogy tanitsa a Bibliát, az üdv szeretetén alapuló isteni tervet, elvárható volna hogy mindazok, akik keresztyéneknek vallják magukat és akiknek a helyén van az eszük, megértően fognak velük bánni. Hogyha egyesek akár fogantattak a szent szellemtől akár nem, tudták, hogy azok, akik jönnek az evangelium terjesztésére, keresztyének, és hogyha ezen tény miatt tagadták meg tőlük a segélyt, hogyha betegek vagy börtönben voltak, hogyha kiüzték őket a házukból és bántalmazták őket, csak a gyülölet és a rosszakarat szellemét nyilvánitották.

[63]Nem szükséges, hogy mindazok, akik ilyen szellemet nyilvánitottak megigazultak, és a szent szellemtől fogantattak legyenek azon célból, hogy felelősségre legyenek vonhatók. A fő dolog a tudomás, hogy valaki keresztyén és e tény miatt bántalmazza őt. Ez ugylátszik más beszámitás alá esik, elitélendő az Ur szemében. Lehetetlennek látszana egy ember üldözése, azért mert keresztyén, és mert keresztyén tanokat tanit, hogyha az üldöző nem tudna valamit az üdv isteni elrendezéséről. Ebből tehát az következne, hogy az üldöző a világosság ellen vétkezik. Ilyen mértékben volna tehát hütlen az Ur iránt. Ha pedig hütlen, akkor az Úr az ilyet méltatlannak tekintheti az életre való alkalomra, tudván azt, hogy azután is hütlen volna, hogyha további alkalmat kapna.

[64]Ismételten hangsulyozzuk, hogy nem tartozik ránk annak a megitélése, hogy ki tartozik az egyik és ki a másik osztályhoz: azonban a példabeszéd célja, hogy megmutassa, miszerint az evangéliumi-kor végével a névleges keresztyénség meg fog itéltetni, amely itélet el fogja pusztitani a „kecske" osztályt, mint osztályt, és amely itélet érhet egyéneket, akik ezen osztályt alkotják, akik, noha van világosságuk, mégis kitartanak Jézus követőinek gonosz üldözésében, ugyanolyan elvek alapján mint a farizeusok, akiknek volt világosságuk és szándékosan üldözték az Urat. Mivel az Úr megitéli az ő egyházát és megitéli a nemzeteket, bizonyos, hogy kell legyen valami itéletnek a névleges keresztyénségen, amely fel fogja ölelni az emlitett osztályt.

[65]A papok, vének, farizeusok és más vezetők attól féltek, hogy az Ur fel fog támadni, azért a római kormányzótól őrséget kértek a sirhoz. Ők voltak az elsők, akik megtudták, hogy az Ur feltámadt. Ez elegendő bizonyiték lehetett volna nekik, hogy ő Isten fia volt, a Messiás, amint ő azt állitotta. Ahelyett, hogy figyelembe vették volna ezt a bizonyitékot, ők nyomban összejöttek, tanácskoztak, gyüjtést rendeztek, nagy pénzösszeget adtak a katonáknak megvesztegetésképen, és kérték, hogy hamisan valljanak, hogy Jézus tanitványai éjjel jöttek és ellopták és megállapodtak abban, hogy politikai hatalmukat fogják felhasználni a katonák védelmére.

[66]A sok bizonyiték, amit az Ur 1914-től 1918-ig nyujtott a papságnak, a pásztoroknak és a vezetőknek, tudniok kellett volna az Ur második jelenlétéről és a királyság közelségéről. De ők nem akarták figyelembe venni ezeket a bizonyitékokat, hanem összeesküdtek az üldözésre, és letartoztattak és bebörtönöztek sok alázatos keresztyént, akik semmi mást nem tettek, mint hogy beszélték az embereknek, hogy az idők jelei mutatják az Ur jelenlétét és az ő országának elközeledését. Hogyha Isten a farizeusokat vétkeseknek találta magatartásuk miatt, mit mondjunk akkor azokról, akiknek nagyobb világosságuk volt.

AZ ITÉLET IDEJE

[67]Az alapul vett idézetben az apostol (2 Thess. 1:6—10) a Thessálonikabeliekhez fordul, az ujteremtés tagjaihoz és az Ur testvéreihez. Szavai természetesen találnak az ujteremtés minden tagjaira, és az elrendezésnél fogva, mintha különösképpen az ujteremtésre vonatkoznának, az Ur testvéreire, az evangéliumi korszak végével. Az Apostol mondja: „Mert igazságos dolog Isten előtt, hogy szorongattatással fizessen azoknak, akik titeket szorongatnak". Ezek a keresztyének nyilvánvalóan üldözést szenvedtek mások kezeitől és Szent Pál buzditotta őket türelemre és hitre mindezen szorongattatásokban. Továbbá bátoritotta őket, hogy türelemmel várják ezután is az Urat, kifejtvén azt, hogy igazságos dolog Isten előtt a szorongattatókat szorongattatással büntetni.

[68]Kik azok, akik szorongatták a keresztyéneket? Nem igaz-e, hogy minden üldözésre, amely Jézus hüséges követőit érte, a papság és a nyájak vezetői bujtogattak, izgattak úgy régen mint napjainkban? Az ujabb üldözés folyamán mindenféle üldözés nem-e onnan ered, hogy a szentségtelen szövetség, nagy papok, nagy politikusok és néhány nagy üzletember, mint a nyáj fejei befolyásokat érvényesitették a keresztyének ellen? Azután pedig mintegy vigasztalásul ezen szorongattatásért mondja az Apostol: „néktek pedig, akik szorongattatok, nyugadalommal mi velünk együtt (az az legyetek nyugodtak és csendesek, maradjatok a hitben, mig az Ur ideje elérkezik), amikor megjelenik az Ur Jézus az égből hatalmának angyalaival, tűznek lángjában, ki bosszut áll azokon, akik nem ismerik az Istent és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának".

[69]Ugyanezt mondja az Ur ezen időre vonatkozólag a juhok és a kecskék példázatában: „Mikor pedig eljő az embernek fia az ő dicsőségében és ő vele mind a szent angyalok". Ezért az itélet ideje egy bizonyos osztályra nézve mintha

FEL

ki volna tüzve. A nyolcadik vers szavai egy és ugyanazon osztályban két alosztályot különböztetnének meg: (a) „azokon, akik nem ismerik az Isten és (b) akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának".

[70](a) Vannak, akik keresztyéneknek vallják magukat, akik azt állitják, hogy ismerik Istent, és akik *tudnak* Istenről. Valójában ezek *nem ismerik* az Istent. Ezek tudnak a Bibliáról, ismerik annak tartalmát, tudnak Jehováról, azonban nem akarják tudni, azaz megérteni és figyelembe venni Isten parancsait. Ők azt mondják, hogy a Biblia *tartalmazza* Isten igéjét, értvén ez alatt, hogy a Bibliából valami Isten igéje. Azt mondják, hogy Jézus Krisztus Isten fia, olyan értelemben, hogy minden ember Isten fia: értvén ez alatt, hogy Jézus nem volt valami felsőbb lény. Azt mondják, hogy Jézus halála példaszerü volt, de teljesen értéktelen az ember megváltása szempontjából s ezzel „az egyedüli Urat, az Istent és a mi Urunkat, a Jézus Krisztust megtagadják" (Iudás 4). Megkapták a váltság bizonyitékát, azonban nem akarják elfogadni.

[71]Van aztán egy másik nagy testület, akik keresztyéneknek vallják magukat, akik azt mondják, hogy elfogadják a Bibliát, mint Isten igazságának az igéjét és Jézust mint Megváltót, és ezek „még sem akarják meghallgatni, a mi Urunk Jezus Krisztus örvendetes üzenetét". Mi az az evangelium nagy és örvendetes üzenete? Az a jó hir, hogy Jézus a Király, hogy a régi világnak vége van, hogy elközeledett a mennyeknek országa és hogy ez az a királyság, amelyet Jehova megigért, amely által a föld minden nemzetei és népei, meg fognak áldatni. Ez az a Királyság, amely békét és boldogságot fog hozni az embereknek. Ez az a kivánatos uralom, amelyet az Ur megjövendölt. Ezen osztálynak vezetői és tanitói különösen azt a nagy igazságot hagyják figyelmen kivül, amelyről a Biblia szól és amely most mindenki előtt nyilvánvaló; és azt hirdetik, hogy a Népszövetség formájában egyesülést fognak teremteni és egy világbiróságot és olyan kormányt fognak felállitani, amely a föld népét fogja kormányozni és hogy ilyen módon akarja az Ur a maga akaratát a földön kifejezni.

[72]Ámbár nagy zajt ütnek az Ur iránti hitükkel, még csak meghallgatni sem akarják azokat, akik a királyságra vonatkozó üzenetet akarják előadni és minden tőlük telhetőt elkövetnek, hogy távoltartsák az embereket az Ur Jézus Krisztus királyságára vonatkozó üzenet meghallgatásától.

AZ IGAZI LÉNYEG

[73]A keresztyénség népei előtt az igazi lényeg most az, hogy Isten országa szembe került a Sátán országával. Világi államférfiak beismerik, hogy az embereknek nem sikerült egy olyan kormányzatot eddig felállitani, amilyen kivánatos volna. Most pedig az egyházi vezetők és tanitók saját tudásuk és eszük után járva világi elrendezéssel megkisérelték egy ilyen országnak a felállitását az isteni elrendezés teljes figyelmen kivül hagyásával. Nem veszik figyelembe Isten prófétáinak a szavait, amelyek kétségtelenül éppen a mai időkre vonatkoznak és amelyek a következők: „És azoknak a királyoknak idejében, támaszt az egek Istene birodalmat, amely soha örrökké meg nem romol és ez a birodalom más népre nem száll át, hanem szétzuzza és megrontja mindazokat a birodalmakat, maga pedig megáll örökké.—Dániel 2:44.

[74]Megjegyzendő ebben az idézetben, hogy a próféta azt mondja: „És ez a birodalom más népre nem száll át"; azaz Isten az Úr Jézus által támasztja fel ezt a birodalmat; és rendkivül merész (szemérmetlen) dolog az emberek részéről, teljesen figyelmen kivül hagyni a tulnyomó bizonyitékokat az Úr jelenlétére vonatkozólag és a próféták és apostolok bizonyitékainak hosszu sorozatát, amelyeket, mint az Úr tanui, nyujtottak az ő országára vonatkozólag, és megkisérelni azt, hogy egy emberi alkotás foglalja el az Úr országának a helyét.

[75]Jézus megmondotta, hogy mi lesz az ő jelenlétének, a világ végének és az ő országa felállitásának a bizonyitéka. A fizikai tények pedig kétségtelenül mutatják,—amelyek legalább is elégségesek arra, hogy minden figyelő és gondolkodó embert meggyőzzenek, hogy eljött az ideje annak, amikor a régi világ elmulóban van és itt az Úr országa. A föld összes népei darabokra zúzódnak. Egyházi vezetők kezet fognak a hivatásos politikusokkal és nagy üzletemberekkel, és arra törekednek, hogy az ördög rendje épségben maradjon. A kérdés tehát mindenkire nézve, aki hall, egyszerüen ez: Elfogadod-e a Sátán kisegitő uralmát, amely elnyomja az emberiséget, vagy pedig a nagy Békefejedelemnek, az urak Urának a béke, áldás és üdv országát fogadod el?

(Folytatása következik)

BEREAN KÉRDÉSEK

Mikor kezdődött fejlődni a „kecske" osztály? Mikorra talál a példázat, emelyről itt szó van? 61.

Hogyan nyilatkozik meg a „kecske" hajlandóság? Vajjon egy ilyen szellem nyilvánitása bizonyitja-e a szivbeli hüséget az Úr iránt? 62, 63.

Honnan tudjuk, hogy a „juhokról" és „kecskékről" szóló példázat az evangéliumi kor végére vonatkozik? Mi ennek a példázatnak a célja? 64.

Állitsd fel a párhuzamot a régi és az uj farizeusok között 65, 66

Mi bizonyitékunk van arra nézve, hogy 2 Thess 1:6-19 a jelenre vonatkozik. 67-72.

Mi most a fontos dolog a keresztyénség előtt? Mi módon hagyják figyelmen kivül a papok most az isteni elrendezést? 73-75.

Watch Tower 1924. febr. 15.

FEL

KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK

KÉRDÉS:

Helyes-e, hogy egy gyülekezet „első" vént, „második" vént, „harmadik" vént stb. válasszon? És helyes-e, hogy valamelyik vén igy neveztesse magát?

FELELET:

Sehol az irásban nem találunk olyasmit, amely azt tanitaná, hogy egy gyülekezetnek első, második stb. vénjének kellene lenni, vagy, hogy valaki magát ilyképen neveztethetné. Az Irásokban találjuk: „Izraelnek vénei", „az egyház vénei" (Cselekedetek 20:17) és „minden gyülekezetben választassanak vének" stb., de nem látszik, hogy ezek rangok szerint lettek volna beosztva vagy ekép tekintve. Épen ellenkezőleg, a mi Urunk elitélt minden megkülömböztetésre törekvő hajlamot azok között, akik az ő és az egyház szolgái akarnak lenni. A rangokra való felosztás büszkeséget és felfuvalkodást idéz elő a felsőbb „ranguak" közt, mig az „alsóbb" ranguak közt elcsüggedést és visszavonást okoz. Miért ne lennének mindnyájan egyenlők, ami az elnevezést illeti?

Azok, akiknek nagyobb képességeik és ismeretük van a testvéreknek való szolgálatra, ne használják fel ezeket arra, hogy ezekből személyes hasznot és tiszteletet szerezzenek, hanem használják fel az Úrnak dicséretére olyképen, hogy ezáltal segithessenek a kevésbé tehetséges vén testvéreiken is. Vagy más szavakkal: Bátorittassék a gyöngébb arra, hogy egyenlőnek tekintse magát az erősebbel, ha bár az előbbi az ő ismereteivel és képességeivel nagyobb szolgálatot is tesz az Úr érdekeinek és a testvéreknek, mint a kevésbé tehetséges testvér. „Kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? — 1 Korinthus 4:6-7.

KÉRDÉS:

Tekintettel arra a gondolatra, hogy tudniillik nem praktikus, sem nem bibliaszerü, hogy „első" vagy „második" stb. gyülekezeti vén legyen, mit kellene tenni egy gyülekezet rendszeres vezetéséért, tekintettel arra, hogy a gyülekezeti vének mind egyenlők. Ily körülmények között hiányzana a felelősség, mert mindenik elvárná, hogy a másik végezze el, mig végül egyik sem csinálna semmit.

FELELET:

Isten a rendnek Istene. Minden ő dolgai rendszeresen mennek végbe és a rend jellemzi minden munkáját. Azért lett mondva: „A rend a mennynek első törvénye!" Istennek minden dolgai pontosan és a rendes időben végeztetnek el. Amily mértékben igyekszik az ő népe a rendhez alkalmazkodni, abban a mértékben várhatja Istentől az áldást az ő szorgalmára az Úr ügye és szolgálata iránt. Másrészről: valahányszor figyelmen kivül lesz hagyva a rendnek elve, vagy pedig lábbal lesz taposva, annyiszor fog következni egyenetlenség, veszekedés és rendellenesség.

Egy gyülekezetnek a rend fentartására és helyes vezetésére vonatkozólag a legjobb és legpraktikusabb mód a következő:

Amikor egy gyülekezetben több vén lett választva, mondjuk kettő, három vagy esetleg több, ezek a választás után azonnal jöjjenek egybe — s e gyülésre a diakonusok is meghivandók — hogy együttesen tanácskozzanak a következő 6 hónapi munkaterv és annak végrehajtására vonatkozólag, amelyre ők, mint a gyülekezet szolgái, meg lettek választva.

Ezen összejövetel programmjának első dolga az legyen, hogy a saját kebelükből válasszanak — a világi megjelölés szerint — egy „vének elnökét" kézfelemelés által. Egy gyülekezetnek vénei olyanok, mint egy választott bizottság egy bizonyos cél vagy munkaterv végrehajtására. A vének munkaterve és célja „Krisztus testének épitése", az Isten népének felépitése a szent hitben, annak az igazságban való megalapozása és általában véve a gyülekezet előhaladásának és boldogságának elősegitése és ezek eléréséhez oly módok és eszközök alkalmazása, melyek által az igazság ugy a helyi viszonylatban, mint a környéken szélesebb körben terjeszthessék. A vének kötelessége még, hogy tanácskozzanak és beszéljék meg, hogy mit kell tanulmányozniok, s hogy e tanulmányok közül melyik s mikor tartassék meg; hányszor legyen gyülekezet egy héten és vasárnap melyik tanulmánnyal kell foglalkozni és melyiken mi tanittassék. A véneknek azonban nincs joguk ezt önmaguktól végrehajtani. Ők tanácskozhatnak és megegyezhetnek egy terv felett, amelyről ők ugy gondolnák, hogy a legjobb lenne és azután ezt javaslatkép a gyülekezet elé terjesztik megvitatás és megszavazás végett. A véneknek nem az a hivatásuk, hogy uralkodjanak a gyülekezet felett vagy hogy rendeleteket csináljanak a gyülekezet részére, hanem, hogy szolgáljanak nekik és hogy felajánlják a helyes útakat. A vének összes határozataik a gyülekezeteket illetőleg, mint például tanulmányozások beosztása, a gyülekezeti összejövetel idejének stb. meghatározása első sorban a gyülekezet által kell helybenhagyassék, különben nem érvényes.

Az elnök kötelességeihez tartozik, hogy a vének által megvitatott összes javaslatokat és munkaterveket a gyülekezet elé terjessze, hogy elmondja a vének nézetét a javaslatokra vonatkozólag, melyek a gyülekezet elé terjesztettek általuk, hogy vezesse a tárgyalásokat a gyülekezetben ezen dolgok felett és igy minden dolgot bezárjon a gyülekezet szavazata által.

Az elnök második kötelessége, hogy végrehajtsa a gyülekezetnek mindenféle határozatát. A harmadik kötelessége, hogy beossza a véneket, hogy melyik mikor szolgáljon; beosztván olyképen, hogy sorrendben mindenik szolgáljon vele együtt. Mindenik vénnek tudnia kell legalább egy héttel előbb, hogy ő a következő vasárnap szolgálni fog. De ha időközben valami közbe jön s ő nem szolgálhat, kötelessége azonnal értesiteni az elnököt, hogy ő aztán mást tudjon kijelölni helyébe.

Mi azt hisszük, hogy nagy hiba követtetik el akkor, amikor a vének elmennek a gyülekezetbe anélkül, hogy tudnák, hogy ki fog szolgálni és akkor ott egymást biztatják. Az ilyen szolgálat nem felel meg a bibliai rendnek és kárt okoz ugy a beszélő vénnek, aki beszél, anélkül, hogy tanult volna, valamint a gyülekezetnek is, aki elfogadja a dolgokat egy olyantól, aki nem készült el. Az a formaság, hogy „aki az Úrnak lelkétől van indittatva, jöjjön az asztalhoz és szolgáljon nekünk", nem alkalmazható, ha nem csak a hamis tanokra.

FEL

Az igazságot *tanulmányozni* kell. A drága gyöngyökkel az ember nagyobb vigyázattal jár, mint a kövekkel. Ezért tehát a véneknek tanulmányozniok kell a leckét és szükségük van a kellő időre erre a célra. Ezen szabálytól való eltérés csak kivételes és ritka esetekben van megengedve, *amikor nincs* más mód rá.

Hozzunk csak fel egy példát: Tegyük fel, hogy a kolozsvári gyülekezet választott magának 6 vént: Pétert, Jakabot, Jánost, Gergelyt, Mártont és Pált. A hat vén a diakonusokkal együtt összejön és megválasztja Pált, hogy legyen az ő elnökük vagy szócsövük. Pál azonnal a következőkép cselekszik: Péter szolgálni fog vasárnap, julius 6-án, Jakab julius 13-án, János julius 20-án, Gergely julius 27-én, Márton augusztus 3-án, Pál pedig augusztus 10-én. Ezután ujra kezdődik az elsővel és igy folytatódik egész éven át. Azután beosztja a véneket a tanulmányozási szolgálatokra. Például: hetenként két gyülekezeti óra van, egyik szerdán este, amelyen a Hárfa tanulmányoztatik, a második pénteken este, amelyen a VII-ik kötet tanulmányoztatik vagy a Sátor. Pétert teszi egy hónapra, hogy vezesse a Hárfából való tanulmányozást, szerdán este, Jakabot pedig teszi, hogy vezesse a tanulmányozást pénteken este, Gergelyt pedig teszi, hogy vezesse a tanulmányozást egy hónapig vasárnap az Őrtoronyból. És azután a többieket. Ilyenképen mindenik tudja, hogy mihez tartsa magát és mindegyik tudja a kötelességét, hogy mikor kell szolgáljon.

Az elnök kötelessége felügyelni, hogy mindenki jól végezze kötelességét és a rendes időben, kiigazitván azonnal mindenféle áthágást.

Jó dolog, ha a vének minél gyakrabban összejönnek maguk közt a gyülekezet menetére és szellemi érdekeire nézve. Egyszersmind saját kötelességük az Úrral szemben, hogy találjanak módokat és eszközöket az igazságnak egy szélesebbkörü terjesztésére nézve, nem csak helyben, de a környéken is. Ezért tehát jó, ha legkevesebb minden hónapban egyszer összejönnek tanácskozásra és azután terjesszék javaslatukat a gyülekezet elé arról, amit jónak látnak, hogy meg kellene tenni. Az elnöknek kötelessége annyiszor összehivni a véneket, ahányszor a szükség ezt megkivánja.

Az elnöknek nem az a hivatása, hogy uralkodjon a többieken, vagy, hogy ezeket a saját elveire kényszeritse. Az ő joga a vének és gyülekezet határozatainak végrehajtására korlátozódik. Neki joga van véleményt adni, mint egy másik gyülekezetbeli vagy vének közül való tagnak, azonban amit a többség meghatároz, azt kell neki végrehajtani, akár megegyezik az ő véleményeivel, akár nem.

Mi hisszük, hogyha követve lenne a fenti szabály és rend, a gyülekezetek igen nagy áldást nyernének és sok egyenetlenség és kellemetlenség ki lenne kerülve. Egy termékenyebb munka fejlődne ki az összes testvériség közt az igazság terjesztésére, amely a jelen időben olyannyira szükséges.

JELENTÉS AZ ÚRVACSORÁRÓL

FOLYÓ ÉVI ÁPRILIS 18-ÁN A TÁRSULATHOZ BEÉRKEZETT ADATOK ALAPJÁN A KÖVETKEZŐ HELYEKEN VETTEK ÚRVACSORÁT:

Vulcan — Vulkán	188	Murăşeni — Megyesfalva	27	Sălsâg — Szélszeg	14
Corgeni (Beszarábia)	137	Bukureşti — Bukarest	27	Grebeniş — M. Gerebca	14
Aninoasa — Aninosza	134	Răşnov — Rozsnyó	26	Cozea — Kecskés	13
Cluj — Kolozsvár	129	Vicovul de sus (Bucovina)	25	Feldioara — Földvár	13
Japa — Japa	85	Feldru — Földra	25	Topa deşartă — Pusztatopa	13
Rodna Veche — Ó-Radna	84	Goideni — Goldeni	24	Urvind — Örvénd	13
Baia-Mare şi jur — Nagybánya	70	Arad — Arad	24	Conţeşti — Koncest	12
Frătăuţul-Vechiu (Bukovina)	66	Poptelec — Paptelek	24	Zagon — Zágon	12
Crăciunel — Karácsonfalva	56	Biuşa — Bősháza	24	Uifalău — Ujfalu	12
Mănăstirea Rom. — Román Mon.	53	Ceanul-Mare — M.-nagycsán	23	Slatina-Mureşană —	12
Uioara — Marosujvár	52	Rus — Oroszmező	22	Năsăud — Naszód	12
Bozolnic — Középlak	51	Şumal — Sumály	21	Jucul de jos — Alsózsuk	12
Petruca	49	Saracsău — Szarákszá	21	Mikus — Mikes	11
Sărata — Sóvárad	49	Hurez — Hurez	21	Apahida — Apahida	11
Bistriţa — Beszterce	48	Petridul de mijloc — Közép-		Pászăreni — Madarász	11
Lupeni — Lupeny	47	peterd	20	Macău — Makófalva	11
Stremţ — Stremcz	46	Ticud — Cikud	20	Gănreni — Gaurény	11
Reghinul-Săsesc — Szászrégen	46	Milova — Milova	20	Şerodei — Sereden	10
Vad — Rév	45	Săcădat — Szakadat	19	Teiuş — Tövis	10
Câmpu-Negru — Feketemező	44	Giuleşti — Máragyulafalva	19	Lupşa-mare — Nagylupsa	10
Ilva-Mare — Nagyilva	41	Asuajul de sus — Felsőszivágy	19	Gilău — Gyalu	10
Voitinel (Bukovina)	40	Panticeu — Páncélcseh	19	Rodna-de-jos — Alsóradna	9
Bicăla — Bikala	40	Benefalău — Benedekfalva	19	Mănău — Mond	9
Brebi — Breb	40	Buziaş — Buziás	19	Bătarei — Batár	9
Cehul-Silvanici — Szilágycseh	38	Bonţida — Bonczida	18	Valea Dosului — Hajóspatak	9
Ortelic — Örtelek	37	Viile Satumare — Szatmárhegy	18	Bucium Poieni — Bucsum-pojén	8
Ocna de sus — Felsőakna	37	Budiul Mic — Kisbodony	17	Banabic — Bányabükk	8
Nimigea-Ung. - Magyarnemegye	35	Iedul — Jedd	17	Olpret — Alparét	8
Turda — Torda	35	Păucea — Pócsfalva	17	Braşov — Brassó	8
Bichis — M. Bükkös	34	Sâgu — Malomszeg	17	Căpuşnl-mic — Kiskapus	8
Sănioana — Szentanna	34	Poletilva — Palotailva	16	Stulpicani (Bucovina)	8
Petroşeni — Petrósény	34	Babţa — Bábcza	16	Mădrijeşti — Madárzsák	8
Valea-Mare — Nagypatak	33	Abrud — Abrudbánya	16	Craifalăul de câmpie — Mező-	8
Târgu-Mureş — M.-Vásárhely	31	Mitreşti — Ny-szentanna	16	királyfalva	7
Ocna Dejului — Désakna	30	Deag	15	Buteni — Körösbökény	7
Sibiu — Nagy-Szeben	29	Giulafalău — Gyulafalva	15	Vaidei — Mezőujfalu	7
Jac — Zsákfalva	28	Gălăşti	15	Bacifalău — Bácsfalva	7
Cucerdea-Rom. — R.-Kocsárd	28	Urca de câmpie — Mezőörke	5	Petea de câmpie — Mezőpete	7

Aştileu — Esküllő	7	Ilva mică — Kisilva	6
Nandra — Nándar	6	Almaşu-Mare — Nagyalmás	6
Dorna Cândreni — Dorna Kendores	6	Tulgheşu-Someşan	6
		Tepliţa-Ciucului — Csiktaploca	6
		Buzoeşti — Buzest	6
		Bogdana — Bogdána	5
		Şebeşel — Sebeshely	5
		Samarghita — Szentmargitta	5
		Lipcani — Lipkáni	5
		Sărmaş — Sármás	5
		Dârja — Darja	5
		Diciosânmărtin — D.-Sztmárton	5
		Diosod — Diósad	5
		Cebza — Csebze	5
		Valea lui Mihai — Mihályfalva	4
		Şeica-Mare — Nagyselyk	4
		Reşiţa — Resicza	4
		Gugeşti — Gugesti	3
		Şilimediu — Sülelmed	3
		Berind — Berend	3
		Jos-jul-de-jos — Alsózsuk	3
		Galaţi — Galacz	3
		Vişa — Visa	3
		Comnod — Komlód	2
		Finta — Fintaháza	2
		Ighiu — Okland	2
		Greceanca — Grecseánka	2
		Cheud — Köd	2
		Stefăneşti — Szentistván	1
		Palos — Pálos	1
		Bălăceana — Bélécseána	1
		Párscov — Pérszkov	1
		Lunca-de-jos — Gyimesközéplak	1
		Fofelde	1

Még vettek részt Magyarországon 94, Csehszlovákiában 129, Jugoszláviában 28. Összesen: 3605.

Szerkeszlésért felelős: SZABÓ KÁROLY *Tipografia Viaţa Cluj*

FEL

A ÓRTORONY

és

Krisztus jelenlétének hirdetője

"Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról?
Eljött a reggel és az éjszaka is!" ÉZSA. 21:11, 12

Vallásos folyóirat. XI. évfolyam. 7. szám
1924. július Ádámtól 6052.

TARTALOM

A szellem adományai és gyümölcsei - - - - - - - - - - - *99*
Szelidség és hűség - - - - - - - *102*
Más gyümölcsök és működésük - *103*
HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA *105*
Rutherford t. látogatása - - - *107*
A KECSKÉK SORSA - - - - *109*
Az újteremtés ellenségei - - - *116*
A névleges keresztyénség az újteremtés ellensége - - - - - *112*
JELENTÉS AZ ÚRVACSORÁRÓL - - - - - - - - - - - *112*

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zúgni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ... mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt". „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeiteket: mert elközelget a ti váltságtok". — Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközül szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetű, elnevezésű, vagy felekezetű hivő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (l. Péter 1:8-19; 1 Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (l. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy, ahogy most kijelentetett." — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, tétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — 1 Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben." — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához „meglája őt, amilyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ézs. 35.

ÖRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei, ujságpapiron 125 Lei, fél évre 75 Lei, ujságpapiron 65 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap boritékán közölt cimhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

MOST JELENT MEG: „MÉRT VAN A NYOMORUSÁG A VILÁGON" cimmel egy uj tanulmány, amely rövid összefoglalást nyujt a jelen események okairól és megjelöli az egyedüli orvosszert, amely utján lehetséges az emberiségnek elérni a régóhajtott életet, boldogságot és szabadságot. *Ára 10 lei.*

Előfizetőinket és olvasóinkat *felkérjük, hogy mindennemü megrendeléseiket, levelezéseiket e cimre küldjék: Az* ***„Aranykorszak" szerkesztősége*** *Cluj-Kolozsvár. Pénzküldeményeknél külön levélben irják meg a beküldött összeg* ***mennyiségét*** *és hogy* ***mily célra*** *küldik ezt. Tartozásaik kiegyenlitése esetén föltétlenül szükséges a* ***jegyzék számának*** *a megjelölése. A jegyzéket egy esetben sem kell visszaküldeni, csak a jegyzék számát, mely a jegyzékben felül a jobb sarkon található fel, kell a levélben feltüntetni. Egyben kérjük, hogy hozzánk intézett levelükben, amelyben megrendelésről stb. van szó,* ***minden alkalommal*** *közöljék pontos cimüket—mert itt nincs nyilvántartva mindenkinek a neve és lakása,—a név, lakóhely, utolsó posta, vármegye feltüntetésével és pedig a név kivételével román nyelven, a régebbi magyar elnevezésük és megjelölésük is szükséges. Ne tessyé tehát azt irni, hogy: Kérem megrendelésemet elküldeni, ük vözli önöket János. Vajjon honnan tudhatnánk meg, hogd ki az a János és hol lakik? Csakis a fent emlitett előirások pontos betartása esetén vállalhatjuk a* ***pontos elintézését*** *minden kérésnek, pénzküldeménynek stb. stb.*

BIBLIA-ÁRJEGYZÉK

905	sz. zsebbiblia (nem átdolgozott)	—	—	—	100	Lei
906	„ „ „	—	—	—	130	„
907	„ „ (börkötés)	—	—	—	230	„
911	„ „ (átdolgozott)	—	—	—	160	„
912	„ „ „	—	—	—	120	„
914	„ „ „	—	—	—	170	„

SEGÉDKÖNYVEK

Manna	—	—	—	—	100	Lei
Énekes könyv	—	—	—	—	50	„
Hárfa	—	—	—	—	55	„
Zsebhárfa	—	—	—	—	65	„
Mit mond a Biblia a pokolról?	—	—			15	„
A teremtés hat napja	—	—			8	„
A Szociálizmus és a Biblia	—	—			6	„

NÉMET NYELVÜ KÖNYVEK

Hárfa	—	—	—	40	Lei
Manna (finom kötésben)	—	—	—	100	„
Manna (egyszerübb kötésben)	—	—		60	„
Énekes könyv (füzve)	—	—		25	„
Sátorkönyv (füzve)	—	—		20	„
Bibliai tanulmányok, I. kötet	—	—		40	„

FEL

A VILÁGITÓ ÉS ŐRTORONY
Krisztus jelenlétének hirdetője.

XI. CLUJ-KOLOZSVÁR 1924. JULIUS BROOKLYN 7. SZÁM.

A SZELLEM ADOMÁNYAI ÉS GYÜMÖLCSEI

A szellem adományai „bölcsesség... tudomány... hit... gyógyitás... prófétálás... lelkek megitélése... nyelvek... nyelvek magyarázása".— 1 Korinthusbeliek 12:8-10.

„De a léleknek gyümölcse szeretet, öröm, békesség, béketürés, szivességé. jóság, hűség, szelidséa. mértékletesség".—Gal. 5:22, 23.

ZSENGE gyermekkorától kezdve azon ideig, amikor a Jordánban megkereszteltetett és ott a szent szellem keresztségét kapta Jézus, szorgalmasan tanulmányozta a törvényt és a prófétákat, mint Izrael fiainak szóló isteni üzeneteket. Isten Igéjéből és anyjától megtudta, hogy neki valami különleges feladatot kell teljesiteni, azonban nem tudta teljesen megérteni, mig természetes ember volt, noha tökéletes volt. Mikor a Jordánban megkereszteltetett, reá szállt a szent szellem, amely nemcsak uj természetté fogantatta, hanem oly elmebeli fogékonysággal is felruházta, aminővel ezelőtt nem birt, még ember előtti létének idejében sem. A szellemi fogékonysággal járó ezen fényáradat folytán a Szentirás új könyv lett előtte. Oly nagy volt a változás, hogy ő nyomban kereste a magányt a pusztában, hogy Isten Igéjének a tanulmányozásában meg ne szakittassék. Oly erős érdeklődés támadt benne és oly feledékeny lett az időleges környezet iránt, hogy negyven napig nem evett.

[2]Nehéz volna nekünk elképzelni a csodálatot, a gyönyört, azt a magábaszállást, amellyel Jézus, Isten tervének a kibontakozását látta a próféciákban, a tipusokban és a földön felállitandó Isten dicsőséges országának a leirásaiban. Mind a mellett könnyen elképzelhetjük, hogy a félelem és némi aggódás érzései is lehettek abban a tekintetben, hogy teljesitheti-é kellően mindazt, amit látott, hogy meg fog tőle követeltetni, hogy tökéletesen akarja teljesiteni Isten szándékát. Ez próbája volna az ő hitének, azonban az ő tökéletes elméje nagyon is emlékeztetné a Messiási Zsoltárokban lefektetett sok igéretre és más próféciákra és megmondaná neki, hogy teljesen támaszkodhatik Istenre, bármilyen segitségre vagy védelemre lesz szükség.

[3]Amikor a mi Urunk visszatért a pusztai életből, szive égett a vágytól, hogy hirdesse az embereknek a jó hireket. Azonban közönnyel, szivbeli hidegséggel, az igazsággal való szembehelyezkedéssel és minden újnak lekicsinylő birálatával találkozott, ami a kicsinyhitüre nézve bénitó hatással lett volna. Valami rendkivüli dologra volna szükség az emberek figyelmének a lekötésére és elfogult gondolkodásuk meggyőzésére, hogy az ő tanitása és hatalma az Istentől valók voltak. Szembe kellett magát találnia a hideg birálattal és kétellyel az irástudók és farizeusok részéről és élesztgetnie kellett a hit kialvó parázsát az emberek szivében, mikor a mi Urunk véghezvitte sok csodáját. Ez felhivás volt azok lelkéhez, akik látták és tapasztalták az oly nemeslelküen osztogatott áldásokat. Azonban mindezek felhivások voltak a természetes emberhez. Mivel a szent szellem rajta kivül még senki másnak nem adatott, nem tudták megérteni annak a lélekre való hatását, vagy hogy az ő jócselekedeteit másnak, mint emberi okoknak tulajdonitsák.

[4]Mikor elérkezett az idő, hogy az Úr felállitsa az egyházat, szükségessé váltak némi külső megnyilvánulások, nem csak maguknak a tagoknak, hanem másoknak is, akik ezt kivánták, hogy megtudják, miszerint a szent szellem műve magukon a birtokosokon kivül fekvő hatalom. A szent szellem áldását pünkösd napján külső megnyilatkozás kisérte tüzes nyelv alakjában mindeniknek a fején. Bizonyosak lehetünk abban, hogy mindenki a maga szivében tudatában volt a szent szellem adományának, de hogyan tudhatná meg, hogy mások is megkap-

FEL

ták, ha csak nem valami külső bizonyiték jelentkezéséből? Jehova kegyesen megadta a felső szobában, amikor azon igéretek beteljesitését várták, amelyeket a mi Urunk tett nekik mennybemenetele idején, hogy reájuk küldi a maga szent szellemét. Ily módon mindeniküknek látta, hogy valamenynyien részesei ugyanannak az áldásnak.

[5]Ezáltal szivük megacélosodott és elméjük megvilágosodott olyanféle módon, mint amikor egy dinamó-gépbe áramot bocsátanak. Kimentek, hogy prédikáljanak a pünkösdi ünnepre Jeruzsálembe gyült sokaságnak. Azonban Isten hatalma abban is megnyilvánult, hogy a szellem, amely megerősitette a tanitványokat, nem az övék volt. Szavaikat megértették a parthusbeliek, a médek, az elámiták, a mezopotámiaiak, a judeabeliek, a kapadociaiak, a pontusbeliek, az ázsiaiak, frigiaiak, pamfiliabeliek, egyiptomiak, a libiaiak, a rómabeliek, a krétaiak és arábiabeliek. Vajjon az volt-é a csoda, hogy a tanitványok olyan nyelveken beszéltek, amelyet ők soha nem hallottak, vagy vajjon abban volt a csoda, hogy értették? Egyre megy: az eredmény tekintetében Isten hatalmának a megnyilvánulása volt. Nagyon széles körökben ébresztett érdeklődést. Sokan óhajtották a tanitványokhoz való csatlakozást, hogy velük kövessék az Urat.

A SZENT SZELLEM ADOMÁNYAI

[6]Nem volt észlelhető semmi olyasmi, mint megváltozott jellemek, szerető hajlandóságok, vagy a szellem gyümölcsei, amelyek azt mutatnák, hogy a tanitványok megkapták a szent szellemet. Ennek kifejlesztésére nem volt idő. Nekik szükségük lett volna, hogy saját érzéseiken kivül valami bizonyitékuk legyen, hogy Istentől elfogadtattak. E szükségnek eleget teendő, Isten az adományok sokféleségéről gosdoskodott, amelyek mindenike különbözik a másiktól és mégis oly rokonságban voltak egymással, hogy mindenik adományozott ép ugy segitségére lehetett a többieknek, mint önmagának. Igy megmondja nekünk az apostol az 1 Korinthusbeliek 12-ik fejezetében: „Kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a lélek ... a szolgálatokban is különbség van, a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkiben. Mindenkinek azonban haszonra adatik (hogy neki és másoknak hasznára legyen"). Az apostol kilenc különböző adomány listáját adja; nevezetesen: bölcsesség, tudomány, hit, gyógyitás, csodatévő erő, prófétálás, lelkek megitélése, nyelvek (a képesség idegen nyelveken beszélni), nyelvek magyarázása (valamely idegen nyelven adott üzenetek magyarázására való képesség).

[7]Azt látjuk, hogy ezen adományok mindenike a természetes ember lelkéhez és képességéhez szól. A **bölcsesség** azon képességként van elismerve, amely minden birt vagy szerzett dolog legjobb kihasználását engedi meg. Más szavakkal ugy magyarázható, mint azon képesség, amely a legtöbbet ki tud hozni a mostan birt dolgokból. A tudomány, tények birtoka. A tudomány megtudja határozni a nyelv minden szavát, ki tudja számitani a legbonyolultabb mathematikai feladatokat, megmagyarázhat mindent a geologiában és a csillagászattanban és minden egyebet, ami tényekre vonatkozik. Jól láthatjuk a különbséget a kettő között, hogyha tudjuk, hogy lehet valaki nagyon bölcs és tudása mégis nagyon kevés. Más szavakkal, valakinek meg lehet az a képessége, hogy kevés fáradsággal sokra megy, azonban személyes tapasztalatain kivül a tények igen kevés ismeretével rendelkezik. Viszont, valakinek meglehet minden tudása és nagyon csekély képessége birtoka használatára.

[8]**Hit** az, amely másnak az igéretére támaszkodik, teljes bizonyossággal, hogy ezen igéretek meg fognak adatni és nem tépelődik és nem kételkedik. **Gyógyitás,** megparancsolni és bizalommal várni, hogy a beteg vagy nyomorék, vagy egészség nélküli meg fog gyógyulni, egészségessé lesz. **Csodatétel,** Isten különös csodákat vitt véghez Pál apostol keze által; hogyha csak egy zsebkendő jutott a beteghez, az nyomban meggyógyult (Cselekedetek 19:12). Péter apostolnál a beteg azt is kivánta, hogy az árnyéka is essen rá. (Cselekedetek 5:15, 16) A **prófétálás** tanitása vagy előre megmondása olyan jövendőbeli eseményeknek, ami a természetes ember erejét meghaladja. **Lelkek megitélése:** Szent Péter Ananiásnak és Sapfirának még a gondolatait is el tudta találni, amikor megkisérelték a hazugság kivitelét, amint az a Cselekedetek ötödik fejezetében fel van jegyezve.

[9]**Nyelvek:** Ez valamely idegen nyelven beszélés képessége volt. A korai tanitványok többsége a héber nyelvet beszélte és a szellem megadta nekik a hatalmat, hogy más nyelven beszélhessenek, talán arab, perzsa vagy más nyelven. Ez az adomány a hitetlenek vagy a kételkedőknél birt nagyobb gyakorlati jelentőséggel. (1 Korinthus 14:22) Ennek az adománynak a birtokosa gyakran maga sem értette, hogy mit mondott. Ezért másnak adatott a **magyarázat** adománya: nevezetesen a képesség, hogy megértse és megmagyarázza az üzenetet, amely azon keresztül jött, aki beszélt a többi jelenlévők előtt ismeretlen nyelven.

[10]Könnyen beláthatjuk az egyházzal való tényked és e módszereinek a jótékonyságát ebben az időben. A legtöbb tanitvány szegény, tanulatlan volt a világi ügyekben való

FEL

nagyon kevés jártassággal és nem voltak hozzászokva a személyes tanuláshoz vagy a törvény és az irás magyarázatához. Ezek e tekintetben az irástudóktól és a farizeusoktól függtek. A Szentirásban megirtakon kivül a szent szellem most még további okulást is hozott. Amint összegyülekeztek, a szent szellem a kicsi gyülekezetek egyes tagjait használta fel az összes jelenlévők javára. Nem volt meg nekik megfelelő formában az irott szó, mint manapság nekünk Bibliáinkban, kommentárainkban, szótárainkban. A korai egyháznak ezért szüksége volt, hogy összegyülekezzen, hogy megkapja azokat az áldásokat, amelyeket az Úr kész volt megadni.

[11]Ugyanez az eredmény kiséri a barátok összegyülekezését a mostani időben, ha valami más módon is. A Szentirás tanulmányozásánál most mily gyakran vesszük észre, hogy a szent szellem egy gondolatot ad egyik vagy másik által valamennyinek az épülésére. Sem a vénnek, sem a gyülekezetnek nem szabad várnia, hogy minden megvilágosodás a gyülekezet valamely tagjától fog jönni. Az áldás most nem jön a „szellem adománya" útján, hanem az igének a tanulmányozása és a szellem megvilágitása által.

[12]Az 1 Korinthusbeliek tizenharmadik fejezetében az apostol megmondja nekünk, hogy neki meglehetnek mindezen adományai, azonban ezek nem biztositják számára a koronának a jutalmát, **mert a koronát csak azok biztosithatják, akik müvelték és előhozták a szellem gyümölcseit.**

[13]Tegyük fel, hogy bejárnók az országot és elhaladnánk egy kellemes gyümölccsel megrakott jóizü gyümölcsös mellett. Mindegyik fa jól megtermett, igen nagy termést helyezett kilátásba. Ez látványosságnak is szép lehet. Megállunk és veszünk a gyümölcsből; azonban amint a fához közeledünk, azt látjuk, hogy mindegyik gyümölcs egy kicsi, finom, szinte láthatatlan dróttal oda van kötve. A gyümölcs nem a fának a termése, hanem egyszerüen oda lett kötve a fához. A fák tényleg gyümölcsfák lehetnek és a gyümölcsöt esetleg azért kötötték oda, hogy mutassa, miszerint ezek a fák később gyümölcsöt fognak hozni. Mily csalódás érne minket! Ugyanigy van ez a szellem adományaival; nem volnának a szőllőtő termései, mint a szeretet, öröm, békesség s egyben a birtokos iránti hűséget és engedelmességet sem jelzik. Egyszerüen oda volnának kötve, hogy ugy mondjuk másnak volnának az adományai.

[14]Az apostol megmondja nekünk, hogy később, amikor az egyház tagjai a szellemtől fogantattak, kezdik megteremni a szellem gyümölcseit s az adományok többé nem lesznek szükségesek. Szolgálják céljukat addig az ideig, amig az egyház kellően kifejlődik és gyümölcstermő állapotba jut.

A SZENT SZELLEM „GYÜMÖLCSEI"

[15]A mi Urunk, János 15:1-8 versekben mondja: „Én vagyok az igazi szőlőtő és az én Atyám a szőlőmüves. Minden szőlővesszőt, amely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz, mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztitja, hogy több gyümölcsöt teremjen ... Abban dicsőittetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetek; és legyetek nékem tanitványaim." Látjuk, hogy nem azt mondja, hogy akinél nincs meg a szellem adománya, vétessék ki, hanem az, aki nem hoz gyümölcsöt. Az Úr itt nem jelöli meg közelebbről, hogy mi ez a gyümölcs de az apostol minden fajtát külön megnevez a Galaciabeliek 5:22, 23 versekben. Ebben a listában az apostol kilenc gyümölcsöt sorol fel, amint előzőleg kilenc adományt említett. „De a léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketürés, szivesség, jóság, hűség, szelidség, mértékletesség."

[16]A gyümölcsök listáján a hit szó hűségességet jelent. Ez a lista a legfontosabbal kezdődik és a legkevésbé fontossal végződik. Hogy ezeket a jelzőket egy tökéletesen kifejlődött sziv tulajdonságainak az összehasonlitására használjuk, e lista tanulmányozásánál az utolsóval kezdjük, mert ez a rendes útja a tökéletesség felé való fejlődésnek.

[17]A **mértékletesség** szónak az értelmét jobban fejezi ki az **önuralo**m szó, a képességet, hogy valaki sakkban tartsa magát, vagy hogy irányitsa a maga útját. Mielőtt valaki az Úr szolgálatába léphetne, fontolóra kell vennie ennek a költségét. „Mert ha közütek valaki tornyot akar épiteni, nemde először leülvén felszámitja a költséget, ha van-é mivel elvégezze ... Ezenképpen valaki közületek nem vesz bucsut minden javaitól, nem lehet az én tanitványom." (Lukács 14:28, 33) Ez némi önuralomra való képességre mutat, különben nem üllhetne le és nem számitaná fel a szükséges költséget.

[18]Miután valaki a szellemtől fogantatott, ez a képesség nagyon megerősödik és megnövekedik. Ha valaki elhatározza, hogy az Úrnak szenteli magát, nem teszi félre az akaratát. Ő egyszerüen felteszi magában, hogy bizonyos irányban fogja gyakorolni az akaratát. Jézusnál nem hiányzott az akarat, még hozzá az erős akarat. Megszentelődés és a szent szellem által való fogantatása után nem bizonytalan szavakban beszélt: „Nem a magam akaratát keresem, hanem (akaratom az, hogy megtegyem) annak az akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét." (János 5:30) Ilyen aztán nem lehet kétszivü ember. Szent Jakab megmondja nekünk, hogy a „kétszivü minden útjában állhatatlan ember" (Jakab 1:8) Jézus semmiképen

FEL

sem volt állhatatlan. Az Úr szolgálatában sok önuralomra van szükség. Irányitania kell a cselekedeteit, szavait, gondolatait és még a szive elképzeléseit is. „Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnöktől tisztits meg engemet. Tartsd távol a te szolgádat a szándékosoktól, ne uralkodjanak rajtam, akkor ártatlan leszek és tiszta leszek sok vétektől." (Zsoltár 19:13, 14) Ez időbe, gyakorlatba és türelembe kerül.

[19]Mikor a szent szellem megadta az **adományokat,** ezek nem fokozatosan jöttek, fejlődtek és végül megértek, hanem hirtelenül a maguk teljességében adattak meg. A szellem **gyümölcsei** igen külömböző módon értettek el. Elültethetünk egy fát és figyelhetjük a növését, amig virágot hoz. A virágok kellemesen illatoznak; és hogyha a fa gondolkozhatna, ezt mondhatná magában: Mily szép lettem! Mily illatosak az én virágaim! Csak azt kell tennem, hogy valakinek a közelébe kerüljek és jelenlétem gyönyörüség lesz." Azonban a fát nagy csalódások fogják érni. Jön egy szél, elfuja a virágot. Szép külseje oda van; nem áraszt többé kellemes illatot. Csak zöld, keserü rügyek maradnak. Jelenti ez vajjon, hogy a fa terméketlen lett? Egyáltalán nem. Fejlődő folyamaton megy át. A kis földi gyümölcs folyton keserü, nem szép és nem kivánatos, mig esős hónapok, napfény és szél meg nem tették a magukét. Mindaddig, amig teljesen meg nem érett, gyümölcsnek nem is tekinthető. Ezt megelőzően a fejlődés állapotában volt. Ha valaki oda akarta volna kötni a gyümölcsöt a fához, azt egy-két pillanat alatt megtehette volna. Láthatjuk tehát a külömbséget a szellem adományai és gyümölcsei között: Az egyik megadatik, a másik fejlődik.

SZELIDSÉG ÉS HŰSÉG

[20]**Szelidség:** Ezt a szót nehéz meghatározni. Jóságos, tanulékony, béketürő hajlamot tételez föl, nem adván jogot a követelőknek, hanem nyugodt, visszahuzódó természetü, hajlandó mások előtt meghátrálni és másoknak előnyt engedni. Nagyon kevés embernél van meg természettől e hajlandóság. A gonosz uralma alatt születvén és élvén oly gyakran szükséges, hogy az ember „jogait védelmezze", külömben legázoltatik; ezért mondja a világ, hogy „az önfentartás a természet legelső törvénye."

[21]Mégis nagyon szükséges, hogy Isten gyermeke hozza meg a szelidség e gyümölcsét. A királyságban nem kell majd folytonosan védelmezni a jogainkat. Figyelni fogjuk, hogy vigyázhatunk és védelmezhetjük másoknak a jogait. Ezt a hajlandóságot itt kell müvelni és kifejleszteni. A szelidség gyümölcsének gyenge müvelése és fejlesztése oka annak, hogy egyes gyülekezetekben annyi baj van. Mivel természettől fogva hajlamosak vagyunk arra, hogy magunkat, egyéni érdekeinket és bölcsességünket mások ugyane tulajdonságai fölé helyezzük és azt hisszük, hogy a mi útjaink a legjobbak, mások útjai pedig a mieinknek alatta vannak, az ellenség mindig siet e gyengeségünket a maga előnyére forditani és azon van, hogy sarkalja bennünk az önzés, az önbecsülés, az önfejüség és a gőg szellemét. A mi Urunk mondotta: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szivü vagyok és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek." (Máté 11:28, 29) Az Úr itten ábrázolását adja a szelidség értelmének; nevezetesen a szivbeli szeretetet, amely éppen ellenkezője a gőgnek.

[22]Pál apostol szembe állitván a mi Urunk szellemét a Sátánéval, ezt mondja: „Annakokáért az az indulat (szellem, hajlam) legyen bennetek, amely volt Jézus Krisztusban. Aki, amikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak (amiként a Sátán (Ésaiás 14:13), hogy ő az Istennel egyenlő. Hanem önmagát megüresité, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén. És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig. Annakokáért az Isten is femagasztalá őt és ajándékoza neki oly nevet, amely minden név felett áll." — Filippibeliek 2:5-9.

[23]**Hűség:** Mily kellemes olyan emberrel érintkezni és üzletet kötni, olyannal, akiben megbizhatunk, olyannal, akiről tudjuk, hogy mindig, minden körülmények között hűségesnek és igaznak fog bizonyulni! A hűség lelkiismeretességet és kötelességtudást tételez fel, hogy az utasitás vagy a megállapodás gondosan végrehajtassék. Ilyen saját igérete szerint fog eljárni és méltó a bizalomra.

[24]A hűség a mai világban ritka tulajdonság. Szent Pál megmondja nekünk, hogy azok, akik meg akarnak gazdagodni, kisértésbe esnek." (1 Timotheus 6:9) A meggazdagodás vágya a mai világban igen nagy. Igen sok alkalom van a hűtlenségre és a jutalom világi szempontból nagy. Könnyü rosszat cselekedni, de nehéz jót cselekedni. Vannak más, mint pénzbeli kincsek. Egyesek az élvezetekben való gazdagságot óhajtják, mások pedig a tiszteletben és megbecsülésben való gazdagságra törekszenek embertársaik között. Sajnos, de való, hogy ezen utóbbi hajlandóság gyakran még egyes testvéreknél is felüti a fejét. A vágy, hogy a gyülekezetben jól megbecsültessenek, hogy vénekké választassanak, gyakran arra a törekvésre vezet, hogy „irányitsák a választást." Ez nagyon elitélendő az Úr szemében.

[25]Több esetről hallottunk, amikor egy vén

FEL

oly nagyon óhajtotta a megválasztását, hogy külön megkért volna egyeseket, akik fel sem szentelődtek, hogy jelenjenek meg a választási összejövetelen, hogy rá szavazzanak azért, hogy a gyülekezetben jelenlévők többségének a szavazatát megkapja. Ez az ellenség ármánykodására vezetendő vissza; ilyen aztán nem várhatja, hogy megmaradjon az Úr kegyében, amikor a Sátán üzelmeit folytatja. Hogyha elhisszük, hogy az Úr el tudja végezni a saját munkáját, benne való hitünk elegendő kell, hogy legyen, hogy elhigyjük, hogy ki tudja választani a szolgáit anélkül, hogy „irányitanók a választást." Aki elvesztette az Isten bölcsességében való hitet, hogy irányitani tudja a munkát, nem lehet hűséges az Úrhoz. A hűséget ki kell fejleszteni, mielőtt valaki elvárhatná, hogy megkapja az élet koronáját. „És az ő vele való hivatalosak és választottak és hivek is." — Jelenések 17:14.

[26]A bátorság is része a hűségnek. Néha nagy bátorság, hősiesség, rettenhetetlenség szükséges ahhoz, hogy hűségesek legyünk. Mindez nem jön egyszerre. Néha sok nyesegetésre van szükség e fejlődési fok elérésére. „Végezetre legyetek erősek az Úrban és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl Isten minden fegyverét." — Efézus 6:10, 11.

MÁS GYÜMÖLCSÖK ÉS MŰKÖDÉSÜK

[27]**Szivesség:** Az az állapot vagy tulajdonság, hogyha valaki jó, Isten jó. A jóság, istenesség, jó mindvégig. Az nem lehet jó, aki nem háládatos Isten iránt és akiben nincs meg a vágy, hogy megbecsülje a nyert kegyet.

[28]A jóság másokkal szemben gyakorlott kedvesség. „Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképen az Isten is Krisztusban megengedett néktek." (Efézusbeliek 4:32) Öltözzetek fel azért, mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szivet, jóságosságot, alázatosságot, szelidséget, hosszutürést. Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak. — Kolossébeliek 3:12, 13.

[29]**Béketürés:** Ez nem jelenti azt, hogy testi fájdalmaink és kinjaink legyenek, hogy sokáig szenvedjünk. Inkább türelmet jelent. Gyakran halljuk ezt a világi mondást: „Türj békével." Jelenti, hogy törődjünk bele sok gyöngeségeinkbe, és hogy mások iránt is nyilvánitsuk ugyanazt a hajlandóságot. „Egymás terhét hordozzátok és ugy töltsétek be a Krisztus törvényét." (Galaciabeliek 6:2) Gondoljunk arra, hogy e gyümölcs teljes kifejlődése sok időbe kerül. Üvegházban fejlődött növények nem nagyon edzettek.

[30]A régi időkben, amikor a szél volt a hajók hajtó ereje, szükségesek voltak az erős fenyőből való árbócok. Ezért minden hajóépitő megkivánta, hogy a főárbóc nagyon erős és kemény legyen. Nem annyira a szépséget kivánta, mint az erősséget. Nem a legegyenesebb fenyő szálfát kereste a sűrű erdőben, melyet más fák védelmeztek, hanem inkább a kopasz domboldalra ment és magánosan álló fákat vágott ki, amelyek évekig dacolhattak a széllel. Tudta, hogy ennek a fának az anyaga kemény. Sok évszaknak a viharait állotta ki. Hogy ugy mondjuk, hosszutürő volt; lassan, de biztosan növekedett. Épen igy a jellemek, amelyeket Isten kiván, olyanok, amelyeknél meg van a hosszútürés, a türelmes kitartás tulajdonsága, a kisértések viharainak és az ellenség támadásainak ellenállására való képesség.

[31]A mostani időben az a hajlandóság, hogy az emberek mindent megrohannak. Még Isten gyermekének is nehéz, hogy ez a hajlandóság többé-kevésbé befolyással ne legyen rá. Szinte olyan, mint mikor az ember a vizben van és arra törekszik, hogy ne nedvesedjen meg. A hajszolás szelleme mindenütt ott van. Szeretnők, hogy az Úr engedje meg nekünk, hogy célunkat nyomban elérjük. Néha kifáradunk, ha a küzdelem sokáig tart, de bizonyosak vagyunk benne, hogy „azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak." (Rómabeiek 8:28) Ez a tudat segitse meg Isten minden gyermekét, hogy szilárdan állja meg a helyét, hogyha a jutalomra pályázik. Teherként kellene működnie, amely megszabadit az élet viharaitól. Isten minden megszentelt gyermeke gondoljon arra, hogy Isten nem fogja megengedni, hogy nagyon sokszor találkozzanak a viharral, egyetlen órával sem fogja meghosszabbitani az ütközetet, mint amennyi szükséges.

[32]**Békesség:** Mikor első izben Isten szolgálatába lépünk, békességet nyerünk. „Megigazulván ezért hit által, békességünk van Istennel." (Rómabeiek 5:1) Ez azt jelenti, hogy Isten törülte adósságainkat és szabadoknak, megigazultaknak tekint bennünket. Azonban még messze lehetünk a teljes lelki békességtől. Ez a második fejlődési fok, csak az Úrral való folytonos ismeretség után jön, hogyha az ő szolgálatára vállalkozunk. Miként a Zsoltáriró mondja: „A te törvényed kedvelőinek nagy békességük van és nincs bántódásuk." (Zsoltár 119:165) Azonban nem szerethetjük teljesen az ő törvényét addig, amig meg nem tanultuk; igy a mi Urunk ezt mondja: „Szenteld meg őket (tökéletesitsd őket) a te igazságoddal; a te igéd igazság." (János 17:17) Fokozatosan teljesedik be bennünk az Úr igérete: „Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek, nem ugy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szivetek és ne féljen." (János 14:27) Amikor békességünk gyümölcse közel van az érettséghez,

FEL

akkor nagy lelki békességünk lesz, lelki állandóságunk és nyugalmunk, noha átmeneti tapasztalataink viharosak is voltak. A békesség legvégsőbb állapota az lesz, amikor Krisztus hasonlóságára uj testet nyertünk. Akkor aztán teljes lesz a mi békességünk az Istennel és önmagunkkal és szivbeli békességünk és testi békességünk.

[33]**Öröm.** Sokan azt hiszik, hogy egy keresztyén élete nem az öröm és boldogság élete. Azok vegyék elő a konkordanciát és nézzék meg az öröm, örömteljes, felvidulni, felindulás, örvendezni, hálálkodni és más rokon szavakat. Meg lesznek lepve, mennyit találnak a Szentirásban ezen a téren. A mi Urunk telve volt örömmel, mikor ezt mondotta: „Ezeket mondottam néktek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömöm és a ti örömötök beteljék." (János 15:11) Isten gyermekei elé tett reménység bizony örömmel kell, hogy eltöltsön minket, amint gyakran énekeljük: „Oh e látvány mily elragadó."

[34]A mi megpróbáltatásaink és azok bántalmazása, akik nem értenek meg minket, alkalmat kellene, hogy szolgáljanak az öröm e gyümölcsének a müvelésére. „Boldogok, akik háboruságot szenvednek az igazságért, mert övék a mennyeknek országa. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljetek és örvendezzetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben; mert igy háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak." (Máté 5:10-12) Ezek erős, bátoritó szavak. A mi Urunk nagy örömöt igér a Királyságban és arra buzdit, hogy tekintsünk előre erre az időre és örvendezzünk most a reménynek. A remény nem gyümölcse a szellemnek, de igen nagy segitségül van ezen a téren és a szellem gyümölcsei „megtermékenyitőjének" nevezhető. Valóban remény nélkül szinte lehetetlen volna azokat növeszteni.

[35]Magától értetődő igazság, hogy nem tudjuk megérlelni azt, amit nem vetettünk. Ha jó aratást akarunk az örömben, ugy el is kell vetni a magot. „Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sirva emelve megy tova, vigadozással (öröm) jő elő kévéit emelve." — Zsoltár 126:5, 6.

[36]Jakab apostol hasonló módon buzdit minket: „Teljes örömnek tartsátok (ilyen eseteket tekinthettek alkalomul az örömre) atyámfiai, mikor különféle kisértésbe estek, tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül." (Jakab 1:2-4) Minden jellemnek szüksége van a fejlődésre, innen a nagy szükség a türelemre.

[37]Tekintettel a Szentirás sok kijelentésére és a mi Urunk és az apostolok buzditására nem hisszük, hogy sok kilátása volna a magas elhivás jutalma elnyerésére annak, aki nem törekszik arra, hogy örvendezzen a mi mennyei Atyánk által megengedett szenvedéseknek és megpróbáltatásoknak. A szenvedések magukban véve nem kellemes tapasztalatok. Az öröm annak a tudatából ered, hogy kimüvelik számunkra a jellem szükséges tulajdonságait: „Bármely fenyités (javitó tapasztalatok) ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcsével fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak." — Zsidók 12:11.

[38]Ugy kell néznünk a szenvedéseken keresztül a nekünk kilátásba helyezett örökségre, mint egy látcsövön, miután erre méltóknak bizonyultunk. „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atya, aki az ő nagy irgalmassága szerint ujonnan szült minket élő reménysége Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által. Romolhatatlan, szeplőtlen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra, akiket Isten hatalma őriz hit által az idvességre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen. Amelyben (mostan) örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kisértések között. Hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, **dicséretre, tisztességre** és **dicsőségre** méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor. Akit noha nem láttatok, szerettek, akiben noha most nem látjátok, de hisztek benne, **kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek."** (1 Péter 1:3-8) „Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlithatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik." — Rómabeliek 8:18.

A SZERETET A JELLEM BETETŐZÉSE

[39]**Szeretet:** Ami a csúcskő a kúposzlopnál, ugyanaz a szeretet a Jehova által kifejlesztett tökéletes jellemnél. Kúposzlop nem lehetne teljes a csúcskő nélkül, ép igy a jellem nem lehet Krisztushoz hasonló szeretet nélkül.

[40]Mi a szeretet? Nagyon nehéz ezt meghatározni, mert oly sokféle hatása van; és ennek hiányától szenved az egész világ. Néha egy nemleges meghatározás sokkal tisztábban hozza ki az értelmet. Eszünkbe jut a sónak a meghatározása, melyet egy kis fiu adott az iskolában. Nem gondolkodott olyan meghatározásra, amely leirná a sót, egy pillanatnyi gondolkodás után ezt mondta: „A só az, ami a burgonya izét oly különössé teszi, hogyha nincsen benne." Ép ugy mondhatjuk, hogy a szeretet az, amely a világot oly szomoruvá teszi, mert nincsen benne sok

FEL

belőle. Mily más volna ez a világ, hogyha a gyülölet helyett a szeretetet müvelték volna.

[41]Az apostol egy egész fejezetet szentel (1 Korinthus 13 rész) a szeretet leirásának és meghatározásának. „Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc, vagy pengő cimbalom. És ha jövendőt tudok is mondani és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is ugyannyira, hogy hegyeket mozdithatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok. És ha vagyonomat mind felétetem is és ha testemet tüzre adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi hasznom abból. A szeretet hosszutürő, kegyes."

[42]Azután nemleges meghatározást ad. A szeretet **nem** irigykedő, a szeretet **nem** kérkedik, **nem** fuvalkodik fel. **Nem** cselekszik éktelenül, **nem** keresi a maga hasznát, **nem** gerjed haragra, **nem** rójja fel a gonoszt; **nem** örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltür — mindazokat a dolgokat, amelyeket a Szentirás emlit, melyek szükségesek Isten gyermekének. A szeretet soha el nem fogy. Azután következik annak a magyarázata, hogy minden adomány elmulik, mert ezek az egyház szellemi gyermekségének a korához tartoznak. Később a gyermekes dolgok félre tétetnek, mikor az egyház már kifejlesztette a szellem némi gyümölcseit és nem lesz többé szüksége adományokra.

[43]Minden szőlővesszőt, amely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz, mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztitja, hogy több gyümölcsöt teremjen." (János 15:2) Elfogadtattunk olyan ágként, amely — beleoltva a szőlőtőbe, leveleket termett (jele annak, hogy a tő jó volt) virágokat (a gyümölcs igéretei) és még bimbókat is; de ez nem tekintetik gyümölcsnek. Nekünk elő kell hozni az érett gyümölcsöt, érettnek és izletesnek kell lenni, különben levágatunk a tőről és eldobatunk. (1 Korinthus 9:27) Mily gondosan kell magunkat megvizsgálnunk és ügyelnünk arra, hogy megmaradjunk Isten szeretetében és hogy szorgalmasan müveljük a szellem mindazon gyümölcseit! Ne bátortalanodjunk el, hogy egyikmásik gyümölcs most még keserü; minden gyümölcs ilyen, mielőtt megérik teljesen. Vigyázunk-e gondosan minden tapasztalatra, hogy minden helyes tanitást és gyakorlást levonjunk belőle? Kivánjuk-e, akarjuk-e, törekszünk-e komolyan arra, kifejtjük-e minden szorgalmunkat, hogy bizonyossá tegyük elhivásunkat és kiválasztásunkat? Ha ezt megtesszük, ugy sohasem szenvedünk kudarcot, mert ez esetben bőséges bemenetünk lesz a mi Urunknak és Megváltónknak Jézus Krisztusnak örökkkévaló országába. **Watch Tower, 1924 junius 15.**

BEREÁN KÉRDÉSEK

Hogyan tudta meg Jézus, hogy neki valami különös munkát kell elvégeznie? 1. §.

Mily befolyása volt a szellemnek Jézusra a megkeresztelésekor? 2. §.

Mi okból vitt véghez Jézus csudákat? 3. §.

Miért volt szükséges a szent szellem külső megnyilvánulása pünkösdkor? 4. §.

Hogyan érintette a szellem az apostolokat? 5. §.

Tapasztalták-e az apostolok a jellem nyombani megváltozását? Hány adománya van a szellemnek? 6. §.

Kihez fordulnak a szellem adományai? Hogyan van a bölcsesség és a tudomány szembeállitva egymással? 7. §.

Mik a többi adományoknak a hatásai? 8., 9. §.

Hogyan kárpótolta Isten a korai tanitványokat azokért az előnyökért, amiket mi élvezünk? 10. §.

Mik az előnyei a Biblia tanulmányozása céljából történő összejöveteleknek? Miért fontosabbak a szellem gyümölcsei, mint adományai? 12-14., 19. §.

Mik a szellem gyümölcsei? 15., 16. §.

Mi az önuralom jelentése? 17., 18. §.

Mit tételez fel a szelidség? Hogyan nyilatkozik az meg? 20-22. §.

Mi mondható a hűségről? 23-26. §.

Hogyan különböztessük meg egymástól a jóságot és szivességet? 27., 28. §.

Mik a hosszutürésnek jó tulajdonságai? 29-31. §.

Mik azok előnyei, akiknek békességük van? 32. §.

Mi teszi a keresztyén ösvényét az öröm ösvényévé? 33-37. §.

Hogyan tekintsünk szenvedéseinken keresztül, hogy örvendezzünk? 38. §.

A jellem milyen tulajdonsága felel meg a kúposzlop csúcskövének? Könnyü-é a szeretet meghatározása? Hogyan kaphatunk határozott fogalmat a szeretet jellegéről? 39-43. §.

Miért lehetséges a tökéletes jellem összefoglalása a mindent magába foglaló szóba: szeretet? 44. §.

HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA

JULIUS 2-IKI IDÉZET

„Az Úr . . . megtart az ő mennyei országára." — 2 *Timotheus 4:18.*

EZEK a szavak kifejezik a tartós bizalmat az Úr iránt. Önként jöttek egy olyannak a szivéből, aki végig küzdötte a győzelemhez vezető útat és aki várta az Úr kellő idejét, amikor megszabadulhat minden ellenségétől és győzedelmesen mehet be az országba. Jézus Krisztus tiszteletreméltó és hűséges apostola a göröngyös és szük úton járt és erős lett az Úrban és az ő hatalmának az erejében.

Szent Pál ugyanolyan szenvedélyek embere volt, mint az ő testvérei. Küzdött tökéletlenségei ellen és győzedelmeskedett. Nem jelentéktelen foglalkozásu ember volt. Jó névvel, neveléssel és befolyással közismert üzletember, aki nagy hatalomra tehetett volna szert embertársai között. Emberi

FEL

szempontból a világ nagy tisztességgel halmozhatta volna el. Mind e csábító befolyásoknak ellenállt és semmibe sem vette, hogy megnyerje magának Krisztust és részesedhessen az ő feltámadásában és hogy része legyen az ő országában.

Az Úr iránti hűsége és odaadása miatt elvesztette minden földi barátait és szivbeli kötelékeit, rágalmazás és üldözés miatt földi rokonai elszakitották. Mindezen megpróbáltatások, szenvedések és üldözések közepette az Úr Jézus iránti hite sohasem tántorgott meg. Mindenkor lelki szeme előtt tartotta Isten országának áldásait és szépségeit és azokat a nagy jótéteményeket, amelyeket embertársainak fog hozni. Szive vágya és Istenhez való könyörgése az volt, hogy honfitársai, saját fajtája emberei és mások megmenekedjenek. Ő tudta, hogy az ország meghozza ezt az üdvöt.

Timotheus volt az ő szeretett tanitványa. Szent Pál tudta, hogy nemsokára elhagyja és ezért irta: „Szenvedj, az evangelista munkáját cselekedjed, szolgálatodat teljesen betöltsd ... Mert én immár megáldoztatom és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltétetett nekem az igazságnak koronája, melyet megád nékem az Úr ama napon, az igaz Biró, nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését." — 2 Timotheus 4:5-8.

Mennyire hasonló ehhez e nap minden keresztyéneinek a szavai, akik vitézül harcolnak az igazért! Eljutottunk az utolsó napokig, amint azt Szent Pál mondja társszövegünkben. Valóban veszélyes idő ez, valószinüleg az egész korszak legmegpróbáltatóbb ideje az az idő, amikor az emberek csak önmagukat szeretik; más szavakkal, mikor az önzés felmagasztaltatik és a szeretetet lenézik.

A keresztyént szükségképen érik megpróbáltatások, hasonlók azokhoz, amelyek a világot sujtják. (1 Korinthus 10:13) Az egyetlen külömbség, hogy a keresztyén számára gondoskodva van a menekülés útjáról. Szükségesnek találja, hogy erélyes harcot folytasson saját önzése és bukott hajlamai ellen. Szükségesnek találja, hogy küzdjön a világ szentségtelen befolyása ellen. Barátjai félreértik és ellenségei szándékosan meghamisitják. Mások gonoszsága nagy próbája az ő türelmének. Küzdelmei vannak otthon, megpróbáltatásai a gyülekezetekben, üldözések olyanok részéről, akik azt hiszik, hogy barátjai, továbbá a világ részéről. Néha ugy látszik, hogy egyedül áll, mert mindnyájan elfeledték az Úr kivételével. Tovább kell küzdenie. Vajjon nem mondhatja-e mindenik keresztyén, aki igy kezd Szent Pállal: „A nemes harcot megharcoltam?"

Hogyha egyre az igazság oldalán küzd, akkor bizonyos lehet, hogy az ő harca nemes harc. Nem mondhatná-e mindenki, mint Szent Pál, hogy: „a hitet megtartottam?" Hogyha mindig hűséges az Úrhoz, az ő Igéjéhez és testvéreihez, akkor természetesen megtartotta a hitet. Nem mondhatja-é mindenki hasonló bizonysággal: „Végezetül eltétetett nékem az életnek koronája?"

Az Úr hűséges a szerződésnek azon oldalához, amely az övé és hogyha mi szeretjük az ő jelenlétét és az ő országát, teljesen bizonyos, hogy az ő országában fenntartatik egy hely a mi számunkra. Hiténél és a kézenfekvő bizonyitékoknál fogva a keresztyén most azt mondja, hogy itt az ő országa és hogy a küzdő egyház az utolsó csatát vivja. Hallja, amint a mi üdvünk kapitányának a szavai a fülébe csengenek: „Légy hűséges mindhalálig és az élet koronáját adom neked." — Jelenések 2:10.

Ekkor azután bizalommal mondhatják Szent Pállal azok, akiket minden oldalon gonosz munka és gonosz befolyások vesznek körül: „És megszabadit engem az Úr minden gonosz cselekedettől és megtart az ő mennyei országára, akinek dicsőség örökkön örökké. Ámen!"

JULIUS 9-IKI IDÉZET

„Annakokáért legyünk háládatosak, melynélfogva szolgáljunk az Úr Istennek tetsző módon." — Zsidók 12:28.

A TÁRSSZÖVEGBEN Szent Pál párhuzamot von a Sinai hegyen adott törvényszövetségnek a feltételei és az ujszövetségnek feltételei között az ország felállításának az idejében. A törvényszövetség az ember tökéletlensége miatt nem sikerült. Izrael kormánya az egyetlen, melyet Isten elismert, szintén kudarcot vallott az embernek azon képtelensége miatt, hogy követelményének eleget tegyen. Minden más kisérlet egy igaz és jó kormányzat felállitására ugyancsak nem sikerült. Az, amire a jó emberek az elmult korszakokban leginkább gondoltak és még most is gondolnak, egy igazságos és állandó kormányzat, amely elhozza a szivük vágyát, nevezetesen életet, szabadságot és boldogságot. Mindezen vágyak az emberek teljes és tökéletes boldogságára Istennek és az ő Krisztusának az országában fognak megvalósulni.

Szent Pál különösen a föld azon keresztyéneihez fordul, akik ezen áldott ország bekövetkeztekor fognak élni, amelyben a győzedelmes szentek fognak osztozni. Valamennyiöknek a bátoritására és oktatására mondotta: „Annakokáért a mozdithatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel."

Azt hisszük, hogy az apostol ezt ugy gon-

FEL

dolja, hogy mivel teljesen bizonyosak lévén abban, miszerint, hogy a mennyek Istene, most állitja fel az igazságosságnak rég igért országát, amely soha nem fog leromboltatni, hanem amely mindig fenn fog állani és meg fogja áldani a népet és látván, hogy a mi előjogunk ismerni e tényt és hogy e dicsőséges ország tagjaiul tekintetünk, ezen isteni és áldott befolyás ugy kell, hogy alakitsa életünket és viselkedésünket, hogy hálás szivvel és lélekkel és kimondhatatlan örömmel szolgáljuk az Urat.

Tetsző módon szolgálni annyit jelent, hogy szorgalmasan lessük az alkalmat, hogy megtegyük, amit az Úr tőlünk vár. Ebben a mostani időben látván és értékelvén az Úr parancsát, hogy hirdessük országa evangéliumát, minden erős hitü, hűséges követője, aki mindenek fölött az Urat szereti a szivében, indittatni fog attól a buzgalomtól, amely az Úr házának a sajátja és hirdetni fogja, hogy elközelitett a mennyeknek országa.

A társszövegben Szent Pál hangsulyozza a tényt, hogy az egyház közeledik az elsőszülöttek főgyülekezetéhez és Jézushoz, az ujszövetség közvetitőjéhez, majd hozzáteszi: „Vigyázzatok, hogy el ne vessétek azt, aki beszél." Az apostol e szavai erős figyelmeztetés mindenkihez, aki a Király zászlója alá sorakozott, hogy kövessen el minden lehetőt mostan, hogy igaz és hűséges tanu legyen a királyságot illetően. Ugy látszik, hogy ez az egyetlen fajta szolgálat, amely tetszik az Úrnak, az az olyan szolgálat, melynek rugója egészen a szeretet és az ő ügyéhez való önzetlen odaadás.

Az Úr tetszését megnyerni mostan azt jelenti, hogy nagyobb jutalmunk legyen ebben az országban. Itt az idő, amikor a nagy Király számon kéri az ő szolgáit és azok, akik tetszésére szolgáltak és szolgálnak, ezt mondja: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bizlak ezután, menj bé a te Uradnak örömébe." — Máté 25:21.

Ez magyarázza meg, hogy miért szolgál a keresztyén most oly nagy örömmel a Királynak.

J. F. RUTHERFORD TESTVÉR LÁTOGATÁSA ÉS A ZÜRICHI NAGYGYŰLÉS

(E cikket a német Őrtoronyból vettük át)

KEDVES Rutherford testvérünk régen várt látogatása nagy örömünkre megvalósult. Tekintettel az Úr Jézus Krisztus mindinkább kiszélesbülő munkájára s az ebből felmerülő ujabb kérdésekre és alkalmakra, valóban szükséges és fontos volt, hogy a kedves Rutherford testvérünk személyesen közénk jöjjön és személyes meggyőződést szerezzen az európai munkatér minden osztályáról és függelékéről, tanácsokat osztva és intézkedéseket téve az összes hivatalok s a földön levő összes testvérek együttes munkájának megkönnyitésére. Miután ez bekövetkezett, örömet szerzünk, közölve testvéri körrel, hogy az egyesület elnöke megelégedésének és elismerésének adott kifejezést a különböző hivatalok tevékenysége és eredményeik felől, valamint a testvéri gyülekezetek állása felől. Különös elismeréssel emlékezett meg Svájcról, hogy ebben az országban az Úr mily gazdagon gondoskodott és készitett útat az ő igéjének és munkájának. Mindez még nagyobb buzgalomra és a mi nagy Istenünk és Mesterünk iránt ragaszkodóbb odaadásra fog buzditani és felinditani.

Rutherford kivánságára Binkele testvér április 23-án találkozott Amsterdámban, hogy az úton Németországon keresztül tolmácsképen szolgáljon. Nevezett nap délutánján a hollandiai testvérek összegyültek a Witei bibliaházban, akik előtt Rutherford és még két másik testvér, Hemery testvér (London) és Salter testvér (Torontó) beszéltek dr. Donk testvér tolmácsolása mellett. Este egy nagyon látogatott előadás lett tartva, mely alkalommal a helyi rádió-állomás is csatlakozást adott, ugy, hogy — amint értesültünk — az előadást nem csupán a kétezer hallgató, hanem mintegy 28000 világi egyén is végig hallgatta.

Április 24-én Rutherford testvér öt testvér kiséretében Magdeburgba utazott. Az állomáson sokan várták őket szivélyes szeretettel Április 28-án a M.-Frankfurtba útaztunk, ahol a dél-németországi testvérek részére, akik nem útazhattak Magdeburgba, mintegy 600 összegyült testvér előtt volt előadás tartva a szeretetre vonatkozó mélyreható tárgyalásban, amit a legnagyobb figyelemmel és áhitattal hallgattak a testvérek. Találóan elemezte a szeretetet a következő szavakkal: „Az önzetlenség tökéletes kifejezése — a szeretet."

Másnap este felé a társaság Svájcba érkezett és egy nehány napon át Bernben töltötte az időt. Másnap bensőséges örömmel szemléltük a Bibliaházban és nyomdában tartott szemleúton, hogy minden vonatkozásban és tekintetben megelégedésének ad kifejezést Rutherford testvér az uj berendezkedés és a Bibliaház átszervezése felett, különösen az ujonnan felállitott rotációs sajtót és segédgépeit csodálta meg. A tömérdek európai nyomtatvány-szükséglet és a tekintetbe veendő kényszeritő körülmények, melyek vonatkozásban vannak e kérdéssel, inditotta arra a fontos elhatározásra a kedves testvért, hogy ez legyen az a hely a csendes Svájcban, ahonnan az európaiak nyomtat-

FEL

ványszükséglete fedezve legyen. Igy határoztatott el a berni nyomdának kibővítése s ezt Rutherford testvér a zürichi testvérek előtt ki is jelentette. Feledhetetlen órákat töltöttünk a Bibliaház asztala mellett ezen áldott napokon. Rutherford testvér a berni Bibliaház összes tagjait meghivta a zürichi nagygyülésre, amit a kedves testvérek ujjongással fogadtak. A nagy tanácsteremben zsufolt ház előtt (Ésaiás 26:3) nyilvánosan tartott nagy előadás után „Az összes nemzetek Armagedon felé marsolnak" cimmel május 1-én a Kaszinó nagytermében Rutherford testvér kiséretével együtt eltávozott Bernből és Zürichbe érkezett, hogy mindenekelőtt a középeurópai hivatalt látogassa meg és tájékozást szerezzen a svájci munka állása felől. Közben megérkeztek a társulat képviselői Hollandiából, Ausztriából, Csehszlovákiából, Olaszországból stb. A kedves testvérek egy külön tanácskozást tartottak, mely Rutherford testvér elnöklete alatt a zürichi hivatalba lett megtartva. Itt is örömmel vettük észre látható megelégedését az elnöknek e tevékenység és rendtartás felett, melyet a zürichi hivatalban látott. Rutherford testvér megelégedésének adott kifejezést a középeurópai munka egészséges állapota felől, ami vigasztalólag hatott és hálaérzést keltett szivünkben Aziránt, aki erőt és bölcsességet adott minden munkáinkban és fáradozásainkban.

Pénteken, május 2-án este Rutherford testvér nyilvános előadást tartott a városi nagyteremben. Beszédének ez volt a tárgya: „A népek Armagedon felé marsolnak." A nagy közönség megilletődéssel hallgatta végig. Közben a svájci testvériség mindenfelől tömegesen felvonult, hogy résztvegyen a 3. és 4-ikére kitüzött svájci nagygyülésen. Elzászból és a Saar területről is sokan eljöttek, hogy személyesen osztozzanak örömünkben. Aki csak tehette, mindenki eljött és vasárnap minden hely le volt foglalva a városi nagyteremben, sőt sokan állani kényszerültek.

Rutherford testvér szombat délelőtt 10 órakor nyitotta meg a gyülést, üdvözölte az Isten népét a szivélyes szeretet és erő szavaival, egyuttal megadva a hangulatot, amely a nagygyülésen teljesen végig kitartott. Szombat délután Rutherford testvér ujból beszélt a gyüléshez Filip. 4:4-ről, teljesen kifejtve az Urban való öröm fogalmát és különösképen kiemelte, hogy a mai nap az, melyen mi, mint az Úr képviselői, jelenlétének és országa felépitésének tanui valóban bementünk az ő örömébe. Vasárnap hasonlóképen áldásteljesek voltak az előadások, különböző, az Isten népe részére fontos dolgok felől. Gyujtó hatást gyakoroltak szavai a szivekre, amikor — mint a nép előtt az Úr képviselőinek — feladatunk fontosságát szivünkre kötötte, reámutatván arra, mikép kell magasra emelni Krisztus zászlaját, hogy miért volt kedves az Isten előtt egy osztály elhivása, nem az angyalok miriádjai, hanem miközülünk és reámutatott azon csodás kiváltságokra, melyekben azok részesülnek, akiknek nyitva van szemük, fülük és megértik a harc jelentőségét, hogy közöttünk se közömbös, se lanyha ne találtassék, hanem a bizonyságtevés szent kegyével és szellemével teljünk be a közelgő ország jó hirét hirdetve s azzal összefüggő áldásokat az Isten országának, az igazság országának bevezetését a földön a vizsgálatok és itéletek útján. Valamint reámutatott a hit gyümölcseire és 2 Péter 1:6-9; mire ismét a testvéri szeretetről és az általános szeretetről kezdett beszélni, különösen hangsulyozva az önzetlenséget, mint a valódi szeretet sajátos lényegét. Azután kedvesen mutatott reá bizonyos intézkedésekre, melyek szükségessé váltak a munka kibővitése végett és hogy mily szerep jut ebben a svájci, illetve a berni Bibliaháznak.

Ezenkivül beszélt még a kedves O. Jangg testvér Bernből, E. Wetzel Bécsből, A Block Amsterdamból, Van Amburgh testvér a brooklini társulat titkára és kincstárnoka, Salter testvér Torontóból, a kanadai képviselő és Jonson testvér Columbusból (Ohió), valamint a kedves Gleisner testvér Brünből és Cuminetti Pinerolóból (Olaszország) és egy nehány németországi testvér is.

Vasárnap este még tartatott egy kérdéseket megfejtő gyülés, melyen Rutherford testvér tárgyilagosan és helyesen válaszolt annyi kérdésre, amennyire csak lehetett. Azután egy nehány zárszóval elbucsuzott a gyüléstől, kijelentvén, hogy nagyon meghatotta az ő szivét a kedves svájci testvérek jelenléte. Nekünk pedig ismételten és ismételten kijelentette, hogy a legáldottabb órák közé tartoznak ezek a percek az ő életében.

Bizonyos okok megakadályozták Rutherford testvért spanyol útjában, minélfogva változtatott az utitervén és a Párisban tartott nyilvános előadás után ismét visszatért Svájcba és Bernben bizonyos ügyek elintézése végett ismét találkozott E. Jangg és Binkele testvérekkel.

Elutazás előtt még egy gyors összejövetelt rendeztek Bázelben, melyen pár száz testvér vett részt a kaszinó termében. Nehemiás 8:10 versből lett véve az idézet. Hétfőn reggel 6 órakor utra kelt a kedves Rutherford testvérünk, gazdag áldással szivében és örömmel, látva az Úr népének előhaladását Svájcban. Párisba utazott, ahol a testvéri körben, valamint a lengyelek között nyilvános előadást tartott, s onnan Londonba utazott egy nagygyülésre. Azután visszatért Amerikába, hogy részt vegyen a nemzetközi nagygyülésen Kolumbuszban.

FEL

A KECSKÉK SORSA

(Folytatás és vége)

[76]Azok, akik *tudatosan* szövetkeznek a Sátán régi, roskadozó rendjével, az Úr iránti hűtlenségüket bizonyitják be. Hogyha mostan mindezeknek a bizonyitékoknak a világánál hűtlenek, a melyeket az Ur adott, mi biztositék van arra nézve, hogy hűségesek lesznek, amikor a Királyság már működésben van? Az Úr tudja és ő maga fog itélni. Végül is az igazi próba a szivbeli hűség az Ur iránt. Szeretet Isten iránt, szeretet Jézus iránt és szeretet az ő ügye iránt, mindenek felette ami földi, az, ami kivántatik, hogy valaki hűséges legyen.

[77]Feltehető, hogyha vannak olyanok, akik prédikálták, hogy a Biblia Isten igéje, hogy Jézus a világ nagy megmentője és megváltója, továbbá hirdették az ő országa eljövetelét és azután látták maguk körül az ő jelenlétére és a felállitandó országára vonatkozó összes bizonyitékokat, s ha azután ezek szándékosan félrevezetik a népet, ugy abba az osztályba kerülnek, melyet maga az Úr emlit, mikor egyeseket hazugoknak és képmutatóknak nevezett, és akiket Ő fog megitélni. Ember nem mondhatja meg, hogy mily itéletet fog az Ur ezekre kimondani. Ő ismeri mindegyiknek a szivét, a hűség vagy hűtlenség mértékét. Ő tudja, hogy valaki méltó-e vagy nem arra, hogy az ő igazságos uralma alatt alkalma legyen, és ő maga fogja az itéletet kiszabni. Az Apostol jelzi, hogy milyen fajta itélet fog kimondatni, mikor azt mondja: „Akik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Ur ábrázatától és az ő hatalmának dicsőségétől. Amikor eljő majd, hogy megdicsőittessék az ő szenteiben és csodáltassék mindazokban, akik hisznek,.. ama napon." (2 Thess. 1: 9-10).

[78]Dániel próféta (2 : 44) világosan megmondja, hogy az egek Istene támaszt egy birodalmat. Ugyanez a próféta (12. fejezet) megjelöli az időt, amikor Mihály a nagy fejedelem felkél. Az Ur Jézus helyeslőleg idéz az ő jövendöléséből Máté 24. fejezetében feljegyzett nagy beszédében; ezért egybekapcsolta a megjövendölt királyság egész ügyét az ő szavaival, amelyek beteljesedése most van folyamatban. Következtetésünk tehát az, hogy a juhok és kecskék példázata különösen 1914, a világháboru kezdete és az egyéni helyreállitási áldások kezdete között fog beteljesedni.

[79]A zsoltáriró mondja: „De az Ur kegyelme öröktől fogva való és örökkévaló az őt félőkön. és az ő igazsága a fiaknak fiain." (Zsoltár 103 : 11-17). Hogyha a kecskehajlandóságuak megbánást mutatnának és megjavulnának, kétségtelen, hogy az Ur irgalmat tanusitana irántuk.

[80]A szentirás mintha jelezné, hogy a Milleniumi korszak helyreállitási próbája folyamán lesznek néhányan és valószinüleg sokan, akik nem fogják akarni elfogadni a nagy váltságáldozatot és természetesen nem lesznek igazolva az életre, hogy Isten kegyelme reájuk nézve egy száz éves időszakra fog terjedni, és hogy ezután ki fognak irtatni. Hogyha a zsidó-korszak végével akadtak olyanak, akiknek volt világosságuk és szándékosan vétkeztek ellene, és örök pusztulást szenvedtek, hogyha lesznek a Milleniumi korszakban olyanok, akik hasonló büntetést fognak szenvedni, ki mondhatná, hogy Isten nem fogja ilyen büntetéssel sujtani az evangéliumi korszak végével azokat, akik az Ur követőinek vallják magukat és ugyanakkor iránta való hütlenségüket bizonyitják be azzal, hogy nem akarják meghallani a jó hirek üzenetét, és akik odáig mennek, hogy üldözik az ő alázatos hirnökeit, akiknek törekvésük, hogy hűségesek legyenek, és hogy a Királyság jó hireit másoknak elmondják.

A BOSSZUÁLLÓ ISTEN

[81]A Szentirás mondja: „Buzgón szerető és bosszuálló Isten az Úr, bosszuálló az Úr és telve haraggal, bosszút áll az Úr az ő ellenségein és haragot tartó az ő gyülölői ellen". [Náhum 1:2; Zakariás 8:2; 2 Kor. 11:2]. A Szentirás ezen helyeiből azt értjük meg, hogy az Úr nem néz jószemmel azokra, akik beleavatkoznak, vagy beleavatkozni kisérlenek az ő tervébe. Akik fogantattak és felkenettek a szent szellem által, azok az Úr Jézus testvérei „Nem engedte, hogy valaki nyomorgassa őket, sőt királyokat is megfenyitett miattuk, mondván: Meg ne illessétek az én felkentjeimet és az én prófétáimnak ne ártsatok". [Zsoltár 105:14—15]. Ha tehát az Úr az ő alázatos felkentjeit választotta ki, hogy hirdessék az ő országát és hogyha mások, akik az ő képviselőinek vallják magukat, nem akarnak engedelmeskedni a királyságra vonatkozó üzenetnek és bántalmazzák, sértegetik, csúfot űznek és üldözik azokat, akik az Úr felkentjei, a Szentirás világánál ez olyan magatartás, amely az Úr méltatlankodását hivja ki azok ellen, akik ilyen eljárásra vetemednek.

[82]Világosabban szolva, az Úr megteszi a maga dolgát. Ugy hajtja végre a maga fensőséges akaratát, ahogyan neki tetszik. Kicsoda az ember, aki beleavatkozni merészelne? Mennyiben tartozik az reá, hogy azt mondja, hogy az emberek egy társasága olyan uralmat fog létesiteni, amely politikai kifejezése Isten akaratának a földön? Ki jogositotta fel őket, hogy ezt tegyék? Enyhén szólva: nem-e vakmerőség, hogy a vezetők Isten nevében ilyen álláspontot foglalnak el? Nem elitélendő dolog az ő részükről, hogy bántalmazzák az Úr alázatos szolgáit, akik csupán csak hirdetik, hogy az ég Istene ilyen birodalmat állit fel, és hogy a világi embernek semmi köze hozzá.?

[83]A keresztyén tanulhat ebből. Természetesen fontos mindenek előtt a váltságáldozat elfogadása, mert ez az egyetlen út, amely az élethez vezet. Valaki részesülhet a váltságáldozat jótékonyságában és még sem éri el a célt Hasonlóképpen fontos azután, hogy megfelelő szivbeli magatartást tanusitson Isten és az Úr Jézus iránt és helyes magaviseletet testvérei iránt. Az Úrnak nem telhetik öröme bennünk, hogyha másnak sérelmet okozunk, különösen pedig olyannak, ki a

FEL

hit háztartásához tartozik. Mindenki tehát, aki a keresztyén nevet viseli, távolodjon el az igazságtalanságtól, amely törvénytelenséget jelent, és tegyen jót másoknak. Az Úr féltékeny szemmel őrködik az ő kicsinyei felett, féltékeny az ő érdekeik iránt, és aki bármit is elkövet a legkisebbik ellen övéi közül, ő azt ugy tekinti, mintha az őt magát érné. Ezért minden keresztyénnek őrködnie kell az ő testvére érdekei fölött azon szerető óhajjal, hogy megsegitse barátját, mint ahogy önmagán akarna segiteni.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Minő próbát alkalmaz az Úr azok részére, akik a Királyságban résztvesznek? 76

Akik szándékosan félrevezetik a népet, minő büntetésben fognak részesülni? 77

Idézd a Szentirást annak a kimutatására, hogy a szóbanforgó példázat az 1914 és az emberiség tényleges helyreállitási áldása közötti időre vonatkozik. 78.

Van-e némi reménye azoknak, akik legyőzik magukban a „kecske', hajlandóságot? 79.

Mily ok van annak a feltevésére, hogy egyesek, akik most élnek, sohasem kapnak örök életet? 80.

Mit értünk ezen szentirati kijelentés alatt, hogy Isten bosszuálló Isten? Mennyiben védelmezi ez a bosszuállás (féltékenység) az ő felkentjeit? 81.

Milyen hatalom segitségével elegyednek be az egyháziak a világi dolgokba? Hogyan tekinti a Mindenható az ilyen eljárást? 82.

Mit tanulhat a keresztyén az ő kötelességét illetően most a régi rend végén? 83.

Watch Tower, 1924. febr. 15

VI-IK KÖTET

AZ UJTEREMTÉS ELLENSÉGEI ÉS AZ ELLENE INTÉZETT TÁMADÁSOK*

XV. TANULMÁNY

70. Mik voltak a mi Urunk és az apostolok tapasztalatai a testi fogyatkozások tekintetében?

Azon vélemény, hogy Isten népe egészségét illetőleg, vagy más külső tekintetben Isten által különös kedvezményben részesül, mint már láttuk tévedés, egyenesen ellenkezője annak, amit az ujteremtésnek várnia kell. E tekintetben is az Úr és apostolai előképeink. Ők egyáltalában nem várták, hogy a kellemetlenségektől, melyeknek terhe alatt minden teremtmény sóhajtozik, meg lesznek óva, hanem áldozati fogadalmuk magában foglalta azoknak örömteli elviselését, hogy részt vehessenek az emberi fogyatkozásokban. A mi Urunk például elutasitotta magától, hogy isteni hatalmát arra használja fel, hogy éhségét a pusztában csodálatos módon csillapitsa. (Máté 4:3-4) A Jákób kútjánál leült, mert elfáradott és beküldte a tanitványait a városba, hogy éelmet vegyenek, ahelyett, hogy erejének csodálatos módon való helyreállitását bevárta volna. (János 4:6) Élelem volt ez esetben a helyes gyógyszer éhségére és nyugalom a helyes gyógyszer fáradtságára, ezért alkalmazta is ezeket az Úr. Az Irás semmit sem szól arról, hogy az Úr valami testi betegségben szenvedett volna. Ha ez utóbbi bekövetkezett volna nála, ugy nem kételkedünk benne, hogy szabadnak és jogositottnak érezte volna magát arra, hogy gyógy-gyökereket, gyógyfüveket és más gyógyszereket használjon e célra, éppen ugy, mint élelmet vett fel, midőn éhezett és pihent, ha fáradt volt. A szervezeti zavar, mely Getsemánéban a véres veritéket és a Golgotán szivének megrepedését idézte elő, talán csak földi pályájának végén állt be. Akkor eljött már órája Hogy ha azonban el is utasitotta, hogy **saját** éhségét csodálatos módon csillapitsa, **saját** fáradtságától csodálatos úton megszabaduljon, az angyalok légióit **saját** oltalmára odarendelje, még is teljesen szabad volt, hogy csodaerejét követői, vagy mások javára használhassa. (Lásd az 5000 és a 4000 táplálását; a vihar lecsendesitését; az adópénz beszerzését). — Máté 14:15-21; 17:24-27; Márk 4:36-41.

71. Van-e valami feljegyzésünk arra nézve, hogy az apostolok isteni hatalmat használtak a saját maguk vagy Krisztus más megszenteltjeinek a gyógyitására? Hogyan fogadjuk és kövessük az ő példájukat?

Hasonlóképen az apostolok sem használták a nekik adományozott hatalmat önmaguk gyógyitására és szenvedéseik megkönnyitésére. Pesze kis testi bajokról értesülünk náluk, Pál szembajának kivételével. (Csel. 9:8-18; Gal. 4:15; 6:11), amelytől az Úr még szolgájának imájára is megtagadta a gyógyitást, tudtul adván neki, hogy ez türelmének és alázatosságának a megpróbáltatása s azon bőséges kegyelemben, amelyben részesittetett, több, mint ellenértékét találja. (1 Korinthus 12:7-9) Az apostol hite és bizodalma a keskeny úton járó minden vándornak napjaitól el a mi időnkig a vigasztalásnak forrása volt, pedig nem kért ő az Úrtól földi javakat, pénzt, földbirtokot, élelmet, ruházatot stb. Ő maga tanitja, hogy néha ezekben hiányt szenvedett és hogy aztán dolgozott, a szőnyegszövő mesterséget megint felvette. Mások, kik sokkal kevésbé voltak szentek, mint ő, az Úrhoz sokkal kevésbé állottak közel, mint ő, ezen kézimunkát nem találták volna elég jónak, megvetettek volna egy alkalmazást is és megkisérelték volna, ahogy mondják „a hitből élni", azaz anélkül, hogy dolgoznának. Egy dolog, melyet az apostol a leghatározottabban elvet, midőn azt mondja: „Ha valaki nem akar munkálódni, ne is egyék" és „Aki oroz vala, többé ne orozzon, hanem inkább munkál-

* I. Félreértés elkerülése végett közöljük, hogy a XV. tanulmány cime: *Az ujteremtés ellenségei és az ellene intézett támadások*, miért is a megelőző Őrtorony számokban a XV. tanulmánytól kezdődően a cim ekép helyesbitendő.

FEL

kodjék, cselekedvén az ő kezeivel azt, ami jó, hogy legyen mit adni, akinek szükség." (1 Thessalonika 3:10; Efézus 4:28) Néhányan, kik tévesen ugy képzelik, hogy az Úrnak akarata, hogy a hitből éljenek, mig mások kezeik munkájából élnek és ezen „hithősöket" fenntartják, azután gyakran elég merészek, hogy a pénzért, az élelemért, a ruházatért stb., amelyért dolgozni vonakodnak, imádkoznak. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy mindazok, kik ezt teszik, gonoszak; ellenkezőleg, mi azt hisszük, hogy némelyik gyermeke Istennek ily véleményen van, mert nincsen kellőleg tájékoztatva Istennek vele való cselekvésmódjáról és meghivatása természetét illetőleg. Nem is akarjuk vitatni, hogy az Úr néha ily imákat is meghallgat, habár nem is egyeznek meg teljesen akaratával. Azon a nézeten vagyunk, hogy az ujteremtésekre legillőbb, Istennek legtetszőbb magatartás Krisztus és apostolainak lehető legpontosabb követésében áll. Ujteremtésekké való elfogadásuk feltételezi, hogy elismerjék azon tényt, hogy földi áldások része a Teremtőjével összhangban álló természetes embernek; hogy tehát Krisztusban való hitük által Isten előtt igazolt hiveknek igényük van ezen áldásokra, hogy azonban ezen igényeket megszentelték, odaadták, az áldozati oltárra tették, hogy a mennyei, lelki „jobb" (Zsidók 11:40) dolgokban részesüljenek, melyek az ujteremtés előjogai, melyekhez az evangéliumi időszak alatt hivattak meg. Miután ezen földi igények odaadattak, kicseréltettek egy mennyei követelés ellenében, hogyan kérhetné az ujteremtés azt ismét és imádkozhatna azért? Egészen más, imádkozni azon földi áldásokért, amelyek az Úr bölcsessége szerint áldásunkra szolgálnak, vagy imádkozni test szerinti kedveseink áldásáért, de erészben is az Úrnak szeretetét és bölcsességét magasabbnak kellene mindenkor elismerni, mint a mienket s készséggel kellene magunkat az ő elhatározásának alávetni, nem kellene egyedül szivünkben maradnia, hanem imában kellene kifejezni. Az ujteremtésnek, miután Isten igéjétől kioktatva lett, lelki érdekeit többre kellene becsülnie, mint földi jólétét és a testben csak olyan tapasztalatokat kellene kivánnia, melyek alkalmasak arra, hogy az ujteremtés teljes kifejlődését elősegitsék és őt a királyi méltóságra és feladatra előkészitsék. Az ujtestamentum többet foglalkozik annak az apostolnak tapasztalataival, aki Iskarióti Judás helyét elfoglalta, mint az összes többi apostolok tapasztalataival együttvéve és megkezdi ezt annak a damaskuszi útra való meghivásával. Itt észrevesszük, hogy Pál azon adományát, hogy csodát müvelhetett, nehány esetben olyanok javára használta fel, akik az igazsághoz közeledtek. De egy eset sincs megnevezve, melyben azon adományát, hogy gyógyitott, a maga vagy olyanok részére használta volna, kik felavatott szentek voltak. Nem mintha ez utóbbiaknak semmit sem kellett volna türniök; nagy tévedés! Timotheusnak egy idült gyomorbaja volt, Epaphroditus a halálhoz közel volt, nem egy bűn miatt, hanem amint az apostol kijelenti, Krisztus müve kedvéért, amennyiben annál életét kockára tette. (Filippi 2:25-30) Nem tudjuk, hogy melyek voltak azon ételek és gyógyszerek, amelyeket az Úr Epaphroditus helyreállitására megáldott, de Timotheus esetében az apostol nem küldött egy csodatevő zsebkendőt, vagy verejtékkendőt a betegnek és nem tanácsolták neki, hogy gyógyulásáért imádkozzon, nem is mondta neki, hogy gyógyulásáért imádkozott, hanem azt irja neki: „Élj kevés borral a te gyomrodért és gyakorta való betegségidért." (1 Timotheus 5:23) A bort Pál nem tanácsolta, mint italt, sem mint kábitószert, hanem mint orvosságot.

Amit e két esetről meg kell jegyeznünk, ez az, hogy a megnevezett szentek javára nem kérték ki Isten csodáját; hogy Pál őket nem gyógyitotta kézrátevéssel. Ők türelmesen viselték szenvedéseiket és nyomorúságaikat és azokból kegyelmet meritettek, kegyelem után. Ez nem akadályozta, hogy maguknak természetes módon könnyitéseket megszerezni igyekeztek oly jól, mint azt értették. Mi ezt valamennyi megszentelt ujteremtés által követendő példának tartjuk. Nekik saját betegségük gyógyulásáért ép oly kevéssé kellene imádkozniok, mint a földi élet külső kellemetlenségeiért. Az Úrnak minta imája mutatja, hogy azért kellene imádkoznunk, ami Isten bölcsessége szerint részünkre a legjobb és a mindennapi kenyerünkért szóló kérést kisérnie kellene kezeink munkájának és azon bizodalomteljes várakozásnak, hogy az Úr annak jövedelmét ugy fogja szabályozni, amint az jellemfejlődésünkre nézve a leghasznosabb. Ha ezen jövedelem Isten akarata szerint szükösnek, sőt olyannak mutatkozik, hogy alig elegendő az élelemre és ruházatra, akkor az illető ebben a türelemben és hitben ő hozzá illő tanitást láthat. Ha ellenkezőleg a jövedelem bőséges lesz, akkor ebben egy próbát kell látnunk, a tekintetben, hogy ezen jövedelemnek mily nagy részét vagyunk készek az igazság és a testvérek szolgálatába állitani. Kinek egészség és erő adatott, arra lesz kipróbálva, hogy erejének mily nagy részét forditja az igazság és a testvérek szolgálatára, vagy vajjon mindezt saját önző céljaira használja fel. És megforditva, kinek Isten az életerőket szükösen mérte, annak alkalma van buzgalmát és hűségét szűkös eszközeinek lehető legjobb kihasználásával bebizonyitani.

FEL

A névleges keresztyénség az ujteremtésnek egyik ellensége

72. Hogyan van a névleges egyház megkülömböztetve Krisztus igazi egyházától?

Azon körülmények, hogy a névleges egyház volt egy időben azon eszköz, mely útján hallottak Istenről, sokak hajlandók ezért arra, hogy szellemi anyjuknak tekintsék és kötelezve érzik magukat hozzá ragaszkodni. Ilyeneknek nehezükre esik belátni, hogy az összes földi rendszerek (Babylon) ellenségei az ujteremtésnek. Ez onnan származik, mert nincs nekik e tekintetben világos fogalmuk. Magasabb álláspontot tekintve a dolgot, észre fogjuk venni, hogy Isten előtt a névleges egyház és a kiválasztott osztály között épen oly nagy különbség van, mint a búza és a szinleges búza közt. Ép oly kevésbé, mint a szinleges búza nem hozhat búzaszemeket, ép oly kevésbé tud a névleges keresztyénség valódi keresztyéneket nemzeni, hanem csak névleges keresztyéneket. Az Irás kijelenti, hogy Isten ereje az, mely minket képesit, hogy akarjuk és tegyük, ami Istennek tetszik. Az uj életnek ereje az, mely Isten gondoskodása alatt fejlődik és mindinkább megerősödik. A világiasság szelleme által való nemzés ezt nem tudja eredményezni. A névleges egyház a kiválasztott osztálytól eltérően oly emberekből áll, kik az isteni igazság bizonyos vonásait észrevették, kik többé-kevésbé képesittettek arra, hogy a jogot a jogtalanságtól megkülönböztessék, tehát bizonyos fogalmaik vannak a jóról és gonoszról, de a továbbiakban gondatlanok. Isten akaratát figyelmen kivül hagyják és kegyelmét csak annyiban hajlandók használni, amennyiben ez személyes, társadalmi, s más kézzelfogható hasznot hozhat, különben nem. A kiválasztott osztály ellenben olyanokból áll, kik az igazságot nem csak hallották, hanem mindenüket annak szentelték, aki őket szerette és megvásárolta drága vérével, kik a kezdő állapotról továbbhaladtak egészen az Úr megismeréséig és az engedelmességig, amenyire ezt tehetik és amellett életüket nem szeretik. A névleges egyház nem a világ világossága, hanem az embereknek egy osztálya mely a félhomálynak, a sötétség előtt előnyt ad, melynek egy kevés van abból a világosságból, mely a valódi keresztyéneket megvilágitja, azonkivül azonban a pogányok is tévesen tudományosnak tartott nézeteket követnek. A kiválasztott osztály tagjainak mindenike ellenben önmagában egy világos égő fény, bárhol is legyenek ők.

73. Vajjon e két osztály közötti külömbség hátrányos vagy jótékony az igazi egyházra?

Mennél érezhetőbb a két osztály közti különbség, annál jobb ez a kiválasztott osztályra nézve. A hűségeseknek a lámpái többnyire annál erősebben világitottak, mennél vastagabb sötétség volt a névleges egyházban, mennél tüzesebb a kiválasztott osztálynak a névleges egyház által való üldözése, melyből minden üldözés kiindult.

JELENTÉS AZ URVACSORÁRÓL

(Az itteni kimutatás az amerikai magyar gyülekezetekre vonatkozik)

Detroit, Mich	104	Indianapolis, Ind.	16	Alliance, O.	8
Painesville, O.	51	Congo, O	16	Kalamazoo, Mich.	7
Cleveland, O.	40	Sant Pauló (Brazilia)	16	Manville, N. J.	7
Barberton, O.	33	Akron, O.	15	Roebling, N. J.	6
W. Brownsville, Pa.	28	Poston, O.	15	Wallingford, Ct.	6
Duquesne, Pa.	26	Durand, Mich.	13	Milwaukee, Wis.	5
Bridgeport, Ct.	22	Flint, Mich.	12	*Romániában az Úrvacsorán résztvettek közül a mult számból kimaradt:*	
Brooklyn, N. Y.	19	Vestaburg, Pa.	12		
Chicago, Ills.	19	Uniontown, Pa.	11	Székelykakasd	52
Hollister, O.	17	South Bend, Ind.	11	Felsősófalva	46

Szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY *Tipografia Viața Cluj*

FEL

AZ ŐRTORONY

és

Krisztus jelenlétének hirdetője

"Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról?
Eljött a reggel és az éjszaka is!" ÉZSA. 21:11,12

Vallásos folyóirat. XI. évfolyam. 8. szám
1924. Augusztus. Ádámtól 6052.

TARTALOM

EURÓPAI GYÜLEKEZETEK - 115
Németország - - - - - - - - 116
Svájcban - - - - - - - - - 117
Spanyolország sötétségben - - - 118
Franciaország - - - - - - - 118
Glasgow - - - - - - - - - 119
HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA 120
AZ UJTEREMTÉS ELLENSÉGEI - - - - - - - - - - 121
Istennek fegyverzete - - - - - 122
AZ UJTEREMTÉS ÖRÖKSÉGE 123
A lator a Paradicsomban - - - 126
Érdekes levelek - - - - - - - 128

©W.T.B.Z.T.S.

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ... mikor látjátok, hogy mindezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt". „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeiteket: mert elközelget a ti váltságtok". — Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközül szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetű, elnevezésű, vagy felekezetű hivő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (l. Péter 1:8-19; 1 Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (l. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy, ahogy most kijelentetett." — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, tétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — 1 Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben." — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához „meglája őt, amilyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ézs. 35.

ÖRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei, ujságpapiron 125 Lei, fél évre 75 Lei, ujságpapiron 65 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap boritékán közölt cimhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

MOST JELENT MEG: „MÉRT VAN A NYOMORUSÁG A VILÁGON" cimmel egy uj tanulmány, amely rövid összefoglalást nyujt a jelen események okairól és megjelöli az egyedüli orvosszert, amely utján lehetséges az emberiségnek elérni a régóhajtott életet, boldogságot és szabadságot. *Ára 10 lei.*

Előfizetőinket és olvasóinkat *felkérjük, hogy mindennemü megrendeléseiket, levelezéseiket e cimre küldjék: Az* ***„Aranykorszak" szerkesztősége*** *Cluj-Kolozsvár. Pénzküldeményeknél külön levélben irják meg a beküldött összeg* ***mennyiségét*** *és hogy* ***mily célra*** *küldik ezt. Tartozásaik kiegyenlitése esetén föltétlenül szükséges a* ***jegyzék számának*** *a megjelölése. A jegyzéket egy esetben sem kell visszaküldeni, csak a jegyzék számát, mely a jegyzékben felül a jobb sarkon található fel, kell a levélben feltüntetni. Egyben kérjük, hogy hozzánk intézett levelükben, amelyben megrendelésről stb. van szó,* ***minden alkalommal*** *közöljék pontos cimüket—mert itt nincs nyilvántartva mindenkinek a neve és lakása,—a név, lakóhely, utolsó posta, vármegye feltüntetésével és pedig a név kivételével román nyelven, a régebbi magyar elnevezésük és megjelölésük is szükséges. Ne tessyé tehát azt irni, hogy: Kérem megrendelésemet elküldeni, ük vözli önöket János. Vajjon honnan tudhatnánk meg, hogd ki az a János és hol lakik? Csakis a fent emlitett előirások pontos betartása esetén vállalhatjuk a* ***pontos elintézését*** *minden kérésnek, pénzküldeménynek stb. stb.*

BIBLIA-ÁRJEGYZÉK

905	sz. zsebbiblia (nem átdolgozott)	—	—	—	100	Lei
906	„ „ „	—	—	—	130	„
907	„ „ (börkötés)	—	—	—	230	„
911	„ „ (átdolgozott)	—	—	—	160	„
912	„ „ „	—	—	—	120	„
914	„ „ „	—	—	—	170	„

SEGÉDKÖNYVEK

Manna	—	—	—	—	100	Lei
Énekes könyv	—	—	—	—	50	„
Hárfa	—	—	—	—	55	„
Zsebhárfa	—	—	—	—	65	„
Mit mond a Biblia a pokolról?	—	—			15	„
A teremtés hat napja	—	—			8	„
A Szociálizmus és a Biblia	—	—			6	„

NÉMET NYELVÜ KÖNYVEK

Hárfa	—	—	—	40	Lei
Manna (finom kötésben)	—	—	—	100	„
Manna (egyszerübb kötésben)	—	—		60	„
Énekes könyv (füzve)	—	—		25	„
Sátorkönyv (füzve)	—	—		20	„
Bibliai tanulmányok, I. kötet	—	—		40	„

FEL

A VILÁGITÓ ÉS ŐRTORONY
Krisztus jelenlétének hirdetője.

XI. CLUJ-KOLOZSVÁR 1924. AUGUSZTUS BROOKLYN 8. SZÁM.

EURÓPAI GYÜLEKEZETEK

AZ amerikai társaságok, amely Van Amburgh, Salter, Hughes, Johnson, Hoeveler és Rutherford testvérekből, továbbá Van Amburgh, Hoveler, Royd, Blades és Johnson növérekből állott, az európai gyülekezetek meglátogatása céljából április 2-án indult el New-Yorkból a „Páris" nevü francia hajón. A new-yorki testvérek nagy számban jelentek meg a kikötőben, sok virágot és gyümölcsöt hoztak és boldog mosollyal és a legjobb szerencsekivánattal küldtek el bennünket. Igazi öröme a léleknek, hogyha valaki annyi időleges és szellemi áldással van elhalmozva. Csak a Mester szelleme tudja igy a sziveket összekötni.

Az utazás minden incidens nékül folyt le. A tenger ez évszakhoz képest elég nyugodt volt. A „Páris" fényes egy hajó és fenségesen úszta meg a mélységet. A tisztek és a kiszolgáló személyzet nagyon udvariasak és kedvesek voltak. A mi társaságunk olyan jól érezte magát, hogy még Angliába való megérkezésünk előtt ugyanerre a hajóra váltottuk meg a jegyeinket a visszaútazásra. Szivből ajánljuk a barátainknak a francia hajót.

A „Páris" Plymonthban megáll, hogy az útasok kiszállhassanak. A kikötőben körülbelül 15 angol testvérünk fogadott minket. Egy angol kikötő-mester udvariassága folytán ezeket a testvéreket egy világító-hajó kihozta a mi hajónkig a kikötő bejáratáig. És igy egy kis idővel partraszállás előtt örvendhettünk testvéreink társaságának. — Ugyanaz a szellem, amelytől a testvérek arca New-Yorkban ragyogott, akik szerencsés útat kivántak nekünk, most a mi Királyunk nevében köszöntött minket. Ők is gyümölcsöt és virágokat hoztak és sok szerető üzenetet. Valóban ugy volt, mintha haza jöttünk volna. Paddington állomáson a londoni Béthel- és Tabernaculum-gyülekezet egy boldog társasága üdvözölt minket. Nagy öröm volt viszontlátni a kedves testvéreket.

Vasárnap a londoni gyülekezet a Tabernaculum minden helyét elfoglalta. A gyülekezetben vasárnap délután Rutherford testvér beszélt, este pedig Van Amburgh testvér.

Ugyanitt ünnepeltük pénteken az emlékünnepet, melyen 1142-en vettek részt. Az Istentiszteletet Rutherford testvér vezette, aki beszédet mondott Hemery testvér és a gyülekezet más véneinek a segédletével. Áldott egy alkalom volt. Valami boldog hangulat járta át a gyülekezet levegőjét. Szivünk lángban égett, mikor a mi Urunk halálának az eseményeiről emlékeztünk meg és mi nagyra értékeltük a mi áldott előjogunkat, hogy meghivattunk az ő áldozatában való részvételre, hogy a dicsőségében is osztozzunk. A végén a gyülekezet csendben, gyorsan visszavonult. Azután sokan jegyezték meg, hogy ez volt a legdrágább megemlékezés, amelyet eddig ünnepeltek. Tényleg igy is volt.

Másnap reggel társaságunk több angol barátunk kiséretében Manchesterbe, a gyülekezet meglátogatására útazott. Kétségtelen, ez volt a keresztyének legáldottabb gyülekezete, melyet valaha tartottak a Britt-Szigeteken. A testvérek ott nincsenek tulhalmozva földi javakkal, de bennük van az Úr szelleme. E drága szentek közül sokan nagy távolságra kerékpáron jöttek el és nagy testi fáradalmukba került, mig Manchesterbe értek. Amint odaérkeztek, nyomban elfelejtették testi fáradalmaikat. Körülbelül 2500 felszentelt jelent meg a gyülekezeten. A testvérek éneke valóságos kinyilatkoztatás féle volt az amerikai testvéreknek ugy a zene, mint a szellem tekintetében, amelyben az Úr iránti mély odaadásukról tettek tanuságot. A gyülekezeten több angol és amerikai testvér beszélt. A keresztelő beszéd szombat délután volt. A végén 188-an jelképezték megkeresztelésüket vizbemerüléssel.

Ne mondja többé senki, hogy a magas hivás ajtaja bezárult, és ne bátortalanitson el

FEL

egyeseket az Úrhoz való felszentelődéstől. Csak ő tudja, hogy mikor zárul be az ajtó. Bátoritsuk azokat, akik szeretik az Urat, hogy teljesen neki adják magukat és hogy jelképezzék ezt a felszentelődést vizbemerüléssel.

A nyilvános népgyülésre a Free Trade Hall és a szemben lévő szinház lett kivéve, melyekben összesen 5000 ember fér el. A két terem egy villamos hangerősitővel volt összekapcsolva. Mindkét terem megtelt és a jelenlévők mind jól hallhattak. A gyülekezet hétfő este ért véget.

A KONTINENSEN

A következő szerdán egy napi gyülekezet volt Amsterdamban, Hollandiában. Társaságunk egy része vasuton és hajón utazott az előző napon, négyen pedig a levegőn keresztül indultak útnak. Egy külön terv szerint ez a négy a vezetővel átrepült az angol csatornán Franciaország északi partjáig, innen a belga tengerpart mentén Rotterdámba jutottak. Itt tiz percre leszálltak, azután tovább repültek Amsterdamba. Körülbelül 1000 lábnyi magasságra emelkedtünk és óránként 105 mérföldnyi sebességgel repültünk. Gyors utazás volt, kényelmes és valószinüleg nem veszélyesebb másfajta utazásnál. Másnap ugyanennek a légijáratnak egy repülőgépje három útassal a tengerbe veszett.

Amsterdamban 65 testvér üdvözölt minket, akikkel este gyülekezetet tartottunk. Hollandia népe kezd figyelni az igazság üzenetére. Este népgyülés volt, melyen 2000-en jelentek meg, akik figyelemmel hallgattak. A végén a jelenlévők egyharmadrésze vette meg a könyveket. A szónoki emelvényen mikrofon volt felszerelve és az egész előadás drótnélküli telefonon ment tovább. Sokkal többen hallgattak ilyen módon, mint ahányan jelen voltak. A Rádió-társaság igazgatói nagyon meg voltak elégedve, hogy az előadás az ő rádiójukon olyan jól volt hallható.

NÉMETORSZÁG

Egy napi utazás után Magdeburgba érkeztünk a társaság németországi székhelyére. Itt háromnapos gyülekezet volt. Valóban jelentőségteljes gyülekezet volt. Sok németországi testvér nagyon szegény, de semmi sem riasztotta őket vissza, hogy el ne jöjjenek. Az Északi Tengertől, a lengyel határtól és Németország más részeiből kerékpáron jöttek. Ez az út több napig tartott. Ugy jöttek, hogy alig tudtak gondoskodni élelemről és szállásról. Sokan zsebükben hozták el kis elemorzsájukat és mikor a gyülekezet alatt nagyon megéheztek, elővették a kenyerüket és haraptak egy keveset. 4000 testvér volt jelen. Szombat délben az egész gyülekezet ebédet kapott, mely 2 frankfurti virsliből, egy darab kenyérből és egy üveg vizből állott. A frankfurtit a terem mind a négy sarkán nagy üstökből szolgálták fel. A testvérek sorba álltak, odamentek és kiszolgálásuk után visszamentek a helyükre és örömmel ettek együtt. Valóban boldog idő volt.

A testvérek harminc hangszerből álló zenekart állitottak össze és akik ismerik a remek zenét, elképzelhetik, mily csudálatosan énekelt ez a négyezer főnyi sokaság, melyet hivatásos zenészekből álló zenekar irányitott. A méltóságteljes és mégis lelkes szellem, amely bennük megnyilvánult, valami szokatlan dolog volt. Az arcokra rá volt irva az elszántság, hogy e földi úton hűségesen követik az Urat mindvégig.

Németországban az emberek szomoruak. Ezt látja az ember mindenütt, ahol megfordul, de akik a gyülekezeten résztvettek, azok boldogok. Igazán Németországban csak az ő arcukon láttunk mosolyt. Nagy szenvedéseken mentek át, de az Úr áldása valamennyivel volt.

A közönség is fokozottabb érdeklődést mutat az igazság iránt. A népgyülés vasárnap volt egy ipari és állatkiállitásra készült nagy épületben. A földszinten és a karzaton 12000 ember fér el. A népgyülés megkezdésekor minden hely megtelt ebben az óriási teremben. Egy pótnépgyülés volt egy közeli csarnokban és még igy is 4—5000 ember rekedt künn.

Az előadás kellős közepén valaki elkiáltja magát: „Tüz van!“ és nagy tolongás keletkezett. Erre egy szokatlan dolog történt. A legtöbb helyen az emberek nyomban kiüritették volna az épületet. De itt másképen történt. A zenekar rögtön egy himnuszra zenditett rá és száz meg száz ember kezdett énekelni. Pár pillanat alatt helyreállott a legnagyobb nyugalom. Sok lovas és gyalogos rendőr vonult ki, de nem azért, hogy beavatkozzanak, hanem, hogy védjenek. Nagyon kedvesek és udvariasak voltak. A városi tanács elküldte üdvözletét.

A közönség nagy figyelemmel hallgatta az előadást és mikor már vége volt, a nagy tömeg csak lassan kezdett oszladozni. Több lovasrendőrre volt szükség, hogy a terem előtt útat csináljon az autónak, amely elvitte a szónokot, — nem mintha zavargás lett volna, hanem mert az emberek nagyon szerettek volna többet megtudni Isten csodálatos országáról, amely meghozza sziveik vágyát. A magdeburgi sajtó a szokás ellenére nagyon előzékeny volt. Több lap kedvezően számolt be. Itt adjuk a legrövidebb tudósitást.

A BIBLIA-TANULÓK TÖMEGGYŰLÉSE

„A Bibliatanulók nagy gyülekezete, melyet a hét második felében tartottak meg Magdeburgban, vasárnap este ért véget egy tömeg népgyüléssel a „Stadt und Land“ csarno-

FEL

kában. Rutherford biró arról beszélt, hogy „minden népek Armageddon felé mennek."

Két órával az előadás megkezdése előtt valóságos népvándorlás indult meg és ezreknek kellett visszafordulniok, noha egy pótnépgyülést is rendeztek a „Freidrichs Festhallen"-ben. Rutherford biró, aki mindig szabadon fejezte ki a véleményét a világháboru folyamán is, amiért sokak ellenségeskedését vonta magára, azon a nézeten van, hogy a világ minden baja nyomon követhető a mostani idő, gazdasági, szociális, politikai, pénzügyi, valamint vallási vezető tényezőkig, akik helytelen módon cselekszenek, nem az embernek javára, hanem csak néhány kevés ember javára. A biró hiszi és meg van győződve, hogy az emberiség jobb életre fog helyreállittatni a földön, amely örökkévaló lesz. Ő ezt a Bibiából veszi. A hallgatóság soraiban bizonyára sok pesszimista is volt, akik keserü tapasztalataikkal a lelkükben nem hiszik, hogy a Biblia erre az útra vihet; és mégis mindnyájan átérezték a nagy komolyságot, amely ráborult a népgyülésre. A népgyülés zenével, énekkel és imával kezdődött és végződött, ünnepélyes lefolyásu volt, egy rövid pániktól eltekintve, melyet a terem egyik sarkában leesett lámpa okozott."

Magdeburg város képviselője Finke városi tanácsos utján üdvözletét küldte a gyülekezetnek azzal a kivánsággal, hogy Németország minden részéből összesereglett több ezer vendég otthon fogja magát érezni Magdeburg falain belül. A városhoz intézett levelében a gyülekezet köszönetét fejezte ki az üdvözletért és a szivélyességért, amellyel mindenütt találkozott. A gyülekezeten körülbelül 4000 Biblia-tanuló volt jelen.

Meg van a reménységünk, hogy ez a gyülekezet sok jót tett. A keresztelési beszéd után 153-an merültek alá. Az összes beszédeket nagy figyelemmel hallgatták és a tanuságtételek megmutatták, hogy a testvérek növekednek kegyelemben és a mi Urunk hasonlóságában. Inkább elcsépelt ez a mondás: „Ez a legjobb gyülekezet." Azonban igy általában nem tulzás, ha ezt a magdeburgi gyülekezetre alkalmazzuk. Az áldozat szelleme, a szerető odaadás szelleme jellemezte a gyülést az Úrhoz és az ő ügyéhez az összes jelenlévőkben megnyilvánult szelidségnél fogva. Szent, áldott, boldog és felejthetetlen idő volt ez valamennyi jelenlevőnek.

A Társulat Magdeburgban jobban fel van szerelve a munka teljesitésére, mint egykor Barmenben. Magdeburgban sokkal kényelmesebbek a lakások. Több sajtót és más szükséges gépet állitottak be és a testvérek komolyan és buzgón dolgoznak és a gépeket két turnusban járatják. Rengeteg irodalmat adnak ki és a terjesztők és a mezei osztály munkások gyorsan és szorgalmasan juttatják el az emberek kezéhez. Valóban boldog és örömteli idő lesz, mikor az összes drága szentek hazagyülekeznek, azok, akik hüségesek voltak mindhalálig. Az országban nem lesznek sem németek, sem angolok, sem amerikaiak, sem franciák, hanem mindnyájan egyek lesznek Krisztusban.

Németország büszkesége és nagysága oda van. A hatalmasok megtörtek és leszálltak a magasból, azonban a zavar a nagyobb többség szivébe a keserüség szellemét oltotta bele, amely nagyon alkalmas még nagyobb zavarok kitörésére. Azonban azok, akik átmentek ezen a tüzön és az Úrhoz fordultak, a teher a vállukról levétetett, szivük megkönnyebült az örömtől és örök remény plántálódott be a szivükbe. Valóban csak az Úr áldásáért érdemes fáradozni. „Az Úrnak áldása gazdagit meg és azzal semmi nem szerez bántást."—Példabeszédek 10:22.

A MAJNA MELLETTI FRANKFURTBAN

Egy napi utazás után a Majna melletti Frankfurtba érkeztünk és este körülbelül 600 felszentelt testvérrel volt gyülekezet, akik a szomszédos környékből gyültek össze. Noha rövid ideig voltunk velük együtt, mégis nagyon édes volt és emlékeztetett minket arra az áldásos egyesülésre, amely eljön azok számára, akik folytonosan szolgálják az Urat, amig földi pályafutásunk véget ér.

SVÁJCBAN

Az Úr kegyesen bánt Svájccal. Területe kicsi, de minden egyes része nagyon szép — völgyei, zöldelő hegyei, a zöldet néhol hó boritja. Az örök hóboritotta hegycsúcsok olyan szépséget és fönséget kölcsönöznek, amilyen a föld más részén nem igen látható. A nép megelégedettebb, mint Európa bármelyik nemzete. Sok évszázad óta köztársaság. Közel három milliónyi lakosság mellett vagy 3000 felszentelt keresztyén van most Svájcban. Ez a legmagasabb százalékszám az egész világon.

Zürichben három napra terjedő gyülekezet volt, melyen közel 3000 barátunk vett részt. Nem mind svájciak voltak, egyesek Németország megszállt területéről jöttek, egyesek pedig a francia határról. Az Úr iránti odaadásnak ugyanaz az édes szelleme nyilatkozott meg ezen a gyülésen is. Ahogy elvárhatnók, minél közelebb jutunk az út végéhez, testvéreink annál többet nyilvánitanak az Úr szelleméből. Az igazság iránti érdeklődés Svájcban nem csökkent. Ezen a gyülésen 118-an merültek vizbe és csak néhány héttel ezelőtt megtartott emlékezési ünnepen 150-en merültek vizbe. A közönség körében is fényes érdeklődés mutatkozik és az igazság nagyban előre halad a papság folytonos ellenségeskedése ellenére.

Zürichben konferencia is volt a Társulat

FEL

olaszországi, romániai, magyarországi, csehországi és hollandiai helyi vezetőivel. Jelen voltak továbbá a kanadai, a franciaországi és belgiumi és a középeurópai vezetők. Meg lettek beszélve az ország üzenete terjesztésének a módozatai és igen jó eredményt várunk ettől a konferenciától. A népgyülés Zürichben a gyülekezetet megelőző napon volt és körülbelül 3000 ember jelent meg. A figyelem itt egészen szokatlan volt. Az emberek nyugodtak voltak és mindenre gondosan figyeltek. A végén sok könyvet vásároltak.

A Társaság nyomdája és könyvkiadója Bernben fényes eredményt mutat fel. Ötvenegy ember dolgozik ott most, mind teljesen az Úrnak és az ő ügyének szentelték magukat. A közeljövőben a felszerelés több, mint a duplájára fog itt emelkedni. Ugy látszik, hogy Dél- és Keleteurópában nagy területet kell ellátni és az Úr mintha gondoskodna a szükséges eszközök előteremtéséről. Az amerikai testvéreknek meg lesz az előjoguk, hog részt vegyenek ebben a munkában, amennyiben az Úr arra használta fel őket, hogy a sok pénzről gosdoskodjanak. Nagy reményeink vannak a svájci fáradozások eredményeit illetően, ami Európa más országaiban, különösen pedig Olaszországban és a Balkán államokban és a további keleten lesz majd érezhető.

SPANYOLORSZÁG SÖTÉTSÉGBEN

Spanyolországban tovább tart a sötétség, mely a katholikus rendszer hosszu uralmának az eredménye. Egy diktátor uralkodik és a kormány gonosz emberek, különösen pedig a papok kezében van. Hosszas tárgyalások és huza-vona után nem engedték meg, hogy a Társulat elnöke egy népgyülésen beszéljen Madridban. Egyedüli mentségül azt hozták fel, hogy ez az alkotmány 11 szakaszának a megsértése volna. Az igazi ok pedig az volt, hogy a papság nem akarta, hogy beszéljenek róla és jobbnak vélte, hogy a népet továbbra is sötétségben és alávetettségben tartsa; azonban az Úr nemsokára fel fogja lebbenteni a fátyolt erről a sötétségről és megengedi, hogy lássanak valamit az ő nagy tervéről. Egyáltalában nem bátortalanodunk el e tekintetben, hanem bizalomteljesen várjuk az Úr kellő idejét.

Könnyen látható, hogy miért nyilvánitja majd az Úr a maga méltatlankodását a pásztorok és nyájuk vezetői ellen, ha valaki megnézi az állapotokat azokban az országokban, ahol a pápa uralkodik. Spanyolországban van egy nehány Biblia-tanuló. Csak az Úr kegyelme engedi, hogy ott legyenek; és ő oltalmazni és védelmezni fogja őket a maga kellő idejéig, amikor egyesek majd további tanuságot tesznek az ő országáról a Mester e parancsai szerint: „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon bizonyságul minden népnek és akkor jő el majd a vég." (Máté 24:14) E parancsnak engedelmeskedni kell és ez végre fog hajtatni ,mielőtt a teljes vég bekövetkezik.

A Mester fölszentelt követői mindenütt hirdessék bátran az üzenetet, az alkalom minden ajtójában, amely megnyilik. Az alkalom ezen ajtója Európában napról-napra egyre tágasabbra nyilik.

FRANCIAORSZÁG

A francia nép bizonyos mértékben az igazság tudatára kezd ébredni, de ott még igen sok a tennivaló. A népgyülés Párisban jól látogatott volt és a jelenlévők legalább 90 percentje vitt magával irodalmat.

Párisban igen kellemes és hasznos gyülekezetünk volt a feszenteltekkel, akik bár nem nagy számuak, de akik a szellem gyümölcseiről és kegyelméről tesznek tanuságot. Igen nagy odaadással vannak az Úr iránt és élvezik az ő édes áldásait.

Északfranciaországban vannak a szénbányák. Mikor a franciák megszállták a németországi Ruhr-vidéket és a német bányászok nem akartak dolgozni, északfranciaországi bányászokat vittek a Ruhrba és Északfranciaországban a megüresedett helyeket betöltendő, sok embert hoztak be Lengyelországból. Több, mint százezer lengyel van most a Houdain környéki bányakerületben.

Nehány hónappal ezelőtt a Társulat Krett testvért küldte ki, hogy a lengyelek között dolgozzon és az Úr tetszését és áldását nyilvánitotta. A katholikus papok, akik Lengyelországból jöttek, megkisérelték, hogy az embereket alávetettségben tartsák, de ezt már többé nem tehetik. Az emberek százai hallgatták az igazságot; vásárolják a Bibliát, a **Bibliai Tanulmányokat** és más irodalmi termékeinket.

A legmegfelelőbb idő egy népgyülés tartására, melyen Rutherford testvérnek kellett beszélnie, csütörtökön, május 15-én délután volt. A népgyülés órájában kitört nagy vihar dacára, az emberek seregestül jöttek az esőben és gyorsan zsufolásig töltötték meg a termet. Vagy 2000-en jelentek meg, akik figyelemmel hallgattak és gyakran viharos tapssal jelezték a tetszésüket. Egészen nyilvánvaló, hogy a pápai papokat ezek az emberek nem nagyon kedvelik.

A LONDONI GYÜLEKEZET

Angliában az ünnepnap kivételével nehéz a testvéreknek gyülekezetre összejönni. Mivel nem volt ünnep ideje, nem lehetett várni, hogy sokan jönnek el az országból; ennek dacára 2500-an voltak jelen a gyülésen. Csodás ideje volt ez a felüdülésnek és az áldásnak. Az Úr iránti szeretet, buzgóság és odaadás szelleme nyilvánult meg min-

FEL

denütt. Az összes jelenlévőknél oly egység volt, amilyen ritkán látható egy gyülekezetben. Jelen voltak skótországi, irlandi, walesi és angliai testvérek. A Társulat helyi vezetőinek kiséretében jöttek el Finnországból, Svédországból és Délafrikából testvéreink. Ezek a vezető testvérek eljöttek, hogy tanácskozzanak a Társulat elnökével az Úr munkájának az üldözése tárgyában a saját országaikban.

A gyülekezeten Hemery, Sewter, Tait, Gillat, Scott, Dey, Salter, Burton, Lloyd, Hoeveler, Smedley, Harriosn, Harteva, Lundborg, Ancketill, Van Amburgh és Rutherford testvérek beszéltek.

Vasárnap este volt a népgyülés a Royal Albert Hallban, amely a világ egyik legnagyobb népgyülési terme. Egy órával a népgyülés előtt nagy vihar keletkezett és ugy látszott, hogy ez sokakat el fog riasztani. Ennek dacára, mikor a szónok az emelvényre lépett, az óriási teremben minden hely el volt foglalva. Egy villamos hangerősitő készülék volt felszerelve, ugy, hogy a szónok rendes hangon tartott beszéde a terem minden részében jól volt hallható. Barátaink közül többen megjegyezték, hogy sohasem látták, hogy a hallgatóság a Royal Albert Hallban oly nyugodtan viselkedett volna, mint ezen alkalommal. Az érdeklődés nagy volt és a közönség kétségtelen tetszéssel fogadta az előadást.

A szónok hangsulyozta a tényt, hogy a világ 1914-ben eljutott a végéhez, hogy 1918-ban az államférfiak és a pénzemberek elismerték ezt a tényt, hogy sokan nyilvánosan adtak kifejezést ezen érzésüknek és azt vallották, hogy a dolgok új rendjét kell felállitani, azonban ezen államférfiak azon fáradoztak, hogy egy új kormányzati formát teremtenek nevezetesen: a Népszövetséget, hogy a papság, amely azt mondja, hogy a Bibliát tanitja és hogy Isten országáról beszél az embereknek, akkor és ott a legnagyobb alkalmat mulasztotta el; hogy a papság mulasztást követett el, mert nem beszél az embereknek a zavar idejének a jelentőségéről és Isten országának egyéb bizonyitékairól; hogy elhagyták a Szentirást és az üzenetet; amelyet állitólag hirdetnek és szándékosan e világ istenével egyesitették erejüket, hogy a maguk országát állitsák fel Jehovával és a felkentjével szemben; hogy (1919) teljes és döntő bizonyitékaik voltak, hogy a világ véget ért és hogyha ők ezen időtől kezdve megmondották volna az embereknek a beteljesedett prófécia jelentőségét, a nagy Armageddoni csata, amely most küszöbön van, el lett volna háritható; hogy ezek a papok hütlenek voltak az Úr Jézus Krisztushoz azért, hogy megkapják az emberek tapsait; hogy hütlenségük miatt ők és nyájuk főbbjei nagyon bűnösek Isten és az emberek előtt és azért felelősek azokért a zavarokért, amelyek a földön lesznek.

Mikor a szónok a papság hütlenségéről beszélt, a hallgatóság viharos tapsban tört ki. A testvérek nagyon boldogak voltak. A közönség sok könyvet vásárolt.

A következő nap vándor-nap volt, amikor a gyülekezeti testvérek nagy része könyveket ment árusitani. Sok könyv kelt el. Nagy volt az érdeklődés.

Irországban csak Belfostban állapodtunk meg. Egy nap gyülekezet volt a testvérek számára, amelyen Hemery, Salter és Rutherford testvérek beszéltek. Este Rutherford beszélt az Ulstra Hallban tartott népgyülésen. A terem intelligens és élénken érdeklődő közönséggel telt meg.

GLASGOW

Glasgowban két napig tartó gyülekezet volt, melyen több, mint 1000 testvér volt jelen. Van Amburgh, Hemery, Salter Brenisen és Rutherford testvérek beszéltek.

Vasárnap este a Cobseum-szinházban népgyülés volt, amelyben 3500 ember fér el. Ez a terem gyorsan megtelt, néhány száz embernek csak állóhely jutott. Hirdetve lett, hogy pótnépgyülés lesz a Palace Szinházban, amelyben 2300 ülőhely van. Ebben is vagy 500-an csak álló helyet kaptak, mig több százan be sem jutottak. Salter testvér beszélt a pótnépgyülésen és Rutherford testvér a Cobseumban. Körülbelül 6000 ember volt jelen. A skót testvérek azt mondották, hogy ez volt Glasgowban a legnagyobb népgyülés. Az érdeklődés szokatlanul nagy volt és bizonyosak vagyunk, hogy a hallgatóság közül sokan kevésbé lesznek hajlandók Babilont támogatni.

Rutherford testvér beszéde folyamán azt mondotta, hogy a háboru alatt az angol kormány a hadügyminiszterium útján pénzt adott az angliai egyházaknak, tekintettel arra a tényre, hogy minden templomból oly sok fiatal embert küldtek a háboruba. Más szavakkal, a papság sorozási tevékenységéért pénzbeli jutalmat kapott a kormánytól. Hasonló nyilatkozatot tett Ruherford testvér Londonban az Albert Hallban az előző héten. A beszéd végén egy ur odament Van Amburgh testvérhez és Tate és a skótországi Mc Kenzie előtt beismerte, hogy mint az evangélium papja pénzt kapott a kormánytól jutalmul azért, mert a fiatalembereket arra buzditotta, hogy menjenek a háboruba. Védekezni próbált, hogy ezt tette. Beismerte, hogy Rutherford testvér által a szószéken tett nyilatkozat igaz volt, de hangsulyozta, hogy ez tisztességes eljárás volt. Van Amburgh testvérnek egy kérdésére azt mondotta, hogy ő az evangélium papja volt és Jézus Krisztust követte. Van Amburgh testvér ezt a kérdést tette fel neki:

FEL

„Mit gondolt volna Ön, hogyha Jézus, mikor a földön volt, pénzt fogadott volna el a római kormánytól jutalomként azért, mert a fiatalembereket rábeszéli arra, hogy lépjenek be a római hadseregbe?" A pap egyre mondotta, hogy ez egészen más dolog volt.

Tény az, hogy titokban tartották, hogy az angol egyházak pénzt kaptak a hadügyminiszteriumtól; a közönség megrendülve hallgatta ezt a kijelentést a szószékről. Rutherford testvér Glasgowban emlékeztette a hallgatóságot, hogy a papság buzditotta a fiatalembereket, hogy menjenek a háboruba és hogy ezek a fiuk elmentek a háboruba, cipelték a terhüket, a lövészárkok sarában aludtak, harcoltak és elszenvedték a háboru minden fáradalmait és naponta 1 shilling (21 cent) zsoldot kaptak, mig a papok, akik mint ilyenek szolgáltak, naponként 1 font sterling (4 dollár) zsoldot kaptak azért, mert kiosztották a cigarettát a fiuk között és néha-néha Istentiszteletet tartottak.

A skót emberek nem szokták egy előadáson érzelmeiket nyilvánitani, de ezen alkalommal a nagy hallgatóság, amely a Colisiumot megtöltötte, gyakran viharos tapssal adózott a szónok szavainak. A lapok kedvező tudósitásokat irtak.

A glasgowi eklézsia most fényes és egészséges állapotban van. A testvérek tevékenyek, örvendenek előjogaiknak és a legnagyobb igyekezettel hirdetik a Királyt és a Királyságot. Mindig öröm összejönni a kedves, hűséges skóciaiakkal és a mostani látogatást nagyra értékeltük.

Ezzel vége volt a körútnak és társaságunk minden tagja érezte, hogy az Úr rendkivül kegyelmes volt hozzánk, hogy ismét megengedte, hogy felkeressük idegen országokban lévő testvéreinket; és ezért hálát adunk néki.

Watch Tower, 1924 julius 1.

HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA

Augusztus 6-iki idézet

„Ő uraknak Ura és királyoknak Királya" — Jelenések 17:14.

AZ a mondat „uraknak Ura és királyoknak Királya", Krisztusra alkalmazott egyik cim. Ezek a szavak azt jelentik, hogy vannak más urak és királyok; és ő valamennyiök fejének van kijelölve. Kik hát a többi királyok és urak, akikről az idézet szól? A társszöveg mutatja, hogy azok, akik vele vannak, elhivottak, kiválasztottak és hűségesek. Ugyancsak a Jelenésekben szó van azokról, akik részt vesznek a főfeltámadásban, hogy „lesznek az Istennek és Krisztusnak papjai és uralkodnak ő vele ezer esztendeig." — Jelenések 20:6.

E szentirati helyek tehát az egyesült királyokat és urakat, mint olyanokat emlitik, akik alkotni fogják Isten családjának a tagjait Jézus Krisztussal, a fejjel. Nyilvánvaló tehát, hogy lesznek 144.000-en és egy király, ez az egy lesz valamennyinek Ura és Mestere.

A szellemi birodalomban külömböző rangu lények vannak az angyalitól az isteniig. Eredetileg Jehova kivételével senkinek sem volt isteni természete. Isten az ő szeretett fiának a feltámadáskor az isteni természetet adta és ez a természet van megigérve, amelyet Krisztus teste összes tagjai meg fognak kapni.

Feltehető, hogy a szellemi lények egyes rendjei rendesen meg vannak szervezve és egyesek urak és mesterek mások fölött. Jehovánál minden a legrendezettebb.

A tárgyalás alatt levő idézetből tehát arra kell következtetnünk, hogy az, aki elhagyta a mennyei udvart, aki emberré lett, aki mint bűnös halt meg a kereszten, Jehova által halottaiból, isteni természetté támasztatott fel, a legmagasabb helyre magasztaltatott fel, hatalmak és fejedelemségek fölött közel Jehovához és igy lett a királyok Királya és az urak Ura. Ezért ő a Mester mindenek fölött Jehova kivételével.

A mennyei királyi család elrendezésénél tetszett Jehovának, hogy valamennyit az emberek közül válassza és hogy erős gyakorlati tapasztalatokon menjenek át, mielőtt bármelyiküknek megadná a Jézus Krisztussal való társörökösség legmagasabb állását. Ez a szentirati hely tehát azt mutatja, hogy mindazok, akik diadalmasan kitartanak Jézus Krisztussal és ezért tagjai lesznek az ő testének, előbb be kell bizonyitaniok, hogy elhivattak, hogy Jehova kiválasztottjai és hűségeseknek kell maradniok mindhalálig. Jézus igérte: „Légy hű mindhalálig és néked adom az élet koronáját." — Jelenések 2:10.

Mindenki, aki győző akar lenni, nagy várakozással fog tekinteni arra az időre, amikor majd szemtől-szembe látja őt, aki tizezrek között a legkedvesebb és a legszeretetreméltóbb, akié minden hatalom mennyben és földön és aki hatalmas és igazságos kézzel fog uralkodni a világmindenség minden dolga fölött, mindenkor harmoniában a nagy Jehovával, a minden dolgok Teremtőjével.

Augusztus 13-iki idézet

„Az ő vele való hivatalosak és választottak és hivek is." — Jelenések 17:14.

A „hivatalos" szó ebben a szövegben meghivottat jelent és mivel a meghivottak el vannak fogadva, hogyha megfelelnek a követelményeknek, hogy a királyi családhoz

FEL

tartozzanak, hogy királyok és urak legyenek, ebből következik, hogy aki elhivott, az előbb igazolt kell legyen az Úr előtt. Jehova nem hivna el bűnösöket ilyen magas állásra. Az elhivást nem szabad összezavarni a megbánás és megtérés gondolatával, amely a Jehovához és Jézushoz való vonzódás eredménye.

Zakariás 3-ik fejezetében a próféta képét adja a leendő királyok kiválasztásának. Bemutat olyat, aki saját ruhájába van öltözve, amelyet az igazságtalanság beszennyezett és ugyanazt más ruházatban. Azután jön a meghivás vagy hivás. Valamennyien egy reményben hivatnak el és ez a remény az isteni természet. Ennek a reménynek tartania kell mindvégig és ilyen remény örvendezéssel jár. Ezért mondja az apostol, hogy „a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mindvégig erősen megtartjuk." — Zsidók 3:6.

„Választott" ebben az idézetben azt jelenti, mint valakit, vagy valakiket bizonyos célra elkülöniteni. Mintha ugyanazt a gondolatot fejezné ki, mint a felkent és valakit Krisztus teste tagjaként jelöl meg.

„Hivek" jelenti azokat, akik kitartók, szilárdak, megingathatatlanok, ezért hűségesek mindhalálig.

Ez a három dolog tehát nagyon fontos előfeltétele a mennyei királyi család tagságának; nevezetesen hivatalos, választott és hű. E mellett a három feltétel mellett a keresztyénnek földi pályáján mindvégig ki kell tartania.

Ha valaki a „nagy sokaság" osztályba jutna, akkor nem volna többé az Úr választottja, mert elvesztené a felkentségét. Tehát elveszitené a testben részére fenntartott helyet.

Az idézet különösen azt akarja mondani, hogy az, aki diadalmaskodni akar a halál, koporsó és a többi ellenség felett, örömmel kell, hogy megtartsa az Úr parancsát és véges-végig kell, hogy törődjön az Úr országának az érdekeivel. A tétlenség az Úr és az ő ügye iránti szeretet és buzgóság hiányára vallana. Jézus szerető, hűséges követője hűségesen kitart mindvégig és nyiltan megmutatja odaadását a király és az ő királysága iránt.

Ez az idézet nagy ösztönző az örvendetes tevékenységre az Úr szolgálatában. Az, aki hűséges, tehát véges-végig lesz Istennek és Krisztusnak a papja és uralkodni fog, mint király és úr az urak nagy Urával és a királyok Királyával. *Watch Tower, 1924 julius 1.*

VI-IK KÖTET

AZ UJTEREMTÉS ELLENSÉGEI ÉS AZ ELLENE INTÉZETT TÁMADÁSOK

XV. TANULMÁNY

74. Mi volt mindig az igazán felszenteltek helyzete, amig a névleges rendszerben voltak és milyen szolgálatot tett ezeknek Babilon?

Hogyha egyszer megismertük, hogy Isten az ujteremtés ügyeit minden részletben ellenőrzi, nem csak meghivásukban, hanem előkészitésében a királyi méltóságra, kellemetlenségek, megpróbáltatások és üldöztetés által, akkor az emberi intézmények közrehatását Isten terve megvalósitásában kevésbé magasra becsüljük. Ezen intézmények nem származnak az Úrtól; ő senkit sem bizott meg, hogy ezeket létesitse. Ezek testből valók és ezért a lélek ellen irányul vágyakozásuk. Ezzel nem akarjuk azt mondani, hogy a kiválasztott osztály nem állott szoros érintkezésben a névleges egyházzal, de azt tartjuk, hogy ő ugyanezen rendszerekben **benne,** de nem ezen rendszerek**ből való** volt, hogy neki mindenkor más szelleme, más érzülete, felfogása volt. Isten lelki gyermekeinek nemzése, kegyelmének szava által és annak részbeni méltánylása, a szinleges búzarendszerek által eléggé jól jelképeztetik előre bizonyos rovarok által, melyek tojásaikat más, nekik ellenséges rovarok hátára rakják, melyek testi melegsége ezeket azután kikölti. Hogyha azonban a fiai kibujnak, a rovar, mely ezen tojásokat kiköltötte, többnyire elpusztul. Igy az Isten által nemzett ujteremtések is többé-kevésbé Babylon intézményeiben melegettek meg, azáltal Isten előrelátása és gondoskodása alatt fejlődést nyertek, mely Babylonnal ellentétes, mig egy bizonyos érettséghez érve, annak hivását meghallják, ki őket nemzette: „Fussatok ki Babylonból én népem és ne legyetek részesek az ő bűneikben, hogy az ők büntetéseivel ne büntettessetek." — Jelenések 18:4.

75. Mily módon van az ujteremtés állandóan kitéve a névleges egyház részéről kisértésnek?

Az ujteremtésnek folytonos megkisértése történik a névleges egyház által nemcsak az ebben elterjedt tévtanok által, hanem az ott szivesen látott formaságok által, minek folytán mindenki azon veszélynek van kitéve, hogy ajkaival Istenhez közeledik, mig a szív távol marad; azaz a gondolatok, érzések és cselekedetek ellentétben állanak az igazság szellemével, a megszenteléssel, amelyre ez ösztönöz. A világ kisértéseinek alig volna hatalma az ujteremtéseket illetően, hogyha a névleges egyházban nem volna a világi szellem és a keresztyén név ne volna, egy ily csábitóan szép egészbe összefoglalva. Az abban való szolgálat kellemes, az emberek előtt

FEL

tiszteletet szerez, megszabadit az áldozatok hozásától, a legjobb dolgok élvezetére vezet, amelyeket csak a világ szolgáltathat. Ez azon csalétek, amelyet Babylon folyton odatart az ujteremtés elé. Alig van az ellenség kezében hatékonyabb, csalfább és vonzóbb csábitás, mint ez.

ISTENNEK FEGYVERZETE

76. Mi az apostol buzditása Isten fegyverzete tekintetében? Mi ez a feygverzet és miért szükséges felölteni „az egész fegyverzetet" a jelen napokban?

„Öltözzétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek álnokságai ellen... e veszedelmes időben." (Efézus 6:11,13) Ezen helyen megint óv az apostol az időszak végétől, midőn azt „veszedelmes időnek" nevezi, amelyben a Sátán ereje különös módon lesz érezhető, hogy megcsalja és félrevezesse, ha lehetséges volna, még a kiválasztottakat is." Ezuttal az apostol rámutat egy fegyverzetre, amely oltalmat szolgáltatna a Sátán minden csalfasága ellen. Ezen fegyverzet nem a test részére való, hanem az érzület, az ujteremtés részére. Isten az elkészitője és emberek voltak eszközei ennél a munkánál. Ezen fegyverzet az ő szava, üzenete, az ő igazsága. A „veszedelmes napon" csak ezen fegyverzet fog használni és ez teljesen szükséges lesz nekünk, bár az előbbi nemzedékeknek már egy része is elég volt.

77. Mit képvisel az őv?

Az őv a csipő körül, a szolgálatra való felszentelésünket jelenti és az apostol minket hathatósan int, hogy vigyázzunk arra, nehogy a tévedésnek szolgáljunk, hanem az igazságnak. Mindenki vizsgálja meg ővét, vajjon az igazi-e, azután öltse magára és legyen az igazságnak szolgája, vagy legalább legyen szolgálatra való készsége.

78. Mit képvisel a mellvért?

Krisztusnak (hozzá számitott **Igazságosságának)** mellvértje, szintén nélkülözhetetlen. Az Úr nem ismer senkit el, mint keresztes katonát, ki nem tudja megkülömböztetni az igazságosság értékét, más értékektől és annak nem ad előnyt minden más felett. Senkit sem ismer el, aki a megigazulás tanát a kegyelem (hit) által, fiának drága vérére támaszkodva, elutasitja.

79. Mit képvisel a saru?

A lábaknak fel kell **saruzva** lenniök a béke **evangélium** készségével. A keresztes katona, ki Isten békéje nélkül, — mely őt utjának zord helyein átsegiti, — megy a háboruba, kevesebbet fog kivinni és több fáradsága lesz, mint annak, ki a békét megtartani igyekszik amennyire tőle függ, minden emberrel, amennyiben ez az igazság megtagadása nélkül lehetséges. Ki saru nélkül vonult ki, a nyomoruság vadászatára megy és egyebet nem is fog találni.

80. Mi a pajzs és miért szükséges föltétlenül?

A **hit pajzsára** szükségünk van az ellenség tüzes nyilai ellen való oltalmul, igy a halhatatlan lélekről és a fejlődési elméletről szóló tanok és a spiritiszta elméletek ellen, azon hajlam ellen, hogy Isten igéjét birálgatjuk (ugynevezett magasabb kritika ellen) és az abból származó hitetlenség (vagy Istennél jobban tudni akarás) ellen. „A hit nélkül lehetetlen dolog, hogy valaki Istennek kedves legyen." „Ez azon győzelem, mely a világot legyőzi, tudniillik hitetek." — Zsidók 11:6; 1 János 5:4.

81. Mi az üdvösség sisakja és miért oly fontos ez a jelen időben?

Az üdvösség sisakja Isten tervének az értelemmel való felfogását jelenti. Ez régebben kevésbé volt szükség, mint most; de most az „aratás" idején, midőn az igazság ellensége oly dühösen támad és müveltségből és tudományból fegyvereket kovácsolni igyekszik, amelyek az igazságot megdöntsék, most ezen sisak nélkülözhetetlen. És csak most kapható oly alakban és nagyságban, amely még a legcsekélyebb keresztes katonához talál. Az Úr annakidején a támadót elég távol tartotta övéitől ugy, hogy a hit pajzsa megvédhette őket, de most beszerzi az egész fegyverzetet és igazán kellő órában. (Az Őrtorony-közleményeket azt hisszük felhasználta Isten hiveinek teljes felszereléséhez szellemileg ugy, mint másképen).

82. Mi az ujteremtés egyetlen támadó fegyvere, hogyan szerezhető ez meg és hogyan használható?

A szellem fegyvere, — Isten Igéje — Isten kicsi seregének egyetlen támadó fegyvere. A kapitány „igazságos harcában" győzedelmeskedett az ellenségen, mondván, „meg vagyon irva", és ez az ő követőinek a csatakiáltása. Mások, mint az igazi katonák, testi fegyverekkel harcoltak az Úrért és emberi filozófiákkal és világi bölcsességgel és szervezettel, zsinati és presbiteri határozatokkel, nekünk azonban e „rossz napnak" a küzdelmében Isten Igéjéhez kell ragaszkodnunk — „meg van irva." Nem szabad a Sátánéhoz hasonló dárdákat — haragot, gonoszságot, gyülöletet és civakodást használni. És „a Szellem Fegyvere" csak gondos tanulmányozás és a szellemnek megszentelődés utáni vezetése által szerezhető meg — e hadseregbe való belépés után.

FEL

XVI. TANULMÁNY

AZ UJTEREMTÉS ÖRÖKSÉGE A JELEN ÉLETBEN

A szellemnek egy előzetes gyümölcse. — A csalóka remény helyett igaz remény. — „A mi reménységünk". — A lator a Paradicsomban. — Pál „komoly kivánsága". — A mi „földi sátorházunk" és a mi „mennyei lakásunk". — A megdicsőülés. — Az első, ki a holtak közül fel kell támadjon. — Az ujteremtés örömei a jelen életben. — „Kérjetek és megkapjátok, hogy örömötök teljes legyen". — A hit, a szellem gyümölcse is egy része az ujteremtés örökségének. — Az ujteremtésnek nem minden javai feküsznek a jövőben. — A lélek egy előzetes gyümölcse, a jövendő korszak javainak egy előize az ujteremtésnek már megadatott.

1. Mik a szellem első gyümölcsei a jövendő áldások előize, melyek a mostani életben az ujteremtés birtokában vannak?

Az ujteremtésnek nem minden java fekszik a jövendőben, tul a függönyön. A lélek egy előzetes gyümölcse, a jövendő korszak javainak egy előizelitője az ujteremtéseknek már most megadatott. Ehhez tartoznak a szent szellem különböző kegyadományai (a szent érzület kisérő jelenségei): hűség, remény, öröm, béke, szeretet stb. Azon ellenvetésre, hogy ezen javak nem kézzelfoghatók, nem valóságok, azt feleljük, hogy éppen oly valóságok, habár nem is kézzel foghatók, mint maga az ujteremtés és hogy annál inkább gyarapodnak ezek, mennél inkább gyarapodik és erősödik meg az ujteremtés. A reményt, szeretetet stb. a természetes emberek is, akik látható dolgok után futnak, nagy áldásnak érzik, habár azok tárgya földi természetü. Az ujteremtések azonban, miután a földi reménységet mennyeivel cserélték föl, észreveszik, hogy ez utóbbiak még drágábbak, mint amit helyettük feláldozunk.

2. Mi a természete a földi reményeknek és örömöknek?

A földi szeretet többnyire álhatatlan, többnyire önző. A földi reménység rendesen rövid tartamu, vagy egyáltalában csalékony. A földi örömök mindig mulékonyak. Földi törekvés ritkán valósul meg és akinek ezen nagy ugrás sikerül, az mindazáltal a teli örömpohárban is érzi a mulandóság örömcseppjét. Mindazonáltal a világ ezen célok után fut és mi mindannyian tanui vagyunk, hogy az elégtétel az utána futásban fekszik és hogy egy jókora megcsalatkozás vár mindenkire, ki a követett célt eléri.

3. Mennyiben különböznek az ujteremtés örömei, reményei és vágyai a természetes emberéitől?

Másképen van ez az ujteremtéssel. Ennek reménye, szeretete, öröme, törekvései folyton növekednek, folyton táplálékot kapnak Isten igéjének rendkivül nagy és drága igéretei által. Ez nem ábrándit ki, hanem teljes kielégülést hoz. Az Istennel való béke, mely minden megértést felülhalad, inkább és inkább tölti el sziveiket, mennél inkább felnyilnak hitük szemei és fölismerik Isten bölcsessége és szeretetének hosszát és szélességét, magasságát és mélységét, melynek legnagyobb igéretei örökrészét képezik Jézus Krisztusban, az ő Urukban.

Ezen igéret földje, amelybe az ujteremtés megszentelése pillanatában hit által belép, midőn a fiuság szellemét (egyháztagjai érzületét, Isten családja hozzátartozóiét) nyeri el, egy tejjel és mézzel folyó ország. Igaz, hogy ki kell küzdeni, külső és belső ellenségek ellen meg kell védelmezni, de minden kiküzdött győzelem örömet és békét hoz, sőt a vereség is isteni vezetés alatt uj reménység, uj hit, uj öröm forrásává lesz annak, ki azt hiszi, hogy minden dolgok javára vannak azoknak, kik Istent szeretik.

IGAZ ÉS CSALÓKA REMÉNYSÉGEK

4. Mikor és mi célból alakult át a Sátán „a világosság angyalává?"

Az apostol figyelmessé tesz minket azon tényre, hogy a Sátán az ujteremtésnek kárt okozni igyekszik, midőn a világosság egy angyalának alakját felveszi. Azok közül, kik beismerik, hogy nemzettek a világosság, az igazság, a szent szellem által, az ellenség észreveszi azokat, kik közel vannak ahhoz, hogy a sötétségből, a babonából, a törből megmeneküljenek, melyek közt az emberiség fogva tartatik. Igy tehát ő egy uj álarcot vesz magára. Nem igyekszik többé, hogy a babonát és sötétséget fogadtassa el, hanem azt állitja, hogy az egyszer megvilágosodottak világossági szükségletét több világossággal kielégitheti. Habár ezen különös pontra vonatkozólag most különösen vigyázunk, most, midőn világosabb fény világit, még sem szabad elfelejtenünk, hogy a Sátán, mióta az apostol intelmét leirta, állandóan ezen irányban tevékenykedik. Ennek nyomait világosan felismerhetjük a névleges keresztyénség különféle hitvallásaiban, melyek szerzőiknek azon fáradozását jelentik, hogy a sötétségből kimeneküljenek, de tele vannak tévtanokkal és csalóka reménységekkel. Azt igénylik, hogy a keresztyéneknek segitségéül szolgálnak, Istent tisztelik, szavait megmagyrázzák, a valóságban azonban tőrök és bilincsek, melyek csak megakadályozzák az igazság helyes felismerését. Isten csodálatos, szeretetteljes kegyelmi intézkedésével, mely minden részben oly érthető, az ellenség megtévesztő képeket állitott fel, melyek a bukás által megrontott emberi felfogó képességnek első tekintetre nagyobbszerüeknek látszanak, mint a valóság. De minden tévedés az igazságtól, Isten tervétől, a jó üzenet egyszerüségétől mindinkább elvezet be a fogalomzavarba, babonába és papi csalásba.

5. Milyen hamis reményt hozott be az ellenség a halottakat illetően?

Az első helyet a csalóka reménységek közt azon remény foglalja el, hogy az emberek, hogyha meghalnak nem halottak, hanem in-

FEL

kább elevenebbek, mint előbb. Ezen reménységet az ellenség csempészte be, hogy azt a halottak feltámadására vonatkozó Irás szerinti reménnyel szembehelyezze. A reménység egyikének vagy másikának csalékonynak kell lenni. Az ellenségnek sikerült az általa felkeltett reménységet, amelyet az Irás nem támogat (a müvelt pogányságból) a névleges keresztyénségbe átcsempészni és ott sokaknál, mint valódi árut elfogadtatni, habár a halottak feltámadásáról szóló tanával az Irással a legélesebb ellentmondásban áll, amennyiben, ha halottak egyáltalában nincsenek, nem is létezhetik a halottak feltámadása.

6. Hogy csalta meg a Sátán az egyházat csalfa reménnyel az Ur hüséges követői megjutalmazásának ideje tekintetében?

Egy másik csalékony reménység azon időpontra vonatkozik,

> Mikor hiveit a király
> Győzők gyanánt koronáz.

Az ellenség a névleges egyházzal el tudta hitetni, hogy a hivőknek nem kell a feltámadásra várniok, hogy jutalmukat megkapják, hogy nem halottak, hanem hogy a halál kapuján és nem a feltámadás kapuján keresztül jutnak jövendő rendeltetésükhöz. És most kiáltja az egész spiritista csapat:

> „Mit a kigyó mondott,
> Örök igaz már;
> Halljad! És a halott,
> Ott, hol a fény vár
> Szüksége nincs, látom,
> Hogy feltámadjon.

7. E hamis remények miért voltak különösen ártalmasak az Ur népének?

Jly csalóka reménységek károsak, habár az első tekintetre valami megnyerő van bennük. Isten szava kell, hogy egyedüli vezetőnk legyen; az tanit minket, hogy a mi reménységünk, mely a jövendő jutalomra, a dicsőségre stb. vonatkozik, egyes egyedül a halottak feltámadásán nyugszik.

Azon alaptalan várakozás, hogy Isten gyermekeire a halálnak pillanata egyszersmind megdicsőülésük, mennybemenetelük pillanata is, az a várakozás, amely nem csak minden ténynek és körülménynek, amelyre az emberi értelem utalhat, mond ellent, hanem az Irás nagy tömeg bizonyságának is ellentmond, mert az Irás a feltámadást az Úr második jelenléte idejére helyezi. Isten népének nagyon ártott a helytelen tanitás, amennyiben figyelmét Isten igéjétől és az abban fölkeltett reményektől elvonja, melyek egyedül egyeztethetők össze az egészséges emberi értelemmel és a minket körülvevő tényekkel.

8. Tekintettel az előrebocsátottakra, mi ok van arra a reményre, hogy az ujteremtés hüséges tagjai nyomban át fognak változni?

Itt azon ellenvetést lehet emelni, hogy mi a „Bibliai Tanulmányok"-ban épen azt a reményt keltjük, hogy az ujteremtés utolsó tagjai a halál pillanatában mennyei dicsőségre fognak átváltoztatni. De ez az Irás tanusága szerint épen csak a kiválasztott osztály utolsó tagjaira vonatkozik (1878 óta), mert a Krisztusban való halottak először támadtak fel. Mi egyáltalán nem vagyunk azon a véleményen, hogy minden ember, avagy az ujteremtés bármely tagja halálának pillanatában át lett volna változtatva. Mi inkább az Irásnak hiszünk, amely tanusitja, hogy az ujteremtések Krisztusban aludtak, s hogy ők csak az Úr második jelenléte alkalmával ébrednek, illetőleg támadnak fel. Isten szavára támaszkodik azon reményünk is, hogy már ezen nap felvirradása idejében élünk, hogy Immánuel jelen van, földi birodalma felállitásával foglalkozik. Hogy ezen müvének első része szolgáival való leszámolásában jut kifejezésre, mint ő azt a példabeszédekben, amelyekben jelképezve van, hogy mit fog ő a kormánynak a földön való átvétele alkalmával tenni, világosan tudtul adja. Ezen példázatok mutatják, hogy az Úr az ő szolgáit, kikre bizta a girákat, először maga elé fogja hivni és velök le fog számolni, mielőtt a világgal való leszámolás kezdetét venné. — Lukács 19:15; Máté 25:14, 19.

9. Mi a reményünk a hüségeseket illetően az 1878-at megelőző egész evangeliumi korszakra nézve, és azok tekintetében, akik meghaltak és meghalnak ezen idő óta?

Az itélet, az elszámolás először Isten házával, a kiválasztott osztállyal, az ujteremtéssel történik és mint mi a II. kötet 7. fejezetében mutattuk, az 1878. év jelölte azon időt, amidőn a Krisztusban halottaknak kellett először feltámadniok. Igy tehát azt véljük, hogy az apostolok és az előbbi századok hüséges szentjei most már megdicsőülve, gyönyörü lelkitestük birtokában vannak Uruk és Mesterükkel egyenlőek és igy részünkre láthatatlanok és tul vannak a függönyön. Ezért azt is véljük, hogy az ujteremtésnek még a testben élő tagjai „mostantól fogva" már nem kénytelenek aludni, nem kell a királyság felállitásának idejére várniok, mert a Király és országa már jelen van, az uj korszak műve, az uj életrekeltés már megkezdődött, az ujteremtések legnagyobb része már megdicsőült és „mi, kik élünk és megmaradunk", csak kiegészitjük azt a mi testünkben, ami még hátra van Krisztus szenvedéseiből, csak teljesen előkészittetünk az első feltámadásban való részesülésünkre, mely azonnali (habár a természetes emberi szem által észre nem vehető felmagasztalásból és átváltoztatásból, a lelki testnek azon-

FEL

nali fölöltéséből áll). — 2 Korinthus 5:1; 1 Thessalonika 4:17.

Kik elől haladtak
A testvérek közt,
Felmagasztaltattak;
S közel az idő
Hogy a legutolsó
Testvér átmegyen
Át a függönyön.

10. Hogyan lettek az ujteremtés reményei a „keresztény világ félelmévé?

Tárgyunk szemlélésénél azonban főfigyelmünket nem a különös reménységre kell irányitanunk, mely kizárólag az „aratás idejére" szól, hanem figyelmünket valamennyi ujteremtésnek közös reménységeire kell irányitanunk, a bennünk az evangélium által felkeltett reménységekre. Ezt kell felkutatnunk Isten szavában és magunkat aztán nem hagyjuk megzavartatni azáltal, hogy oly egészen más reménységek ezek, mint azok, melyekben a névleges keresztyénség magát ringatja. Bár hittételeiben az utóbbi ugy állitja be a dolgot, hogy hiszen Krisztus visszatérésében, valamint a halottak feltámadásában is, hitének azonban más tartalma van és semmi kétség sem fér ahhoz, hogy csak látszatot akar kelteni ez üres kijelentéseivel, semhogy Irás szerinti volna az ő hite. Mert a két emlitett pont nem az, mit a névleges keresztyénség remél, hanem amitől fél. Ez sokkal inkább fél Krisztus visszatérésétől, semmint azt reményleni volna képes. Sokkal inkább fél a halottak feltámadásától, mint ahogy azt reményli.

11 Miért fél a névleges keresztyénség a halottak feltámadásától?

Fél attól, mert az ellenség (a „papság" segitségével) elhitette vele, hogy Krisztus visszatérése minden irgalomnak, minden próbának, minden reménynek véget vet. Ellenben az Irás — hogyha csak benne kutatni akarnának — meggyőzné őket arról, hogy ezen visszatérés azt az időpontot jelzi, melyben a föld összes nemzetségei meg fognak áldatni. A feltámadás is a félelem tárgya lett, mert a gonosz szellemek tanitásai az embereket azon csodálatos gondolatra vezették, hogy a lélek egy lény, melynek függetlenül a testtől öntudatos léte van, melynek a test csupán egy tömlöce, melyből a halál alkalmával kiszabadul, s amelynek ismétleni visszatérése ránézve büntetés.

Ilyképen az emberi hagyományok a nagy Ellenség vezetése alatt Isten szavát megfosztották tartalmától, ki még most is sokakat elvakit.

Sátánnak cselszövénye
Csalja azt, kit Jézus el
Nem ismer és mégis rólad
Veszi Jézus nevét fel.

Pedig a szavadban csillog
Ujjult tisztaság ott,
És elűzi a tévedést
Egész igazságod.

12. Mondd el Krisztus második eljövetelének örömteli reményeit, ahogyan ezek a Szentirásban fel vannak sorolva.

Tekintsük most meg az Irás bizonyitékait és észre fogjuk venni, mily világosan és kifejezetten utalnak ezek Krisztus visszatérésére és a feltámadásra, mint az ujteremtés reménységére, épugy a világéra is általában.

„Annakokáért, a ti elméteknek derekait felövedezvén, józanon és valóban vessétek reménységteket a kegyelemben, amely néktek megadatik, mikor a Jézus Krisztus megjelenik." — 1 Péter 1:13.

„Mi is, kik a léleknek zsengéjét vettük (tudniillik első gyümölcseit) mi magunk mondom, magunkban fohászkodunk, a fiuságot (az isteni természetet) várván, a testünk váltságát (tudniillik a Krisztus testületét, a nyomoruságoktól, melyek minket sohajtozókká tesznek). Mert reménység által tartattunk meg, nem ténylegesen, csak hit által. — Rómabeliek 8:23, 24.

„Áldott legyen az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, ki az ő nagy irgalmasságából ujonnan szült minket az élő reménységre, a Jézus Krisztusnak halálból való feltámadása által, az örökségre, mely el nem veszhet, meg sem mocskoltathatik, meg sem hervadhat, mely nékünk mennyekben tartatik, kik Istennek erejétől, őriztettek hit által az idvességre, mely megkészittetett, hogy megjelenjék az utolsó időben, melyben (tudniillik mely reménységben) vagyon a ti örömetek, kik szomoruséggal egy kevéssé most, ha ugy kell lenni, a különbkülönb kisértetekben illettettek, hogy a ti hiteteknek próbáltatása, mely sokkal drágább az aranynál, (mely elvesz, mindazáltal megpróbáltatik a tűz által) találtassék néktek dicséretetekre, tisztességtekre és dicsőségtekre lenni, mikor a Jézus Krisztus megjelenéndik." — 1 Péter 1:3-7.

„Végezetre eltétetett nékem az igazság koronája, melyet megád nékem az Úr ama napon, amaz igaz biró, nem csak nékem pedig, hanem mindeneknek is, kik várandják az ő dicsőséges eljövetelét (visszatérését). — 2 Timotheus 4:8.

„Nem szégyenlem, mert tudom kinek hittem és bizonyos vagyok benne, hogy az én ő nála letett kincsemet megtarthatja ama napra." — 2 Timotheus 1:12.

„Mértékletesen, igazán és szentül éljünk e jelenvaló világon, várván ama boldog reménységet és ama nagy Istennek és a mi megtartónknak, Jézus Krisztusnak dicsőséges megjelenését, ki adta őmagát mi érettünk." — 2 Timotheus 12:14; Máté 16:28.

FEL

„Erről pedig néked vallást tészek, hogy én (Pál) az út szerint, melyet szerzetnek (angol fordítás szerint tévtannak) mondanak, ugy szolgálok az én atyáimnak Isteneknek, ugy, mint aki hiszek mindazoknak, melyek a törvényben és a prófétákban meg vannak irva, és reménységem vagyon Istenben, hogy jövendőben, miképpen ezek (vádlói a zsidók között) is várják, meglészen a halottaknak feltámadások." — Apostolok cselekedete 24:14, 15.

„Megholtatok és a ti életetek elrejtetett a Krisztussal, az Istenben. Mikor a Krisztus a mi életünk megjelenéndik, akkor ti is övele együtt megjelentek dicsőségben." — Kolosszé 3:3-4.

„A halottak feltámadásoknak reménységéért vádoltatom." — Apostolok cselekedete 23:6.

„Monda nékik Jézus: (Mártának): Én vagyok a feltámadás és az élet és ki énbennem hiszen, ha meghal is él. És valaki él (abban az időben) és hiszen énbennem, soha meg nem hal." — János 11:25, 26.

„Eljő az óra, amikor mindenek, akik koporsókban vagynak, meghallják az ő szavát és akik jót cselekedtek, kijönnek az életnek feltámadására (első feltámadás), akik pedig gonoszt cselekedtek (kik a jelenlegi életben Isten szemei előtt nem mutatkoztak méltóknak arra, hogy örökké éljenek) — a kárhozatnak feltámadására. A fokonkénti helyreállitásra fenyiték és jutalom utján, az ezeréves itéletnapon." — János 5:28, 29.

„Az én Atyámnak házában sok hajlékok vagynak, mert ha különben volna, megmondottam volna néktek. Elmegyek, hogy megkészitsem néktek a helyet. És mikor elmenéndek és elkésziténdem néktek a helyet, ismét eljövök és felveszlek titeket én magamhoz, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek." — János 14:2, 3.

„Az embernek fia eljövendő az ő Atyjának dicsőségével, az ő angyalival és akkor megfizet mindennek az ő cselekedetei szerint." — Máté 16:27.

„Imé, hamar eljövök és az én jutalmam én velem." — Jelenések 22:12.

„Békességesek legyetek azért atyámfiai az Úrnak eljöveteléig (Parausia nem megérkezés, hanem jelenlétel) ... Erősitsétek meg a ti sziveiteket, mert az Úrnak eljövetele elközelgett." — Jakab 5:8.

„Mondjátok azoknak, kiknek szivek félelmes: legyetek erősek, ne féljetek! Imé a ti Istenetek eljő bosszúállással, az Istennek fizetésével! Eljő az Isten és megszabadit titeket. Akkor a vakoknak szemeik megnyilnak és a siketeknek füleik megnyittattnak ... A pusztában vizek fakadnak és patakok a kietlenben." — Ésaiás 35:4-6.

„És az időben a te néped megszabadul, valaki irva találtatik ama könyvben (az élet könyvében). És sokan azok közül, kik alusznak a földnek porában, felserkennek; némelyek az örökéletre, (az első feltámadásban), némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra (becstelenségre, melyből a helyreállitás által megszabadulhatnak, amely azután lassanként fog véghezmenni); és a bölcsek (a kicsiny sereg, az okos szüzek) fénylenek, mint az égnek fényessége, (mint a nap) (Máté 13:43) és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok fénylenek örökkön és örökké ... És te Dániel, menj el a te határodig, (mig az „aratás" vagy ezen korszak vége eljövend) és elnyugszol és állasz a te állapotodra a napoknak végén." — Dániel 12:1-3, 13; III. kötet 77 old.

„Iraték emlékezet könyve ő előtte, Jehova előtt azokért, kik az Urat félik és nevét becsülik. És lésznek nékem az napon, melyen ékszereimet összegyüjtöm, kiváltképen való népemmé, ezt mondja a seregeknek Ura." — Malakiás 3:16, 17.

Fonák felfogásaink képzelőtehetségünk szüleményei főképen oly emberi tanitóktól származnak, kiknek Isten szava nem volt világosság útjokon és akik fecsegésük által sok kedves Istennek szentelt embernek fogalmait annyira összezavarták, hogy a fenti és még sok más Irási bizonyitékok az Isten népe valódi reménységére vonatkozólag előttük érthetetleneknek és ellentmondóknak tüntek fel, amennyiben többé vagy kevésbé képletes helyek annyira összefüggés nélkül magyaráztattak, hogy bizonyitó helyeinkkel ellentmondásba jutottak. Ezen helyeket kell most nekünk is közelebbről megtekintenünk, hogy reménységünk, hitünk és engedelmességünk ösvénye felismerhető és hozzáférhető legyen. Az ujteremtéseknek a jelenlegi életbeni különböző más előjogairól ezután fogunk beszélni.

A LATOR A PARADICSOMBAN

13 Mi a helyes magyarázata „a lator a kereszten" eseténck?

Monda Jézusnak: „Emlékezzél meg énrólam, mikor eljösz a te országodba." És Jézus monda néki: „Bizony mondom néked ma, velem lészesz a Paradicsomban." (Lukács 23:42, 43) (A vesszőt ma után tesszük a szent szöveg legrégibb kommentárjai után).

Kik a megváltást Krisztus Jézusban ugy értik, hogy az egy véletlenségtől függő megmenekülést jelent az örök kinból, a latorról szóló ebeszélésben bizonyitékát látják a kegyelmi választásról szóló nézetüknek. Egészen komolyan azt képzelik, hogy Urunk Jézus az egyik latornak jóleső szavai fölött érzett tetszése folytán azt a keresztről egyenesen a mennybe vezette, a gyalázkodó latort pedig irgalom nélkül és a menekülésre való minden remény nélkül az örök kinba küldötte. Emberek, kik azt tartják, hogy egy

FEL

megmentés, amint azt maguknak képzelik, egy ilyen sorsjáték, melyben Istent egy ily méltatlan szerepre képesnek tartják, inkább hallgassanak, mikor templomépitési sorsjátékokat rendeznek, vagy a világ más pénzjátékokat szervez.

De Istennek legyen hála, a dolgok másként állanak. A hely, amelyről itt szó van, nagyon félre lett értve, ami már a vesszőnek a „ma" elé való áthelyezéséből kitünik. Itt a szoros összefüggést igyekszünk megvizsgálni, hogy valódi horderejét megértsük.

14. Hogy a Szentirás e helyét helyesen megértsük, milyennek kell tekintenünk a körülményeket, a környezetet és az összefüggéseket?

Az Urat éppen elitélték és ő most a császári kormány ellen lázadó büntetését szenvedte el, mely azt mondta, hogy ő egy király, bár királysága nem e világból való. Fent a keresztfán állott a felirás három nyelven: „Názáreti Jézus, a zsidók királya." Ezen felirás folytán kigunyolták őt az összes körülállók és a vele együtt megfeszitett latrok egyike is. A másik azonban emlékezvén Jézusról, beszédeiről és csodatetteiről, melyben országáról beszélt, és szivében talán igy gondolkozott: „Valóban ez egy különös, csodálatraméltó ember. Ki tudja, vajjon nem igaz-é az, amit ő állit? Mindenesetre Istennel jár. Én nyájasan meg fogom őt szólitani, ami hiszem, semmiesetre sem árthat." És most, — miután a másik lator rendreutasitotta, — tette a helyünkön megjelölt kijelentést.

Nem tételezhetjük fel, hogy ezen latornak helyes, avagy csak tiszta fogalma is lett volna arról, hogy ki volt a Jézus. Halálos vergődésében és kinjában csak azon érzése volt, hogy minden szalmaszál jobb, mint semmi sem. Ha többet hiszünk felőle, ugy azt kellene feltételeznünk, hogy az Üdvözitő valamennyi apostolát és tanitványát a hit tekintetében felülmulta, megelőzte, mert ezek közül kettő még husvét estéjén is kijelentette: „Azt hittük, hogy ő volt az, aki Izraelt meg fogja váltani (meg fogja szabaditani a római igától). — Lukács 24:25.

15. Kérte-e a lator az Urat, hogy vigye át az égbe? és a vessző áthelyezése hogyan tisztázza az egész kérdést?

A lator kérésének helyes értelmét illetőleg semmi kétség sem állhat fönn. Csak azt kivánhatta, hogy Jézus emlékezzék meg róla és fogja pártját, midőn ő (Jézus) uralmát egykor megkezdi. Válaszában Jézus nem jelenti ki, hogy uralmát most nem kezdi meg azonnal; a latornak adott válaszában azonban az Úr igazolja a lator kérésének helyességét. A „bizony"-nyal forditott szó Jézus válaszában „ámen", azt jelenti: „Igy legyen, igy történjék"; azaz annyit jelent, mintha ezt mondaná: „Kérelmednek elég legyen téve; (már) ma (ezen sötét napon, midőn csalónak tartatom és akként halok meg) mondom neked, velem leszel a Paradicsomban." Világosan szólva, midőn az Úr, királyságát felállitja majd, akkor a föld egy Paradicsom lesz és akkor meg fog emlékezni a latorról, mert ő ott fog lenni.

A vesszőnek a helyes áthelyezése az igazi (a legrégibb mayarázatok által megjelölt) helyre, ezen helynek a helyes és a többi irással összhangzó értelmét adja meg.

16. Mily további magyarázatot adhatott volna az Ur a bünbánó latornak?

Igaz, hogy az Úr a latornak többet is mondhatott volna. Mondhatta volna talán neki, hogy éppen azon pillanatban fizettetik ki készpénzben a váltságdij, mely lehetségessé fogja tenni, hogy a lator részt kap a Paradicsomban. Azt is mondhatta volna neki, hogy ezen váltságpénz a másik latornak, valamint a körülöttük bámuló, gunyolódó néptömegnek is javára fog szolgálni. Mi tudjuk azt, mert az Irás tanusitja, hogy Jézus Isten kegyelméből a halált megizlelte minden emberért, hogy magát váltságdijul odaadta mindenkiért, hogy mindenkinek alkalma legyen az előre meghatározott időben a Paradicsomi állapotba visszatérni, amelytől Ádám bűne őket megfosztotta és amelyet Krisztus áldozati halála neki ismét megszerzett. — Zsidók 2:9; 1 Timotheus 2:5, 6; Apostolok cselekedete 3:19.

17. Mi az „Édenkert" szónak szentirati magyarázata?

Éden-kertje csak egy képe annak, hogy milyen lesz az egész föld, midőn az átoktól megszabaditva tökéletessé és dicsőségessé lesz téve. A „Paradicsom" szó arab eredetü és „kertet" jelent. Igy forditja aztán az ugynevezett Septuaginta ezt a helyet (1 Mózes 2:8): „Isten egy Paradicsomot (egy kertet) ültetett Édenben." Mikor Krisztus királyságát majd felállitotta és a gonoszt megkötötte sb., akkor az egész föld lassanként egy Paradicsom, egy (kert) lesz és a két lator és mindazok, kik most még a sirokban vannak, bemenetelt fognak abba találni és ha az ott érvényes szabályoknak engedelmeskedni fognak, folyton és örökké abban fognak maradni és minden kétség nélkül a nyájas szavakra, melyeket az egyik lator azon sötét órában az Üdvözitőhöz intézett, ép oly biztosan egy különös jutalom vár, mint egy pohár friss vizre, vagy más jelentéktelennek látszó jótéteményre, amelyeket talán azoknak tesznek, kiket a Király nem szégyenl testvéreinek nevezni. — Máté 10:42.

Az Irásban „Paradicsom" képlegesen az embernek a bukás előtti állapotát jelenti, midőn még Teremtőjével összhangban volt és a bűnnek átka és kára még nem jött a világra. Amint erre igéret tétetett, ezen elvesz-

FEL

tett Paradicsomban fog az emberiség ujból részesülni, mely igéret szolgál alapul a többé vagy kevésbé kifejezetten az egész sóhajtozó teremtménynél fennforgó reménynek, a jövendő aranykorszak tekintetében. Az Irás nekünk ezt a reményt egészen határozott alakban nyujtja: hogy a Paradicsomi állapot Urunk Jézus halálával az emberek részére visszaszereztetett és hogy Urunk nagy helyreállitási munkájának egy része abban fog állani, hogy „azt, ami elveszett", a Paradicsom megvásárolt tulajdona, visszaállittassék. — Máté 18:11; Efézus 1:14; Jelenések 2:4.

ÉRDEKES LEVELEK

Mélyen Tisztelt Uraim!

Egy tapasztalatomra akarom becses figyelmüket felhivni, melyet itt, Clevelandban folyó évi május hó 16-án észleltem:

Vagy egy hónappal ezelőtt jöttem ide vidékről és pár napi ittlétem után megismerkedtem a Nemzetközi Bibliatanulókkal, kiknek szeretetteljességük és az Evangélium megdönthetetlen igazságaihoz való ragaszkodásuk nagy hatással volt reám, mely arra késztetett, hogy bővebben érdeklődjek tanaik, azaz a Bibliában kinyilatkoztatott igazságok és Isten terve iránt.

Folyó évi május hó 11-18 közé eső héten a Nemzetközi Bibliatanulók egy nyilvános előadásra — mely május hó 18-án lett megtartva — meghivókat osztogattak, mely meghivóból én is kaptam, amelyben szépen fel volt tüntetve az egyesületnek a neve és munkakörének az ismertetése.

Két nappal az előadás megtartása előtt, május hó 16-án találkoztam egy nővel az east-side-i magyar negyedben és egy meghivót (melyet levelemhez csatolva küldök) nyujtott felém a következő szavakkal: „Tessék kérem egy meghivó. A Bibliatanulók tartanak egy nyilvános előadást a Szabó-féle teremben, mely kezdetét veszi vasárnap este nyolc órakor." Meglepődve vettem át a meghivó-lapot, mert tudtam, hogy a Nemzetközi Bibliatanulók ugyanaznap délutánján fogják az előadást megtartani. De miután a meghivó-lapot közelebbről megnéztem, az egyesület nevét feltüntetve nem láttam sehol és ezt szóval ki is nyilvánitottam, mire a nő megszégyenülve kijelentette, hogy nem a Bibliatanulók tartják az esteli előadást, hanem a „hetednapi adventisták" (szombatisták).

Én nagyon csodálkozom azon, hogy egy országszerte elterjedt egyesület szégyel a saját neve alatt szerepelni és meghivóit, irományait osztogatni és hogy **könyveiket is a Nemzetközi Bibliatanulók nevének felhasználásával áruljak.**

Mindezeket látva, önkénytelenül is felmerül a kérdés: Ha annyira szégyelik a tanaikat, miért ragaszkodnak hozzá? Mert az ilyen eljárásokban nem nyilvánul meg a krisztusi indulat és jellem, mert Ő álnév alatt soha nem szerepelt, sem az isteni tanokat álnév alatt nem hirdette!

Maradok Önök iránt őszinte, igaz tisztelettel:

2141 W. 38 th. St. Cleveland, O.

Fekete Ferencz

(Fenti értesitésre olvasóink előtt csupán azt a megjegyzést tesszük, hogy az emlitett „álnéven működők" népgyülése először is néptelen és rettenetesen összezavarodott volt. Beteljesedett az Úr szava: **„Gyógyitottuk Babylont, de nem gyógyult meg."** (Jeremiás 51:9). Bibliatanulók gyülésén 300-400 között vettek részt hallgatók példás rendben és mélyreható figyelemmel ajándékozták meg a szónokot a másfélórás előadás teljes ideje alatt. Elismerést érdemel. Brooklyni hivatal.)

* * *

Kedves magyar és román testvéreim
Úr Jézus Krisztusban!

Örömmel telt szivvel tudatom veletek oly váratlan eltávozásom inditó okait. Svájcba megérkezvén, tudatta velem a kedves Rutherford testvér, hogy mivel a kedves Kocsis György testvér egyedül van itten a magyar testvérek között és nagyon el van foglalva, nekem is át kell jönnöm egy körútra az itteni magyar testvérek közé.

Európából nyolc nap alatt Amerikába szerencsésen és egészségesen megérkeztem s egy pár napi pihenés után, — mely idő alatt sok áldásban volt részem a testvérek között — körútra indultam.

Duquesnéből az angol testvérek — 11 mérföldről — autón jöttek elömbe Pitsburgba, Károly nevü fiam is jelen volt a találkozáson, a viszontlátás alkalmából szivünkben felgyuladt öröm leirhatatlan.

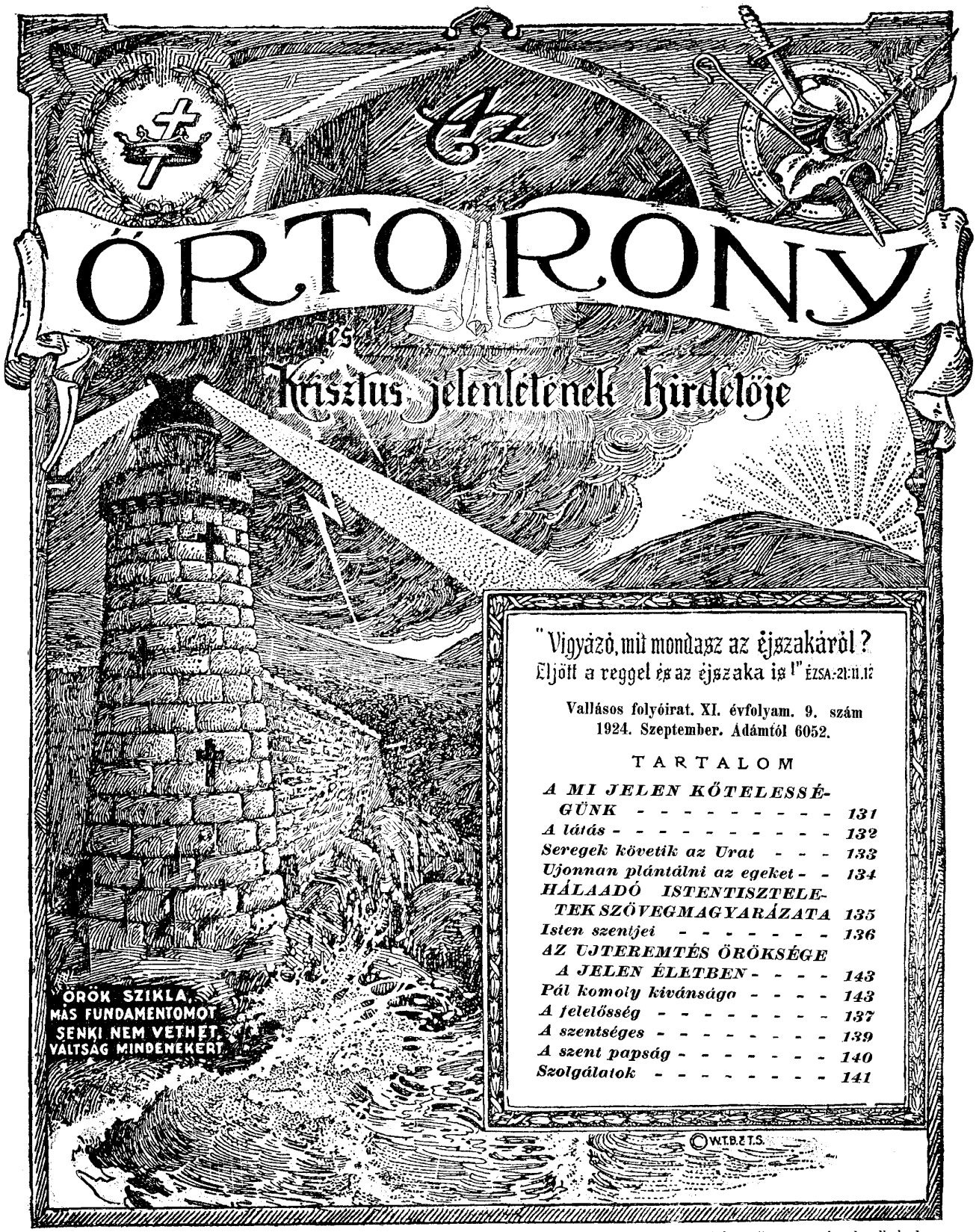
Az Isten áldását kérve s az ő drága kegyelmébe ajánlva mindnyájatokat, szeretettel üdvözöl a boldog viszontlátás reményében szerető testvéretek

Ellwood City, 1924 julius hó 1.

Szabó Károly.

Szerkesztésért felelős: SZABÓ KÁROLY *Tipografia Viața Cluj*

FEL

Az ÓRTORONY
és Krisztus jelenlétének hirdetője

"Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel és az éjszaka is!" ÉZSA. 21:11, 12

Vallásos folyóirat. XI. évfolyam. 9. szám
1924. Szeptember. Ádámtól 6052.

TARTALOM

A MI JELEN KŐTELESSÉGÜNK - - - - - - - - - - *131*
A látás - - - - - - - - - - - *132*
Seregek követik az Urat - - - *133*
Ujonnan plántálni az egeket - - *134*
HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA *135*
Isten szentjei - - - - - - - *136*
AZ UJTEREMTÉS ÖRÖKSÉGE A JELEN ÉLETBEN - - - - *143*
Pál komoly kívánsága - - - - *143*
A felelősség - - - - - - - - *137*
A szentséges - - - - - - - - *139*
A szent papság - - - - - - - *140*
Szolgálatok - - - - - - - - - *141*

©W.T.B.Z.T.S.

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ... mikor látjátok, hogy mindezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt". „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeiteket: mert elközelget a ti váltságtok". — Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközül szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetű, elnevezésű, vagy felekezetű hivő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (l. Péter 1:8-19; 1 Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (l. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy, ahogy most kijelentetett." — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Úr mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, feltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — 1 Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben." — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához „meglája őt, amilyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s késziteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ézs. 35.

ÖRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei, ujságpapiron 125 Lei, fél évre 75 Lei, ujságpapiron 65 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap borítékán közölt címhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

MOST JELENT MEG: „MÉRT VAN A NYOMORUSÁG A VILAGON" cimmel egy uj tanulmány, amely rövid összefoglalást nyujt a jelen események okairól és megjelöli az egyedüli orvosszert, amely utján lehetséges az emberiségnek elérni a régóhajtott életet, boldogságot és szabadságot.

Ára 10 lei.

Előfizetőinket és olvasóinkat *felkérjük, hogy mindennemü* ***megrendeléseiket, leveleiket e cimre küldjék: Az „Aranykorszak" szerkesztősége*** *Cluj-Kolozsvár. Pénzküldeményeknél külön levélben irják meg a beküldött összeg* ***mennyiségét*** *és hogy* ***mily célra*** *küldik ezt. Tartozásaik kiegyenlitése esetén föltétlenül szükséges a* ***jegyzék számának*** *a megjelölése. A jegyzéket egy esetben sem kell visszaküldeni, csak a jegyzék számát, mely a jegyzékben felül a jobb sarkon található fel, kell a levélben feltüntetni. Egyben kérjük, hogy hozzánk intézett levelükben, amelyben megrendelésről stb. van szó,* ***minden alkalommal*** *közöljék pontos cimüket—mert itt nincs nyilvántartva mindenkinek a neve és lakása,—a név, lakóhely, utolsó posta, vármegye feltüntetésével és pedig a név kivételével román nyelven, a régebbi magyar elnevezésük és megjelölésük is szükséges. Ne tessék tehát azt irni, hogy: Kérem megrendelésemet elküldeni, üdvözli önöket János. Vajjon honnan tudhatnánk meg, hogy ki az a János és hol lakik? Csakis a fent emlitett előirások pontos betartása esetén vállalhatjuk a* ***pontos elintézését*** *minden kérésnek, pénzküldeménynek stb stb.*

BIBLIA-ÁRJEGYZÉK

Bibliás falimondat — — — — — —	20—25 Lei
90o sz. zsebbiblia (nem átdolgozott) — — —	100 „
906 „ „ „ — — —	130 „
90 „ „ (börkötés) — —	230 „
911 „ „ (átdolgozott) — —	160 „
91[illegible] „ „ „ — — —	120 „
914 „ „ „ — — —	170 „

SEGÉDKÖNYVEK

Manna — — — —	100 Lei
Énekes könyv — — — — —	50 „
Hárfa — — — — — —	55 „
Zsebhárfa — — — —	65 „
Mit mond a Biblia a pokolról? — —	15 „
A teremtés hat napja — — —	8 „
A Szocializmus és a Biblia —	6 „

NÉMET NYELVŰ KÖNYVEK

Hárfa — — — — —	40 Lei
Manna (finom kötésben) — — —	100 „
Manna (egyszerübb kötésben) — —	60 „
Énekes könyv (füzve) — — —	25 „
Sátorkönyv (füzve) — — —	20 „
Bibliai tanulmányok, I. kötet — —	40 „

FEL

A VILÁGITÓ ÉS ŐRTORONY
Krisztus jelenlétének hirdetője.

XI. CLUJ-KOLOZSVÁR 1924. SZEPTEMBER BROOKLYN 9. SZÁM.

A MI JELEN KÖTELESSÉGEINK

„És adtam beszédemet a te szádba és kezem árnyékával födöztelek be, hogy ujonnan plántáljam az egeket és megalakitsam a földet és ezt mondjam Sionnak: Én népem vagy te“ Ésaiás 51;16.

AZ Úr bizonyos feladatokat és kötelességeket ró az ő követőire. E feladatok elvégzése nem kötelező; azonban azok teljesitésének elmulasztása vagy megtagadása előidézheti azt, hogy valaki, aki egy ideig őt követte, mulasztást követ el és kiesik. Kötelességeink hűséges teljesitése bizonyosan eredményezni fogja az igért áldások elnyerését. Ezt a hűséges teljesitést folytatni kell mindvégig. Maga az Úr mondotta az ő követőinek: „Legyetek hűségesek mindvégig és az élet koronáját adom néktek.“ Puszta gondolatbani hűség nem elegendő, mert „a hit tettek nélkül halott.“ Tevékeny munkával kell bebizonyitani a hűséget, hogyha az alkalom megköveteli.

[2]Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy közeledik 1925 és a munka ez évben nem lesz befejezve és azért bárki egy időre ellankadhat és valamivel később ujból felveheti a munkát. Ki tudja, hogy a függöny innenső oldalán lévő egyház munkája nem lesz befejezve 1925-ben? Nem valószinü, hogy az Úr megmondja az ő népének pontosan, mely napon fejeződik be valamely munkájuk, és mikor mennek be egy másik állapotba. Elvárja tőlünk, hogy hittel járjunk és bizzuk reá az eredményt. Azonban az érvelés kedvéért tegyük fel, hogy azt hisszük, hogy az egyház nem fejezi be itteni munkáját 1925-ben. Vajjon igazi ok vagy mentség volna-é ez arra, hogy a kezek most ellankadjanak? Bebizonyitható volna-é a hűség, hogyha valaki egy időre beszüntetné a Király és az ő királyságának a hirdetését, és ily módon elhanyagolná a reánk bizott érdekeket?

[3]Tegyük föl, hogy az Úr 1925-ben azt mondaná az ő népének, hogy nehány évvel több szükséges, hogy bizonyság adassék a nemzeteknek, mielőtt az összes tagok dicsőséges szellemi lényekké változnak át. Vajjon az igazán hűségesek nem-é ezt felelnék: „Kegyelmes Uram, legyen meg a te akaratod.“ A hely, melyet nékem a te ügyedbe adtál, hogy hirdessem a te országodat, a legáldottabb, amilyen még soha nem volt és amilyet itten nem is remélek. Szeretlek; és elhatároztam, hogy hűséges leszek hozzád. Ezért örömmel megállok ott, ahol te kivánod és megyek majd akkor és oda, amikor és ahová parancsolod. Bármi legyen a te akaratod, én azt megteszem.“

[4]Hogyan lehetne valaki hűséges az Úrhoz mindhalálig, hogyha másképen járna el? Ne engedje magát senki számitások által megtéveszteni, hogy pont mikor szünteti be az Úr az egyházzal való munkát a földön. 1925 egy határozottan és világosan megjelölt időpont a Szentirásban, még világosabban, mint az 1914-ik év. De helytelen volna bármelyik hűséges követő részéről előre megmondani, hogy mit fog tenni az Úr azon esztendő alatt. A hűséges ember megteszi minden nap azt, ami keze ügyébe akad, mintha ez volna az utolsó nap; és gondja lesz rá, hogy hűséges legyen az Úrhoz, azzal, hogy folyton teljesiti az ő akaratát, akár sok hónapon vagy éven keresztül marad meg a testben, akár nem.

[5]A vidékről jövő jelentések azt mutatják, hogy a vidéken nincsen annyi dolgozó munkás, mint tavaly volt. A jelentések azt is mutatják, hogy azok, akik a vidéken vannak, több könyvet juttatnak az emberek kezeihez és hatékonyabb bizonyságot tesznek és jobb eredményt mutatnak fel, mint tavaly. Ez határozottan bizonyitja, hogy egyeseknek a vidékről való visszahuzódása nem tulajdonitható a munka ellanyhulásának,

FEL

vagy annak, hogy kevesebb volna a tenni való; hanem épen az ellenkezőt bizonyitja. Hogyha egyesek nem végzik el a munkát, az Úr ezt elveszi tőlük és mások kezeire fogja bizni. A jelentések határozottan mutatják, hogy az Úr megáldja azokat, akik kitartanak az ő országának a hirdetésében.

[6]Természetes, hogy lehetnek olyanok, akiket rajtuk kivül eső körülmények akadályoznak meg abban, hogy nem tudnak tevékeny vidéki szolgálatra vállalkozni. Hogyha valaki megteszi azt, ami a józan gondolkodás szerint hatalmában áll, és ha a kinálkozó alkalmat felhasználja, akkor bizonyos, hogy az kielégiti az Urat és többet nem kiván. Ám a kérdés a következő: Vajjon egyesek a Szent Pál (Zsidók 13:5) intése ellenére pénzszerzésre adták magukat? Vizsgáljuk meg az apostol szavainak a társszövegét az idézett textusban és meg fogjuk látni, hogy ez különösen arra az időre vonatkozik, amelyben most élünk; ezért mutat rá arra, hogy egyesek engedni fognak e világ kisértéseinek és elhanyagolják azoknak a kötelességeknek hűséges teljesitését, amelyek reájuk, mint Isten képviselőire hárulnak.

[7]Ne tévesszen meg senkit az a gondolat, hogy nehány évig tevékenykedett az Úr szolgálatában, ezért most ellankadhat és másnak engedi át a munka elvégzését. A kitartás és folytonosság a szolgálatban a mindvégig való hűség az, ami az Úrnak tetszik. — Galatabeliek 6:9.

[8]Jézus nyilvánvalóan erre gondolt, amikor arról az időről, amelyben most vagyunk, ezt mondta: „De aki mindvégig állhatatos marad, az idvezül." (Máté 24:13) Tudni kell, hogy ő ezeket a szavakat az „ország evangéliumának"' a hirdetésével kapcsolatban mondotta.

[9]Isten népe közül mindenki vizsgálja meg személyesen a saját helyzetét és körülményeit, azután feleljen magának erre a kérdésre: Megteszem-é minden erőmből azt, amit az Úr rám bizott? Megtartom-é az Úr intését, mikor ezt mondotta: „Ne lankadjanak kezeid."' — Sofoniás 3:16.

[10]Ugyan fontos, hogy szem előtt tartsuk annak a napnak a látomását, amint azt Isten az ő Igéjében előreárnyékolta. Noha természetesen figyelemmel kell lennünk a mindenikünkre bizott munka részleteire, mégis ennek a nagy munkának és a munka végső céljának tágabb meglátását kell szem előtt tartani, hogy kellően értékelhessük az Úrhoz való viszonyunkat és a nagy tisztességet és előjogunkat, amelyek most nekünk jutottak.

A LÁTÁS

[11]A látás a régi egekre és a régi földre vonatkozik, amelyek most elmulófélben vannak és az uj egekre és az uj földre, amelyek most fönségesen foglalják el helyüket és azokra az erőkre, amelyek most minden oldalon ebben a rengeteg munkában dolgoznak. Hogyha szem előtt tartjuk ezt a látást, ugy elfelejtjük önmagunkat és önző földi érdekeinket és nagyobb lesz a mi buzgóságunk és elszántságunk arra, hogy hűségesen képviseljük a mi Királyunkat. Világosabban kellene látnunk, hogy a mi vallásunk nem pusztán remény, hogy személyes jutalmat kapunk kényelemben, jólétben, életben és esetleges áldásokban. Több ez annál. Isten bizonyos célra fejlesztett ki egy népet. Ezeket ő most az ő szeretett Fiának a vezetése alatt kiküldötte, hogy az ő dicsőségére és magasztalására végezzenek el egy munkát.

[12]Sok évszázaddal ezelőtt a bitorló magával rántotta a mennyei angyalok nagy számát. Nagy, az ember előtt láthatatlan hatalmat szervezett, de az ember érezte és megfigyelte ennek végzetes eredményeit. Ez a láthatatlan hatalom az embereket gonosznak vetette alá, aki elnyomó kézzel kormányozta őket. Ezen láthatatlan hatalom a Szentirásban jelképesen ugy van megjelölve, mint az egek, amelyek elmulnak, mert ez egy gonosz hatalom.

[13]A Sátán gyakorolván az ő láthatatlan hatalmát, régóta nemzetekké szervezte meg a föld embereit, amely szervezett világi hatalom „föld"-ként van megjelölve. Az ő hatalma és befolyása mindig gonosz, durva, elnyomó és kétségbeejtően romlott volt. Ezért jelöli meg az Úr ezeket a világi hatalmakat, mint „fenevadakat." E fenevadszervezet három főelemből áll: pénzügyi, politikai és egyházi elemekből. A világ kereskedelme által a Sátán egy nehány embert felmagasztalt és a tömegeket elnyomta. Fenevadjának politikai szárnyával visszaélt az emberekkel, törvényeket hozott és erőszakolt rájuk a kevesek érdekében és a sokak érdekei ellen. Az egyházak hiuságának való hizelkedése által, akik azt állitják, hogy Jehovát képviselik, hatalmat nyert fölöttük. Az egyházias elem szenteskedő és csalárd módon vétett Isten ellen és megcsalta az embereket. Szentesitették a háborut, tanitották, hogy e földi hatalmak isteni intézmények és ezért isteni jogon kormányoznak; megsértették Isten szent nevét és elnyomták az embereket és sulyos terheket raktak reájuk.

[14]A Sátán kihivó volt Jehovával szemben, gonoszul vétett Jézus és az ő országára vonatkozó nagy tanitások ellen és az igaz vallást fullánkká tette az emberek orrában. Ő okozta, hogy az emberek elvakittattak Isten nagy tervét és Jézus Krisztus ragyogó fényét illetően, hogy a szolgaságból és elnyomásból ki ne szabaduljanak.

FEL

[15]Egy bizonyos ideig Isten nem avatkozott be a Sátán gonosz dolgába, hanem engedte, hogy kövesse a maga útját, hogy ezzel teljesen bebizonyitsa, hogy ő egészen romlott és gonosz a legmagasabb fokban.

[16]Kezdettől fogva ismervén a véget, Isten ugy osztotta be az ő nagy tervének a kivitelét, hogy idejében tetőpontját érje el. Kezdettől fogva szándékában volt igazságos egek és igazságos föld létesitése; az az, hogy ugy a láthatatlan, mint a látható kormányzat igazságos legyen, hogy az emberek megszabaduljanak a nagy elnyomótól, és hogy Jehovának és az ő szeretett Fiának a neve tiszteltessék, és hogy az igazság kerüljön a trónra örökre.

[17]Ezért gondoskodott Isten az ember megváltásáról, elküldötte szeretett Fiát a földre, hogy meghaljon és ily módon szerezze meg a váltságdijat. Ezért iratta meg Isten a prófétával az ő hatalmas Fiára vonatkozólag: „Az (igazságos) uralom az ő vállán lészen... uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége.“ — Ésaiás 9:6, 7.

[18]A földön Jézus képviselte ezt a szent országot; mert ő a király. Ezért mondotta a farizeusoknak, az ördög látható képviselőinek: „Elközelitett hozzátok Isten országa.“

[19]Jézus mindenek fölött az országot hangsulyozta. Ő tudta, hogy a gonosz és a jó hatalmai között az ellentét tetőpontra fog hágni, és hogy ez a csúcspont akkor fog eléretni, mikor eljön, hogy magához vegye a menyaszonyát, az egyházat. Ő oly világosan jelezte a csúcspont elérésének idejében nyilvánvaló bizonyitékokat, hogy az ő teste tagjainak nincsen okuk a kételkedésre. Ő rámutatott arra, hogy akkor lesz Isten boszszujának a napja, amikor az Úr, Jehova felkel és leveri az elnyomót és az ő gonosz egét és földjét s megszabaditja az embereket a szolgaságtól és uj eget és uj földet létesit és naggyá teszi a nevét az emberek lelkében.

[20]Most ime elérkezett a nap. Ez iránt semmi kétsége nem lehet Isten gyermekének. Bizonyiték adatott az egyháznak és az egyház utján a világnak, hogy az Úr jelen van, hogy kezébe vette az ő nagy hatalmát, hogy uralkodjon, hogy elérkezett Jehova napja, és hogy eléretett a minden korok legnagyobb csúcspontja; hogy folyik a háboru az ördög és az Úr szervezete között; hogy az Úr győzelemre vezeti az ő seregeit; hogy ő győzedelmeskedni fog; hogy elközelitett a mennyeknek országa, amely tartós áldásokat fog hozni az embereknek.

[21]Ez az a látás, amelyet a keresztyénnek most szem előtt kell tartania, és hogyha nézi ezt a csudálatos elrendezést, elragadják az alkalmak, amelyek neki kinálkoznak és a tisztesség, amely érte, hogy az elhivottak és a választottak egyike, és azért most hűséges akar lenni.

[22]E napot, valamint a feladatokat és kötelességeket illetően Jézus ezt a parancsot adja nekik: „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon bizonyságul minden népnek és akkor jő el a vég.“ — Máté 24:14.

SEREGEK KÖVETIK A GYŐZEDELMES URAT

[23]Vonultassuk el most lelki szemeink előtt azokat a mennyei seregeket, amelyek követik a győzelmes Urat. E sereg egyik hadosztálya láthatatlan és azokból a hűséges szentekből áll, akik feltámadtak. A másik hadosztály áll azokból, akik a földön vannak és akik elhivattak, akik a választottak és akik hűségesen követik a Mester nyomdokait. Ez utóbbiak azok, akiket az Úr kiválasztott arra, hogy az ő bizonyságai legyenek a földön ebben az időben. Nos hát eljött az idő, amikor Isten darabokra akarja zúzni a Sátán gonosz rendszereit, akár láthatók, akár láthatatlanok. A földön lévő egyház tagjai nem végzik e darabokratörés munkáját. Nem ők fogják megkötözni a Sátánt és elpusztitani az ő hatalmát. Az Úr fogja ezt a nagy munkát elvégezni. Azonban szándéka, hogy tanui legyenek és lesznek is a földön, hogy mondják meg az embereknek ezeket a tényeket, amint előrehalad és az igaz és hűséges tanuk győzedelmesen fognak állani az urak Urával és a királyok Királyával a nagy és végső összecsapásnál.

[24]A királynak és a hűséges képviselőinek, akik most a földön vannak, mondja Jehova az ő prófétája által: „Én adtam beszédemet a te szádba.“ Ez világosan jelenti, hogy az Úr megbizta az egyháznak a földön lévő tagjait, hogy hirdessék az ő országára vonatkozó üzenetet. Ez mindenkinek első kötelessége, azután az ő Igéjével mindegyiket teljesen biztositja, hogy ne féljenek, mondván: „Kezem árnyékával födöztelek be.“ Ez azt jelenti, hogy az ő isteni hatalma oltalmaz és védelmez minden hűségest az ellenség erői ellen.

[25]Hogyha elképzeljük a gonosz hatalmait, bizonysággal mondhatjuk, hogy a Sátán nyomban kitörölné az egyház tagjait, hogyha Isten ezt neki megengedné. Azonban Jehova igérete folytán a keresztyénnek nem kell félnie. Akik Jehova keze árnyékába vannak rejtve, a legteljesebb biztonságban vannak.

[26]És kik azok? A felelet: Azok, akik nagyon szeretik az Urat. És ahol tökéletes szeretet van, ott nincs félelem, és hogy tökéletesek legyünk, tökéletesen kell kifejezésre juttatni az önzetlenséget.

[27]Ez tehát azt jelenti, hogy azok, akik meg akarják nyerni a csatát, meg kell, hogy feledkezzenek magukról és az Úr iránti szeretetükben és odaadásukban el kell, hogy

FEL

szánják magukat, hogy minden képességükkel az Urat fogják képviselni, és hirdetni fogják az ő üzenetét a rossz minden hatalmai ellen, mely őket körülveszi.

UJONNAN PLÁNTÁLNI AZ EGEKET ÉS MEGALAPITANI A FÖLDET

[28]Most pedig figyeljük meg Jehova szándékát, hogy mire használja fel az egyházat. Azt mondja: „Hogy ujonnan plántáljam az egeket és megalapitsam a földet.“ Más szavakkal, neki szándékában van most ujonnan plántálni az uj és igazságos egeket és megalapitani az uj és igazságos kormányzatot a földön; és mialatt ezt megvalósitja, akarata és szándéka, hogy Sion tagjai az egyház tanuja legyen és hirdesse ezt a tényt a népeknek és nemzeteknek. Ha ez a munka be van fejezve és fel van jegyezve, akkor az Úr a Sionbeliekre fog mutatni, hogy a föld minden népei tudják, hogy kik ők és ezeknek a kedvelteknek fogja ő mondani: „Te vagy az én népem!“ ‘

[29]Ésszerü a következtetés, hogy Krisztus földi testének a tagjai, akik hűségesen kitartanak mindvégig, nagyon kiváló emberek számba fognak menni az emberek előtt. Ezzel magukra vonják az ellenség tüzes nyilait; azonban ettől nem kell félniök.

[30]Mikor az Úr Jézus a földön volt és nyugodtan, de bátran Jehova Fiának mondotta magát, akinek Jehova hatalmat adott, hogy őt képviselje, gonosz módon istenkáromlással vádoták.

[31]Az Úr ujból eljött és az ő látható lábtagjai Jehova szócsöveként cselekedve, most kell, hogy hirdessék az Úr bosszújának e napját és terjeszteniök kell az üzenetet a Királyról és az ő országáról. Magukra kell, hogy vállalják az emberek szemében, hogy hűségesen képviselik a Királyt. Ezért nem ésszerütlen a feltevés, hogy ezeket is, mint a Fejet Istenkáromlással fogják vádolni.

[32]Ez ne ijesszen meg senkit. Tartsák szem előtt a nagy összecsapás képét a régi egek és a régi föld között egyrészt és az uj egek és az uj föld között, amelyeket az Úr fel fog állitani másrészt. Az Úr világossá tette a mi kötelességünket, mikor ezt a parancsot adta: „Mondjátok a népek között: Az Úr uralkodik; **megerősitette** a földet, hogy meg ne induljon; ő itéli meg a népeket igazsággal.“ — Zsoltár 96:10.

[33]Az Úr kegyelmesen gondoskodott, hogy vehet részt az ő egész népe e parancs teljesitésében. Lehetővé tette egyeseknek, hogy élőszóval beszéljenek a közönségnek, mig mások nyomtatásban viszik el az üzenetet azoknak, akik hallani akarnak. Megnyitotta az útat az ő üzenete terjesztésére sok nyelven, hogy elmenjen a föld népeihez és nemzeteihez. Amilyen az alkalmunk, olyan a felelősségünk.

[34]Az Úr képviseletének a tisztsége senki előtt nem lehet másodrendü; sőt messze fölötte áll mindennek, ami embernek valaha adatott. Az egyház utolsó tagjai a Pisgah-hegy legtetején állanak. Látják, hogy az ördög országa roskadozik. Látják, amint az Úr Jézus győzelmesen sarokba szoritja őket. Tudják, hogy az Úr nemsokára nagy győzelmet fog aratni és az ő fenséges előnyomulása előtt lehullanak és darabokra törnek a Sátán által gonoszul igazgatott régi egek és régi röld, és hogy ezek helyébe fognak felállittatni az uj egek és az uj föld, amelyeken igazság lakozik.

[35]Krisztus testének ezen utolsó tagjai látják, amint a föld népei nyögnek és kinokban vergődnek és várva várják az elkövetkező megszabadulást, azonban nem tudják, hogyan fog jönni. Áldott előjoga tehát az egyház tagjainak, hogy hirdessék az embereknek, miszerint ez Isten bosszujának a napja; hogy itt a dicsőség királya; hogy megkezdődött az ő uralma; hogy Jehova az Isten és hogy Jézus a királyok Királya és hogy az ő országa meghozza minden becsületes lélek vágyát.

[36]Ébredj oh Sion, ébredj a te előjogaidra! Senki keze most el ne lankadjon! Jussanak eszünkbe Jézus szavai, hogy az, aki az eke szarvára veti kezét és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.“ (Lukács 9:62) Az Úr a legnagyobb tisztséggel fogja megtisztelni azokat, akik félredobnak minden megterhelést, minden hátráltató bűnt és hűségesen futnak és futva hirdetik az üzenetet: „Elközelitett a mennyeknek országa!“

BEREÁN KÉRDÉSEK

Vajjon kötelezők-é a feladatok és kötelességek, melyeket az Úr ránk ró? Vajjon szellemi hűség minden, amit az Úr megkiván? 1. prf.

Ki bizonyos abban, hogy az egyház pályafutása véget ér 1925-ben? Van-e ok arra, hogy valaki az Úrért való munkában ellankadjon? 2. prf.

Mi legyen a válasz, hogyha az egyháznak megmondatnék, hogy még nehány évig kell bizonyságot tenni a világnak? 3. prf.

Az Úr hűséges követője mit igyekszik megtenni minden nap? 4. prf.

Vajjon azt mutatják-é a jelentések, hogy ebben az évben jobb volt a vidéki munka, mint a mult évben? 5. prf.

Kibe vagy mibe helyezzük a bizalmunkat? 6. prf.

Mily tulajdonságok tetszenek az Úrnak? 7-9. prf.

Milyen képet kellene mindenkinek látnia? 10., 11. prf.

Hogyan uralkodott a Sátán a tömegeken? 12-14. prf.

Vajjon tehetetlen volt Jehova? Mi Isten szándéka? 15., 16. prf.

Mi történt annak az érdekében, hogy igazságos kormány jusson hatalomra? 17., 18. prf.

Hogyan mutatta Jézus az ő érdeklődését ezen elrendezés iránt? 19. prf.

Milyen nevezetes időben élünk mi most? 20-22. prf.

Kik a győzelmes Urat követő seregek? Ki az, aki darabokra zúzza a Sátán országait? 23. prf.

Mi az értelme a mi idézetünknek — Ésaiás 51:16? 24. prf.

Kik azok, akik Jehova kezének az árnyékában vannak? 25-27. prf.

Honnan ismerjük Jehova szándékát az egyház irányában? 28. prf.

FEL

Valószinü-é, hogy az egyház utolsó tagjai kiváltságos helyzetbe jutnak? Ha igen, jelenti-é ez majd a népszerüséget? 29-32. prf.

Hogyan gondoskodott az Úr a Zsoltár 96:10 versében foglalt parancs megtartásáról? 33. prf.

Értékeljük-é a tisztességet, mellyel az Úr minket megajándékoz? 3. prf.

Miért előjogunk nekünk, hogy hirdessük a világnak ezeket az igazságokat? 35., 36. prf.

Watch Tower, 1924 julius 15.

HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA

AUGUSZTUS 20-IKI IDÉZET

„Csupa ékesség a király leánya." — Zsoltár 45:14.

Szent Pál megmondja nekünk, hogy a Szentirásban régebben megirt dolgok az egyház vigasztalására és bátoritására irattak, hogy mialatt megpróbáltatáson megy keresztül, fényes legyen az ő reménysége. Ez az idézet is ugy látszik ehhez a kategoriához tartozik. Kifejezése az Isten szerető gondosságának, leánya, szeretett Fiának Jézus Krisztusnak, a királyok Királyának, az urak Urának mennyasszonya iránt. Ez idézet nem alkalmazható az erkölcsi tulajdonságokra vagy arra, ami általánosan keresztyén jellemnek neveztetik. A társszöveg megmutatja, hogy a leirás a menyasszonyra és az ő állapotára vonatkozik, közvetlenül, mielőtt Jehova trónja elé kerül.

Mikor Jézus bucsuzni készült a földtől, azt mondotta az ő tanitványainak: „Az én Atyám házában sok lakóhely van... Megyek, hogy helyet készitsek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készitek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszlek titeket." (János 14:2, 3) Szent Judás megmondja nekünk, hogy az Úr Jézus nem engedi elesni az ő menyasszonyát és folt nélkül fogja elvinni Jehova szine elé, és hogy ez a bemutatás nagy örömmel fog végbe menni. (Judás 24) Szent Pál, mikor az egyház feltámadásairól szól, ezt mondja: „ Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe és eképpen mindenkor az Úrral leszünk." — 1 Thessalonikabeliek 4:17.

Szent János mondja: „És még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk, de tudjuk, hogyha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk ő hozzá." — 1 János 3:2.

Ezekből az idézetekből bizton következtethetünk arra, hogy az Úr Jézus a maga dicsőséges jelenlétébe fogadja az ő menyasszonyát és az ő dicsőséges palotájába, mielőtt Jehova elé vezeti. Mivel feltámadási átváltozásának idejében az Úrhoz lesz hasonló, bizonyos, hogy a menyasszony ebben a palotában dicsőséges lesz.

Azután folytatja a Zsoltáriró: „Vont aranyból van a ruhája. Himes öltözetben viszik a királyhoz (Jehovához)" igy ábrázolván az ő dicsőségét és szépségét, amikor a Vőlegény az Atyja elé vezeti az ő szeretett menyasszonyát.

Természetes, hogy a menyasszonyban meg kell, hogy legyen a belső szépség és a szerető odaadás és hűség mindhalálig, mielőtt feltámadhatna, mint menyasszony; azonban a Zsoltáriró itt, mintha nem azt a szivbeli állapotot irná le a szervezet (test) és a külső szépségét. A prófétai iró, mintha a kimondhatatlan szépség és dicsőség képét tartaná azok szeme elé, akik a jutalomra pályáznak, amely azoknál lesz meg, akik hűséges győzők, és akik teljesen befogadtatnak a királyságba.

A próféta ugy irja le a menyasszonyt, mint a dicsőség koronáját Jehova kezében és mint egy királyi drágakövet Istene kezében.

Ezen a Szentirásban nekünk adott szóképek mintegy visszfényei a királyi család nagyszerüségének, akik a fényesen ragyogók lesznek a királyságban és aki által Jehova áldásokat fog hozni a föld minden népeire.

Következtetésünk ezért az, hogy ez az idézet költői leirása annak a dicsőségnek és szépségnek, amely azok előtt lesz látható, akik a mennyek királyi udvaraiban lesznek.

AUGUSZTUS 27-IKI IDÉZET

„Gazdagon adatik majd néktek... az országba való bemenetel." — 2 Péter 1:11.

Isten minden igazán felszentelt gyermekének komoly vágya, hogy bemenjen az országba, hogy meglássa Jehova dicsőségét és hogy a fiak házába lakozzon ennek Fejével, az Úr Jézussal. Ebben az idézetben Szent Péter azt mondja, hogy azok, akik e háznak tagjai lesznek, gazdagon fognak befogadtatni az országba, azaz ilyeneket majd szivesen látnak és nem hidegen bocsátják majd be őket, mint egy idegent.

A társszövegben az apostol felsorolja azokat a feltételeket, amelyek előzményei ennek a bebocsátásnak, és amelyeket teljesiteniök kell azoknak, akik bemennek az országba. Megmondja nekünk, hogy a hit az alap, és hogy a hithez hozzá kell adni az erényt, és hogy ehhez a hithez és erényhez több tudás kell, ami Isten Igéjének fokozottabb megértését jelenti és hogy ehhez a tudáshoz hozzáadandó a mértékletesség, amely önuralmat jelent és azt az erőt, hogy valaki összhangba jusson Isten akaratával. Ezek mellé adandó tűrés és kegyesség, amely azt jelenti, hogy jókedvvel el kell szenvedni, bármi jöjjön is, bizalommal tá-

FEL

maszkodva az Úrra. Istenesség, Istenhez hasonlóságot jelent, nagyobb gyarapodást bölcsességben, igazságban, szeretetben és hatalomban, egy egyenes, jól egyensulyozott jellemmel.. Ebben az Istenességben benne kell legyen a kifejlesztett szeretet, amely a testvérek iránt nyilvánitandó. Ilyen szeretet tanusitandó a hit háztartásának tagjai iránt, mivel tagjai a hit háztartásának. Ehez hozzá kell adni a szeretetet, amely Istenhez való hasonlóságot jelent fokozott jóságban az egész emberiség iránt, tekintet nélkül a viszonzásra az emberiség részéről. Pál apostol arra int, hogy a keresztyénnek teljes buzgósággal kell megtennie ezeket a dolgokat.

Jelenti ez, ha valaki kifejleszti ezeket az erényeket, akkor tevékeny, erélyes, lelkes és buzgó lesz Isten ügye iránt. Mindig gyors lesz a Király és országa ügyeinek a támogatásában.

Az egyház most a nagy megpróbáltatás idejét éli, amikor folyik a csata a sötétség fejedelme és a Világosság Fejedelme között. Mindenki részéről megkivántatik a legnagyobb szorgalom, hogy komolyan tevékenykedjünk, hirdetvén, hogy itt a Király és az ő országa.

Watch Tower, 1924 julius 15.

ISTEN SZENTJEI

„Tusakodjatok a hitért, amely egyszer a szenteknek adatott".

EKIFEJEZÉS, szentek, jelenti a tökéleteseket vagy megtisztultakat. Tudjuk, hogy azok közül, akik élnek, senki sem tökéletes ebből a szempontból. Azonban Isten a szent szellemtől fogantakat és felkenteket tökéleteseknek tekinti, mert ő szeretett Fián, Jézus Krisztuson át néz reájuk. Ezek szenteknek neveztetnek, mert tagjai az ő családjának és mindegyiknek helyet jelölt ki az ő házában.

[2]A mi Jézus Urunk sok évszázaddal ezelőtt jött a földre, mint az ő Atyjának a képviselője és mikor befejezte földi pályáját, földi képviselőire bizta országa érdekeit. Azóta mindenki, aki a szent szellemtől fogant és felkenetett, benső rokonságba került az Úrral. Mindenkire rábizattak az ország bizonyos érdekei, a hit mértékéhez képest, amelyet az Ur neki juttatott.

[3]Ebben az idézetben Szent Judás arra a nagy felelősségre emlékeztet minket, amely azon nyugszik aki az Ur tervét és szándékát magáévá tette. Ez még Isten szempontjából sem csekélység, hogy ő emberi lényeket részesit kegyelmében olyan mértékben, hogy bizalmába fogadja az embert. Még sokkal nagyobb dolog ez az ember nézőpontjából. Mindnyájan elámulunk a csodálkozástól és remegünk, ha arra gondolunk, hogy a világmindenség nagy Teremtője szeretett Fia által tényleg kedvén, minket bizalmába fogadott, és hogy nagy értékek bizattak reánk az ő országát illetően. Ez a tény alázatosakká és nem fennhéjázókká kell hogy tegyen minket. Félnünk és reszketnünk kell miatta és a lehető legnagyobb ovatossággal kellene ügyelnünk arra, hogy helyesen végezzük el azt a dolgot, amit az Ur tőlünk elvár.

[4]Amint az az emberek ügyében lenni szokott, hogy nem sokan hajlandók magukra venni a felelősséget egy vállalkozásért, amelyben érdekelve vannak, igy is van és mindig igy is volt ez a szentekkel, akik az Ur elrendezésében vannak érdekelve. Végérvényesen elhatározott dolog, hogy azok, akik nem akarják magukra venni a jelen kisebb felelősségét, sohasem fognak a jövő nagy felelősségeivel megbizatni. Noha a jelen felelősségek reánk nézve nagyok, a jövőhöz képest kicsinyek. De aki most magára akarja venni ezeket a felelősségeket, nem a maga, hanem az Ur erejére támaszkodva, és aki alázatosan akar járni Isten előtt, igazságosan cselekedni, szeretni az igazságot, gyülölni az igazságtalanságot, nyugodt lehet, hogy az Ur a jövőben nagyobb dolgokat tartogat a számára.

[5]Az Ur ezt a cselekvési szabályt teszi elénk, mikor ezt mondja: „Aki hű a kevesen, a sokan is hű az" (Lukács 16:10). Azután pedig ugy érvel: „És ha a másén hivek nem voltatok, ki adja oda nektek, ami a tiétek?" (Lukács 16:12). E nyilatkozatok támogatására jellemzően mondja Pál Apostol: „Ami pedig egyébiránt a sáfárokban megkivántatik, az, hogy mindenik hűnek találtassék" (II Korinthusbeliek 4:2). Hűnek lenni annyit jelent, mint tele lenni hittel, tele büntelenséggel; nyilvánitani a hűség elvét, hűségesnek lenni Istenhez és az ő ügyéhez minden körülmények között.

[6]Szent Judás tételének legkiemelkedőbb része az egyházhoz intézett levelében az, hogyha valaki egyszer az igazságban és az Ur képviselője volt, ez még nem veendő bizonyitéknak Isten előtt való mostani elfogadhatóságának. Ezen állitás bizonyitására a multban megtörtént dolgokra hivja fel a figyelmet. Emlékezteti olvasóit, hogy az Izraeliták Isten népe voltak, mikor kivezette őket Egyiptomból, és mégsem maradtak meg Isten kiválasztottjai. Két ember kivételével mind elpusztultak a Jordán átlépése előtt.

[7]Majd azzal erősiti az ő tételét az Apostol, hogy felhivja a figyelmet a mennyek angyalaira, akik egykor szentek voltak, akiknek egykor előjoguk volt, hogy nézhették Isten arculatát, akik hűtlenségük miatt kivettettek Isten szine elől és a sötétségbe taszittattak, várván ott a végső itéletüket, amelyet Jehova szeretett fia, Jézus Krisztus által fog kimondani. Szent Judásnak meg volt az oka, hogy ezeket a tényeket kiemelje. Nyilvánvaló, hogy az ő következtetése az, hogy az egyházon belül vannak hűtlenek, amiként a test szerinti

FEL

izraeliták hűtlenek voltak és amint némely angyalok hűtlenek voltak, hogy ezek azok, akik elkülönitik magukat a többi szentektől és érzékiesekké lesznek, mivel nincs meg bennük az Úr szelleme és hogy ugyanaz a sors vár rájuk, mint amely az engedetlen angyalokat érte.

A FELELŐSSÉG

[8]A felelősség mindig a tudást kiséri és ahol a tudást a hűség viszonya kiséri, a tudás adója és elfogadója között, ott annál nagyobb a felelősség. Érdekes reánk nézve, hogyha nyomon követünk néhány olyan lépést, amelyek az embert olyan helyzetbe juttatják, ahol olyan lehetőségek vannak, mint amilyenek az Úr szentjeire várnak, e szentek elé megsemmisülés vagy végtelen felmagasztalás van helyezve.

[9]Hogyan ismerhetjük mi a jövő lehetőségeit? Onnan, mert miután a létbe jöttünk, Isten kegyelmesen megengedte, hogy az ő bizalmába jussunk, és lássuk az ő teremtésének egy némely csudáját. Ha ő ezt nem tette volna, ugy sohasem tudtunk volna semmit a jövő lehetőségeiről és nem tudván ezt, nem nehezedett volna ránk az a felelősség, amely most nehezedik reánk.

[10]Kevés ember gondol Jehova nagyságára. Senkinek sem lehet fogalma az ő nagyságáról. A legmagasztosabb fogalmak, melyeket emberi lény magának Isten fenségéről és nagyságáról alkothat, messze alatta maradnak a tényeknek, amint a valóságban vannak, amilyen messze van a föld az égtől. A látható világmindenség beszél hozzánk és mi megdöbbenünk a teremtés nagyságán.

[11]Bámulunk saját szervezetünkön; mily félelmetesen és csodálatosan van megalkotva. Azonban szükségünk van az ihletett Ige segitségére, hogy lássuk, hogy szent, szent, szent a seregek Ura. A Biblia által tudjuk meg, hogy minden mennyei lény gyönyörüségét leli, mikor azt mondja Jehováról: „A királyi székben ülőnek áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké". (Ésaiás 6:3, Jelenések 5:13) Az Úr azért akarja, hogy felfogjuk az ő nagyságát, hogy kellően értékelhessük őt: és az ő szentjei javára iratta az ő prófétájáról: „Kicsoda igazgatta az Úr lelkét és ki oktatta őt mint tanácsosa? Kivel tanácskozott, hogy felvilágositsa őt és tanitsa őt igazság ösvényére és tanitsa ismeretre, oktassa őt értelem utjára: Im a népek, mint egy csepp a vederben, mint egy porszem a mérleg serpenyőben, olyanoknak tekintetnek, mig a szigeteket mint kis port emeli föl! Minden népek semmik ő előtte a semmiségnél és ürességnél alábbvalóknak tartja. És kihez hasonlitjátok az Istent és minő képet készitetek ő róla? Ki ül a föld kereksége fölött, amelynek lakói sáskák előtte, ki az egeket kiterjeszti mint egy kárpitot és kiterjeszti mint a sátort lakóira".—Ésaiás 40: 13-15, 17, 18. 22.

[12]A szent szó Jehovára alkalmazva, magában foglalja a szentségesség és félelmetesség gondolatát, amely ezen Egyetlen felé irányitja a lelkünket, aki tenyerén tartja a világmindenséget, és akinek köszönhetjük mindenünket, amink van, amik vagyunk, és amik valaha leszünk.

[13]Mikor Jézus a mennyei kegyelem trónjához közeledett, hódolatteljes szavakat intézett Jehovához. A földön töltött utolsó éjszakáján, mikor tudta, hogy hüségesen szolgálta Jehovát, hódolatteljes imában használta a gyöngéd kifejezést: „Szentséges Átyám" (János 17:11) Különös dolog, hogy miért akarják felvenni némely emberi lények ezt a cimet; és mégis igy van. Az igazi keresztyén valósággal megbotránkozik, hogy akadnak olyan eltévelyedett és szellemileg oly fogyatékos emberek, hogy valaki kezéből el akarják fogadni a „Szentséges Atya" cimét, amely egyedül Istent illeti.

[14]Az emberek tiszteletlenséget hoznak Isten nevére, hogy olyan cimeket vesznek fel, amelyek egyedül őt illetik meg.

[15]Mária egy alázatos, hüséges és odaadó asszony volt. Nevével most oly módon élnek vissza, amelyet ő nem helyeselne. Mint nőben meg volt benne a méretek iránti finom érzék, amely nyomban mondatta vele, mikor megmondatott neki, hogy ő lesz a világ Megváltójának az anyja: „És örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben." Nem vette magának a tisztességet, hanem annak adta, akié volt. Folytatólag mondotta: „Mert reá tekintett az ő szolgáló leányának alázatos állapotjára, mert ime mostantól fogva boldognak mondanak engem minden nemzetségek. Mert nagy dolgokat cselekedék velem a Hatalmas, és szent [szentséges, félelmetes] az ő neve."—Lukács 1:47—49

[16]Nem közönséges, mindennapos dolog, hogy valaki Isten szentjeként tiszteltessék. Csodálatos dolog ez, amely emberi szavakkal le sem irható. Erre utalva mondotta Szent János: „És néktek kenetetek van a Szenttől, és mindent tudtok." (1 János 2:20) Szent Pál Jehovára és a szentekre hozzá való viszonyára utalva mondja: „Aki . . . megken minket, az Isten az." (2 Korintusbeliek 1:21) Bizony akkor a keresztyénnek tiszteletben és istenes félelemben kellene törekedni arra, hogy azon az uton járjon Jehova előtt, amelyet ő kijelölt.

AZ Ő ÜZENETE ÉS HIRNŐKEI

[17]Bizonyos, hogy minden üzenet, amely a nagy Jehova Istentől ered, magánviseli az ő saját jellemvonásait, és époly része volna neki mint a saját szervezete, és époly méltó a tiszteletre. Az ő Igéje ennélfogva tisztelendő és dicsőitendő. Az ő törvénye, az ő cselekvési szabálya, amely az emberek kormányzatára adatott. Az ő akarata, az ő törvénye, akár ki van fejezve, akár nem. Szent Pál a törvényszövetségről szólva, ezt mondja: „A törvény szent, a parancsolat szent és igaz és jó." (Rómabeliek 7:12) És miért? mert a Szentségestől ered.

[18]Keresztyének épúgy mint zsidók helyesen

FEL

teszik, ha tiszteletteljesen gondolkoznak a Mózesi törvényszövetségről, mert ebben van Jehova akaratának a kifejezése. Noha a keresztyén nem áll ennek a törvénynek a betüje alatt, mégis mindenkinek törekednie kell, hogy megtartsa ennek a szellemét. Ezt a gondolatot fejezi ki Jézus, mikor mondja: „Valaki azért csak egyet megront a legkisebb parancsolatok közül, és úgy tanitja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanit, az a mennyeknek országában nagy lészen. Mert mondom nektek, hogy ha a ti igazságotok nem több az irástudók és farizeusok igazságánál, semmiképen nem mehettek be a mennyeknek országába." — Máté 5:19,20.

[19]Ez a szövetség, melyet Jehova Izraellel kötött, szent, mert Tőle ered. Zakariás, Keresztelő János atyja a szent szellem ihlettségére úgy utalt rá mint „a szent szövetségre." Jehovával keletkezett, tőle ered és ezért szent.

[20]Mivel Jehova szent és minden, ami tőle ered, szent, az Apostol a Bibliára, Isten Igéjére utal, mint a „Szentirásra" (Rómabeliek 1:2). Mily dőrék tehát a mostani idő halandói, akik „megvetik a hatalmat és rosszat mondanak a méltóságokról", és tiszteletlen szavakban utalnak a Bibliára! Ezek azok, akiket az Úr az ő prófétája által megjövendölt, mikor ezt mondotta: „Ime megvetették az Úr szavát, micsoda bölcsességük van tehát nékik?" (Jeremiás 8:9). Mily ostobák egyes emberek, hogy megfeledkeznek magukról és elvetik Isten Igéjét!

[21]Isten szent Igéjének legmélységesebb kincsei az ő gyermekei részére vannak. Ezek az értékes igazságok nem dobandók oda mindenki elé. Ezért mondotta Jézus: „Ne adjátok azt, ami szent az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal és nektek fordulván, meg ne szaggassanak titeket". (Máté 7:6) Jehova üzenete szent. Mindenkinek, aki azt állitja, hogy ismeri az Urat, igy ilyennek kellene tekintenie és igy kellene vele bánnia. Eljön az idő, mikor minden teremtés, amely az élet előjogát kapja, be fogja látni, hogy Isten Igéje szent. Jézus mondotta: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent és akit elküldtél, a Jézus Krisztust". (János 17:3) A szabály tehát az, hogy azoknak, akik örök élettel vannak megáldva, tudniok kell, hogy Isten Igéje szent, miképen szent a mi mennyei Atyánk.

[22]A szent angyalok kifejezés gyakran egy külön osztályra vonatkozik, amely különbözik a mennyei követtől, aki Korneliuszra várakozott és kioktatta, hogy elküldje Péterért. Nyilvánvaló, hogy ez a szent angyal közvetlen Isten jelenlétéből való mennyei követ volt. (Cselekedetek 10:20). Azonban az angyali seregeken kivül a Biblia másokról is ugy beszél mint szentekről.

[23]Isten titka rejtve maradt a korok és nemzetségek előtt. A mennyei angyalok buzgón törekedtek arra, hogy megtudjanak róla valamit, de még nem volt Isten kellő ideje, hogy ők azt megértsék. A próféták szorgalmasan kutattak, de nem nekik szólott. Ezért irja az Apostol: „Amely egyéb időkben, meg nem ismertetett az emberek fiaival ugy, ahogy most kijelentette az ő szent apostolainak és prófétáinak a lélek által". (Efézusbeliek 3:5) Pál apostolnak különösen kedvezett az Úr, azzal, hogy felfedte előtte az ő nagy terve titkát. A többi apostolok hasonlóképen hozzájutottak az igazság ismeretéhez és azóta mások választattak ki a terv megértésére. Azonban a szent apostolok valószinüleg azért neveztettek szenteknek, mert Jehova arra használta fel őket, hogy irják le az ő Igéjét Isten emberének oktatására és vezérletére, hogy tökéletes legyen. Azonban az ő üzenetüket, sokan, akik magukat keresztyénnek vallják, nem tartották be. Ellenkezőleg olyan formaságokkal, szertartásokkal és tanitásokkal rakták meg azokat, amelyek nagyon is messze esnek a szent szavaktól, amelyeket a Szentirás tartalmaz.

[24]Isten e szent emberei jobban szerették az ő Igéjét, mint saját életüket. Ezért az ő tervének nagy meglátásával áldotta meg őket. Az Irás erősen támogatja azt a nézetet, hogy az Ur 1918-ban jött el az ő templomába, és hogy azóta vizsgáztatja azokat, akik a templomosztályhoz tartozóknak vallják magukat, elvetvén a jóvá nem hagyottakat és ajánlván azokat, akik hüségesek voltak és meghiván őket, hogy lépjenek be az ő örömébe. Csakis azok fognak folytonosan örvendezni az ő jelenlétében, akik tisztelik az ő Igéjét, akik tisztelettel és odaadással tekintenek reá, ugyszintén az Ő Igéjére. Egészen nyilvánvaló, hogy szellemileg eltávolodtak azoktól a világi szervezetektől, amelyek egyházaknak nevezik magukat. Hasonlóképen eltávolodott az Ur szelleme azoktól, akik nem adják meg a kellő tiszteletet az Ur Igéjének.

[25]Szent Péter pünkösdkor igen figyelemreméltó beszédet mondott. Azt mondta az ő hallgatóinak, hogy eljön a minden dolgok helyreállításának az ideje és hogy ezt mutatták a bizonyságok „amikről szólott az Isten minden ő szent prófétájának szája által eleitől fogva". (Cselekedetek 3:21) Szent Péter tudta, hogy azt irták a próféták. Ők mindnyájan a helyreállitásról beszéltek. Zakariás valósággal ugyanazt a nyelvezetet használja. Ezzel tehát be van bizonyitva, hogy Isten az ő követeit szenteknek tartotta.

[26]Majd ismét azt mondja nekünk Szent Péter, hogy „a szent szellemtől indittatva szólottak az Istennek szent emberei" és megmagyarázza, hogy a második levele megirásának az volt a célja, hogy „a ti tiszta gondolkozástokat emlékeztetés által serkentgetem, hogy megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelőtt mondott beszédekről" (II Péter 1:21; 3:1, 2). Jézus a Jelenések irója által a prófétákról mint szent emberekről beszélt. (Jelenések 18:20) A próféták szentek voltak, nem azért mert tökéletes emberek voltak. Nagyon messze voltak, hogy elérték volna Isten magas

FEL

mértékét, hanem szentek voltak, mert a Szentséges Isten követeivé lettek, aki e célból küldötte őket és e ténynél fogva meg volt a jogcímük, hogy szenteknek nevezzék őket.

A SZENTSÉGES

[27]Az Úr Jézus oly egyedülálló helyet foglalt el az Atya tervében, hogy az eredeti görögben négy szó szükséges a különféle értelmek kifejezésére; amelyek szerint „Isten Szentje"-ként volt megjelölve. A mi Urunk szent (hosios) volt abban az értelemben, hogy meg volt szentelve az Atyával való rokonságánál fogva. Szent (akakos) volt abban az értelemben, hogy ment volt a bűntől. Szent (amiantos) volt, abban az értelemben, hogy szeplőtelen volt a bűnösökkel való érintkezése dacára. És szent (hagios) volt abban az értelemben, hogy gyermeke volt Annak, aki az örökkévalóságban lakik. Ez utóbbi értelemben írták őt le az angyalok Mária előtt: „Ami születik is szentnek hivatik."—Lukács 1:35.

[28]Összhangban a zsidó törvénnyel és annak ésszerű követelményével, hogy minden férfiu szentnek tekintessék az Úrnak, Jézus kellően bemutattatott az Atyának a jeruzsálemi templom előtt. Elképzelhetjük, mily végtelen gyöngédséggel tekintett le Jehova felülről ennek a kis fiunak az arcába, akit oly drágán szeretett, tudván azt, hogy később maga tapossa a borsajtót; hogy nem tulzott szavakkal fogja megbélyegezni a farizeusok képmutatását; hogy át fog menni Getshemánéi és Kálváriabeli tapasztalatain, és azután győzedelmeskedve mindenek felett Isten dicsőségéhez fog felemelkedni. Mindezen tapasztalatok alatt az Úr Jézusnak különösképen kijutott Isten szeretetéből. Ez a szeretett gyermek Jehovának mindig szent volt. Tizezer közül ő a legszebb és a legkedvesebb. Minden csudálatra méltó ő benne.

[29]Az apostolokat az Úr tanitotta és ők az ő közelségében éltek. Ha beszéltek róla, azt oly módon tették, hogy azt a gondolatot keltsék, hogy külömb volt a többi embereknél, amint hogy tényleg az volt. Szent volt, ártatlan volt, bűnösöktől elkülönitett, álnokság és csalárdság nélkül való Szent Péter, pünkösd napján a Próféták'ól idéz Jézusra vonatkozólag: „Nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson." (Cselekedetek 2:27). Röviddel ezután Szent Péter korholván azokat, akik Jézus halálát okozták, ismét ugy beszélt róla, mint Szentről, mondván: „Ti pedig azt a szentet és igazat megtagadtátok és kivántátok, hogy a gyilkos ember bocsáttassék el nektek. Az életnek fejedelmét pedig megöltétek; kit az Isten feltámasztott a halálból." — Cselekedetek 3:14, 15.

[30]Az apostolok mindig nagy tiszteletben és szeretetben tartották Jézust. Pétert és Jánost fenyegették, mert meggyógyitottak egy embert, aki sántán született. Jehovához mentek imádkozni. Ebben az imában, amelyben az Atyához fordulnak, kétszer használják ezeket a szeretetet kifejező szavakat: „A te szent gyermeked Jézus." Egészen nyilvánvaló, hogy a mennyei Atyának ez tetszett, mert meg van irva: „És minekutána könyörögtek, megmozdula a hely, ahol egybegyültek, és betelének mindnyájan szent lélekkel és az Isten beszédét bátorsággal szólják vala."— Cselekedetek 4:31.

[31]Jézus, az ő Atyjának szentje volt más értelemben t. i. hogy ő az Atya külön képviselője volt, akit Jehova a mennyből a földre küldött azzal a nagy küldetéssel, hogy teremtse elő a váltságdijat és váltsa meg az emberiséget. Ezen okból Jézus gyakran mondotta, hogy ő nem azért jött, hogy a maga akaratát teljesitse, hanem az Atya akaratát, aki őt elküldte. Sőt azt is mondotta, hogy nem önmagáról tett bizonyságot, hanem Jehovára vonatkozólag.

A SZENT VÁROS ÉS A SZENT HELY

[32]Jeruzsálemet szent városnak nevezik. Aki megfordul benne, nem annyira az hat rá, mintha valami különösen szép hely volna. Szép fekvésü, de maga a város nem több mint más város. Miért nevezik hát szent városnak? A felelet az, mert belső kapcsolatban van Isten tervével és szándékaival. Ez az Úr városa, melyet bizonyos célra kiválasztott és azért szent neki.

[33]Egy hely egy bizonyos állapotot képvisel, ép ugy Jeruzsálem kifejezi Isten szellemtől fogant népének az állapotát. Isten földi szervezetére utal. „Szent város"-ként van emlitve, melyet negyvenkét hónapig fognak lábaikkal taposni (Jelenések 11:2), ábrázolván nézetünk szerint az igaz szenteknek pápai üldözését. Szent János a Jelenés k irója, mint szent városról beszél róla, az Uj Jeruzsálemről, amely Istentől jön le a mennyből előkészitve, mint a férje számára fölékesitett menyasszony. Majd mikor látomást látott a szent városról, ismét kifejezetten meg lett neki mondva, hogy Krisztus menyasszonya jövőbeli állapotjának a tanuja. Bizonyos értelemben a szent város képviseli Isten valamennyi teremtését összegyülekezve egy Fej, Jézus Krisztus alatt. Eljön az idő, mikor az összes szentek, Krisztus menyasszonya, a nagy sokaság, a régi érdemesek, a földön most lévő milliók, akik helyre fognak állittatni és a föld népének föltámadt milliói, akik szintén helyre fognak állittatni, összegyülekeznek majd Jézus alatt, aki a Fej lesz mindenek fölött.

[34]Aminthogy Jeruzsálem városa szent városként van megjelölve Jehovával való azonossága miatt, azonképen a templomra ugy történik utalás, mint a „szent helyre". Mikor az irástudók és a farizeusok azzal vádolták Istvánt, hogy káromló szavakat mondott e „szent hely" ellen, István ő védekezése az volt, hogy a jeruzsálemi templom nem tekintendő Isten igazi lakhelyének, mert „ama Magasságos nem kézzel csinált templomokban lakik". (Cselekedetek 7:43-50) Tehát ő azt bizonyitja, hogy egy hely, egy állapotot képvisel. További bizonyiték erre nézve, mikor Szent Pált azzal vádolták, hogy bemocskolta a templomot azzal, hogy egy efézusit hozott oda. A vád

FEL

az volt ellene, hogy „bemocskolta ezt a szent helyet". Szent Pál később kifejtette, hogy a templom egy állapotot képviselt és az egyházra vonatkozólag azt mondotta, hogy „Isten temploma vagytok". (I.Korinthusbeliek 3:16, 17). Majd ismét azt mondotta, hogy Krisztus egész egyháza szép renddel rakott épület, mely növekedik szent templommá az Úrban (Efézusbeliek 2:21).

A SZENT PAPSÁG

35Vizsgálván a Szentirást, látjuk, hogy azok, akik különösen képviselik az Urat, szerettei az Úrnak. Péter apostol úgy irja le ezeket mint „királyi papságot, szent nemzetet". A keresztyén tudja, hogy a függönyön innen lévő szent nemzetre vagy királyi papságra történik itt utalás, amely a szent szellem által fogantakból és felkentekből áll, akik a szellemtől vezéreltetnek, mivel odaadók az Úr iránt és hűségesen képviselik az ő ügyét. E királyi vagy szent papság valamennyi „szent testvérekből" áll; azokból akik részesei a mennyei elhivásnak és akik naponta élő áldozatul mutatják be testüket, amely szent és elfogadható Isten előtt (1 Thessalonikabeliek 5:27; Zsidók 3:1; Rómabeliek 12:1). Ez az osztály az, amelyről az Apostol úgy emlékszik meg, mint kiválasztott fajtáról, szent papságról, amely Istennek elfogadható áldozatot ajánl fel.—1 Péter 2:5, 9.

36Majd ismét szó van a templomról mint szentről abban, hogy Jehova „megtartott minket és hivott szent hivással, nem a mi cselekedetünk, hanem az ő saját végezése és kegyelme szerint, mely adatott nékünk Krisztus Jézusban örök időknek előtte".—2 Timotheus 1:9.

37Azon előjogunkról, hogy az ország részesei vagyunk az Úrral mások nagy áldására, a Szentirás gyakran úgy emlékezik meg mint örökségről. Ezért mondja az Apostol: „A szentek örökségében való részvételre a világosságban" (Koloszébeliek 1:12). A szentek azok, akik a Legszentségesebbek által, Jehova és az Úr Jézus által megbizattak a kegyelem munkájával. Pál Apostol úgy utal ezekre mint akik örökséget kaptak és erre vannak rendelve, annak a szándéka szerint, aki minden dolgot saját akarata szerint visz végbe.—Efézusbeliek 1:11.

38Jehova kegyelmesen gondoskodott e kiválasztottak kifejlődéséről. A Szentirás célja főképpen „hogy világositsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az ő elhivásának a reménysége, mi az öröksége dicsőségének gazdagsága a szentek között".—Efézusbeliek 1:18.

39Ezek a szentek, akik mindvégig hűségeseknek bizonyulnak, teljesen belejutnak örökségükbe. Az Úr Jézussal, mint tisztviselők fognak ténykedni, vele fognak ülni az ő trónján, hogy megitéljék az embereket és angyalokat (Máté 19:28). Ezekre vonatkozólag van irva: „Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban... lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai és uralkodnak ő vele ezer esztendeig" (Jelenések 20:6). Ha majd a szentek belejutnak teljes örökségükbe, valóban áldott lesz az ő osztályrészük.

A SZENTEK GYÜLEKEZETE

40A korai egyház tagjairól gyakran esik szó, mint szentekről vagy szentségesekről. Ők komolyan vágytak erre a tisztességre. A Szentirás gyakran beszél róluk mint szentekről. Ebből azt látjuk, hogy a felszenteltek különböző gyülekezetei vagy eklézsiái szentek voltak az Úrnak, mert az ő képviselői voltak a kezeikre bizott dolgok elvégzésében.

41Az Úr azt kivánja, hogy az ő képviselői hozzá hasonlók legyenek. Erre vonatkozólag mondja az Apostol: „Mint engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat a ti előbbi kivánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek, hanem amiképen szent az, aki elhivott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben, mert meg van irva, szentek legyetek, mert én szent vagyok" (1 Péter 1:14—16). Az Úr, Jehova tökéletesen szent. Tökéletes bölcsességben, igazságban, szeretetben és hatalomban. A megszenteltek elhivatnak és figyelmeztetnek, hogy olyan módon cselekedjenek, hogy meggyarapodjanak bennük ezen isteni tulajdonságok. Mert az Úr választottjai, és mert arra törekednek, hogy az ő nyomdokait kövessék, azért szentek. De amint előremennek vagy előrehaladnak az ő hasonlóságában, tényleges szentségben gyarapodnak, és a végén elérik a valóságos vagy teljes szentséget.

42Szent Pál világosan bizonyitja, hogy Isten szándéka, hogy ezek szentek legyenek, mikor ezt mondja: „Kiválasztott minket ő benne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és fedhetetlenek ő előtte a szeretet által".—Efézusbeliek 1:4.

43Azoknak, akik el akarják az Úrral való szentség ezen tökéletes állapotát érni, igyekezniök kell, hogy mostan szentek legyenek. Cselekvésmódjuk vagy magaviseletük olyan kell hogy legyen, hogy szentekké legyenek, hogy ne legyen szemükre vethető valami, ami nem tiszta.—Efézusbeliek 5:1-3.

44Az Úr egyik módja ezek kifejlesztésére, akik az ő örököstársai lesznek az, hogy oktatást ad nekik megfelelő tanitók által. Ezen oktatás azon célból adatik, hogy „lakozzék a Krisztus a hit által a ti szivetekben; a szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel [szentségesekkel] egybe, mi a szélessége, hosszusága, mélysége és magassága az Isten jóvoltának.—Efézusbeliek 3:17-19.

45Az Úr megválasztotta a módját, hogy a szentjeit kifejlessze és ez a mód helyes. Türelem, amely jókedvü kitartást jelent, kell hogy kifejlődjön abban, aki keresztyén. Ügyesen és szeretettel kell forgatnia a szellem fegyverét és kedvvel várván az Úrtól a jó eredményt. Ugyanakkor számithat rá, hogy ellene fordul a betüszerinti vagy testi fegyver. Neki nem szabad ilyen erőhöz folyamodnia. Erre vonatkozólag van megirva: „Ha

FEL

valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletnie. Itt van a szentek békességes türése és hite" (Jelenések 13:10). Az egyházat a korszakon át üldözte a Sátán látható magva. Ez háborut viselt a szentek ellen és legyőzte őket. Megittasultak a szentek és martirok vérétől, és kellő időben az Úr felelősségre fogja vonni mindazokat, akik gonosztetteket követtek el azok ellen, akik az ő szentei.

SZOLGÁLATOK

[46]Krisztus testének minden tagja felelősségteljes helyzetet foglal el minden más taggal szemben. Ezen felelősségek közé tartozik az ezeknek való szolgálat, akik szentei az Úrnak. Ez a szolgálat különböző alakot ölthet. Egyik formája könyörgés minden szentekért. A könyörgés komolyan előadott kérést vagy esdeklést jelent. Pál Apostol különösen hangsulyozza ezt, mint a keresztyénre rótt kötelességet, amelyet neki meg kell tenni, különösen a megpróbáltatás időszakában az Evangeliumi korszak végén. Ezt irja: „Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben, a lélek által és ugyanezen dologban vigyázván, minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért" (Efézusbeliek 6:8). Akiben meg van a szent szellem, az nyilvánitani fogja azt más hasonló értékes hitüek iránti érdeklődésével. Nem tudhatjuk pontosan mire van szüksége a testvérünknek, de komolyan imádkozhatunk érte, gondolva arra, hogy „Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a lélek gondolata", és tudja mily dolgokra van szükségünk.—Rómabeliek 8:27.

[47]Egészen helyes tehát, hogyha kérjük az Urat, hogy adja meg mindegyik szentjének azokat a dolgokat, amelyek legjobbak az ő felépülésére és az országra való előkészitésre. Ezek az imák az isteni kegyelem trónja előtt nem merő felületes elmondások. Nyilvánvalóan azért van megparancsolva, hogy a test tagjai imádkozzanak egymásért, hogy élénk érdeklődést tanusitsanak az Úr előtt egymás irányában.

DRÁGA AZ ÚR ELŐTT

[48]Mikor az Úr Jézus a mennybe ment, azokra bizta az ő országa érdekeit, akik hűségesen követték őt. Ezekhez az érdekekhez kapcsolódnak az isteni terv nagy alapigazságai, és annak, aki ismeri ezt, kötelessége, hogy tanitsa ezeket az ő embertársainak. Mindenki ki van szemelve erre az állásra, hogyha a szent szellem fölkentje, mert a fölkenés a hivatalra való kijelölést jelenti. A közte és a Fő, Jézus Krisztus és a mennyei Atya között fennálló viszony az ilyen kéviselőket szentté teszi az Úrnak. Vannak tehát most szentek, akik megtisztultak Jézus Krisztus érdemeinél fogva, amely alapja Jehova által való megigazulásuknak, fel vannak kenve a mennyei Atya által.

[49]Mindenki, akit az Atya a testbe helyezett, Krisztus követőjévé lesz, hogy Krisztust képviselje. Hogyha ő szent az Ur előtt, minden más tagnak ilyennek kell őt tekintenie. Mindenkinek kellő megbecsülése Krisztus testében szükségképpen oda törekszik, hogy az ilyen azután sokkal figyelmesebb és óvatosabb, nemcsak abban, hogy tartozkodjon attól, hogy akadályokat görditsen a testvére elé, hanem hogy segitse, hogy Mesteréhez hasonlóvá növekedjék. Minél jobban ügyel valaki erre, annál kevésbbé fog hajlani a keresztyén arra, hogy megitélje a másikat.

[50]Szent Pál mondja: „Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes hogy megálljon." (Rómabeliek 14:4). Gyakran támad nehézség a mai gyülekezetek között, amely azután meghasonlásra vezet. Egyes tagok keményen birálnak meg más tagokat, nemcsak rosszat gyanitanak, hanem rosszat is beszélnek egymásról. Bizonyára nem gondolnak arra, hogy az Úr ellen beszélnek. Mindenki, aki az Úrnak felkentje, szenteltje az Úrnak abban az értelemben, hogy az Urat képviseli és igy az Úr által itélendő meg és nem ember által. Erre vonatkozólag mondja Szent Jakab: „Ne szóljátok meg egymást Atyámfiai. Aki megszólja Atyafiát és aki kárhoztatja Atyafiát, az a törvény ellen szól és a törvényt kárhoztatja, ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem megtartója, de megrontója vagy a törvénynek." (Jak. 4:11) A törvény, Isten kifejezett akaratát jelenti. Az ő törvénye, mely az ujteremtést kormányozza, jelenti az ő cselekvési szabályát, amely megmutatja, hogy mit tegyenek és mit ne tegyenek. Megitélni annyit jelent, mint biróilag meghatározni, hogy egy testvér eleget tesz-e Isten követelményeinek vagy nem. Aki tehát megkisérli, hogy megitélje az ő testvérét, és hogy rosszat beszéljen róla, az a saját nézete szerint biróilag meg akarja határozni, vajjon tetszik-é az ő testvére az Úrnak vagy sem: ezt pedig ő nem teheti. Inkább vakmerő dolog a keresztyén részéről, hogyha ezt teszi. Ez bün. Vakmerő bün, amelyről a Próféta ezt mondja: „Tartsd távol a te szolgádat a szándékosoktól, ne uralkodjanak rajtam, akkor ártatlan leszek és tiszta leszek sok vétektől."—Zsoltár 19:14

[51]Bizonyosak lehetünk abban, hogy az, aki az Úr felkentje, különleges befogadója Isten kegyének. A Zsoltáriró megmondja nekünk, hogy az Ur angyala táboroz az ilyen körül. Látván, hogy az Ur igy gondoskodik minden szentjéről, megérthetjük, hogy miért mondja az Ur az ő prófétája által: „Meg ne illessétek az én felkentjeimet, és az én prófétáimnak ne ártsatok."—Zsoltár 105:15

[52]Különös kötelék köti össze a szenteket; ez a kötelék a szeretet. Másképen testvéri szeretetnek mondják. Isteni és testvéri szeretet ez, mert a szeretet az, amely összeköti a fiak házának a tagjait, amelynek Jézus a feje. Az egyházhoz szólva és szavait különösen a földi pálya végére irányitván, mondja Szent Pál: „Folyton legyen köztetek testvéri szeretet"—az az tekintet nélkül arra, hogy mi merül fel, legyetek rajta, hogy csa-

FEL

ládi, kölcsönös szeretet, különleges, önzetlen érdeklődés legyen folyton azok között, akik szentek.

53Isten szeretete volt az, amely részünkre megváltásról gondoskodott. Jézusnak irántunk való szeretete volt az, amely rábirta őt arra, hogy értünk meghaljon. A szeretet az, amely késztette az Urat, hogy hivja el az emberek közül azokat, akiket külön követőivé, tehát szentjeivé tett, akik ezért szentségesek ő néki. Szent János mondja: „Szeretteim, ha igy szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást." Tovább is hangsulyozza ezt az Apostol, mikor azt mondja: „Ha azt mondja valaki hogy: Szeretem az Istent és gyülöli a maga Atyafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?"—János 4:11, 20

54Az Ur akarata, hogy a szentek szeressék egymást, miként Szent Pál irja: „Minden szentekhez való szerelmeteket." (Efézusbeliek 1:15) Nem kell tartózkodni a testvérek iránti szeretet helyes kifejezésétől. Tudnunk kell, hogy a tökéletes szeretet az önzetlenség tökéletes kifejezését jelenti. A helyes magatartás mindenkire nézve, aki Krisztus menyasszonyának leendő tagja, az, hogy különösen érdeklődjön minden más leendő tag iránt.

55A keresztyén egy különös ismertető jele a hajlandóság, hogy hozzájáruljon a szentek szükségleteihez. (Rómabeliek 12:13). Ez a követelmény magában foglalja az anyagi és szellemi szükségleteket egyaránt. Ahol meg van a tehetség az anyagi hozzájárulásra, ugy annak meg kell történnie. Szent Pál megmondja nekünk, hogy egyik alapja annak, hogy biztosak lehetünk az Ur helyeslésében, az, hogy ha szolgálunk a szenteknek. Ezt mondja: „Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfelejtkezzék a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, melyet tanusitottatok az ő neve iránt, mint akik szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek." (Zsidók 6:10). Ez tetszik az Urnak, mert elismerése ez azoknak, akik az övéi, és az övéi iránt nyilvánitott szeretet ugy számit, mintha ő iránta nyilvánittatnék. Elsőrendü fontosságu, hogy a szentek szolgáljanak egymásnak az igazság kellékeivel, melyet az Ur oly bőven adott az ő népének.

56Olyan időben élünk, mikor az emberek nagyon éhezik az Isten igéjét, sokaknak hitetlensége miatt, akik azt mondották, hogy ők az övéi. Az Ur mostan kegyelmesen ellátott minket az ő tervének a magyarázatával, amint az a BIBLIAI TANULMÁNYOKBAN és az ezeket kisérő közleményekben ki van fejtve. Előjoga és kötelessége tehát minden felszenteltnek, hogy minden éhes lelket ellásson azzal, amivel elláthatja. Az Apostol, mikor arra inti Timotheust, hogy mit kell tenni a szentek irányában, az összes kortársakat inti, mondván: „Ezekről gondoskodjál, ezeken légy, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen mindenek előtt. Gondot viselj magadról, a tudományról, maradj meg azokban, mert ezt cselekedvén, mind magadat megtartod, mind a te hallgatóidat." — I Timotheus 4:15, 16.

57Az Ur megengedte a Sátánnak és az ő képviselőinek, hogy harcoljon a szentek ellen, hogy rossz bánásmódban részesitse őket, hogy üldözze őket. Annyiban engedte ezt meg, hogy nem akadályozta meg. Azonban ezt felhasználta arra, hogy ezen tapasztalatok kifejlesszék az ő szentjeiben a türelmes kitartást és a szerető jóságot; és kellő időben meg fogja őket bosszulni azzal, hogy megfelelő büntetést mér majd azokra, akik az ő szentjeit üldözték.

58Ezért Pál apostol, aki ilyen megpróbáltatáson ment keresztül, a szentekhez fordulva mondotta: „Néktek pedig, akik szorongattattok, nyugodalommal mi velünk együtt, amikor megjelen az Ur Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival". (2 Thessalonikabeliek 1:7). Más szavakkal, bizalommal, hitben kell várni az Urra, mert ő kellően tudomásul veszi a szentek minden bántalmazását.

59Gyorsan közelg a nap, amikor az összes szentek tul lesznek megpróbáltatásaikon. Nem fogják őket többé félreérteni vagy félrevezetni, bántalmazni és sértegetni. Nem lesznek többé homályban és nem fogják őket többé a föld kivetettjének tekinteni. Ők szentei az Urnak most és mindig azok is lesznek, és ha teljes a szám, az emberek majd megtudják, hogy kik állották meg a vihart, nyerték meg a győzelmet és születtek Sionban.

60Ebben az időben, mikor oly nagy az elszakadás a szenteknek egykor adott hittől, mikor sokan, akik azt állitották, hogy az Urat képviselik, most éppen ellene cselekesznek, nagy előjoga a szenteknek, hogy komolyan küzdhetnek ezért a hitért, bátran és félelem nélkül képviselvén az Urat. Mily csudás előjog tagja lenni az Ur földi szervezetének! Mennyivel csudásabb lesz bemenni majd az Ur házába a függönyön tul és ott lakni, nézvén az ő szépségét és kutatván az ő templomában! Ilyen a szentek kilátása, akik a mennyei lakosztályok felé tartanak. Szeretetünk és odaadásunk a mi nagy Istenünk az Atya és az Ur Jézus Krisztus iránt, olyan irányban fog megnyilvánulni, amilyen komolyan képviseljük a nagy isteni tervet, az emberek szemei elé helyezvén ezt, hogy megtudják, hogy Jehova, Isten és hogy Jézus, a királyok Királya és az urak Ura.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Mennyiben tökéletes valaki Isten szemében, mig a testben van? 1.
Mit hozott Jézus az ő követőire?
Mit tett értünk az Ur, ami alázatosokká kell hogy tegyen minket? 3.
Vissza kell-e vonulnunk a felelősség elől? 4.
Ha valaki egyszer az Ur képviselője, vajjon szükségképpen mindég az marad? 6, 7.
Ha megmaradunk az igazságban, növekedik-e felelősségünk? 8, 9.
Gondol-e sok ember Jehova nagyságára? 10.
Legjobb esetben mik vagyunk mi összehasonlitva Istennel?
Az emberi családnak mely tagja bizonyitja Isten szellemét? 11.
Határozd meg a szentséget, Jehovára alkalmazva? 12.
Mely kedveskedő szó az, amely csak a Mindenható Istenre volna alkalmazható? 13, 14.
Hogyan mutatta Mária odaadását Isten iránt? 15.
Mi legyen a szentek magatartása Isten irányában? 16.
Vajjon Isten igéje és az ő Szövetségei, kifejezik-e az ő jellemét? 17-20.

FEL

Kik részére vannak az igazság legmélyebb kincsei? Igazolva vagyunk-e, hogyha megőrizzük a legdrágább dolgokat? 21.

Vajjon a szent angyalok mindig egy és ugyanaz az osztály? 22.

Vajjon az angyalok saját bölcsességükben behatolhatnak-e Isten mélységes dolgaiba? Kiknek vannak a mély dolgok föltedezve? 23, 24.

Mi volt Szent Péter üzenete Pünkösdkor? Miért történik utalás a prófétákra mint szentekre? 25, 26.

Mennyiben mutatja a Biblia, hogy Jézus különleges helyet foglalt el mikor itt volt a testben? 27.

Elképzelhető-e, hogy az Atya Isten bámulattal és gyöngéd szeretettel tekintett le a gyermek Jézusra? 28

Különbözött-é Jézus a többi emberektől? Különbözött-é Istentől? 29-31

Szép hely-é Jeruzsálem? Miért nevezik szentnek? 32-34.

Kik a királyi család? Miért szent nemzetek ők együttesen? 25-38.

Miért kell olvasnunk és gondolkoznunk a Szentiráson? 38-39.

Miért nevezletnek találóan Krisztus testének a tagjai szenteknek? 40-43.

Hogyan fejleszti ki az Ur azokat, akiket kiválasztott? 44-45.

Vajjon tartoznak-é a szentek felelősséggel egymás irányában? Mi a könyörgés? 46-47

Mit érintenek azok az érdekek, amelyeket az Úr reánk hagyott? 48-49.

Helyes-e ha az egyik megitéli a másikat? Mi vakmerő bün? 50.

Kik azok, akik különös részesei az Ur kegyének? 51.

Mi a testvéri szeretet és hogyan müködik? 52-4. Mi a keresztény jele? Hogyan nézi az Ur a szeretetet, amely Krisztus testének egy másik tagjával szemben gyakoroltatik? 55-56.

Miért üti az ellenség a szenteket? Hogyan van az jóvátéve? 57-59.

Miért kell most különösen harcolni a hitért a jelen időben? Minő kilátásuk van azoknak, akik szeretően, habozás nélkül tanusitanak odaadást?

Watch Tower 1924 julius 15.

XVI. TANULMÁNY

AZ ÚJTEREMTÉS ÖRÖKSÉGE A JELEN ÉLETBEN

(FOLYTATÁS)

18. Magyarázd meg miért van teljes jogunk a vessző helyének a megváltoztatására és idézz más példákat, ahol a „ma" szó hasonló értelemben fordul elő.

Az ellenvetés, hogy a vesszőnek a legrégibb szövegmagyarázók által megjelölt helyek a „ma" szó **után,** illetve azon olvasás: „Bizony mondom néked ma, velem lészesz stb." egy kissé különös, a következő iráshelyekre (5 Mózes 15:15, 16; Apost. csel. 26:29) való hivatkozással felelünk, melyekben a „ma" szó egészen hasonlóképpen használtatik. Itt megjegyezzük még, hogy irásjelek, minő a vessző és pont, nincsenek a kéziratban; ezek a XV. évszázad találmányai és e helyen a magyarázók, kik azt hitték, hogy a bűnbánó latornak állitólag halhatatlan lelke a keresztfáról egyenesen a menybe repült, e tévtan megerősitésekép használták az irásjelt és a vesszőt eltolták ezen helyről, ahova a legrégibb magyarázók odatették volna és ezáltal ezt a helyet az Irás tanitásával általában és egy egész sereg más Iráshellyel különösen, sőt még ugyanezen tévhitüek más hitágazataival is (mint Krisztusnak pokolba való alászállásával stb.) ellentmondásba hozták. Fonák dolog feltételeznünk azt, hogy Urunk mindjárt a Paradicsomba (azaz éppen a kertként felvirult földre) jött; mert a Paradicsomi állapot még nem lett helyreállitva, a föld még nem volt egy kert. Ezenkivül azt tanitja az Irás, hogy Jézus teste Arimáthiai József sirjába tétetett és „lelke" (személyisége) a seolba, azaz a halál állapotába jutott, ő halott volt és nem élt tovább a paradicsomban, amely akkor még nem is létezett, sem pedig a mennyben, vagy éppen a lelkek közt a tömlöcben. Az Irás kétségbevonhatatlanul igazolja, hogy Urunk nem a mennyből támadt fel (ami azon magyarázók szemeiben egyértelmü a Paradicsommal, hanem, hogy „feltámadott harmadnapon az Irások szerint." (1 Korinthus 15:4) Idézzük Krisztus saját szavait, melyeket feltámadása után mondott: „Avagy nem ezeket kellett-é szenvedni a Krisztusnak és ugy menni bé az ő dicsőségébe?" (Lukács 24:26) „Igy kellett szenvedni a Krisztusnak és feltámadni a halálból harmadnapon." (Lukács 24:46) Máriához intézett szavaiban mondotta: „Nem mentem még fel az én Atyámhoz, de menj el az én atyámfiaihoz és mond meg nékik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz." — János 20:17.

Pál komoly kivánsága

19. Hogyan adja vissza a Diaglott forditás a Filippi 1:21, 24 verseket és mennyiben különbözik ez a forditás a rendes forditástól?

„Mert nékem mind életemben, mind halálomban nyereségem a Krisztus. Hogyha pedig szükséges légyen nékem a testben élnem és melyiket válasszam, nem tudom. Mert szorongattatom e kettő között: kivánván elköltözni és lenni a Krisztussal, mert az mindennél jobb. De e testben megmaradnom szükséges tiérettetek." — Filippi 1:21-24.

Az elberfeldi szövegből való lényeges eltérés a görög szövegben hiányzó ezen szavaknak „sorsom az" (22. vers) helyettesitése azon másik kiegészitéssel „részemre nyereség", és ezen szónak „elköltözni" Krisztus „visszatérése után" szavakkal.

20. Mily értelemben fordul elő az „analysai" szó a görög irodalomban és az uj-szövetség egyetlen más példájában, nevezetesen Lukács 12:36?

Ez utóbbi helyreigazitáshoz a diaglott forditója a következőt fejti ki:

Az itt „elköltözni" kifejezéssel forditott „analyzai" szó nem érthető ugy, mert ez azt jelentené, mintha itt Pál azon kivánságát juttatná kifejezésre, hogy ő a halálra, a feloszlásra vágyódik. Azonban ő határozottan azt mondja, hogy nem tudja melyiknek (a halálnak vagy az életnek) adja az előnyt. Az, ami után vágyódik, egy harmadik, mely jobb, mint a másik kettő. Ezen harmadik az „analysai." Az „analysai" szó csak még egy helyen fordul elő az ujtestamentumban, Lukács 12:36-ban, hol (az angol forditásban és az elberfeldi széljegyzetben) „visszatérni"-vel van forditva: „És ti hasonlatosak legyetek azokhoz, akik várják, hogy az ő Uruk megjöjjön." Jézus értesitette tanitványait,

FEL

hogy vissza fog térni (János 14:3, 18); hasonlóképpen értesitette az angyalokat is az ő mennybemenetele után. (Apostolok cselekedete 1:11) Ennek hitt Pál; ebben hinni tanitott másokat; ő várta az Üdvözitőnek a mennyből való ismételteni visszatérését (Filippi 3:20; 2 Thessalonikabeliek 1:10, 4:16, 17), mint azon időt, „midőn az Úrnál lesz mindenkor." Az „analys" Plátó görög iró által mind a két jelentésben használtatik, mint „megint elutazni", vagy „visszatérni." Az ujtestamentumban ez a szó csak ezen a két helyen (Filippi 1:23 és Lukács 12:36) fordul elő. Az utóbbi helyen visszatéréssel kell forditani, mert arra tanitotta az Úr tanitványait, hogy várjanak; de az első helynél is azt tartjuk, hogy a „visszatérni" szó a görög szó értelmét teljesen visszaadja, ami az „elköltözni" szónál nem áll. Az „ana" előszótagban a „vissza" jelentése fekszik; tehát csak azt jelentheti: egy helyre elutazni, ahol az ember már volt, ahonnan jött. Nem lehet tehát szó Pál „analysai"járól, minthogy még nem volt az Úrnál dicsőségében, tehát nem utazhatott megint oda. Az Úrra vonatkoztatva azonban a „visszatérés" szó talál az első keresztvének eleven reménységével.

21. Mily körülmények keltették fel Szent Pálban ezt a vágyat?

Képzeljük el magunknak azon körülményeket, amelyek közt Pál irt. Ő fogoly volt Rómában és a császári szeszély, mely neki néha barátságos bánásmódot biztositott, minden pillanatban kiszolgáltathatta a hóhérnak. A Filippiekhez intézett levele a filippi-egyház egy anyagi adományának elismerése volt és ő felhasználta az alkalmat, hogy nekik részletesebben irjon saját állapotáról, az igazságnak Rómában való elterjedéséről stb. és őket a mindhalálig való szilárd kitartásra buzditja. Abbani kivánságuknak, hogy megtudják, miként állanak szabadonbocsátásával, megfelel az I. fejezet 16-9. versben tartalmazott célzásokkal, melyekben nekik értésükre adja, hogy ellenségek — kik őt két évi szabadságban látták (Apostolok cselekedete 28, 30) az evangéliumot hirdetik, de nem tisztán (hanem forradalmi irányzattal), hogy az ő (az apostol) szenvedéseit fokozzák, sőt esetleg halálát idézzék elő. De ő tud a kiválasztott osztály pártfogó kéréséről és reményli, hogy kihallgatása Néró előtt neki a szabadságot megszerzi — felmentése vagy a halál által. Ami őt illeti, nehezére esik eldönteni, hogy minek adjon előnyt: az életnek, az ő szenvedéseivel, avagy a halálnak, az ő nyugalmával; de a választás erészben nem nála van. Hogyha választhatna, ő egy harmadikat választana, amely után szive sóvárog, egy dolgot, amelyről nekik ugy, mint a Thessalonikabelieknek (II. kötet 2-8) megmagyarázta, hogy az még a távoljövőben fekszik és igy Krisztus visszatérése és egyesülése vele nem történhetik meg, amint ő kivánná. Minthogy azonban ez azon pillanatban nem lehetséges, ugy a felmentést reményli, mert meg van győződve, hogy Isten még bizott rá feladatokat a kiválasztott osztályban.

22. Milyen nagy balgasággal állunk szemben, hogyha elutasitjuk az előbbi magyarázatot.

A kormány szerint (az Irás maga erről nem mond semmit) ezen felmentés Néró előtt tényleg megtörtént és Pál még 5 évig működhetett, mielőtt ismét elfogatott és halállal büntettetett.

Még hozzá akarjuk tenni, hogy ahol kétségtelenül elköltözésről (halálról) van szó, Pál és titkára Lukács, más szavakat használnak, mint analys-t. Azoknak azonban, akik az „elköltözés" szót Filippi 1:23-ban vitatják, szolgáljunk ezen hely következő magyarázatával: Pál kétségtelenül szivesen ment volna azonnal az Úrhoz, minthogy tudta, hogy az Úr visszatérése még egy ideig nem fog megtörténni. De ő tudta, hogy ezen kivánságának nem lehet megfelelni, minthogy ez nem áll Isten tervében. Bármennyire kivánta is ezt, ezért lehetetlenségnek tekintette és bizonytalanságban maradt, hogy a két lehetőség közül melyik kedvesebb neki, hogy éljen, szenvedjen és a kiválasztott osztálynak szolgáljon, vagy meghaljon és kipihenje magát a fáradalmaktól, „várván ama boldog reménységet és ama nagy Istennek és a mi megtartónknak, a Jézus Krisztusnak dicsőséges megjelenését, ki elváltoztatja a mi alázatos testünket, hogy hasonlatos legyen az ő dicsőült testéhez." — Titus 2:13; Filippi 3:21.

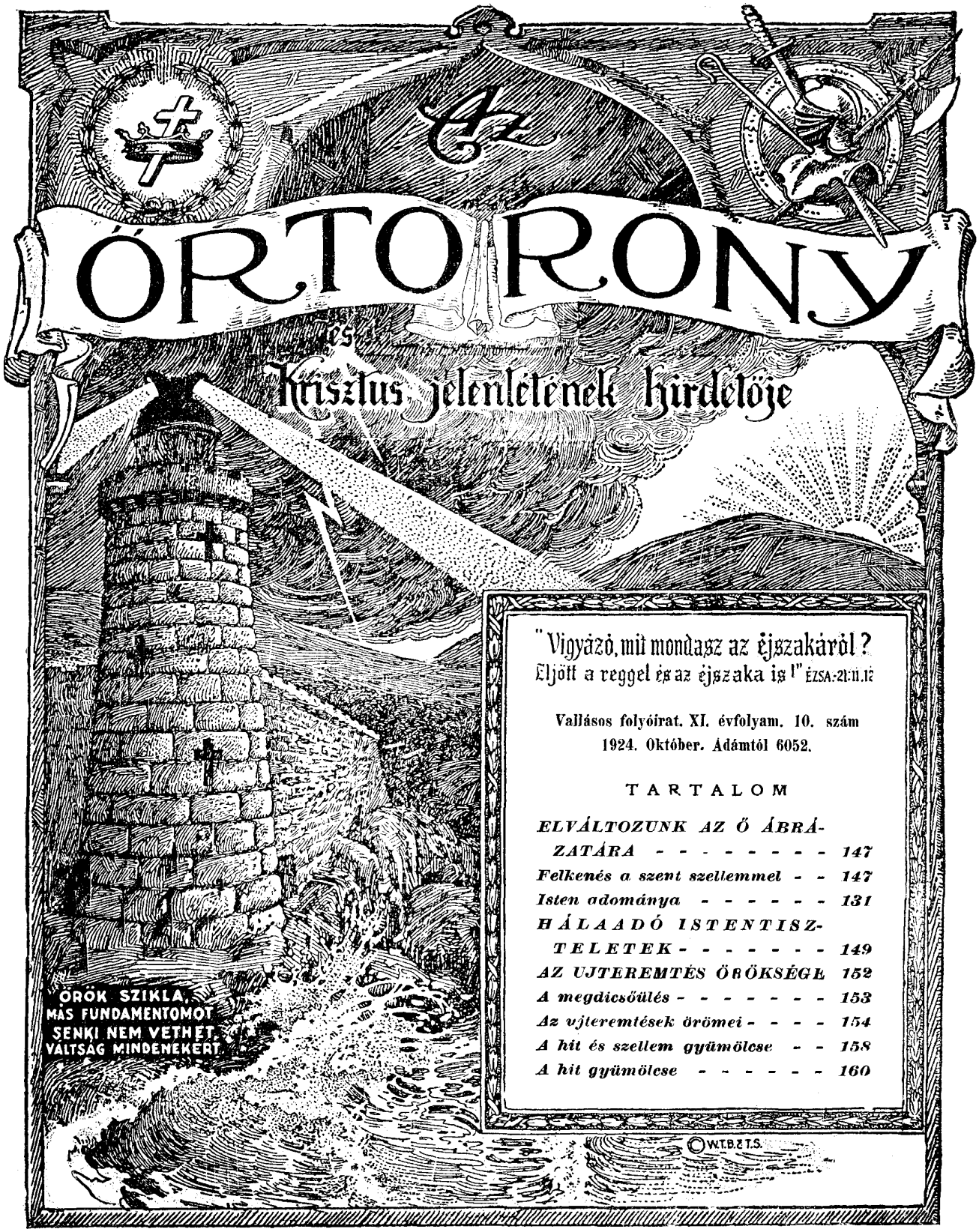
A mi „földi cserépedényünk" és „a mi mennyei lakásunk." — 2 Kor. 5:1-10.

23. Kinek ir az apostol a 2 Kor. 5:1-10 versekben és mit ért ő „a mi földi házunk" alatt?

Az apostol a 2 Korinthusbeliek 5-ben feljegyzett értekezéseit az ujteremtésekhez intézi, nem természetes emberekhez. Ő elismeri az uj akaratot, mint ujteremtést és a régi testet, mint annak edényét, sátorát. Ezen hajlék ugyan egyáltalában elégtelen, de az ujteremtésnek benne mégis jobb dolga van, mintha egyáltalában hajléka nem lenne. Az ujteremtés magát benne nem érezheti otthonosan; ez inkább komolyan vágyakozik a tökéletes testre, amelyet a feltámadásnál kell kapnia, állandó lakását, amelyről az Úr igérte, hogy el fogja készitteni. (János 14:2) „Tudjuk, hogyha a mi földi házunk hajléka leromboltatik, nekünk van egy épületünk Istentől, egy ház, amely nem kezekkel készittetett, egy örök a mennyekben."

Tipografia Viața Cluj

FEL

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ... mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt". „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeitteket: mert elközelget a ti váltságtok". — Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközül szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetü, elnevezésü, vagy felekezetü hivő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak,* igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (l. Péter 1:8-19; 1 Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (l. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy, ahogy most kijelentetett." — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Úr mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, feltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — 1 Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben." — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához „meglája őt, amilyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s készitteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ézs. 35.

ÖRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei, ujságpapiron 125 Lei, fèl évre 75 Lei, ujságpapiron 65 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap boritókán közölt cimhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

MOST JELENT MEG: „MÉRT VAN A NYOMORUSÁG A VILÁGON" cimmel egy uj tanulmány, amely rövid összefoglalást nyujt a jelen események okairól és megjelöli az egyedüli orvosszert, amely utján lehetséges az emberiségnek elérni a régóhajtott életet, boldogságot és szabadságot.

Ára 15 lei.

Megjelent az 1925. évi Naptár román és magyar nyelven. A román Naptár ára 20 lei és a magyar Naptár ára 15 lei.

Előfizetőinket és olvasóinkat *felkérjük, hogy mindennemü* ***megrendeléseiket, levelezéseiket e cimre küldjék: Az „Aranykorszak" szerkesztősége*** *Cluj-Kolozsvár. Pénzküldeményeknél külön levélben irják meg a beküldött összeg* ***menynyiségét*** *és hogy* ***mily célra*** *küldik ezt. Tartozásaik kiegyenlitése esetén föltétlenül szükséges a* ***jegyzék számának*** *a megjelölése. A jegyzéket egy esetben sem kell visszaküldeni, csak a jegyzék számát, mely a jegyzékben felül a jobb sarkon található fel, kell a levélben feltüntetni. Egyben kérjük, hogy hozzánk intézett levelükben, amelyben megrendelésről stb. van szó,* ***minden alkalommal*** *közöljék pontos imüket—mert itt nincs nyilvántartva mindenkinek a neve és lakása,—a név, lakóhely, utolsó posta, vármegye feltüntetésével és pedig a név kivételével román nyelven, a régebbi magyar elnevezésük és megjelölésük is szükséges.*

BIBLIA-ÁRJEGYZÉK

Bibliás falimondat	—	—	—	20—25 Lei
905 sz. zsebbiblia (nem átdolgozott)	—	—	—	100 „
906 „ „ „	—	—	—	130 „
907 „ „ (börkötés)	—		—	230 „
911 „ „ (átdolgozott)	—		—	160 „
912 „ „ „	—	—	—	120 „
914 „ „ „	—	—	—	170 „

SEGÉDKÖNYVEK

Manna	—	—	—	100 Lei
Énekes könyv			—	50 „
Hárfa	—	—	—	55 „
Zsebhárfa	—	—	—	65 „
Mit mond a Biblia a pokolról?			—	15 „
A teremtés hat napja	—	—	—	8 „
A Szocializmus és a Biblia			—	6 „

NÉMET NYELVŰ KÖNYVEK

Hárfa	—	—	—	40 Lei
Manna (finom kötésben)	—	—	—	100 „
Manna (egyszerübb kötésben)				60 „
Énekes könyv (füzve)				25 „
Sátorkönyv (füzve)	—		—	20 „
Bibliai tanulmányok, I. kötet				40 „

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

XI. CLUJ-KOLOZSVÁR 1924. OKTÓBER BROOKLYN 10. SZÁM.

ELVÁLTOZUNK AZ Ő ÁBRÁZATÁRA

„Mi pedig az Urnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről-dicsőségre, úgy mint az Urnak lelkétől".—2. Korinthusbeliek 3:18.

FELKENÉS A SZENT SZELLEMMEL

A FELKENÉS isteni kijelölést jelent egy állás, szolgálat vagy tisztség betöltésére. Áron a főpap a szent olajjal kenetett fel. Isten szent nemzetének a királyai felkenettek. Áronnak, a főpapnak a felkenése előreárnyékolta annak a nagy papságnak a felkenését, amelynek a feje Jézus. Áron felkenésének a szertartása abban állott, hogy olajat öntöttek a fejére és ez szakállán alafolyt és lefolyt a köntöse prémére. (Zsolt. 133:2.)

Abban az időben, amikor Jézus a Jordánnál volt, a szent szellemtől fogantatott és attól felkenetett. Mindkettő egyidejüleg történt meg. Igy lett ő Krisztussá, a felkentté, Messiássá. Azóta mindenki, aki bejut Krisztus testületébe a szent szellem fogantatása és befogadás által, az megkapja a kenetet. A fogantatás egyéni dolog. A felkenés, az már testületi kérdés. Mivel a felkenés olaja csak Áronnak, a főpapnak a fejére öntetett, a segédpapok kizárásával, ugy ez előreárnyékolta, hogy a felkenés, amely az Úr Jézusra jött, csak ő reá vonatkozott és általa száll át a testület tagjaira, akik bejutnak Krisztus testébe.

Egy és ugyanazon szellem végzi a fogantatást és a felkenést, azonban az eljárás különböző. Mindazok, akik elhivatnak, igazoltatnak és az áldozat egy részeként fogadtatnak el. Hivataluk egy reményében hivatnak el, isteni természetet öltenek és elkülönittetnek és kijelöltetnek egy bizonyos helyre Krisztus testületében. Isten ugy helyezte el ott a tagokat, ahogyan azt jónak látta.

Azok, akik a végén a nagysokaság osztályában találtatnak, azok el fogják veszíteni a felkenést, mert elvesztik a helyüket Krisztus testületében. Azok pedig, akik megtartják a felkenést mindvégig, az isteni terv alapján ujjászületnek.

A felkenéssel együtt jár bizonyos dolgok elvégzésének a feladata és ezt a feladatot a próféta ezekkel a szavakkal irja le: „Az Úr Isten lelke van én rajtam, azért mert felkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömöt mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szivüeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást és a megkötözötteknek megoldást; hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét és Istenünk boszszuállása napját; megvigasztaljak minden gyászolót". (Ésaiás 61:1, 2). Az ilyen felkentek tehát mindnyájan Krisztus követőivé lesznek. (2 Kor. 5:20). Egy követnek hüségesen kell szolgálnia az ő Királyát, Urát és az ő Fejét. Minél inkább hasonlit az ő Fejéhez, annál jobban tudja képviselni az Urat és kiérdemelni az ő dicséretét.

Tartsuk szem előtt, hogy a lélek a csatatér, hogy az átalakulás főképen a lélekben megy végbe, miként Szent Pál mondja: „Változzatok meg lelketek megujulása által, hogy megbizonyosodjatok arról, hogy mi az Isten jó, elfogadható és tökéletes akarata". Helyes tehát, hogyha Krisztus követe azokra a dolgokra forditja az ő teljes figyelmét. amelyek az ő hivatalának a feladatára és kötelességeire vonatkoznak. E feladatok és kötelességek a következő szavakban foglalhatók össze: 1. Hüségesen képviselni az Urat azzal, hogy igaz és hüséges tanuságtevői legyünk és 2. hogy közremüködjünk, hogy Urunk és Mesterünk képmására alakuljunk át és hogy méltók legyünk a világosság szentjének az örökségére. Ez esetben mindegyik felkent vágyakozni fog arra, hogy hüségesen szolgálja az Urat. Ha pedig azt látja, hogy ez a vágy egy kissé elhalványult, akkor könyörögjön az Urhoz, hogy mutassa meg neki tisztábban az ő akaratát és adjon neki nagyobb vágyat, hogy szolgálja az ő dicsőségét. Azután meg fogja

FEL

találni a szivében azt a buzgóságot, amely méltó az Úr házához, azt a buzgóságot, melyet az önzetlen szeretet szül. És ha megvan benne a vágy, hogy hüségesen képviselje az Urat és az Ő királyságát, akkor lesni fogja és meg fogja ragadni azokat az alkalmakat, amikor kínálkoznak, hogy tanuságot tegyen. A reá rótt kötelességek teljesitésénél figyelme azon dolgok felé fog fordulni, amelyeknek a szivét szentelte; az átalakitó befolyás egyre tartani fog és az év végével meg lesz a boldogsága, mert arra törekedett, hogy megnyerje az ő Urának és Mesterének a tetszését.

Mindazok, akik megkapták a kenetet, ki vannak szemelve arra, hogy hirdessék a jó hireket, amikor arra alkalom kinálkozik. Ez az, ami Isteni megbizásként van megjelölve. Soha senkinek nem volt a földön magasabb megbizása. Aldott tehát a mi előjogunk, hogy ha azt a megbizást kaptuk, hogy, mint az Úr képviselői, másoknak elmondjuk a jó hireket. Már most tudván azt, hogy jelen van az Úr és itt az ő országa, aki elfoglalja helyét a nagy isteni szinjátékban, minden felkentnek előjoga, hogy terjessze a jó hireket, hogy ha az Úr neki erre alkalmat nyujt.

ISTEN ADOMÁNYA

„*Isten szent lelkét is közlé velünk.*" (1 Thess. 4:8). Jehova szelleme szeretet, mert Isten szeretet. Ő jól akar tenni mindenkivel. Mindennek, amit a mi Atyánk és Urunk tesz, szeretet a rugója. Amikor a szent szellem bennünk foganatik és minket fölken, akkor az Úr lelkét, szellemét fogadjuk magunkba; tehát a szent szellemet adományként kapjuk tőle. Isten akarata, hogy hajlamban és szellemben hasonlók legyünk a mi Urunkhoz, aki a mi Fejünk. Isten szelleme működik bennünk, amikor azt akarjuk és azt tesszük, ami neki tetszik, és az ő kegyelménél fogva valósul meg az óhajtott cél. Meg kell hogy legyen bennünk az őszinte vágy, hogy mindenkivel jól tegyünk és senkivel sem roszszat. Ezzel kapcsolatban irja az Apostol: „Ha tehát van rá alkalmunk, ugy tegyünk jól mindenkivel, különösen pedig azokkal, kik a hit háztartásához tartoznak."

Isten családi szeretetet gyakorol a fiak házának minden tagja irányában; és azok, akikben az ő szelleme lakozik, hasonlóképpen a szeretet szellemét fogják gyakorolni az egyház minden tagja iránt. Az Apostol a vizsgálat tárgyát képező idézettel kapcsolatban azt mondja: „Az atyafiui szeretetről pedig nem is szükséges irnom néktek; mert titeket Isten maga tanitott meg arra, hogy egymást szeressétek." Azután azt tanácsolja nekünk, hogy ezen hajlamunkat és szellemünket egyre jobban fokozzuk, és hogy ezt tehessük, azt ajánlja nekünk, hogy tanuljuk meg azt, hogy csendes életet folytassunk és hogy saját dolgainkkal törődjünk, ami azt jelenti, hogy senkinek ne legyen kedve, hogy beleavatkozzék a más dolgába, hanem megtanulja, hogy csendes életet folytasson és hogy ne legyen minden lében kanál, és hogy megtudja mi Isten akarata és hogy ezt tegye.

Isten azt akarja, hogy az ő népében meg legyen az ő szent szelleme. A test tökéletlensége miatt senki sem telhetik meg egyszerre a szellemmel, mint a mi tökéletes Mesterünk. Első vágyunk, hogy harmoniában legyünk Istennel. Ez a vágyunk ezután megnövekedik abban az irányban, hogy megteljünk az ő szellemével, és hogy hasonlókká legyünk a mi Urunkhoz és Mesterünkhöz. Ha keressük az Úr útját, akkor meg is találjuk, és hogyha az alkalom ajtaján kopogtatunk, akkor az meg is nyilik előttünk. Hogyha imádkozunk az Úrhoz, hogy többet kapjunk az ő szelleméből, ugy bizonyosok lehetünk, hogy könyörgésünk meghallgatásra talál, mert Isten többet akar nekünk adni, mint amennyit mi akarunk adni a saját gyermekeinknek. Isten minden felszentelt gyermeke jöjjön bizalommal a kegyelem trónusához és az Úr szellemében kérjen többet az ő szelleméből. A mi mennyei Atyánk sokkal figyelmesebb, jóságosabb, igazságosabb és szeretetteljesebb, mint a földi szülő és gyönyörüsége telik, hogyha a fiak háza tagjainak minél többet ad az ő szelleméből, hogyha ők azt befogadni képesek.

Az Úr szelleme, hogyha megkapjuk, a bölcsességet fejleszti ki bennünk. A bölcsesség az Isten szavából szerzett tudás helyes alkalmazása. Az a bölcsesség, amely felülről jön, elsősorban tiszta, azután nyugodt, kedves, könnyen elsajátitható kegyelemmel és jó gyümölcsel teljes, pártosság és álszenteskedés nélküli. Minél inkább gyarapodunk a bölcsességben, annál inkább tudunk majd megférni mindenkivel, amennyire csak lehetséges. Sokkal hajlamosabbak leszünk arra, hogy jóságosak, kedvesek és elnézők legyünk mindenkivel szemben, még a hálátlanokkal szemben is. Sokkal könnyebben hajlunk majd mások azon kérésére, hogy elnézők legyünk velük szemben. Meggyarapodunk kegyességben és részvéttel leszünk azok iránt, akik tévednek és rosszul bánnak velünk. Sokkal jobb gyümölcsöt fogunk kifejleszteni és mutatni. Nem lesz meg bennünk a hajlandóság, hogy valakivel szemben pártosak legyünk, hanem arra fogunk törekedni, hogy mindenkivel jól és elnézően bánjunk. Irtózni fogunk az álszenteskedéstől és nyiltak és őszinték leszünk és minden ténykedésünk tisztességes és igazságos lesz.

Mindezek a dolgok Isten adományai. A lélek e szépségeinek a kifejlesztése által egyre jobban átváltozunk a mi Urunk és Mesterünk ábrázatára és képmására. Ezért nyiltak meg a mi lelki szemeink, és hogyha figyeljük a mi Urunk csodálatos jellemét, mint az Isten szavából visszatükröződik és hogyha arra törekszünk, hogy lemásoljuk ezt a képet, annál inkább leszünk hozzá hasonlókká és a dicsőség egyik fokáról a dicsőség egy magasabb fokára emelkedünk az Ur Jézus lelke által.

FEL

Hogyha érintkezésbe lépünk a világiakkal és eléjük tárjuk a királyság evangeliumát, akkor talán elutasitanak minket, megbántanak, megsértenek, megrágalmaznak. Azonban, ha arra gondolunk, hogy megkaptuk az Urtól az ő lelkét, akkor szánni fogjuk azokat, akik üldöznek minket és lesni fogjuk az alkalmat, hogy jót tegyünk velük. Ilyen módon ki fogjuk fejleszteni azt az önzetlen szeretetet a világ irányában, melyet Isten már tanusitott is a világ iránt. Nem lehetséges a jellem teljes átalakulása, annak a magasabb, önzetlenebb szeretetnek a kifejlesztése nélkül, amely Isten szaváből mindenütt kiáradt, amely visszatükrözi Jehova és az ő szeretett fiának Jézus Krisztusnak a jellemét.

ISTENI KINYILATKOZTATÁS

„Amiket szem nem látott, fül nem hallott, és embernek szive meg se gondolt, amiket Isten készitett az őt szeretőknek". Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő szelleme által. (1 Kor. 2:9,10) Az evangeliumi korszak alatt Isten az ő mély dolgait csak családja tagjainak tárja fel. Ez a családi rokonság elérhető a hit gyakorlásával Jézus kiontott vére iránt, teljes felszenteléssel, megigazulással, lélek fogantatással és felkenéssel. Ezután az uj teremtés szemei kezdenek kinyilni; és ha belenéz a tökéletes tükörbe és látja ott az Atya és az Ur Jézus jellemét, és arra törekszik, hogy ehhez alkalmazkodjon, a kinyilatkoztatás egyre világosabb és világosabb lesz. Az igéret igy szól: „Az igaz ösvénye pedig olyan mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz a teljes délig." — Példabeszédek 4:18.

Azonban jegyezzük meg, hogy Isten igéje mélyebb dolgainak a feltárása az ő lelke által történik. Amint utolsó leckénkben láttuk, Isten közli velünk az ő lelkét. Csakis azok, akik megtartják az Ur lelkét, maradhatnak meg és haladhatnak előre a megnagyobbodott világossággal. Az egyik dolog ami a keresztyént kizökkenti a világosságból, a szív keserüsége. Erre vonatkozólag irja Szent Pál: „Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat". A hajlam a hibakeresésre, a kiméletlen birálatra, a rágalmazásra, a hátbatámadásra, keserüséget szül a szivben. Folytatólag mondja az Apostol: „Vigyázván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon, nehogy a keserüségnek bármely gyökere fölnevekedvén megzavarjon és ezáltal sokan megfertőztettessenek" — Zsidók 12:14,15.

A keserüség szellemének éppen ellentéte a szeretet szelleme, amely az Ur szelleme, és amely a kinyilatkoztatás tulajdonképpeni eszköze. Szent Pál a felszenteltekhez intézett egy másik irásában azt mondja, hogy szükséges az Ur népének „hogy vigasztalást vegyen az ő szivük, egybeköttetvén a szeretetben és hogy eljussanak az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus ama titkának a megismerésére." (Kol. 2:2,3) Ebből tehát következik, hogy ha meg akarunk maradni a világosságban és ha azt akarjuk, hogy Isten nagy tervébe és jellemébe világosabb bepillantásunk legyen, ugy békességben kell élnünk; és a szeretetnek kell felülkerekednie. Ez tehát megmagyarázza, hogy miért van az, hogy aki a keserüség, a hibakeresés, a birálat és a civakodás szellemét árulja el, nyomban belebukik a sötétségbe. Hogy a világosságban járhassunk és hogy élvezhessük annak a világosságnak az örömeit, ahoz szükséges, hogy bennünk legyen az ő lelke, amely főképpen Isten iránti szeretet és a testvérek iránti szeretet, akik az ő háztartásának a tagjai.

Azoknak, akik ma a lélek után járnak, ma sokkal jobban ki vannak nyitva az ő lelki szemeik. Naponként tanui ők azon jövendölés beteljesedésének, hogy *a Király jelen van* és hogy darabokra zúzza a Sátán birodalmát és életbelépteti az ő királyságát, amely meg fogja áldani a föld összes népeit. Látván ezeket a dicső dolgokat, melyeket Isten gyermeke most megláthat és kellően értékelhet, nagy örömöt talál abban, hogy másoknak hirdetheti a Királyt és az ő királyságát. A lelke és a szive ezen értékes dolgok felé fordul, ennek folytán bekövetkezik a fokozatos átalakulás, hogy dicsőséges Urunk és Királyunkhoz leszünk hasonlatosak. Valóban a mostani időben mondhatjuk a keresztyénnek:

„Áldottak a ti szemeitek, mert látnak és áldottak a ti füleitek, mert hallanak."

Watch Tower, 923. Január 15.

HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA

OKTOBER 1-IKI IDÉZET

„Igazságban itéli a gyöngéket." — Ésaiás 11:4.

A GYÖNGE e szövegben a betegeket, szükséget szenvedőket, erőtleneket, elnyomottakat és elszegényedetteket jelenti. Igazságos itélet az, amely teljes összhangban van az igazsággal és méltányossággal. Méltányosság annyit jelent, mint megtalálni egy dologban a valódi igazságot és megvalósitani azt tekintet nélkül minden fennálló törvényre vagy cselekvési szabályra.

Az itéletek, amelyek az elmult korszakokban a földön hozattak, nagyon nem méltányosak és igazságtalanok voltak. A fennálló törvények szigoru követése gyakran nagy igazságtalanságot szült. A törekvés ennek a jóvátételére, a méltányossági jog szerint itélkező biróságok felállitására vezetett. Ilyen birói hatalommal felruházott törvényszékek mindenek előtt az igazságot keresték az adott esetben, azonban a birák tökéletlenek lévén, az igazságot gyakran félreértik és az igazság utáni törekvés eredménytelen marad.

FEL

Az utóbbi időkben, mikor a tudás nagyon megnövekedett, az arra illetékesek által hozott ítéleteket különösen az igazságtalanság jellemzi. A gazdag és hatalmas büntetlenül úszta meg az ő gonosz cselekedeteit, mig a gyönge és szegény megfosztatott tulajdonától, szabadságától és életétől igaz ok és a kellő méltányosság hiányában. Ha egy szegény embernek igaz ügye van a bíróság előtt és az ellenfele gazdagember, az ügy elintézése gyakran oly hosszú halasztást szenved, hogy a szegényember nem tud kitartani és ezért sokan szenvednek inkább igazságtalanságot és méltánytalanságot, semhogy herce-hurcának tegyék ki magukat a bíróságoknál. A kormányzó tényezők politikai ága csinálja a törvényeket, a gazdagok és hatalmasok elérik a vágyukat, és szabad nekik elnyomni a szegényt.

Ami itt el van mondva az igazságszolgáltatásról, ugyanaz áll a modern papságra. A nyáj szegényeivel nem törődnek, egyszerüen félretolják őket és szabad nekik nyomorogni, mig a hatalmasok és gazdagok a legelőkelőbb üléseket és kedvezéseket kapják a zsinagógákban. Ez azért van, mert a papság a hatalmasok kegyeit akarja megnyerni. Igazságtalan ítéletek már millióknak meg millióknak okoztak szenvedést és gyászt.

Éppen forditott állapotok lesznek, ha a Messiás országa teljes lendülésben lesz. Senki sem fog különös kegyben részesülni, akár szegény, akár gazdag, akár hatalmas, akár gyönge. A szegények, gyengék és elnyomottak azzal a teljes bizonyossággal fognak elébe nézni ítéletüknek, hogy az Úr igazságosan és méltányosan fog velük eljárni. A gyöngékkel, erőtlenekkel, elnyomottakkal és elszegényedetekkel az Úr jóságosan fog bánni és szeretettel és szivélyességgel fogja őket vezetni a szentség magas útján, megvédi és megóvja őket minden elnyomástól és jutalmazni fog minden a javitásra irányuló igyekezetet.

Itt az ideje, hogy a megszentelt keresztyén értékelje az előjogot, hogy teljesitse az Úr által neki adott megbizást; nevezetesen, hogy mondja el az embereknek a jóhireket és vigasztalja meg a szomorkodókat. A nagy, igazságos Biró itt van és a régi rend eltávolitásán dolgozik; és ha ő fog itélni a földön, az emberek megtanulják az igazságot és meg lesznek áldva. Az ő itélete, amely teljes harmoniában van az igazsággal és igazságossággal, meghozza minden becsületes szivnek a vágyát.

Itt az idő, hogy minden megszentelt keresztyén éljen minden lehető alkalommal, hogy elmondja a jóhirt az elnyomottaknak, elszegényedetteknek és szegényeknek. Itt az idő, hogy megvigasztalja a szíveket és ez az, amit az Úr a keresztyéntől megkiván. Ez az egyik mód az ország érdekeinek a gondozására. Hogyha nem érezünk mély rokonszenvet az Úr igazságos itéleteivel, és azt az élénk vágyat, hogy ezt működésben lássuk az emberek jólétére, akkor aligha leszünk alkalmasak az országra. A legjobb mód, hogy növekedjünk rokonérzésben az, ha szemünk előtt tartjuk a mi Urunk igazságos itéleteit, és ha beszélünk ezekről azoknak az embereknek, akik ezt óhajtják.

OKTOBER 8-IKI IDÉZET

„Mert megszabaditja a szükölködőt.“ — Zsoltár 72:12.

Az ember természetszerüleg kivánja azokat a dolgokat, amelyek kényelmet hoznak a testének és szellemének, békességet és nyugalmat a lelkének. Ahová az ember mostan tekint, mindenütt bajt és szomoruságot lát és félelemmel közeledik minden nap felé. Milliók vannak munka nélkül és nem tudják honnan kapják a más napi élelmet, sem azt, hogy hol fognak pihenni fáradt tagjaik. Ezek közül sokan akartak valamit megtudni Isten utjáról, azonban elvakittattak a papok hitetlen tanitása miatt és az ellenség tőrébe estek és mély szivbeli és lelki nyomoruságban vannak. Az egész világ rohamosan közeledik a rettenetes zavar felé, melyet a próféta leirt, mikor „a világ részeg emberhez hasonlóan ide-oda fog támolyogni.“

Sokan vannak Sionban, akik fel vannak szentelve az Úrnak, de akik elhanyagolták az alkalmat, hogy táplálkozzanak az értékes igéretekből, és hogy felöltsék Isten teljes fegyverzetét, és akik emiatt szomoruak és nyomoruságban vannak, akik gyengék hitben és szellemileg betegek.

Az embereknek csak egyetlen osztálya van a földön, amely értékeli ezeknek a dolgoknak a jelentőségét és ezek azok, akik valóban keresztyének módjára élnek előjogaikkal. Ők látják, hogy dühöng a harc az igazság és sötétség között és tudják, hogy a mi csudálatos királyunk, aki most jelen van, nemsokára nyilvánvalóvá lesz a világ előtt, és hogy ő meg fogja szabaditani a szükségben szenvedőket és elnyomottakat, akik hozzá kiáltanak. Ezek értékelik az Úr megbizását, hogy megvigasztalják a Sionban és a Sionon kivül lévőket. A Sionban lévőket megvigasztalják az által, hogy az egyház korai és teljes megszabadulásának megnövekedett bizonyitékaira mutatnak, miáltal lehetővé teszik nekik, hogy meglássák az áldott előjogot a Királynak most való szolgálatára és mások megvigasztalására.

Az Úr apostola által kifejezetten megmondja nekünk, hogy mi bátoritást kapunk abból a célból, hogy megvigasztaljunk másokat, akik szomorkodnak azzal a vigasztalással, amellyel mi megvigasztaltatunk. Ezért előjog, sőt kötelesség megmondani az elnyomottaknak és a világot meguntaknak, hogy a nagy Megszabaditó és Életadó a küszöbön van, és hogy mindenkit meg fog szabaditani, aki szellemben és igazságban hozzá kiált. Mily áldott előjog most a királyok Királyának követe lenni és elvinni az ő vigasztaló üzenetét azoknak, akik vigasztalásra vágynak! Legyünk rajta, hogy nékünk, akik olyan országot kapunk, amely el nem mozditható, kegyelmünk legyen, amelynél fogva szolgáljunk Istennek elfogadhatóan és istenes félelemmel. Mutassunk rá testvéreinknek a megbizás teljesitésének áldott előjogára azzal, hogy másokat vigasztalunk, miáltal képessé tessz k arra, hogy megvigasztalódjon, és hogy vigasztaló legyen. A szükséget szenvedők egyedüli megváltása a nagy Messiás által történik és mindenki, aki hozzá kiált, meg fog szabadulni és elnyeri az ő áldását.

FEL

OKTOBER 22-IKI IDÉZET

„Nem lészen kétszer veszedelem.“ — Náhum 1:9.

Számosak azok a veszedelmek, amelyek a föld népeire jöttek; sokkal nagyobb számmal vannak, semhogy felsorolhatnók. Azon dolgok között, amelyek csapásként sulyosodnak az emberiségre, a tudatlanság, babona, vakbuzgóság, hatalmaskodás, lelkiismeretlen árdrágitás, amelyek ugyanolyan vakmerőséggel és megfontoltan nyulnak bele az emberi jogokba és űzérkednek embervérrel, mint a zsibvásár lim-lom dolgokkal. Egy másik csapás a csaló hivatásos politikus, aki azt mondja, hogy a nép érdekeit képviseli, holott csak a maga érdekeivel törődik. Ezek mellett vannak a hitetlen papok, akik azt hirdetik, hogy az Urat képviselik, és hogy arról beszélnek az embereknek, ami a javukat szolgálja, azonban a valóságban az ördögöt képviselik és karöltve járnak más gonosz képviselőivel. Ezek a föld kormányzó tényezői, akik az elnyomónak a magva.

Ezekhez a csapásokhoz hozzájárul a szegénység, éhinség, ragály, háboru, aggódás, nyomoruság, baj, szenvedés, bánat, betegség, halál, melyek mind a bűnnek a kinövései. Az emberek évszázadokon át nyomoruságban ették a kenyerüket és keserü könnyeket hullattak, annyit, hogy hajókat usztathattak volna. Nyögtek és még most is nyögnek kinban és elnyomásban, várván a megváltást, de nem tudják hogyan és mikor fog eljönni. Hála Istennek a megváltás már látható és a keresztyén megismerheti és értékelheti ezt a tényt.

Az igazi keresztyén tökéletes szeretetet kell, hogy érezzen Isten, Jézus Krisztus az ő igazságos országa iránt, amely szeretetet jelent és erős vágyat, hogy lássa az embereket felemelve és megáldva. Hol van az az ember, szeretettel a szivében, aki nem sietne, hogy segitséget hozzon az ő szenvedő embertársának, ha ez lehetséges? Voltál-e már börtönben, szenvedve igazságtalanul, érezve a reád rótt méltatlanságokat, ki szivszorongva vártál barátaid egy szavára, amely reményt és megkönnyebbülést hozna? Az egész emberiség most a csapások és a halál börtönében van. Rövid idő mulva a nagy és igazságos meg fogja őket váltani.

Az Úr megparancsolja az ő követőinek, hogy vigyék el ezeket a jó hireket az emberekhez, hogy ily módon megvigasztalják a gyászolókat. Ezeket a jóhireket tanubizonyságul hirdetni kell az egész világnak. Az embereknek most az országról kell beszélni és arról, hogy mindazok, akik ennek engedelmeskedni fognak, meg fognak váltatni nyomoruságukból és elnyomásukból, és helyreállittatnak az örök békességre, boldogságra és életre. Meg kell őket vigasztalni azon szentirati igérettel, hogy az Úr, miután minden dolgokat ujjáteremtett, sohasem fogja többé megengedni, hogy a nyomoruság ujból felemelje a fejét. A bűn és halál hosszu, sötét éjszakája elég tapasztalatot nyujtott az emberiségnek. Soha többé nem lesz alkalma arra, hogy ujból felüsse a fejét, mert az Úr biztos szava mondja, hogy másodszor ujra föl nem támad.

A kereszt minden katonája tartsa szem előtt mostan az emberiség szenvedő állapotát és a nagy előjogát, hogy elvigye nekik a korai megváltás hireit. A kereszt egyetlen katonája se habozzon most, hanem menjen előre az Úr erősségében és lelje gyönyörét abban az előjogban, hogy jót tehet az ő embertársainak azzal, hogy tudtára adják, hogy nemsokára bekövetkezik a teljes megszabadulás. Boldogok lesznek az emberek, ha tudják, hogy soha többé nem fognak bemenni a börtönbe, épugy a nagy elnyomó által reájuk zuditott csapásokat sem kell elszenvedniök. Valóban boldogok lesznek, hogyha tudják, hogy örökké sütkérezhetnek az Úr napfényében és együtt lakhatnak szeretteikkel félelem nélkül. Örömet hoz a szivüknek az a tudat, hogy akkor majd mindenkinek lehet saját otthona, anélkül, hogy félnie kellene, hogy egy szivtelen háztulajdonos kidobhatja őket, hogy saját szőlőlugasában és fügefája alatt ülhet és élvezheti ezek gyümölcseit. Háromszorosan boldog lesz, hogyha az ő nagy királya tökéletes kormányzatot, boldog otthont és végtelen életet ad neki kimondhatatlan örömben.

OKTOBER 29-IKI IDÉZET

„Mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem hatalomban.“ — 1 Korinthusbeliek 4:20.

A hatalom az isteni tulajdonságok egyike. Jehova hatalma nem ismer korlátot. Ez a tulajdonság mindig az igazsággal, bölcsességgel és szeretettel harmoniában dolgozik. Az Úr Jézus Krisztus a királyok nagy Királya. Reá bizta Jehova az ő országát, minden hatalommal a mennyben és a földön. Az Úr Igéje évszázadokon át terjedt, hogy hirdesse azoknak, akiknek arra való f lük volt, az országot. Nehányan haldottak és hittek; és még kevesebben Krisztus hatalmával győzedelmeskedtek. Az utóbbiak Jézus Krisztussal lesznek az ő országában. Krisztus és az ő testének 144.000 tagja fogja alkotni az országot, mert meg van irva: „És aki győz, és aki mindvégig megőrzi az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányokon. És uralkodik rajtuk vasvesszővel, mint a fazekas edényei, széttöretnek, amiképen én is vettem az én Atyámtól.“ — Jelenések 2:26, 27.

Évszázadokon át az igazság országa csak szavakkal hirdettetett. Most eljött az ideje, mikor az országot nem csak szavakkal, hanem a hatalom gyakorlásával kell megismertetni. Le fogja csendesiteni az emberi szenvedélyek viharait és nyugalmat, békességet és megelégedést hoz az embereknek. Az ország hatalma meg fogja nyitni a halál börtönét, amely magába foglalja a számtalan milliókat és kiengedi a foglyokat, miként meg van irva: „Én, az Úr hivtalak el igazságban és fogom kezedet és megőrizlek és népnek szövetségévé teszlek, pogányoknak világosságává. Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozzad és a fogházból a sötétben ülőket.“ — Ésaiás 42:6, 7.

Ez az isteni hatalom gyakoroltatni fog az emberek fülének a megnyitására, hogy meghallják a jubileumi üzenetet, és hogy kinyiljanak vak szemeik, hogy lássák és értékeljék Isten és az ő Krisztusának a szeretetét. Gyakoroltatni fog, hogy az emberinem vezettessék a szentség magas útján, ami által meg fognak tisztittatni minden gonoszságtól. Szeretettel gyakoroltatik majd ez az igazságos hatalom, amig minden élő lény magába szivja az ország szel-

FEL

lemét, amig minden engedelmes helyre van állitva és amig minden, ami lélekzik, kórusban rázendit a Hallelujára, énekelvén Isten és az ő szeretett Fiának, Jézus Krisztusnak a dicsőitését.

Hűséges követeinek Krisztus a Király, most azt a parancsot adja, hogy mondják el ezt a jóhirt a nyögő teremtésnek, hogy az ő szivük most vigasztalást nyerjen. Boldog az ember, aki most hallja a jubileum harsonáját. Háromszor boldog, aki ezt elmondja az ő embertársának, mert önmagát és a hallgatót teszi boldoggá és dicsőiti az Urat.

Az Úr házát jellemző boldogság minden keresztyént ösztönözni fog, hogy gyakorolja a maga képességét, amellyel az Úr megáldotta őket, hogy hirdessék Jehova és a királyok Királyának igazságát, bölcsességét, szeretetét és hatalmát.

Watch Tower, 1924 szept. 15.

XVII. TANULMÁNY

AZ ÚJTEREMTÉS ÖRÖKSÉGE A JELEN ÉLETBEN

(FOLYTATÁS)

24. Miért sóhajtozik az ujteremtés ebben a földi sátorban és miért akar vele „felruháztatni"?

Igaz, hogy sóhajtozunk ezen hajlékban, ezen cserépedényben. Nyomasztóan hat ránk nem csak a világ és az ő gonosz befolyása, hanem különösen saját testünk tökéletlensége. Mert hogyha a jót tenni akarjuk, ránk tapad a gonosz, úgy, hogy gyakran akadályozva vagyunk a jót megtenni, amelyet tenni akarnánk, mig a gonosz, melyet elitélünk, maga-magát feltolja, ugy, hogy folyton vissza kell utasitani és elháritani. „Mi, kiknek a szellem első gyümölcsei meg vannak, mi is sóhajtozunk magunkban, várván a fiuságot, testünknek megváltását", azaz testületünkét, a kiválasztott osztályét, a dicsőség Ura és Vőlegényével való egyesülést.

De a mi sóhajtozásunk nem jelenti azon kivánságunkat, hogy levetköztessünk. Nem kivánunk test nélkül lenni, mert az az egész evangéliumi korszakon keresztül egyértelmü lett volna az „elhunyt" állapottal, amelyben nekünk a fetámadási reggelre várnunk kell, hogy felruháztassunk a mennyekből való hajlékunkkal, a mi uj, tökéletes, örök testünkkel, amely mostani cserépedényünkkel ellentétben „otthonunknak" neveztetik. Amit kivánunk, az nem az, hogy jelenlegi életünk szikrája eloltassék, hanem, hogy felgyuljon a tökéletesebb, teljesen kifejlődött életben, amelyre ujból nemzettünk. Vágyakozunk a feltámadásban való születésre, a tökéletes testre.

25. Emlitve volt „a szellem záloga" a 2 Korinthusbeliek 5:5 versében. És miért vagyunk „mindig bizalommal", amint a 6-9 versekben van kifejezve?

„Aki pedig minket ehhez előkészitett, az Isten az, ki nekünk a szellem zálogát is adta." Ezen tökéletes állapot, amelyben a feltámadásnál belészületünk, megszabaditásunknak nagyszerü befejezése lesz, melyet nekünk Isten megigért; és az ujérzület, az igazság szava által nemzett ujakarat, az ujteremtés embriója kezdetének számittatik, mely az isteni természetben nyeri befejezését, amikor az első feltámadásnál meg fog születni. A nekünk jelenleg adományozott szent szellem uovszólván egy zálog arra nézve, hogy reménységünk és igyekvésünk, sóhajtozásunk és kérésünk a nagyszerü végcélért, — amelyet nekünk Isten jóságában és kegyelmében kitűzött — nem lesz hiábavaló.

26. Ezért hát milyen célra törekszünk?

„Igy tehát mindenkor jó reménységgel vagyunk és tudjuk, hogy amig a testben bennlakók vagyunk (amig magunkat benne otthonosan érezzük, ameddig a jelenlegi állapotok bennünk és körülöttünk teljesen kielégitenek) mi az Úron kivül künnlakók (tőle elidegenedve) vagyunk." Ha közelében élünk, Isten előtt járván, nem lehetünk a jelenlegi állapottal teljesen megelégedve, mi magunkat abban idegeneknek érezzük, mint zarándokok, kik egy jobb nyugalmat, egy jobb otthont keresnek, amelyet Isten készen tart azok részére, kik őt szeretik. De ez csak azokra talál, akik hit és nem látás szerint járnak.

„De mi jóreménységgel, (tele hittel Istenhez, tele örömmel, hogy a hitben járhatunk) vagyunk és szivesebben kivül-lakók vagyunk a testen, (hontalanok, idegenek, zarándokok a földön) és bennlakók az Úrnál", aki előtt lélekben járunk.

Ezért igyekszünk — légyen az bár annak idején, mikor ezen otthont elérjük, avagy éppen most, mikor még távol az otthontól idegenek és zarándokok vagyunk, — hogy neki tetszők lehessünk, hogy részesüljünk kegyelmében, áldásában, akiről érezzük, hogy velünk van és tudjuk, hogy általa el fogunk fogadtatni.

27. Mi a 2 Korinthusbeliek 5:10 versének az értelme és mikor kell valamennyiünknek megjelennünk Krisztus itélőszéke előtt?

„Mert nekünk mind meg kell jelennünk Isten itélőszéke előtt, hogy minden egyes elnyerje, amit az (Ádámi) testben cseleke-

FEL

dett, legyen ez jó vagy rossz." Egész zarándoklásunk ideje alatt a legfelsőbb biró itélőszéke előtt állunk; ő kihallgat, kipróbál minket, hogy lássa, vajjon őt és azon dolgokat szeretjük-e, melyek igazságosságot és békét idéznek elő, és ha igen, mennyit vagyunk készek odaadni az igazságosság kedvéért. A mi önmegtagadásunk, odaadásunk ő érte és igazságáért azon fokmérő, melyről Isten szeretetünk melegségi fokát leolvassa.

28. Vajjon az egész emberiségnek meg van-e a természet kettőssége? Mely más szentirati helyek utalnak az ujteremtésre, mint akinek van egy külseje, amely elmulik és egy belseje, mely naponként megujul?

De csak a „szentekről" a Krisztusban, „ujteremtések részéről mondható valóságban, hogy testük egy hajlék, egy cserépedény, egy sátor. Természetes emberek nincsenek birtokában a két természetnek és egyáltalában nincsenek abban a helyzetben, hogy a Rómabeliek 8:10,11 s más iráshelyek alatt levő dolgokat magukra alkalmazhatnák, ahol olvassuk: „Hogyha pedig Krisztus tibennetek vagyon, jólehet a test halottnak számittatik a bűnért, de a lélek (az érzület) élet a (neki hozzászámitott) igazságért (Krisztusnak igazságáért). Az igazság szava által nemzett ujtermészete a szenteknek valóságban csak az uj akarat, mely azonban mostantól kezdve, mint a valóságos személyiség szólittatik meg és ismertetik el egyedül Isten előtt, ki minket nem a test, hanem uj Krisztusi érzületünk, akaratunk szerint ismer (ítél meg). (Rómabeliek 6:3, 4) Ezen ujteremtéseknek **van** egy régi emberük, egy külső ember, aki meghal és egy uj emberük, egy benső ember, egy a szivben elrejtett ember, ki napról-napra megujittatik. — 2 Korinthusbeliek 4:16; Kolossébeliek 3:9, 10; Efézusbeliek 4:23, 24; 1 Péter 3:4.

A megdicsőülés

29. Hogyan és mikor teljesedett be az az igéret, amelyet az Úr a tanitványainak tett, hogy egyesek közülök nem fogják megizlelni a halált, amig nem látták az Ember Fiát megérkezni az ő királyságába?

Az apostolok alig hitték, hogy a mi Urunk azon kijelentése, hogy nehányan közülök nem fogják a halált megizlelni, mielőtt az Ember Fiát nem látták volna, amint jönni fog királyságába, hat nap alatt Péter, János és Jakab részére teljesülni fog. Ez rájuk mély benyomást tett, ugy, hogy Péter még öreg korában is igy irhatott erről (2 Péter 1:16-18): „Nem valami mesterséggel gondolt beszédnek követéséből hirdettük néktek a mi Urunk Jézus Krisztusnak hatalmát és második eljövetelét (parauzia — nem jelent megérkezést), hanem ugy, mint kik szemeinkkel láttuk az ő méltóságát Mert vett vala az Atya Istentől tisztességet és dicsőséget, mikor e nagyságos dicsőségtől ilyen szó adatott volna néki: „Ez amaz én szerelmes fiam, kiben én megnyugodtam. És e szót mi ő felőle mennyből hallottuk, **mikor ő vele együtt volnánk a szent hegyen.**" — János 1:14.

30. Vajjon tényleges esemény volt-e az átváltozás jelenete? Hogyan tudhatjuk, hogy Mózes és Illés személyesen nem jelenhetett meg a hegyen?

A megdicsőülés nem volt egy valóságos esemény, hanem egy látomány, egy vizió, (mint Ezékiel, Zakariás és Jánosnak a jelenéseiben való viziói) amint azt a mi Urunk maga mondta, midőn a hegyről leszállottak. Ezen látomásban a nem valóságos, mint a próféták stb. minden látományaiban, mint valóság tünt fel. A Jelenések könyve erről egy egész sor példát ad: János látott, hallott, beszélt, de a hallott, látott, beszélt dolgok nem voltak valóságosak, hanem az álmokhoz hasonlithatók. A sokfejü és sokszarvu állatok, az angyalok és élőlények és trónszékek, a sárkányok, sáskák stb., melyeket látott, a mennydörgések, trombiták, hangok, énekek, melyeket hallott, a könyvecske, melyet lenyelt, a feleletek, melyeket adott, a kérdések, melyeket felállitott, nem voltak valóságok, hanem látományok, melyek a dolgokat, melyeket jelentettek, éppen oly jól, vagy jobban tették érthetőkké, mintha magukat a dolgokat látta volna.

31. Magyarázd meg a látomás jelentését.

Igy Mózes is és Illés, nem voltak tényleg jelen a szent hegyen. Ők a tanitványoknak csak a látományban jelentek meg. Ezt nem csak abból a tényből tudjuk, hogy az Úr maga a szent hegyen történteket látománynak mondja, hanem abból is, hogy egy ember sem szállt a mennyekbe (János 3:13; Ap. csel. 2:34) Azt is tudjuk, hogy Mózes és Illés nem lehettek a hegyen, mert ők még nem támadtak fel a halálból, mert a mi Urunk Jézus volt az elhunytak elsőszülöttje, az elsőszülött a halottak közül, hogy minden dologban elsőbbsége legyen. — 1 Korinthusbeliek 15:20; Kolosszébeliek 1:18.

Azon kivül Zsidók 11. rész Mózest (név szerint) és a prófétákat emliti, mely kifejezés Illést bizonyára magában foglalja, a hitből való igazolásukért, de hozzá teszi, **hogy jutalmukat még nem kapták meg** és hogy nem fogják megkapni, mielőtt a kiválasztott osztály a magáét meg nem kapta, mint Krisztus királyságában örököstársa. „Mindnyájan", igy olvassuk (Zsidók 11:39, 40-ben) „minekutána jóbizonyságot vettek volna a hit által, az igéretet nem vették el, mivel hogy az Isten mifelőlünk néminemü jobb dolgot rendelt volt, hogy nálunk nélkül a tökéletességre ne jutnának."

Hogyha most Mózes és Illés megjelenése csak látomás volt, mit jelent tehát? Egy lá-

FEL

tomány volt Krisztus királyságának dicsőségéről, melyet az Úr előbb kihirdetett. Igy értette ezt Péter is. Ezen látományban a tanitványok nem játszottak szerepet. Ők csak tanuk voltak. Uruk volt a központi alak. Megdicsőült arca és fénylőknek látszó ruhái jelképezték a lelki természet gyönyörüségeit, melyekben az Úr husvét reggelén részesült, mint Atyjának hasonmása. Ezen lelki dicsőség a Jelenések könyvének látomásaiban és kifejezéseiben is jelképezve van, ahol azt halljuk, hogy az Úrnak szemei olyanok, mint a tüznek lángja és lábai, mint izzó érc. (Jelenések 1:14, 15; 2:18) Második jelenléténél többé nem test, amennyiben ő maga tanusitja, hogy a test és a vér Isten királyságát nem örökölhetik. Ő most és mindörökké egy legmagasabb rangu, isteni természetü, dicső lelki lény és a megdicsőülésének az volt a célja, hogy tanitványaival sejtetni hagyja, hogy mily dicsőség van az isteni természettel összekapcsolva.

Mózes az ó-testamentumbeli győzők tipusa, kikről Zsidók 11:39 és 40-ben olvassuk, hogy nem tehetők tökéletesekké, mielőtt a királyság fel nem állittatott. Illés az evangéliumi korszak győzőinek a tipusa. — II. kötet, 8-ik fejezet.

Az ujteremtések örömei a jelen életben

32. Hogyan jelenik meg a halálig való felszentelés azok előtt, akik kivül állanak az igazság háztartásán és a felszenteltek előtt?

„Ezeket szóltam néktek, hogy amaz én örömem tibennetek maradjon és a ti örömötek beteljék." — János 15:11.

Akik nem szentelték fel magukat, s nem az ujteremtés tagjai, s nem lettek királyi áldozati papok, kik tehát a dolgokat kivülről tekintik, azoknak ugy tünik fel, mintha önmagunknak teljes odaadása és minden földi törekvésünknek az Úrért és ügyéért való feláldozása, minden örömünknek az elvesztését jelentené. De az ujteremtés minden tagja tudja és tanusithatja, hogy ez nem igy van; hogy neki minden egyes földi öröm, még a legkedvesebb is, hogyha ezeket egyiket a másik után odaadta, a mennyei örömökkel több, mint pótolva lett. Amint ismét mondja a mi Urunk: „Ti szomorkodtok, de a ti keserüségtek örömre fordul." (János 16:20) Az ujteremtéseknek mind meg kell izlelniök a keserü poharat, melyet Uruk az utolsó cseppig kiüritett. Nekik mind szánakozniok kell a test gyöngeségeit illetően; meg kell izlelniök a bűnnek rendkivüli bűnösségét és keserüségét; a mennyei Atyával szembeni odaadásuknak, minden földi dolog feláldozására való készségüknek, — amennyiben az ő ügye és az ő igazához való ragaszkodás ezt megkivánja, — ki kell próbáltassék és be kell váltassék. De mindezen könnyekben, szomoruságokban és csalatkozásokban áldás van, azon érzés, hogy Istennél kegyben állunk, egy boldogság, amely nagyobb, mint a természetes ember bármilyen boldogsága: az Úrnak öröme, a gondolategység az Atyával.

33. Mitől függnek az ujteremtés jelen örömei?

Az ily boldogság lehetetlen volna a mi nagy reménységünk nélkül. Hogyha azok a mi mostani körülményeinktől függenének, mi örömnélküliek volnánk, sőt az összes emberek közt a legnyomoruságosabbak. (1 Korinthusbeliek 15:19) Csak midőn Isten szavának rendkivül nagy és dicső igéreteire irányuló reménységünk megszilárdult, hajtanak ki az öröm virágai és bimbói, mint egy sivatagban, melyet könnyeink öntöznek, az örömnek virágai, melyekről a világ, a sivatagban, amelyben van, egyáltalában nem tud fogalmat alkotni. De a mi reménységünknek tevékenységgel kell párosulnia, hogy örömünk teljes legyen. Nem elég, hogy egy kilátás állittatik szemeink elé, és hogy mi annak örülünk. Isten ugy rendezte, hogy az ezen kilátás fölött érzett öröm fenntartására, az imádságra és az Úr szolgálatában való tevékenységre van szükség. Igy szól az Úr:

„Kérjetek és elvészitek, hogy a ti örömötek teljes legyen." — János 16:24.

34. Mit ajánl a mi Jézus Urunk az imát illetően? Máté 6:7, 8; 25-34 versek szerint, és miért figyelmeztette erre az ő tanitványait?

„Elégséges öröm vagyon te előtted és gyönyörüségek vannak a te jobbod felől mindenkor" — mondja a próféta. (Zsoltár 16:11) Az ima, sziveinket az Isten elé hozza; ezért előkésziti az útat az isteni áldásokhoz és örömökhöz. Isten népe imádságának persze nem lehet kiindulási pontja azon szándék vagy kivánság, hogy Isten az ő tervét vagy szándékát megváltoztatja. Aki ezt világosan látja, az nem ugy fog imádkozni, hogy „az én akaratom és ne a te akaratod szerint legyen", hanem ugy fog imádkozni, mint az Úr maga: „Legyen, nem ugy, amint én akarom, hanem amint te akarod." Egyesekről azt mondja az apostol: „Kéritek és nem vészitek el, mert nem jól kéritek", — azaz saját kivánságaitok szerint, nem pedig Isten tervével és célzatával összhangzásban kéritek. — Jakab 4:3.

35. Milyen viszony van az ima és a mi jelen örömeink folytonossága között? És mi a helyes ima célja?

Figyelj Urunk intelmére is: Ha imádkoztok, ne fecsegjetek, mint a pogányok, mert ezek azt hiszik, hogy ők sok beszédjük miatt meg fognak hallgattatni. Mennyei Atyátok tudja, hogy mire van szükségtek még mielőtt kéritek tőle. Igy tehát ne legyetek gonddal, midőn mondjátok: mit fogunk enni?

FEL

mit fogunk inni? mivel fogunk ruházkodni? Mind ezután törekednek a pogányok. Törekedjetek legfőképen Isten királysága és igazságossága után és mindez meg fog nektek adatni Atyátok által az ő bölcsessége szerint. (Máté 6:25-34) És megint azt mondja az Úr: (János 15:7) „Ha énbennem maradtok és az én beszédim is tibennetek maradnak, valamit akartok, kérjetek és megadatik néktek."

36. Mi a két legfontosabb feltétele az elfogadható imának?

A következő feltételek fontosak az imádkozásnál:

1) Az imádkozónak Krisztusban ujteremtésnek kell lennie, Krisztus testében eleven tagnak. Ki kell nyilvánitania, hogy magáévá tette (a hit által) az engesztlő áldozat érdemét és aztán magát Isten akaratának alávetette, és magát az ő szolgálatának szentelte. Sőt mi több: neki Krisztusban kell maradnia, meg kell maradnia a „testben", mint tag, mint az ujteremtés egy tagja, hogy az ima azon előnyeit, melyekről fentebb volt szó, élvezhesse.

2) Aki az Úrhoz imádkozik, annak szivében kell, hogy lakozzék Isten igéje. Annak részesülnie kell az igazság és kegyelem szavában, hogy elég bölcs legyen, hogy olyan dolgokat kérjen, amelyek az Úrnak tetszőek, különben gyakran meghallgatás nélkül maradhat imádsága, még ha ujteremtés is, mert kérése nem volt összhangban az Úr akaratával. Csak akiben mindkettő: az ujérzület és a szükséges bölcsesség ehhez meg van, léphet azon bizalommal teljes várakozással Isten trónja elé, hogy kellő időben meg fog hallgattatni. És csak az ilyenekben tökéletes az öröm.

37. A világ általában hozzáférhet-e az isteni kegyelem trónusához?

Mint az Irás magyarázza, az imádság egy kisérletet jelent, hogy Isten elé és vele érintkezésbe lépjünk. Kinek szabad tehát a menynyei trónushoz közeledni, hogy irgalmat találjon és kegyelmet érjen el a kellő időben való segitséghez? (Zsidók 4:16) Mi hiszünk az apostolnak, midőn azt mondja, hogy a világnak általában ezen bemenetel nem adatott meg, hogy nincs meg azon előjoga, hogy bizakodással imádkozhasson. Igaz, hogy a pogányok és névleges keresztyének milliói, imádságokat intéznek egy Istenséghez, (egy ismeretlen Istenhez), melyről maguknak a legkülönbözőbb képzeteket alkotják; de épen ezért imáik nem fogadhatók el. „Aki Istenhez közeledik, annak hinni kell, hogy ő van (amint magát szavaiban megismerteti), és hogy azoknak, akik őt keresik, (kik iparkodnak őt megismerni, neki engedelmeskedni és őt szolgálni) jutalmat ad." (Zsidók 11:6) Kornélius volt egy ilyen imádkozó; ő felismerte a valódi Istent Istenének és aszerint tisztelte: igyekezett akaratát felismerni és azt betölteni. Ezért kapott ő, mikor a nemzetekből való képviselők elhivására az isteni tervben előre látott pillanat megérkezett, feleletet imáira és alamizsnáira. De az Istennel való teljes közösséghez nem lett bocsátva, hanem azt a parancsot kapta, hogy hivassa el Simon Pétert, hogy „szavakat" halljon tőle, melyeknek tanitása által ő a távolálló idegennek állásából egy családtagba fog áthelyeztetni, mely minőségben azután bemenetelt talált az Atyához, a mennyei kegyelem (oltára) trónusa előtt.

38. Mi volt Kornélius helyzete és hogyan bizonyitja az ő tapasztalata azokat a szükséges lépéseket, amiket minden személynek meg kell tennie, mielőtt igénybe veszi az imaközösség kiváltságát?

Azon ködös képzelmek, melyek erészben általánosan forgalomban vannak, melyek szerint bárki legyen is az, bárhol és bármikor legyen is, és bármilyen feltételek alatt történjék, bemenetelt talál és meghallgatást a kegyelem trónusa előtt, teljesen tévesek. Amint Kornéliusnál szükséges volt, hogy előbb Péter tanitásait meghallgassa és higyje és elfogadja, mely szerint Krisztus vére őt a haláltól megvásárolta, neki a kiengesztelést Istennel lehetségessé tette és alkalmat szerzett arra, hogy Isten családjába felvétessék, amint Kornéliusnak ezt mind fel kellett ismernie, mielőtt Istennel imaközösségbe léphetett, ugy egy ilyen felismerés mindenkire nézve elengedhetetlen előfeltétel.

39. Hogyan fejezi ki Pál apostol ugyanezt a gondolatot a Zsidók 10:17-22 versekben?

Hasonlóképpen beszél Pál egy uj életutról, melyet Krisztus nyitott meg részünkre a függönyön keresztül az ő teste által, hogy mint testvérek, szabadságunk legyen a szentségbe való bemenetelre (lásd Frigysátor) Jézus vére által. A nagy főpapnak ezen testvérei, Isten háza (családja) felett intettnek, hogy bűneiknek és igazságtalanságaiknak kiengesztelésére és Isten családjába való felvételükre vonatkozólag lépjenek oda igaz szivvel és a hit teljes bizodalmával. (Zsidók 10:18-22) Ezen hitre és bizalomra és teljes szabadlelküségre megvan minden alapunk, mert nekünk nem egy olyan főpapunk van, aki nem érez irgalmat gyöngeségeinkkel szemben, hanem aki mindezeket ép ugy érezte, mint mi, a bűn kivételével. Nála találunk tehát irgalmat és kegyelmet a kellő időben való segitségünkre. — Zsidók 4:15, 16.

40. Milyen mértékben élvezik az „Igazság Háztartásának" egyszerüen megigazult tagjai az ima kiváltságát?

Azzal, hogy egyedül a megszenteltek, az alsóbb papság, az ujteremtések bátorittatnak

FEL

e módon, hogy a trónszékhez nyilt szivvel és bizodalommal közeledjenek, még egyáltalában nincs kizárva, hogy mindazok, **kik a hit háztartásához tartoznak,** ne részesüljenek egy bizonyos fokig az imádság előjogában. Ők hálát mondhatnak és közbenjárhatnak és örülhetnek Isten békéjének a bűnbocsánat bizonyosságában a váltságdij kedvéért. De ezeknek nincs meg a joguk arra, hogy szabadlelküséggel, vagy másképpen a legszentebbe lépjenek. Csak az ujteremtések, a papi testület tagjai vannak teljesen feljogositva arra, hogy az Isten elé lépjenek imájukban; csak ők találhatják a Mesterük által igért **teljes** örömöt. Ha tehát nemhivőknek legkevésbé sem sugalmazzuk azon gondolatot, hogy imádkozzanak, hanem előbb őket tanitanunk kell, mint Péter Kornéliust, hogy először ismerjék fel azt, akiben hinniök kell, mielőtt egyáltalában valami módon Istenhez bemenetelt találnak. Mindazáltal buzditanunk kell mindazokat, kik Urunk Jézusban hisznek, hogy imádkozzanak az Atyához, mondjanak hálát, kérjenek áldást Krisztus kedvéért.

41. Hogyan kell az „Igazság Háztartásának" tagjait figyelmeztetni az imára vonatkozó korlátolt kiváltságaik és a reájuk nézve lehetséges nagyobb kiváltságok tekintetében?

De ilyeneknek tudtul kell adnunk, hogy megállásuk a hit által való igazulás fokán még nem jelenti azon szándékok **betöltését,** melyekkel Isten van iránt uk, hogy az igazoló hit csak az első lépés az Isten felé vezető úton, és hogy az Istennel való teljes imaközösségben a tökéletes örömben csak azok részesülnek, kik a teljes megszentelés, az Isten akaratának való alávetés második lépését is megteszik. Annak megtagadása, hogy ezen második lépést megtegyük, azon hajlamot tanusitja, hogy Isten kegyelmét (megigazulást) hozzászámitott igazságosságot ingyen megkapjuk. (2 Korinthusbeliek 6:1) Ha ilyen hivők, miután egyideig a maguk módja szerint imádkoztak, vonakodnak magukat egészen az Úrnak szentelni, akkor bennük fel kellene támadnia azon érzésnek, hogy nem egészen rendén van, hogy kegyelmet kegyelem után elfogadnak és mindig még többet kérnek, emellett azonban az elvárt ellenszolgálatot, szivünknek odaszentelését, az ésszerü szolgálatot megtagadják.

42. Helyes-e megkülömböztetést tenni csak megigazult és felszenteltek és a hivők és hitetlenek között?

Ha a megszentelt osztály az Irásban Krisztus menyasszonyának neveztetik, akkor a hit háztartása mindazokat igy jelölheti, kiknek a menyasszonyság előjogai felkinálttatnak. Az ujteremtés, mint Krisztusnak eljegyzett menyasszonya, ki szivét és száját és minden tudását és vagyonát az Úrnak szolgálatára, rendelkezésére bocsátotta, köszönettel fogadhat el kegyelmet kegyelem után, előjogokat, oltalmat és ellátást és elfogadhatja, mint a Vőlegény igéreteinek betöltését, melyekkel ez őt arra akarta birni, hogy menyasszonya legyen.

Amint egy nő, aki tisztelőjét elutasitotta és vonakodott néki szivét és kezét odaadni, nem számithat tovább ennek gondoskodására, oltalmára és ajándékaira, melyekben mindeddig részesült, ugy azok, kik Isten kegyelmét annyiban elutasitották, hogy megtagadták, hogy magukat és jelentéktelen mindenüket Istennek szenteljék, sem várhatjuk, hogy Isten őket a kegyadományokban részesiti, amelyeket azok részére tart készen, kik őt szeretik és szeretetükről azáltal adnak tanuságot, hogy magukat neki szentelik. Különbséget kellene tenni azok között, kik csupán bűneiknek bocsánatát fogadták el és azok között, kik a hit által való igazolásukat alkalmazásba vették, azaz magukat felszentelték. Hátrányos mindkét részre, hogyha ezt a megkülönböztetést nem teszik.

Amint nem hivőt és hivőt élesen meg kellene különböztetni, amikor is ez utóbbiakat mind, de csak ezeket testvérekként, a hit háztartásának tagjainak kellene tekintenünk, ugy élesen meg kellene különböztetni a felszenteltetek és fel nem szentelteket is és csak az előbbieket kellene, mint kiválasztott osztályt, ujteremtést, királyi papságot elismerni, amelyre egyedül vonatkoznak a rendkivül nagy és dicsőségteljes igéretek.

43. Mi volna ezen osztályok különös előnye, hogyha ily megkülömböztetések világosan volnának felismerhetők?

Hogyha ezt a különbséget fenntartanók, ebből a következő előnyök származnának: 1) A világ egy alaposabb kutatásra, egy kézzelfoghatóbb hit kiképzésére indittatnék; 2) a pusztán megigazultak felismernék, hogyha nem szentelik fel magukat, ők a szenteknek nem örökös társai, nem részesülnek azok mostani és jövendő előjogaiban, javaiban és örömeiben; 3) ezen felismerés, a nemszenteltetek előre vinné, egy bátor elhatározásra sarkalná, amennyiben ezáltal képzelő erejüknek ködös képei előzetnének, melyek folytán azt képzelik, hogy a Krisztusba való puszta hit felszentelés nélkül jogosit Isten gyermekei közé jutni, részesülvén az isteni nagy és drágalátos igéretekben.

Mi ezáltal sem a megtöredezett nádat eltörni, sem a pislogó mécset eloltani nem akarjuk. Mi inkább a megtöredezett nádnak tudtul akarjuk adni, hogy neki, ha Isten jelen és jövő áldásaiban részesülni akar, ugy biztositania kell magának Isten kegyelmét, az Isten által felállitott feltételek mellett neki magát teljesen fel kell szentelnie, hogyha nem akar egy megtöredezett nád ma-

FEL

radni, hanem hasznos akar lenni az Úr szolgálatában. Mi a pislogó mécset az égő szeretet lángjára akarnók élesztení, amely a felszentelésre, az önmagának való odaadására, a mennyei hivás elfogadására, a mostani és jövendőbeli örömökben való részvételre vezetne.

44. Az imának mily kiváltságai tartoznak a hivők gyermekeire?

Amint már láttuk (13. fejezet) az apostol a hivők gyermekeit is a megigazultakhoz számitja. Ez a gyermekeknek javukra szolgál a születésüktől egészen azon korig, amikor megkülönböztetésre és meggondolásra képesek lesznek. Ők tehát imádkozhatnak és megkapják az imádságból előálló örömöket és jótéteményeket. Egészen kiskoruktól kellene őket arra tanitani, hogy a mindenható Istent, szüleiknek Istenét saját Istenüknek is tekintsék, hogy szüleik kedvéért az Üdvözitő előtt álljanak, amint szüleik Krisztus kedvéért Isten előtt állanak. A felszent szülők (vagy a felszent fél) minden keresztény háztartásban, mint papság kellene tekintessenek. S ha a gyermeket imádkozásra tanitjuk, ugy ezt mégis egyidejüleg arra is kellene tanitani, hogy ha Isten gondviselése őrt áll a háztartás felett, ez a felszentelt tagok kedvéért, az ujteremtések kedvéért, kik benne vannak, történik. A gyermeket arra kellene tanitani, hogy örüljön azon időnek, amikor felfogó képessége és itéletének kifejlődése megengedi, hogy magát az Úrnak szentelje és ezáltal a felszentelteknek igért előjogokban és örömökben részesüljön.

45. Mi az az egy dolog, amelyért a felszenteltteknek különösen kellene imádkozniuk? Válaszként idézz szentirati tekintélyt.

Az ujteremtések a Krisztus Jézusban arra lesznek intve, hogy ne törekedjenek földi dolgok után, ne legyenek gondban ezek miatt, ne imádkozzanak ezekért (mit együnk, mit igyunk, mivel ruházkodjunk?) hanem számitsanak ezen ügyekben az Atya bölcsességére és szeretetére. Csak egy dologról biztositották őket, hogy azt az Atya szivesen hallja az imában és nekik szivesen meg fogja adni. Ez az egy a szent szellem — a dicsőség szelleme, Istennek és Krisztusnak szelleme (érzülete), az igazság szelleme, az egészséges érzés szelleme, a szeretet szelleme. „Ha azért ti gonoszok lévén, tudtok a ti fiaitoknak ajándékot adni, mennyivel inkább a ti mennyei Atyátok ad szent szellemet azoknak, akik őtőle kéréndik.“ — Lukács 11:13.

46. Foglald össze, mily módon és miért imádkozzunk, hogy ne „kérjünk rosszul?“

Itt az alap, amelyre állnunk kell, hogyha meg akarunk hallgattatni, világosan meg van jelöve. Igy kell kérnünk, hogyha nem akarjuk kérésünket eltéveszteni. Szivünknek a mennyei dolgokra kell törekednie s nem a földiekre. Krisztus igazságosságának köntösére inkább, mint földi ruházatunkra kell gondolnunk és arra a gyönyörü felmagasztalásra, amely a jövőben lesz, midőn vele egyenlők leszünk és látni fogjuk ugy, amint van. Éheznünk kell a lelki táplálék után, a kenyér után, mely a mennyből jött le és Istennek mindazon gyönyörü igéretei után, melyeknek lényege és középpontja Krisztus. **Ezt** kell keresnünk. Ez kell, hogy a mienk legyen, ezért kell tehát imádkoznunk. **Ily** módon virrasztásunk, imádkozásunk és törekvésünk egymással teljesen összhangban fog lenni. Emellett a hálaadásnak nagy helyet kell elfoglalnia imádságainkban azon időtől kezdve, midőn megismerni tanultuk az isteni gondviselés hosszát és szélességét, magasságát és mélységét, nem csak az ujteremtések és azoknak test szerint való, hozzátartozói részére, hanem a földön levő minden nemzedékek részére is. Mit kérhetnénk nagyobbat vagy jobbat, mint amit ő már megigért?

47. Mit kérhetnénk még az Úrnak az ujteremtés jövő dicsőségére és jelen örömére vonatkozó gondoskodásai tekintetében?

Bizonyára nem tudnánk többet kérni az ujteremtés jövendő dicsőségére vonatkozólag, mint ami már meg van igérve. Ép oly kevésbé kérhetnénk nagyobb örömet jelenlegi állásunkban, mint amilyen az ujteremtésnek már biztositva van. Minden előgondoskodás, amelyet csak elképzelhetünk, már megtörtént. Amire szükségünk van, az már kész, már a mi körünkben áll. Nekünk még csak a szükséges bölcsesség hiányzik, hogy tudjuk, hogy hogyan nyuljunk hozzá, hogyan részesüljünk a nekünk szánt javakban. Midőn hálát mondunk, kegyet és bölcsességet kérünk, hogy **azon** módon részünk legyen azon javakban, hogy örömünk teljes legyen. A mi kérésünk tárgya legyen a szent szellem és a fölülről való bölcsesség bőségesebb mértéke.

48. Mit gondolhatnánk még, vagy mit kérhetnénk a világot illetően annál többet, mint amit az Úr elrendezett?

Mit kérhetnénk ma nagyobbat és jobbat a világ részére, mint ami részére már készen tartatik? A helyreállitás gyönyörü idei, melyeket az Irás megigér, többet fognak megvalósitani, mint aminőt a legbölcsebb, legmagasztosabb érzületü emberek valaha remélhettek, vagy valaha maguknak elképzelhettek.

49. A sokféle körülmények, amelyek között élünk, korlátozzák-e azon kiváltságainkat, hogy imával Istenhez közeledjünk?

Igy tehát Istennek csak köszönetet mondhatunk és elismerhetjük, hogy mi hiányzik

FEL

nekünk bölcsességben és kérhetjük azt, hogy közreműködhessünk tervének keresztülvitelénél. Ezért a felhivás, hogy kérjük Isten szent szellemének segitségét és erejét, hogy kérjünk felülről bölcsességet. „Hogyha valaki közületek szűkölködik bölcsesség nélkül, kérje Istentől, ki adja azt mindeneknek bőséggel, szemrehányás nélkül." (Jakab 1:5) Ezen bölcsesség által képesittetünk, hogy ugy járjunk, cselekedjünk és beszéljünk, hogy másoknak ebből hasznuk legyen. Ezen bölcsességért kell tehát nekünk imádkoznunk, hogy Istennek nagy, üdvözitő tervében használható eszközei lehessünk, a terv megváltoztatását kérni bolondság volna.

50. Mi a kiváltságunk a személyes célu ima tekintetében?

Azon nagy előjogunk, amelyhez jutottunk, hogy Isten elé léphetünk, a hitben beléphetünk a legszentebbe, a kegyelem trónszékéhez közeledhetünk és irgalmat nyerhetünk, segitséget találhatunk a baj minden idejében, állandóan velünk van minden körülmények között. Ezen előjog nyilvánvalóan személyes használatunkra van. Mi bezárkozhatunk az Úrral kis kamránkba és kegyelme által a vele való ezen közösség, az elkülönülés mindentől, ami figyelmünket eltereli, öröm lehet azokra nézve, kik embertársaiknak társaságából tényleg ki vannak zárva. Ahol ez nem lehetséges, ahol nincs alkalom a térdek meghajtására, a gyöngéd hangon való imádkozásra, ott az ujteremtésnek még bemenetele van az Atyához puszta gondolatközösség által. Az utcán, az üzletben, az emberáradatban felemelkedhetik a sziv és esdhet a kegyelem trónszéke előtt bölcsességet és erőt. Mily gyönyörü ez az előjog! Aki azt leginkább használja, annak a legtöbb öröme van benne. A földi dolgokkal ellentétben ezen előjog nem veszit bájából hogyha azt jobban ismerjük, hanem inkább nyer.

51. Mik a családi imák kiváltságai és áldásai?

A családi körben való imádkozás, az egész családnak a csendes kis kamrába való belépése, oda az Úrhoz és el a világtól, ennek a lehetősége nincs mindig megadva. De ahol meg van, ott ezt fel kellene használni. Ahol hiányzik a lehetőség, ott az Úr az akaratot bizonyára ép oly nagyra fogja becsülni, mint a tettet és nem fogja visszatartani a megfelelő áldást. A családi oltárnak befolyása a mennyei Atyához felszálló imádságkép, amelyben időnként megemlékeznek az Atya kegyelméről, irgalmasságáról, hatalmáról és jóságáról, hasznothozó lesz nem csak a királyi pap részére ki családját kiszolgálja, hanem annak minden egyes tagja részére is. Az Isten előtt való tiszteletnek, a vele szemben való felelősségünknek az ő szerető és oltalmazó gondoskodásának érzése kiséri el a családot az egész napon át. És ha este lehetséges, hogy a család megint összegyüljön és köszönetet mondjon a kapott jótéteményekért, akkor gyarapittatik az áldás, mint az olaj az özvegyasszony korsójában, mely mindig tovább folyt, mennél többet töltött a szomszédok edényeibe. — 2 Királyok könyve 4:1-7.

52. Mik a gyülekezetben való imának az áldásai?

A gyülekezetben való imádság az Úr családjának belépése a csendes kis kamrába, odalépésük Isten elé, elfordulásuk a világtól. Nélkülözhetetlen ez a kegyelemben való gyarapodásukra, szellemi egészségükre és fejlődésükre nézve. Ahol ez hiányzik, az esetben veszteség áll be, a szolgálati alkalomban és ilyképen az örömben is. Nekünk legkisebb örömünk sem telik ugyan a nyilvános imáknak azon alakjában, melyeknek formai tökéletességét az ujságjelentések dicsérik. Ott több imádság van a hallgatóság részére, mint Isten részére. Az Irás persze buzdit a gyülekezetben való hangos imádkozásra, de azt is mondja, hogy az imádkozó az összegyültek nevében és ugy imádkozzék, hogy a hallgató egy csendes vagy hallható ámént mondhasson hozzá. — 1 Korinthusbeliek 14:13-17.

53. Miért fontos, hogy az Úr népének minden gyülekezete, melynek célja tanulás és épülés, imával nyittassék meg és fejeződjék be?

Felülről való bölcsesség volt, mely Pál apostolt arra késztette, ha egy helységbe jött, hol a jó üzenetet hirdetni akarta, hogy azokat kereste fel, kik egy helyen összegyülekeztek, hol imádkozni szoktak. (Cselekedetek 16:13) Tény, hogy ugy Istennek felismerése, mint szeretete ott van legbőségesebben, ahol egyik a másikért, egyik a másikkal imádkozik, hogy örömük teljes legyen. Bármily gyakran gyülekezik is össze Isten népe, szavának kutatására kölcsönös felépitésükre a legszentebb hitben, az összejövetelt mindenkor egy imádsággal kellene megnyitni, a küszöbön álló megbeszélés megáldását kérve és egy hálaimádsággal kellene befejezni, hálát adván a nyert áldásért azon kérelemmel, hogy kegyelmének szava tényleg táplálék legyen azok sziveire, kik azon őszinte kivánsággal hallgatták, hogy Isten akaratát megismerjék és cselekedjék.

A hit a szellem gyümölcse és egy része az ujteremtés örökségének

54. Vajjon az a hit, amely a szellem gyümölcse, ugyanaz a hit-e, amely bennünk volt a megigazulás előtt? Ha nem, fejtsd ki annak a hitnek természetét és forrását, amely minket igazolt?

Hitünknek kell lenni, mielőtt egyáltalában Isten gyermekei lehetünk megigazulásunk előtt, mert mi hit által igazoltattunk,

FEL

tétettünk igazakká, mielőtt Istennel békét és bűneink bocsánatát nyertük. Ezen hit, amely birtokunk, mielőtt a szent szellemet felvettük, nem lehet az a hit, amely a szellem gyümölcsének adománya. A hit: gondolkozási képességünk kifejtése Istent és igéreteit illetőleg. Aki nem tud bizni Istenben, avagy őt nem ismeri, mert felismerési képessége nagyon gyönge, az oly állapotban van, amelyben az evangéliumi korszak körülményei közt nem áldható meg. Ez azonban egyáltalában nem zárja ki őt a jövendő korszak áldásaiból. Az evangéliumi korszakban történő hivás változást kiván a hitben és nem a látásban. Aki most nem tud, vagy nem akar igy járni, az most nem járhat Istennel, mert „hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni." Akiben még annyi hit sincs, hogy azzal legalább megkezdhesse, az egyáltalában nem kezdhet; és aki képes kezdeni, de akinek hite nem gyarapszik és nem fejlődik, abban hiányzik a képesség, hogy győző lehessen, mert „az a diadalom, mely meggyőzte e világot, tudniillik a mi hitünk." — 1 János 5:4.

55. Mi a külömbség hit és hiszékenység között?

Igaz, hogy a hittől a babona nagyban különbözik. Az emberek milliói babonásak vagy könnyen hivők és ezerféle esztelen dolgokat hisznek a legkissebb bizonyiték nélkül és pedig nem csak a pogány országok lakósai közt találhatók ilyenek. A könnyen hivők és babonások milliói nevezik magukat kereszténveknek, akik valamely névleges egyház tagjaiként tekintetnek. De a babonát és a könnyenhivőséget el kell itélni, azt roszszalni, elkerülni és legyőzni kell. Az igaz hitet ellenben bátoritani, felépiteni, erősiteni és növekedésében előmozditani kell. Az Istenben való hit azon bizalom, azon bizakodás, amely az isteni igéreteken alapszik, nem pedig emberi hagyományokon, tanrendszereken és képzelődéseken.

56. Ird le a növekedő hit okszerü (logikus) és előrehaladó lépéseit, amelyek a szent szellemtől való ihlettségünkig vezetnek.

Hogyha hisszük, hogy Isten az, amit neve mond, az önmagától létező, a mindenható, mindenek felett bőcs, igazságos és szerető teremtője az égnek és a földnek, hogyha hisszük, hogy ő a jutalmazója azoknak, kik őt buzgalommal keresik, akkor az ilyen hit eredménye lesz, hogy keressük őt és iparkodni fogunk szavát megismerni és megérteni, hogy azután a megismert és megértett szót valónak is tartjuk, hogy magatartásunknak megfelelő irányt adunk. Ezen kezdő hit Isten kegyelme által Krisztusra lesz irányitva, aki az uj és eleven út az Istenhez és kegyelméhez való visszatérésre. Hogyha ezen hit Jézust felfogja és magát az engedelmesség alá adja, ugy ez a hit megnövekszik és Isten áldása jön rá és neki további világosságot ad azon feltételekre vonatkozólag, amelyek közt a hivő az ujteremtés tagja lehet. A megerősödő hit megragadja Isten igéreteit, melyeknek megfelelőleg az ujteremtés arra van rendeltetve, hogy Isten örököse, Jézus Krisztus öröktársa legyen. Ezen hit eredménye a lélek áldása, a fogantatás, felkenetés, a fiakul való felfogadás.

Egy további következménye ezen hitnek a szent dolgokban az aranygyertyatartó világosságával való nagyobb megvilágitásunk, amely a hitnek szemét arra kényszeriti, hogy oly dolgokat lásson, melyek kivül nem láthatók. A főpapnak a világosságra vonatkozó különös szolgálatát képezik a szent kenyerek, a füstölő oltár és a kegyelem-széke a függönyön túl. Mennél inkább ismeri fel az eleven, engedelmes hit Isten kegyelmi tervében ezen különböző vonásokat és találja meg azokat az igében feljegyezve, annál erősebb és tisztább lesz e hit és annál inkább lényeges része lesz az ujérzületnek. Ezen szempontból oly dolgokat lát, melyeket előbb nem láthatott, dolgokat, amelyekről az apostol mondja, hogy ilyeneket „a szem nem látott, sem a fül nem hallott, az embernek is gondolatjába nem mentek, melyeket az Isten készitett az őtet szeretőknek." — 1 Korinthusbeliek 2:9.

57. Ird le a további eredményeket a szellemileg megvilágosodottak hitbeli fejlődését illetően.

Ő az isteni szellem által megvilágitott igéretekben rendkivül drága és nagy dolgokat, mennyei dolgokat ismer fel, amelyekhez az jut, ki az első feltámadásra érdemesnek találtatik: királyi méltóságot az eljövendő országban, az igazságosságnak az uralmát, amely által meg fognak áldatni minden nemzedékek e földön, a bűnnek megfékezését, mindannak megsemmisitését és kiirtását, amely nem Isten dicsőségére szolgál, mely nem akarja magát a szeretet törvényének alávetni. Az ujteremtés ezt mind a hit, a megértés szemével látja és az apostol biztosit arról, hogy ezen szem sok olyan dolgot képes felismerni, amely a természetes ember szemének nem tiszta és világos, mert Isten ezeket „nekünk" nyilvánitotta ki szelleme által, mely minden dolgot kikutat, még Istennek legmélyebb dolgait is. — 1 Korinthusbeliek 2:9, 10.

58. Magyarázd meg, hogy ez a szent szellemtől megihletett hit, mennyiben alapja a valóságban az ujteremtés minden jelen örömének és reményének?

Ezen szellem által nemzette hit a láthatatlan dolgokba, az ujteremtés jelenlegi örökrészéhez tartozik és egy előfeltétele minden reménységeinek és örömeinek, az egyedüli, amely neki a dicsőség előizét adhatja, amely neki ki lesz nyilatkoztatva. Ez az

FEL

apostol kijelentése szerint az alap és sarokkő, amelyen épül fel reménységünk és örömünk. „A hit megvalósitása annak, amit reménylünk, egy meggyőződés oly dolgokról, amelyeket nem látunk.“ A hit által még láthatatlan dolgok oly kézzelfoghatók lesznek lelkünkre nézve, mintha láthatók volnának, sőt ezek értékelésünkben az egyedüli valódiak lesznek, mert el nem mulók, ami nekik a mulandó dolgok felett nagy előnyt ad.

59. Mit mond Jakab apostol a hit szükségességéről? És hogyan növeljük hitünket?

Hogy mily szükséges, hogy hitünk legyen avégett, hogy a jelenlegi örökségben részesüljünk és azt ne veszitsük el rövid időn belül, kitünik Jakab 1:5-8-ból: „Hogyha valaki közületek szükölködik bölcsesség nélkül, kérje Istentől, ki adja azt mindeneknek bőséggel, szemrehányás nélkül és megadattatik őnéki. **De kérje hittel, semmit nem kételkedvén;** mert aki kételkedik, hasonlatos a tengernek habjához, mely a szelektől megmozdittatik és ide s tova hányattatik. Ne vélje azért az olyan ember (ki kétkedéssel kér), hogy ő valamit vészen az Úrtól; a kettős szivü (Elberfeldi széljegyzet szerint — ingadozó) ember állhatatlan minden ő utaiban.“ Anélkül, hogy erősek lennénk a hitben, lehetetlen, hogy győzőkké legyünk. Ezért int az Irás mindenütt, hogy **növekedjünk** hitben. Isten minden gyermekének szüksége van arra, hogy imát küldjön Istenhez, mint az apostol tette: „Uram, gyarapits minket a hitben.“ Hogyha igy imádkoznak, akkor használniok is kell azon eszközöket, amelyeket Isten hitük gyarapitására, rendelkezésükre bocsájtott. Hogyha komolyan veszik imádságukat, akkor ezen eszközöket komolyan is fogják használni. Keresni fogják az Urat imádságban, iparkodni fognak, hogy szavát megismerjék, neki engedelmeskedjenek. Keresni fogják szolgálatát és abban örömüket találják. Iparkodni fognak a szellem minden kegyelemadományát magukhoz venni és hogyha ez lesz állásuk, erős hitük, teljes hitbeli bizakodásuk lesz és „soha meg nem ütköznek, hanem ily módon adattatik nékik bőséggel, a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak örök országába való bémenetel a kellő időben. — 2 Péter 1:10, 11.

A HIT GYÜMÖLCSE

Tavaszkor láttam törni fel
A földből zöldjét friss vetésnek;
Láttam bimbókat, rügyeket
Már készen nyilni napsütésnek.
Ekkor örömmel gondolom:
Elmult, zord, téli uralom.

Láttam azt is, hogy tévedék,
Megcsalt engem ez a reményem,
Láttam felhőket, mint űzé
A vad vihart s gyüjté az égen;
Láttam a léget tél havával
Tele s a zöldet zuzmarával.

Idén is, ha egy meleg nap
Feleszténé virág-pompáját,
Azonnal jön a szél, a vad,
Dér, csendes, hideg éjszakák:
S tán megölik vagy megrontják
A bimbót, mely kinyilni kész.

Hideg és fagy és hóvihar,
Ha végre mindez elvonult,
Van még féreg, van még bogár,
Talán a jégeső lehullott, —
A hőség és más bántalom
Vetésnek árt, mig ér — nagyon.

Most testvér, nővér, nektek én
Adom értelmét ezen képnek:
Vetés és bimbó jelképezvén,
Gyermekkorát a keresztyénnek:
Még csirájában van a hit,
Zöldel, s mig érik, virágzik.

Krisztus szerelme az erő,
Mely ömlik a szivünk házába;
Ez az uj nedv, mely éltető,
Mely által a hit hajt szárába,
Nő, zöldel, rügyet hajt talán,
S elrejtve többé nem él ám.

De gyakran, mikor éppen kész,
Hogy kifelé is pompázzon,
Gúny és gáncs lesz az osztályrésze
Ez tartja vissza, hogy virágozzon.
A megvetés, mind dér és hó
És éjji fagy, rügynek nem jó.

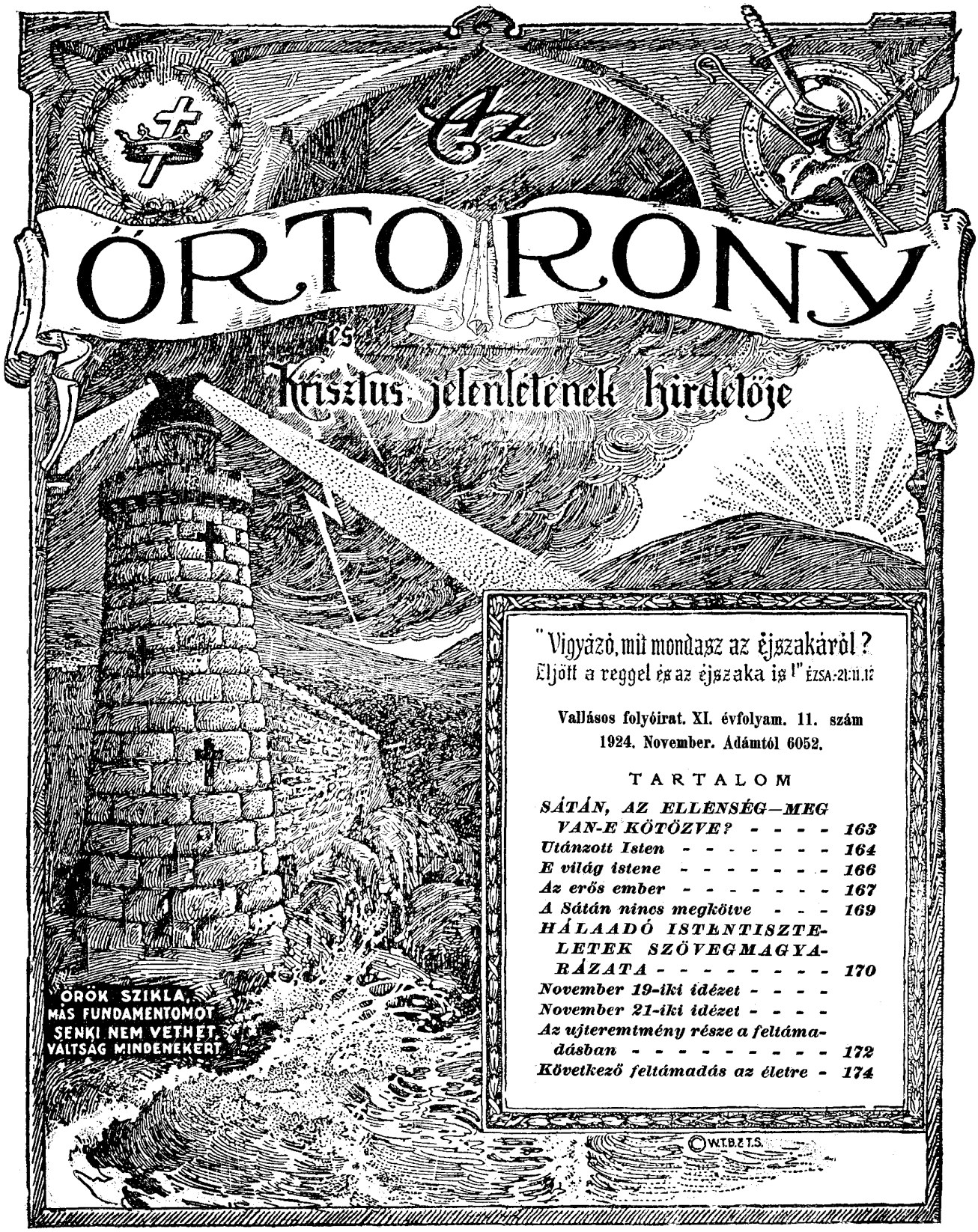
A gondbogár majdnem kiszivja
Gyorsan a hitnek nedvforrását,
Ennél, annál megint szétroncsolja
A kétely férge a lakását.
És jégesője tévtanoknak,
Igen sok kárt okoz másoknak.

Mit jégeső, bogár és féreg,
Mit dér és fagy megkimélének,
Mit üldözésnek fergetege
Megkimélt hitből az életnek,
Mit nem ölt meg a nyomoruság
Heve, az Urunknak aratás.

Legyen az fa, vagy szálgyümölcs,
Nagyoknak, vagy szerény embernek,
Mit ő kér a természnek bölcs Ura,
Hogy hozzuk neki eredménynek:
Szeretet szavakban és tettben,
Ahogy mutatta *életében.*

Szerkesztésért felelős: SZABÓ LAJOS *Tipografia Viața Cluj*

FEL

A ÓRTORONY

és

Krisztus jelenlétének hirdetője

"Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról?
Eljött a reggel és az éjszaka is!" ÉZSA. 21:11,12

Vallásos folyóirat. XI. évfolyam. 11. szám
1924. November. Adámtól 6052.

TARTALOM

SÁTÁN, AZ ELLENSÉG—MEG VAN-E KÖTÖZVE? - - - - **163**
Utánzott Isten - - - - - - - **164**
E világ istene - - - - - - - - **166**
Az erős ember - - - - - - - - **167**
A Sátán nincs megkötve - - - **169**
HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA - - - - - - - - **170**
November 19-iki idézet - - - -
November 21-iki idézet - - - -
Az újteremtmény része a feltámadásban - - - - - - - - - **172**
Következő feltámadás az életre - **174**

©W.T.B.&T.S.

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zúgni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ... mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt". „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeiteket: mert elközelget a ti váltságtok". — Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközül szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetü, elnevezésü, vagy felekezetü hivő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak,* igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (l. Péter 1:8-19; 1 Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (l. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy, ahogy most kijelentetett." — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Úr mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, feltétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK,

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — 1 Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben." — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához „meglája őt, amilyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s készitteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ézs. 35.

ŐRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei, ujságpapiron 125 Lei, fèl évre 75 Lei, ujságpapiron 65 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap boritókán közölt cimhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

MOST JELENT MEG: „MÉRT VAN A NYOMORUSÁG A VILÁGON" cimmel egy uj tanulmány, amely rövid összefoglalást nyujt a jelen események okairól és megjelöli az egyedüli orvosszert, amely utján lehetséges az emberiségnek elérni a régóhajtott életet, boldogságot és szabadságot.

Ára 15 lei.

Megjelent az 1925. évi Naptár román és magyar nyelven. A román Naptár ára 20 lei és a magyar Naptár ára 15 lei.

Előfizetőinket és olvasóinkat *felkérjük, hogy mindennemü* ***megrendeléseiket, levelezéseiket e cimre küldjék: Az „Aranykorszak" szerkesztősége*** *Cluj-Kolozsvár. Pénzküldeményeknél külön levélben irják meg a beküldött összeg* ***menynyiségét*** *és hogy* ***mily célra*** *küldik ezt. Tartozásaik kiegyenlitése esetén föltétlenül szükséges a* ***jegyzék számának*** *a megjelölése. A jegyzéket egy esetben sem kell visszaküldeni, csak a jegyzék számát, mely a jegyzékben felül a jobb sarkon található fel, kell a levélben feltüntetni. Egyben kérjük, hogy hozzánk intézett levelükben, amelyben megrendelésről stb. van szó,* ***minden alkalommal*** *közöljék pontos imüket—mert itt nincs nyilvántartva mindenkinek a neve és lakása,—a név, lakóhely, utolsó posta, vármegye feltüntetésével és pedig a név kivételével román nyelven, a régebbi magyar elnevezésük és megjelölésük is szükséges.*

BIBLIA-ÁRJEGYZÉK

Bibliás falimondat	— — — — — —	20—25	Lei
905 sz. zsebbiblia (nem átdolgozott)	— — —	100	„
906 „ „ „	— — —	130	„
907 „ „ (bőrkötés)	— —	230	„
911 „ „ (átdolgozott)	— —	100	„
912 „ „ „	— — —	120	„
914 „ „ „	— — —	170	„

SEGÉDKÖNYVEK

Manna	— — —	100 Lei
Énekes könyv	—	50 „
Hárfa — — — —		55 „
Zsebhárfa — — — —		65 „
Mit mond a Biblia a pokolról?	—	15 „
A teremtés hat napja —	—	8 „
A Szocializmus és a Biblia	—	6 „

NÉMET NYELVŰ KÖNYVEK

Hárfa — — — —		40 Lei
Manna (finom kötésben) —	— —	100 „
Manna (egyszerübb kötésben)	—	60 „
Énekes könyv (füzve)	—	25 „
Sátorkönyv (füzve) —	— —	20 „
Bibliai tanulmányok, I. kötet		40 „

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

XI. CLUJ-KOLOZSVÁR 1924. NOVEMBER BROOKLYN 11. SZÁM.

A SÁTÁN, AZ ELLENSÉG—MEG VAN-E KÖTÖZVE?

„Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségetek az ördög, mint orditó oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen. Akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyátokfiain ugyanazok a szenvedések telnek be.“ — 1 Péter 5:8, 9.

ISTEN igéje az életet minden egyéb adományok fölé helyezi. Isten minden életnek a forrása. Az élet ő tőle való adomány. Az ő igéje megmondja, hogy az örök élet és boldogság adománya csak azoké lesz, akik hűségesek hozzá.

[2]Hűségesnek lenni annyit jelent, mint megbizhatónak, bizalomra méltónak és hűségesnek lenni. Lojális annyit jelent, mint hűségesnek, hűnek lenni ahhoz, amit a törvény megkiván. Jelenti a tántorithatatlan hódolatot a törvényhozóhoz. Isten törvénye azon akarata, melyet nekünk az ő igéjében kifejezett. Ez az általa előirt cselekvés szabály, hogy kormányozza azoknak a viselkedését, akik el akarják nyerni az ő helyeslését. Hűségesnek lenni Istenhez és Krisztushoz megköveteli a teljes hűséget, lojálitást és tántorithatatlan hódolatot Isten kifejezett akaratához.

[3]Isten igéje világosan tanitja, hogy semmiféle értelmes lénynek nem adja meg az életet, kivéve, hogyha ez a teremtés hűséges, lojális és igaz lesz a próba alatt. Jehova a legkeményebb tüzpróbára tette az ő szeretett Fiát, és mikor ő lojálisnak bizonyult a próba alatt, Jehova a legmagasabb helyet adta a világegyetemben e szeretett Fiának. Ezután Jézus Krisztus meg van jelölve a „hűséges és igaz“ szép cimével. — Jelenések 19:11.

[4]Krisztus és az ő menyasszonya az egyház között létrejött szerződésnek egyik feltétele, hogy a menyasszonynak teljesen hűségesnek kell lennie, és csak ezen feltétel mellett kapta azt az igéretet, hogy látni fogja Jehovát. (Hoseás 2:19-20) Majd ismét meg van igérve, hogy Isten megadja az élet koronáját azoknak és csakis azoknak, akik hűségesek mindhalálig. (Jelenések 2:10) E szentirati helyek teljesen bizonyitják, hogy a szabály az, hogy minden teremtménynek, amelynek megadatik az élet, meg kell, hogy próbáltassék és meg kell felelnie a próba követelményeinek, és hogy ez a próba lojálitást (hűséget) kiván.

[5]Isten Lucifert felügyelővé helyezte az Édenben, hatalmat és tekintéyt ruházott rá, mint az ember őrzőjére. Tehát olyan megbizási viszony féle volt Lucifer és Jehova között. Lucifer tudta, hogy Isten törvénye az embert illetően engedelmességet kiván. E viszonynál fogva ő maga is köteles volt teljes hódolatot és hűséget tanusitani Isten iránt. A nagyravágyás vette rá, hogy elkövesse az első hűtlen cselekedetet. Ekkor Isten igy szólt hozzá: „Feddhetetlen voltál utaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, mi gonoszság (törvénytelenség vagy hűtlenség) sem találtaték benned... Azért levetélek téged az Isten hegyéről (országból) és elvesztélek... s többé örökké nem leszel.“ — Ezékiel 28:15-19.

[6]Ezután Lucifer négyféle névvel jelöltetett meg, melyek közül mindegyik különösen jellemző; nevezetesen: Sárkány, Kigyó, Sátán, Ördög. E nevek mindenike külömböző formában kifejezett rosszat jelent. Több, mint 6000 évig űzte a gonosz a maga játékait.

MIÉRT VOLT SZABAD ÉLNIE?

[7]Az ördög elhajlása óta Isten bármikor megkötözhette, vagy megölhette volna. Miért engedte hát meg Jehova az ördögnek, hogy éljen? Mért nem hajtotta végre a halálos itéletet, melyet az ördögre kimondott? Oknak, jó és elegendő oknak kell lenni. A felelet erre a kérdésre, amely feleletet az Irás támogat az, hogy Isten megengedte en-

FEL

nek a gonosznak, hogy éljen, hogy felhasználja minden egyes teremtés mepróbálására, akinek Isten örök életet akar adni. E következtetés támogatására álljon itt a szentirati bizonyiték:

[8]Kétségtelen, hogy azután volt, mikor Lucifer azt mondta: „Hasonló leszek a Legmagasságosabbhoz", tehát az ő bukása után, hogy Évát megkisérte, ami Éva elhajlását és férje halálát eredményezte. Mikor Isten kimondotta az itéletet, amellyel Ádámot és Évát kizárta az Édenből, ezt mondotta: „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között; az neked fejedre tapos, te pedig az ő sarkát mardosod." (1 Mózes 3:15) Tehát nyilt háboru jelentetett be az igéret magva és a Sátán magva között, azzal a kijelentéssel, hogy kellő időben az igéret magva, amely a Krisztus, szétapossa a Sátán fejét, és hogy a Sátán megmardossa ennek sarkát, nevezetesen Krisztus teste utolsó tagjait.

[9]A Sátán másik neve Sárkány, amely felfalót jelent és az Édentől kezdve mindmáig a gonosz minden lehetséges eszközhöz folyamodott, hogy felfalja az igéret magvát, a Krisztust.

[10]Kigyó neve csalót jelent, és minden időben az igéret magvának fejlődése alatt csaláshoz és megtévesztéshez folyamodott, hogy félrevezesse és elpusztitsa a Krisztust.

[11]Ördög neve rágalmazót jelent és maga a Sátán minden korokon keresztül és az ő magva által mindenféle hitvány és aljas rágalmat kovácsolt Isten ellen, Jézus Krisztus ellen és Krisztus hűséges követői ellen mind a jelen óráig.

[12]Sátán neve ellenséget vagy ellenfelet jelent, amely szintén azt jelenti, hogy ő Istennek, Krisztusnak és mindazoknak, akik Isten szellemétől fogantattak és minden igazságosságnak az ellensége.

[13]Ő a gonoszság legtökéletesebb kifejezése. Nyilvánvalóan teljesen romlott lény.

UTÁNZOTT ISTEN

[14]Mint fő és legnagyobb ellenség, a Sátán utánzott Istennek adta ki magát, azaz utánozta, hamisitotta a felfedett isteni terv minden részét, és e módszer akalmazásával megcsalta és elvakitotta az embereket. Jehova megakadályozhatta volna, hogy megszervezze a mennyek angyalait és az embereket, akik által megteremtette a rossz mennyet és a rossz földet, amelynek főkormányzójává lett; azonban Isten ezt nem tette. A tény, hogy Jehova nem akadályozta meg, azt mutatja, hogy Istennek valami szándéka van azzal, hogy ezt neki megengedte. Ahelyett, hogy megakadályozta volna a Sátánt, hogy folytassa a maga átkos munkáját, Isten igéje elismeri, hogy a Sátán fejedelme, Istene és kormányzója a rossz világnak.

[15]Mikor Isten, mint nemzetet szervezte meg Izraelt és mikor ennek a nemzetnek igaz vallást adott, a Sátán, az utánzott isten, más nemzeteket szervezett és adott nekik hamis vallást, nevezetesen az ördögök tiszteletét.

[16]Mikor Isten elküldötte az ő prófétáit, hogy mondják meg Izraelnek, hogy mi fog történni, a Sátán elküldte a maga hamis és rossz prófétáit, hogy megcsalják és félrevezessék Izrael gyermekeit, hogy ezzel eltéritse őket Istentől. Ez próbául szolgált az ő hűségüknek a Jehovával kötött szövetséghez, amely szövetség életet igért nekik, hogyha ezt megtartják.

[17]Mikor Jehova az ő szeretett Fia által megszervezte az egyházat és ihletett irói által kijelentette az isteni titkot, a Sátán csalással és rászedéssel akart az egyház vezetőin felülkerekedni és megszervezte és kihirdette az „igazságtalanság titkát."

[18]Mikor Jehova terjeszteni kezdte az ő megbizott képviselői által az üzenetet, hogy elközelitett az emberi-nem helyreállitása, a Sátán elküldte az ő képviselőit, a hamis tanitókat és ügynökeit és gyógyitani kezdte a beteget azon célból, hogy elterelje az emberek figyelmét Isten üzenetéről.

[19]Mikor Jehova Krisztus által bejelentette az üzenetet az embereknek, hogy a világ véget ért, hogy elközelitett a mennyeknek országa, a Sátán összegyüjtötte az ő képviselőit és egy világhatalmat szervezett és hirdette az embereknek, hogy ez „politikai kifejezése Isten országának a földön."

MEGENGEDI A MEGKISÉRTÉST

[20]Egy alkalommal, mikor Isten fiai eljöttek, hogy megjelenjenek az Úr előtt, a Sátán is megjelent közöttük. Mikor Isten ezt mondotta a Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgámat, Jóbot, aki tökéletes ember, hűséges és kerüli a rosszat? A Sátán erre azt felelte, hogyha Jób megfosztatnék vagyonától, akkor megátkozná az Istent. Erre Jehova megengedte a Sátánnak, hogy próbálja meg, mondván neki: „Minden, amije van, kezedbe adom, csak ő magára ne nyujtsd ki kezedet." — Jób 1:12.

[21]Bizonyos, hogy Jób itten egy olyan osztályt ábrázol, amely az örök életre kell, hogy megpróbáltassék és Jehova megengedvén, hogy a Sátán ejtse meg a próbát, bizonyitékát adja annak, hogy ez az oka, amiért megengedte a gonosznak, hogy éljen.

[22]Hogyha Isten terve az embert illetően teljesen kersztül vitetett, akkor tiszta föld lesz, amely meg lesz töltve a tökéletes, hűséges teremtmények fajtájával. Isten tervének ezen kivitele tapasztalati leckét nyujt

FEL

az ő teremtményeinek a rosszat illetően. Nincsen a tapasztalathoz fogható tanitó.

[23]Ábeltől Keresztelő Szent Jánosig több kiváló ember fejlődött ki, akik a Sátán és az ő ügynökei csapásai és üldözései közepette teljes hódolatot és hűséget tanusitottak az Isten iránt. Ezek az emberek inkább martirhalált szenvedtek, semhogy hűtlenek legyenek Jehovához és ezekre vonatkozólag van megirva: „Mindezek hit által jó bizonyságot nyertek." — Zsidók 11:39.

[24]Mikor Jézus a Jordánban felszentelődött és megkezdte a munkát, hogy előre vigye az ő Atyja akaratát, Isten megengedte a Sátánnak, hogy vesse alá Jézust a legkeményebb próbának. És mikor állván a próbát, Jézus kijelentette, hogy azokhoz jön az élet, akik engedelmeskednek Istennek: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik." (Máté 4:4) Meg van tehát mondva, hogy lojálitás Isten iránt, hűség a törvény és az ő igéje iránt föltétele az örök élet elnyerésének.

[25]A Sátán egyre folytatta az Úr gonosz üldözését és az ő látható eszközei által okozta a halálát. Miért nem ölte meg hát Jehova az ördögöt, és miért ne ölné meg az evangéliumi korszak végével, ahelyett, hogy megkötözné és börtönbe vetné? Bizonyos, hogy az Úrnak meg van a hatalma, hogy bármikor megölje az ördögöt, amikor csak akarja. De nyilvánvalóan nem szándéka, hogy ezt most tegye; és az nyilvánvaló, hogy szándéka megengedni az ördögnek, hogy megpróbálja az emberiséget a Milleniumi-korszak végén. Az irás világosan megmondja, hogy amikor az emberi-nem helyreállittatott, akkor a Sátán szabadon fog bocsáttatni a börtönéből, és folytatni fogja az emberiség megpróbálását az Istenhez való hűségük tekintetében. Ha ez a próba bevégeztetett, akkor fogja Isten őt elpusztitani; és az emberek közül azok, akik hűtleneknek bizonyulnak Istenhez e próba folyamán, a Sátánnal együtt fognak elpusztulni. Csak az igazak, hűségesek és loyálisak nyernek örökéletet.

[26]Az egyház isteni természetü örökéletet nyer és Jézus Krisztussal fognak egyesülni, mint örököstársai. Ezek Jézus Krisztussal a legmagasabb állást fogják elfoglalni Isten világegyetemében. Bizonyos tehát, hogy a királyi család minden tagja olyan próbának kell, hogy alávettessék, mint amilyennek Jézus alávettetett, hogy elnyerjék az isteni természetü örök életet. Egyáltalában nem vagyunk kétségben az iránt, hogy ez a szentirati álláspont, mert az apostol azt mondja, hogy Jézus „mindenekben hozzánk hasonló volt, kivéve a bűnt." — Zsidók 4:15.

[27]Sok évszázadon át a Sátán volt a rossz világnak az Istene; azért ez az övé. Követőinek mondotta: „E világon nyomoruságtok lészen, de bizzatok, én meggyőztem a világot." (János 16:33) Kétségtelenül arra gondolt, hogy legyőzte a Sátán és az ő szervezetének minden befolyását és bebizonyitotta hűségét Atyja, Jehova iránt. Csak a győzők azok, akiknek az Úr tagságot igért az ő országában, és hogy vele fognak ülni az ő trónján. — Jelenések 3:12, 21.

[28]Utalván annak okára, hogy a Sátán miért üzi a maga játékát, Russell testvér ezt mondja: „Isten megengedte az ő tevékenységét, mert egy próbáratétel munkájának a célját szolgálta, amely az igazi keresztyének minden osztályát kell, hogy elérje és érintse, hogy megpróbálja őket." Ez a kijelentés teljes harmoniában van minden e kérdésre vonatkozó szentirati hellyel.

MEG VAN-E KÖTÖZVE A SÁTÁN?

[29]Egyesek azt vitatják, hogy miután a Jézus, mint Király, magához vette a hatalmat 1914-ben, ezen időtől a Sátán meg kell, hogy legyen kötözve; a Sátán tehát most meg van kötözve. Helyén lesz itten egy nehány kérdést feltenni: Fogantatott-e valaki az isteni természetre 1914 óta? Pályáztak-e egyesek a szentek közül a magas hivás jutalmára, azaz a Krisztus testében való tagságra 1914 óta. Ha ezekre a kérdésekre igenleges feleletet kapunk, akkor egy másik kérdést kell feltenni: Volt-e a szentek közül egyeseknek kemény próbájuk 1914 óta? Ha igen, ki volt a megkisértőjük? (1 Thessalonikabeliek 3:5; Máté 4:3) Ám feleljenek maguk a szentek.

[30]Szent Péter a szentekhez szólva ezt mondja: „Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségetek, az ördög, mint orditó oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen. Akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságotokon ugyanazok a szenvedések telnek be." — 1 Péter 5:8, 9.

[31]Szorosan ide tartozik nehány más kérdés: 1) Ha a Sátán most meg van kötözve, akkor ez a szöveg nem alkalmazható az egyházra, mert ha meg van kötve, akkor nem járhatna szerte, mint egy orditó oroszlán, keresvén, hogy elnyelje az „igéret magvát"; tehát nem volna szükség arra, hogy a keresztyének most józanak és vigyázatosak legyenek.

[32]Majd Szent Jakab ihlet alatt irván a szenteknek ezt mondja: „Engedelmeskedjetek azért az Istennek, álljatok ellene az ördögnek és elfut tőletek." — Jakab 4:7.

[33]2) Ha a Sátán most meg van kötözve, ez a szentirati hely nem alkalmazható ebben az időben az egyházra és nem volna alkalom ellenállani az ördögnek. Az apostol itt azt mondja, hogy a keresztyén biztonsága abban a tényben rejlik, hogy alázatosan engedelmes Istennek; és az, aki megkisérli, hogy eltéritse az Istenhez való hűségtől, az az ör-

FEL

dög. Abban a meggyőződésben, hogy az ördög most meg van kötözve, arra késztethetne egyeseket, hogy elhanyagolják e textusban foglalt figyelmeztetést.

[34]Ha a Sátán most meg van kötözve, akkor ebből az következik, hogy most nincsenek szentek a földön, vagy ha van nehány szent a földön, akkor ezek a szentek bevégzik földi pályájukat és átmennek a dicsőségbe a Sátán olyan gáncsoskodásai, csapásai és megpróbálásai nélkül, amilyeneknek Jézus, az apostolok és az egyház más tagjai alávettettek. A nagy nyomor és megcsalatás ezen órájában a névleges egyház a Sátán üzelmei folytán annyira megtévesztetett, hogy még az ördögnek a létezésében sem hisznek. Ha a Sátán nincsen megkötözve, és ha van most nehány szent a földön, nem ésszerű-e a feltevés, hogy megkísérelné, hogy elhitesse velük, hogy meg van kötözve, hogy észrevétlenül rajtuk üssön, amikor nem vigyáznak és nem kisérlik meg, hogy ellenálljanak az ő kisértéseinek? Nem volna-e veszedelmes dolog a szentekre nézve, hogyha megengednék, hogy a nyugalom és tétlenség állapotába ringattassanak abban a hitben, hogy nincs többé Sátán aki megzavarja a lépteiket? Elképzelhető-é, hogy az Úr a hátramaradt szenteket virágos ágyon viszi a mennyebe, mikor Jézus, az apostolok és a többiektől, akik előbb elmentek, megkövetteltetett, hogy ellenálljanak mindhalálig? Félretegyük most Jézus azon szavai erejét és hatalmát, mikor azt mondotta: „Légy hűséges mindhalálig és az élet koronáját adom neked." — Jelenések 2:10.

[35]Vajjon igaza volt-e Russell testvérnek, mikor azt irta a Watch Towerben, hogy Isten megengedte a Sátánnak, hogy folytassa a maga csaló munkáját, mert egy megpróbált munkának a célját szolgálja?

[36]Hogyha a Sátán meg volt kötözve 1914-ben, mikor Jézus átvette hivatalát, mint Király, akkor nem volt alkalom ellenállani az ördögnek akkortól mostanáig, és mégis tény, hogy a legnagyobb próba, amely az egyházra jött az elmult ötven évben, 1914 után volt.

[37]Ki az, aki Jézus követője és kételkedik abban, hogy most a „rossz napot" éljük, mikor az összes elemek gyorsan rohannak előre a zavar legnagyobb ideje felé, amilyet a föld még soha nem ismert? Nem vagyunk-e közelebb az egyház nagyszerü végéhez most, mint 1914-ben? Nem találnak-e hát Szent Pál e szavai, mikor ezt mondja: „Végezetre atyámfiai (ami azt jelenti, hogy a végén) legyetek erősek az Úrban és az ő hatalmas erejében; öltözzétek fel az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek ... és mindeneket elvégezvén megállhassatok?" — Efézusbeliek 6:10, 11, 13.

[38]Ha az ördög most meg van kötözve, mi szüksége van az egyháznak, hogy felöltse Isten fegyverzetét ebben az időben, és mi szükség van arra, hogy ezután is imádkozzanak és könyörögjenek minden szentekért?

[39]Ha a Sátán most meg van kötözve, akkor hogyan és mikor teljesedik be az a szentirati kijelentés, hogy a Sátán megmardossa a Krisztus sarkát, az utolsó tagokat? Ne engedje magát most senki megtéveszteni, hogy ő harc nélkül fog bemenni a mennybe. Sok háboruságon által fogtok bemenni az országba. — Cselekedetek 14:22.

[40]Szent Pál, mikor a vének tulajdonságairól szól, akiket a szent szellem az egyház felügyelőjévé tesz meg, ezt mondja: „Szükséges pedig, hogy jó bizonysága legyen a kivül valóktól, hogy gyalázatba és az ördög tőrébe ne essék." — 1 Timotheus 3:7.

[41]Hogyha a Sátán meg volna kötözve, ugy nem foroghatna fenn a lehetősége, hogy a vének az ördög tőrébe essenek. Nem volna-e inkább veszedelmes dolog szem elől téveszteni a vének ezen tulajdonságait és az apostol ezen intését és megtenni mindent, hogy az ördög ne győzedelmeskedjen a véneken?

[42]Mivel a Sátán volt az, akinek Isten megengedte, hogy megkisérelje és megpróbálja ezeket és minden követőiket e korszak folyamán, semmi ok sincsen, hogy miért tegyen most kivételt és engedjen besurranni egyeseket az országba próba nélkül és a végsőkig való megpróbálás nélkül.

[43]A Szentirás világánál arra kell következtetnünk, hogy a Sátán ez idő szerint nincsen megkötözve, és hogy ő nem lesz megkötözve, mig minden szent meg nem próbáltatott és Istenhez hűségesnek nem bizonyult.

E VILÁG ISTENE

[44]De egyesek azt mondják, hogy „mivel Jézus 1914-ben vette kezébe az ő hatalmát, a Sátán tehát megszünt e világ istene lenni, és ezért ebből az következik, hogy ő ezen időtől kezdve meg van kötözve." Azonban ez érvelésnek semmi ereje. Az „e világ istene" kifejezés azt jelenti, hogy hatósága, fejedelme vagy kormányzója a világ gonosz szervezeteinek. Az Irás világosan mutatja, hogy az ördög Jehova **engedélyével** volt e világ fejedelme. Az ördög e világra vonatkozólag mondotta Jézusnak: „Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét (az országokat), mert nékem adatott és annak adom, akinek akarom." (Lukács 4:6) Jézus nem vonta kétségbe ezeket a szavakat. Ebből következik tehát, hogy Isten megengedte a Sátán uralmát a világon egy bizonyos ideig megszakitás nélkül, amig eljön **az,** akinek ez a joga, nevezetesen Krisztus, hogy kezébe vegye hatalmát és uralkodjon. Isten annyiban engedte ezt meg, hogy nem avatkozott bele, és mivel terve az volt, hogy megengedi, azért nem avatkozott bele. Ez igaz lévén, az Úr következetesen nem avatkozhatott bele

FEL

a Sátán országába, mig a kitüzött idő le nem telt. Azonban gondolnunk kell arra, hogy a Sátán egy lázongó és ellensége Istennek és az Úr Jézusnak; hogy ő nem adja fel önkéntesen a maga uralmát, hogy erővel kell azt tőle elvenni és erővel kell őt megkötözni. Mindaddig, amig Isten megengedi a Sátánnak, hogy mint megkisértő tevékenykedjen, hogy megpróbálja Isten népének a hűségét, semmi ok sincsen, amiért megkötöztetnék. Az, hogy az ő ideje és hivataloskodása a végére jutott, még egyáltalán nem jelenti azt, hogy az ő tevékenysége is véget ért. A világ véget ért 1914-ben, de a világ még itt van. A rossz mennyek a tüzön vannak és a rossz föld vagy világ most van elmulóban. Elvárhattuk, hogy 1914-ben a világ végén megkezdődnek a kivetési folyamatok és meg is kezdődtek. A „fenevad" az ördög szervezete a földön. 1914 óta folyik a háboru a fenevad és a Bárány között; és bizonyos, hogy a Sátán irányitja a háborut a „fenevad" oldalán. Ha nem, ki irányitja hát?

[45]A Jelenések 19:11-20 versekben látjuk, hogy Jézus jön „igazságosságban", hogy „itéljen és hadakozzon", és hogy az ő szentjei vele vannak. Ha a Sátán meg van kötözve, kivel hadakozik Jézus?

[46]A Sátánnak nincsen joga, hogy „e világ istenének" neveztessék; de ez még egyáltalán nem bizonyitja, hogy ő még most is nem csinál bajt. Az ország evangéliumát most hirdetni kell bizonyságul a világnak, és akkor jön majd el a vég; Jézus pedig azt mondja, hogy ennek a végnek tanubizonysága lesz a zavar akkora ideje, amilyen nem volt a világ kezdete óta. Ez lesz a végső összecsapás a fenevad és a Bárány között; és ekkor fog a Sátán megkötöztetni és nem előbb.

[47]Azok, akik azt hirdetik, hogy a Sátán most meg van kötözve, azt állitják, hogy a Jelenések 20:1-4 versben meg van mondva, hogy a Sátán ezer évre van megkötözve, és hogy az 1000 év 1914-ben kellett, hogy kezdődjön; a megkötözés tehát ezen idő óta kellett, hogy történjen, különben nem tartana ezer esztendeig. Ámde nem következik szükségképpen, hogy ez az idő pontosan 1000 esztendő. Egyáltalában nem következik, hogy a Sátán tétlensége pont annyi ideig tart, mint Krisztus uralma. Ez csak azt jelenti tehát, hogy a Sátán megkötözése Krisztus ezer éves uralma alatt fog megtörténni. Észszerüen mondható továbbá, hogy a Sátán megkötözésének az időszaka időre nézve egybeesik azzal az időszakkal, mikor az emberiségnek megadatnak a helyreállitás áldásai. Ezt a következtetést támogatja az a tény, hogy az Irás szerint a Sátán meg lesz kötözve, hogy megakadályoztassék abban, hogy a nemzeteket csalja. Bizonyos, hogy ez azért van, hogy a nemzeteknek meg legyen a teljes alkalmuk arra, hogy megkapják és a maguk javára fordithassák a helyreállitás áldásait. Ezen idő végével ő szabadon bocsáttatik, hogy megpróbálja az emberiséget. Krisztus ezer éves uralma most megkezdődött, azonban az ujszövetség még nem készült el, és az ember helyreállitása tényleg még nem kezdődött meg.

[48]Ezért gondos vizsgálat után ez a szentirati hely nem tekinthető döntőnek arra nézve, hogy a Sátán most meg van kötözve. Hogy a nemzetek még most is megcsalatnak, az kétségtelen. Bizonyosnak látszik, hogy tanubizonyság kell, hogy adassék a nemzeteknek, amint azt a mi Urunk Máté 24:14 versében megparancsolta. Mielőtt a Sátán megkötöztetnék, a Jézus kezébe veszi a hatalmát, hogy uralkodjon és eljön az idő, amikor az utolsó szent is befejezi földi pályáját.

AZ ERŐS EMBER

[49]A legerősebb szentirati bizonyitékot, amelyre azok támaszkodnak, akik azt állitják, hogy a Sátán meg van kötözve, ha gondosan megvizsgáljuk, valamennyi között a leggyengébbnek fogjuk találni. Érvelésük lényege az, hogy az Úr Jézus beszélt egy erős emberről, aki az ő házának az őrzője, hogy ez az erős ember a Sátán, hogy jön majd egy erősebb, aki előbb megkötözi az erős embert, bemegy a házába és elrabolja az ő javait; hogy Jézus ezt azért alkalmazta, hogy megmutassa, hogyan fog a Sátán megkötöztetni; hogy ezért Jézus Krisztus előbb meg kell, hogy kötözze az erős embert, mielőtt elpusztithatja az ő házát. A szöveg szavai, amelyre ezek támaszkodnak, a következők: „Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanem ha megkötözi előbb a hatalmast, és akkor rabolja ki annak házát?" — Máté 12:29.

[50]Minden józan gondolkodásu ember el kell, hogy ismerje, hogy Jehova a Mindenható Isten az Éden óta mostanáig bármikor megkötözhette, bebörtönöztethette vagy elpusztithatta volna a Sátánt tetszése szerint. Mikor Jézus feltámadt halottaiból, ezt mondotta tanitványainak: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön." (Máté 28:18) Azt mondani tehát, hogy Jézus nem pusztithatta el a Sátán birodalmát, házát vagy az ő javait, több volna, mint a kérdés helytelen megoldása. Ez igazán nevetséges volna. Ez annyi volna, mint korlátozni az Urat az ő saját hatalma gyakorlásában. Magában véve emiatt is alaposan utána kell nézni ennek a szentirati helynek, hogy valóban lássuk, hogy mit jelent.

[51]Határozottan állitjuk az eredményes ellentmondás reménye és várakozása nélkül, hogy a Máté 12:29 verse egyáltalában nem vonatkozik a szóbanforgó kérdésre. Nem vonatkozik a Sátán megkötözésének a kérdé-

FEL

sére az evangéliumi kor végén vagy bármikor. Az ezen szentirati helyre alapitott érvelés és következtetés abból a célból, hogy ez a Sátán megkötözésére vonatkozik, annak az eredménye, hogy egy vers elolvasásából sietve vonatott le a következtetés annak a kérdésnek figyelembevétele nélkül, melyről Jézus szólt, mikor ennek a különleges versnek a szavait használta. Valószinüleg a mi vágyunk, hogy a Sátánt megkötözve lássuk, volt ennek az érvelésnek az atyja.

[52]Veszedelmes eljárás kiszedni nehány szót egy szövegből, s azt a társszövegtől elszigetelni és azután olyan következtetésre jutni, amely egészen az elszigetelt részre van alapitva. A helyes eljárás az, hogy tekintettel legyünk a szentirat elhelyezésére, hogy tisztában legyünk azzal, amiről szól vagy amit bizonyit az, aki arról beszél, és azután megvizsgáljuk az egész szöveget, amely a szóbanforgó kérdésre vonatkozik. Jézus itten **nem** kisérelte meg annak a bizonyitását, hogy a Sátán valamikor meg fog kötöztetni, és hogyan vagy mikor fog az ő háza és vagyona elpusztittatni. Az egyetlen kérdés, melyet ő akkor szem előtt tartott ez: Mily erőnél és hatalomnál fogva vetett ki Jézus ebben az időben démonokat és gyógyitotta meg a démonok által sujtottakat.

[53]Valamennyi feljegyzett szó, amely az általa érintett kérdésre vonatkozik, a következő: „Akkor egy vak és egy néma ördöngöst hoztak ő eléje és megvógyitá azt annyira, hogy a vak és a néma mind beszél, mind lát vala. És elálmélkodék az egész sokaság és monda: Vajjon nem az é Dávidnak ama fia? A farizeusok pedig ezt hallván, mondának: Ez nem űzi ki az ördögöket, hanem ha Belzebubbal, az ördög fejedelmével. Jézus pedig tudva az ő gondolatait, monda nékik: Minden ország, amely magával meghasonlik, elpusztul, és egy város vagy háznép sem állhat meg, amely meghasonlik magával. Ha pedig a Sátán a Sátánt üzi ki, önmagával hasonlott meg: mi módon állhat meg tehát az ő országa? És ha én Belzebub által üzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által üzik ki? Azért ők maguk lesznek a ti biráitok. Ha pedig én Istennek lelke által üzöm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa. Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el kincseit, hanem megkötözi előbb a hatalmast és azután rabolja ki annak házát. Aki velem nincsen, ellenem van, és aki velem nem gyüjt, tékozol. Azt mondom azért néktek: Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embernek, de a lélek káromlása nem bocsáttatik meg az embereknek. Még aki az ember fia ellen szól, annak is megbocsáttatik, de aki a szent szellem ellen szól, annak sem ezen, sem a más világon meg nem bocsáttatik.“ — Máté 12:32.

JÉZUS HÁROM INDITVÁNYA

[54]A 22-ik vers azt mutatja, hogy a démonok által sujtott szegény teremtés, aki emiatt megvakult és megsiketült, Jézus elé hozatott és a mi Urunk meggyógyitotta. Az emberek, akik ott voltak, elálmélkodtak és azt mondták: Hogyan csinálta ő ezt? Nem ez-e a Dávidnak ama fia? Hogyan tudja ő ezeket az ördögöket kiüzni?“ Bizonyára azt gondolták, hogy Jézus több, mint egy közönséges ember és hajlandók lettek volna elhinni, hogy Jehova küldötte őt. A farizeusok a nép vezetői voltak és helyettük gondolkoztak vallási dolgokban, azért a népet maguknak akarták alávetni. Ott voltak és látták a Jézus által végbevitt csudát és bizonyára hallották a köznép beszédét, amely jelen volt. Ezeknek a farizeusoknak tudniuk kellett, hogy Jézus volt a Krisztus, akit a próféták megjövendöltek; és tudniuk kellett volna, hogy az erő, melyet ő az ördögök kiüzésére használt, Isten szellemének az ereje volt. Azelőtt Jézus meggyógyitotta a betegeket és a meggyógyitottakat tanubizonyságul a papokhoz és a farizeusokhoz küldötte. (Máté 12:22; 9:2-11; 8:2-12) Az akkori jámbor papok már megbeszélték, hogy el fogják pusztitani Jézust. (Máté 12:14) Ami hatalmuk csak volt, azt a saját maguk felmagasztalására akarták használni. Jobban szerették magukat, mint Istent, kit állitólag képviseltek. Dacára, hogy tudták, miszerint Jézus a szent szellem erejével vitte végbe ezt a csudát, mégis engedtek az ördög befolyásának és rajta voltak, hogy a maguk oldalán tartsák a népet, még Isten nevének a káromlása és a szent szellem megrágalmazása árán is.

[55]Meghallván a jelenlévő köznép beszédét, az irigységtől és gyilkolási kedvtől hajtva, a farizeusok ezt mondták: „Ez nem űzi ki az ördögöket, hanem ha Belzebubbal, az ördögök fejedelmével.“ (Máté 12:24) Jézus tudta, hogy mit mondanak. Három inditványt tett nekik. Tudta, hogy a három közül valamelyiket el kell fogadniuk, és akármelyiket fogadják el, rossz világitásba kerülnek a farizeusok. A három inditvány: 1) Hogyha ő a Sátán az ördög hatalmával űzte ki az ördögöket, akkor ez azt jelentette, hogy a Sátán országa meghasonlott önmagával és el kell pusztulnia; 2) ha pedig Isten szellemével űzte el az ördögöket, akkor eljött hozzájuk Isten országa, és akkor el kell ezt ismerniök; 3) ha pedig sem az ördög hatalmával, sem a szent szellem hatalmával nem űzte ki az ördögöket, akkor neki, mint embernek előbb be kellene menni az erős embernek a házába és ki kellene azt rabolnia, mielőtt kivetette őt.

[56]Lényegileg Jézus ezt mondta nekik: Elismeritek, hogy a démonok a Sátán országának egy része. Látjátok, hogy én elűzöm ezeket az ördögöket; ezért én kirabolom a

FEL

Sátán vagyonát és az ő házát. A Sátán bizonyára akarja, hogy az ő országa megmaradjon. Ha a Sátán engem használ fel ezen ördögök kiüzésére, akkor a Sátán országa önmagával meghasonlott és nem állhat meg. Ha pedig én a Sátán hatalmával üzöm ki a démonokat, akkor azt kérdem tőletek, mily jogon teszik ugyanezt a gyermekeitek; rajtatok és rajtuk a sor, hogy itéljenek. Ámde azt mondom néktek: én Isten hatalmával üzöm ki ezeket az ördögöket. Tudnotok kellene, hogy Atyám küldött engem; és hogyha én Isten szellemével üzöm ki ezeket a démonokat, akkor eljött hozzátok Isten országa és nagy a ti felelősségetek; a szent szellemet káromoljátok, mikor az én hatalmamat a Sátánénak tulajdonitjátok. Ha tehát én nem a Sátán hatalmával üzöm ki az ördögöket, és kijelentem nektek, hogy nem, és hogyha igaz volna, hogy én nem Isten szellemével üzöm ki ezeket az ördögöket, akkor hogyan üzhetném ki őket és pusztithatnám el ily módon a Sátán házát? Ha nem volna e hatalmam Istentől, akkor előbb meg kellene kötöznöm az erős embert és azután bemennem a házába, hogy elraboljam a javait.

A SÁTÁN NINCS MEGKÖTVE

[57]Mindenki el kell, hogy ismerje, hogy Jézus azáltal, hogy kivetette az ördögöket, oly mértékben rabolta ki ugyanakkor a Sátán házát, és hogy a Sátánnak nem volt meg a hatalma, hogy ebben megakadályozza, és hogy Jézusnak nem volt szüksége, hogy a Sátánt előbb megkötözze, hogy az ördögöket kiüzze. Ez igaz lévén, bizonyitja, hogy Jézus bármikor elpusztithatta a Sátán egész birodalmát a láthatót és láthatatlant anélkül, hogy a Sátánt előbb megkötözte volna. Ez igaz, mert Jézus hatalma korlátlan. Ő elpusztithatná a Sátánt a szája lehelletével. Meg tudja kötni a Sátánt, amelyik pillanatban akarja. Tetszése szerint elpusztithatja a Sátán birodalmát.

[58]A továbbiakban még ezt mondotta ezeknek a farizeusoknak: Ti azt mondjátok, hogy képviselitek az Istent, de ez nem igaz. Engem Isten küldött, hogy végezzem az ő munkáját, de ti ellenem vagytok. ..Aki velem nincsen, ellenem van, és aki velem nem gyüjt, tékozol. Azt mondom azért néktek: minden bün és káromlás megbocsáttatik az embereknek, de a lélek káromlása nem bocsáttatik meg az embereknek. Még aki az Ember Fia ellen szól, annak is megbocsáttatik, de aki a szent szellem ellen szól, annak sem ezen, sem a más világon meg nem bocsáttatik. Vagy legyetek jó fák és teremjetek jó gyümölcsöt, vagy legyetek romlott fák és teremjetek romlott gyümölcsöt, mert gyümölcséről ismerik meg a fát. Mérges kigyóknak fajzata, mi módon szólhattok jót, holott gonoszok vagytok? Mert a szivnek teljességéből szól a száj." — Máté 12:30-34.

[59]Az Úr Jézus itt világosan kijelenti, hogy nem szükséges a szent szellemtől fogantatni, abból a célból, hogy valaki a második halálban elpusztuljon; de az, aki szándékosan vétkezik a szent szellem világossága ellen, sem ezen, sem a más világon nem nyer bocsánatot. Ő világosan megmondotta ezeknek a farizeusoknak, hogy tudják meg, miszerint ő a szent szellem hatalmával üzte ki az ördögöket, és hogy ők szándékosan, hogy a népet megtévesszék, és hogy megtartsák tekintélyüket a nép előtt, Isten fiát, mint az ördög eszközét tekintették és beszéltek a szent szellem hatalma ellen.

[60]Az Úr e világos kijelentésének a világánál el kell ismerni, hogy ő itt nem érintette a Sátánnak az evangéliumi korszak végén való megkötését. Sőt el kell ismerni, hogy helytelenül alkalmaztuk a multban ezt a szentirati helyet.

[61]Ennek a szentirati helynek, mint a Sátán megkötözése bizonyitékának a megdöltével megdöl mindenféle érvelés, amely az ő megkötözése mellett felhozatott.

[62]Isten népe közül senki ne engedje magát megtéveszteni az ellenség cselfogásaitól. Mindenki vigyázzon és imádkozzon, „ hogy meg ne csaljon minket a Sátán, mert jól ismerjük az ő szándékait." (2 Korinthusbeliek 2:10, 11) Isten minden felszentelt gyermeke gondoljon Szent Péter szavaira: „Józanok legyetek, vigyázzatok (figyelmesek a veszély felfedezésében és elkerülésében), mert ellenségetek az ördög (ő, aki mindenkor azon volt, hogy felfalja „az igéret magvát"), mint orditó oroszlán szerteiár, keresvén, kit elnyeljen. Akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben."

[63]Gondoljatok arra, hogy Isten szentjei, kik most a földön vannak, most állják ki a próbát az életre, és hogy az ő örök életük Istenhez és az ő igazságos ügyéhez való teljes hűségüktől és tántorithatatlan hódolatuktól függ.

[64]A Sátán nincs megkötözve. Kétségbeejtően küzd az ő birodalmának a fenntartásáért. Fenségesen vonul ellene a győzedelmes Úr. Sarokba szoritja a Sátánt és ugyanakkor gondoskodik róla, hogy bizonyság adassék a föld népeinek a Sátán és az ő földi képviselői ellen. A kereszt minden hűséges katonája részt fog venni ebben a tanubizonyságban. Az Úr a maga idejében el fogja pusztitani a Sátán birodalmát; és akkor lefogja a Sátánt, megkötözi és bedobja a verembe.

[65]Ime a „Hűséges és Igaz" biztos győzelemre vezeti majd a seregét! Ti a kereszt katonái ne engedjetek az ördög csábitó cselszövéseinek. Felövezett fegyverzettel, a szellem kardjával vonuljatok a győzelemre a kirá-

FEL

lyok Királyával és az urak Urával és menetközben jusson eszetekbe: „Az Úr öröme a ti erősségtek." — Nehémiás 8:10.

BEREÁN-KÉRDÉSEK

1. Mi a legnagyobb adomány? Csak ki jut majd élethez? 1-2. §.
2. Milyen viszonyban volt Lucifer Jehovához? Mi késztette őt az első hűtlen cselekedetre? Hogyan ismerik őt most? 5, 6, 9-13. §.
3. Miért engedte meg Isten, hogy a Sátán tovább éljen? Mikor kezdődött a nyilt harc a Sátán és az ő magva és az igéret magva között? 7, 8. §.
4. Mivel volt a Sátán elfoglalva 6000 éven át? 14-19. §.
5. Mi volt Jób megpróbálásának a célja? A Jézus megpróbálásáé? 20-24. §.
6. Mondj más okokat, miért nem öletett meg a Sátán? 25-28. §.
7. Ha egyesek azt hiszik, hogy a Sátán meg van kötözve, mily kérdések vetődnek fel erre vonatkozólag? 29-43. §.
8. Hogyan tévesztette meg a Sátán a névleges egyházat? Érdeke-e a Sátánnak, hogy az igéret magvának a tagjaival elhitesse, hogy meg volt kötözve, amikor nem volt? 34. §.
9. Mikor jött az egyház legnagyobb próbája ötven éven belül? Mi ennek a jelentése? 35-39. §.
10. Helyes-é az az érvelés, hogy miután Jézus Királlyá lett, a Sátán meg kell, hogy legyen kötözve? Van-é valami bizonyiték, hogy a sátáni tevékenységnek vége van? 44-46. §.
11. Föl kell-e tételeznünk a Sátán ezer évig tartó megkötözésére vonatkozó kijelentéséből, hogy ez épen annyi ideig fog tartani? Nem ésszerü-e a feltevés, hogy a Sátán megkötözése egybe fog esni az emberiség megáldásának az időszakával? 47, 48. §.
12. Mily más érvet hoznak fel a Sátán megkötözésének a bizonyitására? 49, 50. §.
13. Magyarázhatunk-e egy szöveget a társszövegeiből kiszakitva? Mi a helyes eljárás? Olvasd Máté 12:22-32; 51, 53. §.
14. Mi volt a farizeusok magatartása Jézus irányában és a Jézus által végbevitt csuda irányában? Mit mondtak ők, hogy a népet folytonos alávetettségben tartsák? Mi volt Jézus három inditványa? 54, 55. §.
15. Mi volt Jézus érvelésének a lényege? 56. §.
16. Vajjon kirabolta-é Jézus bizonyos mértékig a Sátán házát ebben az időben és megkötöztetett-é előbb a Sátán? 57. §.
17. Olvasd el Máté 12:30-34 verseket. Mi e szavak jelentősége? 58, 59. §.
18. Jézus szavainak a világánál (Máté 12:22-37; Márk 3:22-30; Lukács 11:14-23) nem nyilvánvaló-é, hogy ő soha sem érintette a Sátán megkötését? 60. §.
19. Mik legyenek a mi következtetéseink és mi legyen a mi magatartásunk Isten irányában? 61-65. §.

Watch Tower, 1924 október 15.

HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA

NOVEMBER 5-IKI IDÉZET

„Az Atya... aki általvitt minket az ő országába"... Kolosszébeliek 1:13.

A SÁTÁN a sötétség fejedelme. Mint a rossz világnak istene, sötétben kormányozott és minden útjai rosszak voltak. Mint emberi lények, mindnyájan a sötétség ezen állapotában születtünk.

Jézus Krisztus a nagy világosság, aki elvezeti az igaz keresőt a végtelen élet és boldogság felé. Mint keresztyéneknek megadatott az előjog, hogy lássuk ezt a nagy világosságot, és hogy higyjünk benne. Azáltal, hogy a megszentelésben teljesen odaadjuk magunkat az Úrnak, hogy megkapjuk az ő érdemének a jutalmát, hogy bemutattatunk az Atyának, hogy igazoltatunk a mennyei Atya által és az ő szellemétől fogantatunk, a nagy Jehova Isten „megszabaditott minket a sötétség hatalmából és általvitt az ő szerelmes Fiának országába." Mi most ennek a mennyei országnak vagyunk a polgárai. A mi tántorithatatlan hódolatunk a királyok Királyának és az ő országának szól.

Mi lettünk ennek az országnak a követeivé és felhatalmazást kaptunk, hogy képviseljük a Királyt és az ő országának az érdekeit. Kötelességünk és előjogunk örömmel engedelmeskedni a Király parancsának. Parancsot kaptunk, hogy hirdessük a mi Istenünk bosszujának a napját a sötétség hatalmai ellen, és hogy megvigasztaljuk a szomorkodókat. Hogy ezt megtegyük, parancsot kaptunk, hogy hirdessük a jó hireket tanubizonyságul a föld minden népének. Kijelölhető-e valami még világosabban, amit a keresztyénnek meg kell tennie? Lehet áldásosabb szolgálat, amelyre vállalkozhatna? Tekintettel az isteni ige e világos kijelentéseire, hogyan igényelhet valaki jogszerüen tagságot ebben az országban, ha ugyanakkor csendes és tétlen marad? Jegyezzük meg, hogy Isten igéjének puszta tanulmányozása, és ennek áldott fényében való sütkérezés nem elegendő. Csak magában ezt megtenni, önzés. Ha meg van bennünk az Úr házát jellemző szeretet és buzgóság, akkor lehetetlen, hogy csendesek maradjunk. — Zsoltár 69:8, 9; Zsidók 3:6.

Legyünk rajta, hogy ne hiába kapjuk Isten e nagy kegyét. Miután tetszett az Úrnak, hogy reánk bizza az ő országának némely érdekeit, igazaknak és hűségeseknek kell bizonyulnunk a megbizáshoz, hogy jó számadást adhassunk. Hogyha elejétől fogva mindvégig erősen kitartunk bizalomban és örömben, akkor bemegyünk majd az Úr házába és látni fogjuk őt szemtől-szembe és örökösen fogunk lakozni az ő templomában.

NOVEMBER 12-IKI IDÉZET

„Örökkön-örökké uralkodik." — Jelenések 11:15.

1914 augusztus 1-e jelzi megközelitőleg a pogányok idejének a végét. Hasonlóképen jelzi a hatalom átvételét annak a részéről, „akié az uralkodás", hogy kormányozza a földet. — Ezékiel 21:27.

A szózat jelképesen egy üzenetnek a kihirdetését jelenti. Szózatok, tehát üzenetek vagy az igazság kijelentéseinek a kihirdetését jelentik. Jézus régen megmondotta az ő tanitványainak, hogy a világ végének az idejét jelezni fogja bizonyos dolgok megtörténte, melyeket ő fel is sorolt nekik. Ez eseményeknek megtörténte tehát a prófétai szavak beteljesedésének fizikai tényeit alkotják. Gyakran igaz, hogy a tények hangosabban beszélnek a szavaknál. Az Úr által megjövendölt események megtörténte tehát a menyből jövő szózatok vagy üzenetek.

A Szentirás igy szól: „Nagy szózatok lőnek a mennyben, amelyek ezt mondják vala: E világának országai a mi Urunkéi és az ő Krisztuséi. (Jelenések 11:15) Más szavakkal, e világ kormányzásának a feje Isten Krisztusáé lett, aki örökké uralkodik. A Mester által megjövendölt események megtörténte pontosan abban az időben, amikor várhatók voltak, alkotják magá-

FEL

tól az Úrtól a vigyázó keresztyénekhez szóló mennyei szózatokat vagy üzeneteket, amelyek azt mutatják, hogy eljött az idő, hogy e rossz világ kormányzója kivettessék, és hogy az igazságos kormányzó vegye kezébe az ő hatalmát és kormányozzon. Ekkor és ott kezdődtek a kivetési munkálatok. Ettől az időtől fogva a kersztyénnek felfelé kell néznie és fel kell emelnie a fejét, mert a bizonyitékok oly világosan mutatják, hogy a megszabadulás napja elközelitett, és hogy a dicsőség Királyának az uralkodása kezdődik, amely soha nem ér véget. — Dániel 7:14.

Ez az üzenet jó hir, nemcsak az egyháznak, hanem mindazoknak, akik az igazságosság és igazságos kormányzat után vágyakoznak. Ezért hagyta meg Jézus az ő követőinek, hogy hirdessék ennek az országnak az evangéliumát az egész világnak, bizonyságul minden népeknek a vég előtt. (Máté 24:14) A „vég" szó itten a görög *„telos"* szónak a forditása, amely egy időbeli végpontot jelent, azaz egy végleges lezárást. Ebből is kiviláglik, hogy az egyház munkája összhangban van a megbizással, hogyha hirdeti a mi Isterünk bosszujának a napját az igazságtalan kormányzat ellen és ha megvigasztalja a szomorkodókat azzal, hogy beszél nekik az igazságos Királyról és az ő országáról.

Mit sem határoz, hogy ez a munka be van-e fejezve 1925-ben avagy később. A keresztyénnek csak azt kell szem előtt tartani, hogy terjessze ezt az üzenetet az egész világon tanubizonyságul a vég előtt. E jó hire a nagy örömnek és kezdetét vette az idő, amikor az emberek figyelme felhivandó, hogy meghallgassák.

Hogyha helyes volt, hogy Szent Pál tevékenységre hivta fel az egyházat a maga idejében, akkor annál erősebb ok szól a keresztyén azon joga és kötelessége mellett, hogy emlékeztessék egymást a buzgó és örömteljes tevékenység szükségességére az egyháznak adott megbizás teljesitésében.

Ez üzenet adásával kapcsolatban mondotta Jézus: „Aki mindvégig megáll, az megtartatik." (Máté 10:22) A „vég" szó itt a görög „telos" szónak a forditása és a helyes értelmezés csak az lehet, hogy a keresztyénnek meg kell állnia, mig az evangélium minden nemzeteknek hirdettetik tanubizonyságul; megállani pedig annyit jelent, hogy tevékenynek kell lennie.

A keresztyén, aki értékeli az időt, amelyben élünk, nem bajlódhat most az időszámitással. Még ha nem is volna időszámitás, a jövendölés beteljesedéséül adott fizikai tények mutatják, hogy hol vagyunk és az út világosan meg van jelölve. Szivbeli örömmel lássunk tehát munkához.

A világháboru, éhinség, ragályok, forradalmak stb., amelyek 1914-ben kezdődtek, jelzik a szenvedések kezdetét és az időt, amikor a Király gyakorolni kezdi a hatalmát. Az ő igazságos uralma örökké fog tartani, és örökkévaló örömöt, békét és életet fog hozni. Mondjuk el a jóhireket az emberiségnek és hirdessük ily módon a Királyt és az ő királyságát.

Watch Tower, 1924 okt 1.

NOVEMBER 19-IKI IDÉZET

„Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az ő országába hiv titeket." — 1 Thessalonikabeliek 2:12.

Egyesek azt hitték, hogy Istenhez méltóan viselkedni annyit jelent, mint keresztyénnek vallani magát, azután pedig becsületesnek, megbizhatónak, erkölcsösnek és jámbornak lenni. Nagyon természetes, hogy Istenhez méltóan viselkedni, felöleli ezeket a dolgokat, azonban még sokkal több is megkivántatik. — Mikeás 6:8.

Az idézet szavai azokhoz vannak intézve és azokra vannak alkalmazva, akik a szent szellemtől fogantattak. Közel 1900 évvel ezelőtt Jézus dicsőséges helyet készitett azok számára, akik alkotni fogják Isten királyi vagy uralkodó házát. A szeretett Fiu, Jézus Krisztus feje annak a háznak. Ő a tökéletes mintakép, akihez hasonlatossá kell, hogy legyenek minden tagjai. Ő méltóan viselkedett, helyeseltetett az Atya által és felemelkedett a legmagasabb állásba mindenek fellett. Azok, akik az ő házának tagjai akarnak lenni, az ő nyomdokaiba kell, hogy lépjenek. Hogy ezt megtehesse, az ujteremtés lelki szemei előtt kell, hogy tartsa mindazt, amit az Úr tett, mert különösen ez különbözteti meg másoktól. Arra kell tehát törekedni, hogy képmása legyen Isten drága Fiának. Helyes tehát, ha felsorolunk néhány dolgot, melyek különösen jellemzők az Úr Jézusra.

A mi Urunk gyönyörüséget lelt abban, hogy teljesiti az Atya akaratát. Ez volt az ő fő buzgalma. Gyönyörüséget lelt abban, hogy tisztelte az Atyját. Sohasem kereste a megtiszteltetést. Hűséges és őszinte volt. „Hű és igaz bizonyságként" van megjelölve. (Jelenések 19:11) Hűsége az Atya iránt hibátlan volt. Ő volt az Atya nagy bizonysága és az ő tanubizonysága igaz volt és mindig az marad. Az Atya iránti teljes hűsége nyerte meg számára a győzelmet és ez eredményezte az ő felmagasztalását. Az Atya iránti szeretete mindig tökéletes volt. Ő méltó.

A keresztyén gyönyörüségét kell, hogy lelje Istennek és a mi Urunk és Megváltónk Jézus Krisztus akaratának a teljesitésében. Sohasem szabad keresnie a megtiszteltetést (öntiszteletet), hanem mindig az Úr tiszteletét kell, hogy keresse. Hűségesnek kell lennie, ami azt jelenti, hogy örömmel kell engedelmeskednie az isteni törvénynek. Hűséges és igaz tanunak kell lennie mindvégig.

A földön az igazán megszenteltetteket kivéve, senki más nem képviseli az Urat. A legnagyobb tisztesség őt képviselni. De nem lehetünk hűséges és igaz tanubizonyság, ha nem beszélünk másoknak Isten országáról. Itt az ideje, hogy hirdessük az igazságnak ezen üzenetét. Ez az ő igazsága és nem a mienk. Szeretnünk kell őt. Ez azt jelenti, hogy eldobjunk minden félelmet és bátran, bizalomteljesen hirdessük a Király üzenetét. El kell feledkeznünk önmagunkról és az Úr oldalán kell, hogy legyünk. Nem szabad arra gondolnunk, hogy bemehetünk az országba annálfogva, amit a multban tettünk. Hogyha az Úr lehetővé tette nekünk, hogy az ő szolgálatába szegődjünk, és hogy élő tanubizonyságok legyünk ő érte, ugy semmi sem tarthat minket vissza az ő szolgálatától.

Méltóan viselkedni, annyit jelent, mint megfelelően viselkedni. Hogyha követni kezdtük az Urat, hogy méltók legyünk az országra, amelybe elhivatturk, a következőkhöz kell, hogy tartsuk magunkat: Az Úr mondotta: „Aki inkább szereti atyját és anyját, hogy nem engemet, az nem méltó énhozzám, és aki inkább szereti fiát és leányát, mint engemet, nem

FEL

méltó énhozzám. És aki föl nem veszi az ő keresztjét és ugy nem követ engem, nem méltó énhozzám." (Máté 10:37, 38) A mindvégig való hűség az előföltétele az ő dicsőséges országába való bemenetelünknek.

NOVEMBER 26-IKI IDÉZET

„Mily szépek... a lábai annak... aki hirdeti... uralkodik a te Istened." — Ésaiás 52:7.

A keresztyén most látja e csudálatos prófétai kijelentésnek a beteljesedését. Isten ismerte mindezeket a dolgokat és megjövendölte az ő prófétája által. A korszak véget ért. Az ördög kivettetett az égből, ő lejött a földre. Nagy az ő haragja, mert tudja, hogy rövid az ideje. Összegyüjt minden hatalmat és erőt, hogy harcoljon az igéret magva ellen, melynek a sarkát megmarja, de amelyet el nem pusztit. Ez az utolsó nagy küzdelem. Az Úrnak, a mindenható Istennek és az ő szeretett Fiának, a kapitánynak a harca ez, aki a gonosz ellen vezeti az ő haderőit biztos győzelemre.

A föld minden nemzetei nyomorban és zavarban vannak. Nagy a föld lakósainak a fájdalma. A föld minden sarkából jönnek a háboru, éhinség, döghalál, szenvedés és bánat rossz hirei. Félelem lett úrrá az emberen minden lépten-nyomon. Felburjánzott az önzés. Az emberek önmagukat szeretők, háládatlanok, szentségtelenek. A papság, amely azt hirdette, hogy képviseli az Urat, felkarolta a rossz ügyet. Nyájaik tagjai olyanok, mint a pásztor nélküli juhok. Sötétség boritja a földet és vastag sötétség az embereket. Hamis vádlók és hűségszegők megszokott dolgok. A rendszerető emberek szenvednek és minden arcon ott a félelem.

Azonban Krisztus, a dicsőség Királya itt van. Az ő hűséges követői tudják ezt. Mivel ők az ő utolsó tagjai a földön, azért ők „az ő lábai." Ezek a lábak felette állanak a föld roskadozó népeinek. Övék az Úr dicsőségének a szelleme. Szájukba adta az ő szavait. Ezek a béke, vigasz és szabadulás szavai. Ez a jóhirek üzenete. Az Úr parancsolja az ő követőinek, hogy vigyék el ezeket a jóhireket a föld minden népeihez. Ennek engedelmeskedve felemelik a hangjukat és éneklik az ő szeretete és a szabadulás üzenetét. Ezt előre tudva és előre látva, iratta Jehova az ő prófétájával: „Mily szépek a hegyeken az örömmondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened!"

Mindenki, aki a keresztyén nevet vallja, kérdezze meg önmagától: Vajjon egyik tagja vagyok én ennek a szép lábosztálynak és hűséges és igaz vagyok e megbizásomhoz képest, ha rázenditek a föld népei megszabadulásának az énekére.

Watch Tower, 1924 október 15.

VI. KÖTET

XVII. TANULMÁNY

AZ UJTEREMTMÉNY RÉSZE A FELTÁMADÁSBAN

A HITNEK SZEMEI ÉS FÜLEI KELL HOGY GYAKOROLTASSANAK, HOGY MÉLTATNI ÉS MEGKÜLÖNBÖZTETNI TANULJÁK A SZELLEMI DOLGOKAT. — „AMIKÉPEN ÁDÁMBAN MINDNYÁJAN MEGHALNAK, UGY FOGNAK MINDNYÁJAN KRISZTUSBAN FELTÁMADNI". — AZ ÉLETRE VALÓ KÖVETKEZŐ FELTÁMADÁS. — ANASTASIS. — UJBÓL FELTÁMADÁS. — FELTÁMADÁS. — NEM A MULT BÜNEI FÖLÖTT VALÓ ITÉLKEZÉS VAGY VIZSGÁLAT, HANEM EGY PRÓBA AZ ÉLET SZÁMÁRA. — „HOGY MÉLTÓKNAK TALÁLTASSANAK A FELTÁMADÁSBAN RÉSZTVENNI". — AZ EZEN ÉLETBEN ELKÖVETETT BÜNÖK BÜNTETÉSE. — „NÉHÁNY EMBERNEK BÜNEI ELŐRE MENNEK A TÖRVÉNYSZÉKHEZ". — „TEHÁT A (FŐ) FELTÁMADÁSA A (KÜLÖNÖS) HOLTAKNÁL". — „MÉG NEM JELENT MEG, HOGY MIK LESZÜNK". — „HOZZÁ HASONLÓK LESZÜNK".

1. Mily előfeltételek szükségesek az ujteremtés jövőbeli örökségének az értékeléséhez?

AZ UJTEREMTMÉNY csak annyiban képes tisztán megbecsülni a jövendő részesedés dicső és magasztos voltát, amennyiben a hit szeme és füle működésbe van hozva az isteni szó — az igazság szava által.

A természetes emberek még csak kezdetlegesen sem tehetik ezt, mig énjüket fel nem áldozzák teljesen és nem veszik a szent szellemet, mint a jövendő dicsőségben valo részesedésük zálogát, vagy biztositékát. A jövendő felöleli ezideig tudásukat, még ha Isten társaságába kerültek is, a hit és megigazulás által csak a lévitai állapotot jelenti részükre, a lévitákét, akik dacára, hogy elfogadható imádók és a szövetségsátor szolgái voltak, még sem volt megengedve nekik abba belépni és tömjénáldozatot hozni az aranyoltáron, vagy a berendezés szépségét csak megtekinteni. A lévita tudása a „szenthely" szépsége felől a gyertyatartóról, a belőle áradó világosságról, a szent asztalról, aranyoltárról, tömjénről stb. csupán csak annyi volt, amennyit azokról a felszentelt papoktól hallott, kiknek csak egyedül volt szabad a „szenthely"-be — belépni.

2. A hit és a szellemi látás teljes elérése mellett képes lesz-e az ujteremtés arra, hogy tökéletesen megértse a jövő dolgait?

Az apostol az ujteremtmények csoportjához — az uj létbeli királyi papsághoz beszélvén, azt mondja, hogy bár ők a teljes kegyelem, tudomány, hit és szellemi látóképesség ajándékaival birnak, még sem képesek tisztán látni a jövendő dolgait, hanem azokat jelenben még mindig csak hit által kell elfogadniok. Ezt mondja ugyanis: „Szerelmeseim, mostan Isten fiai vagyunk, de még nem jelentetett meg, micsodák leszünk, tudjuk pedig, hogy mikor ő megjelenéndik, hasonlatosak leszünk ő hozzá." (1 János 3:2) Ez kielégiti Isten népét, dacára annak, hogy kiváncsiak tudni szellemi testük alakjáról, nagyságáról, alkotó elemeiről stb. az utolsó részletekig, bár tudják maguk, hogy az uj

FEL

állapot a mostanitól annyira különbözni fog, hogy azt jelenben megérteni meghaladja az emberi értelmet, még ha a leirás akármilyen pontos volna is. Az egész kérdést megfejti a biztositék, hogy az egyház hasonló lesz Urához és látni fogja őt, — nem ugy, amilyen megalázkodásának napjaiban volt az ember Krisztus Jézus, sem pedig ugy, ahogyan feltámadása után tanitványainak különböző testi formákban és ruházatokba öltözve megjelent, hanem ugy, „amint vagyon" szemléli dicsőségét és hasonló lesz hozzá, osztozkodván a dicsőségben. Csak ennyit tudni is — kielégitő.

3. Mily mértékben emelte fel a mi Urunk a fátyolt és engedett némi bepillantást a jövő állapotokba az 1 Korinthusbeliek 15:41-44 alapján és miért érdekli ez a fejezet különösen az egyházat?

[3]Állandó örömünkre szolgál az, hogy egy bizonyos fokig az Úr félre vonta a titok fátylát és uj állapotunk jövendő részesedésének gyenge előcsillámlását engedélyezte az első feltámadás hitében Pál apostol leirásában. — 1 Korinthusbeliek 15:41-44.

Az ujteremtményeket rendkivül érdekli ez az egész 15-ik fejezet — nemcsak azon versei, melyek az első feltámadásra vonatkoznak s arról tesznek tanuságot, hogy megtökéletesittetik az egyház, a kicsiny sereg, a királyi papság és belép az Úrnak örömébe, vagyis személyes jelenlétébe jut, hanem fontos a világ jövő reménységét illető fejtegetéseiért is. Mert dacára annak, hogy sorait az apostol szentekhez és nem másokhoz intézi, mégis csupán csak az első feltámadásnak a leirása némelyeket oly következtetésre juttathatna, hogy az emberiség részére nem marad semmilyen felemlitésreméltó áldás, mig másokat arra a gondolatra vezethetne, hogy a világ feltámadása is hasonló lesz a szentekéhez, csak hogy később. Mindkét feltámadás felemlitése tehát rendkivül fontos az Irás bizonyitásaihoz, — melyek szerint Isten a mennyben tartott fenn osztályrészt — szellemi részesedést — az egyház részére és fenntart egy földi osztályrészt is, ami annak idején nyilvánosságra lesz hozva és fel lesz kinálva a világnak. Az egyház áldottai és szenteinek első feltámadása (Jelenések 20:6), mint az egész emberiség következő feltámadása közötti viszony helyes megértése végett tanácsos aként nyomozni e tárgyat, mint ahogyan az az apostol leirásában áll: „Mert amiképen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképen a Krisztusban mindnyájan megelevenittetnek." — 1 Korinthusbeliek 15:22.

4. Mi Pál apostolnak azon érve, amelynek a fenti szöveg a következtetése?

Az apostol e kijelentéssel zárja az ezt megelőző indokolásait. Olyanok ellen harcol, kik hajlandók tagadni a halottak feltámadását, amit ő e helyen nyomatékosan bizonyit. Fejtegeti, hogy állitásuk ésszerütlen, azért, mert ha az elhaltak nem támadhatnak fel, akkor Krisztus sem támadott fel a halálból, következőleg nem is volna Idvezitőnk, segitőnk és közbenjárónk, amiből tovább következik, hogy képen ugy az egyház, mint a világ állapota reménytelen volna. Mivel a bűn büntetése halál, azért szükségessé vált, hogy Krisztus meghaljon bűneinkért, de ha a halotti állapotból ő nem támadott fel, akkor sorsunk ép oly reménytelen, mintha ő sohasem is fogott volna hozzá szabaditásunkhoz, mert az emberiség, ha ment is volna az átoktól és az Ádámi parancsszegéstől, továbbá a halálitélettől, a helyzete még akkor is csak reménytelen volna és igényelné a helyreállitást.

5. Mi az apostol világos érvelése az 1 Korinthusbeliek 15:22 versben?

Miután az apostol a legelgondolhatóbb módon hangsulyozza a feltámadásnak és Krisztus halálának szükségességét, mondja: „Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát." Azután e tárgyat kezdi ugy kezelni, mint teljesen megdönthetetlent és minden ellenmondás felett kiemelkedőt mondván: „Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül és zsengéjük (legelső) lőn azoknak, kik elaludtak."

Miután e vitás tárgyat bebizonyitotta és megerősitette olvasóinak hitét, azon általános igazságban, hogy a feltámadás nem csak lehetséges, de szükséges is, amint ezt az a tény bizonyitja, hogy Urunk nem csupán halálosdit játszott, hanem bűneinkért valóban meghalt és a halálból ép oly bizonyosan feltámadott, ezáltal kimutatta, hogy ez az állitás alapja a hitnek, minek révén jogunk van nemzedékünkre ugy gondolni, mint Ádámban halottra — de nem kihaltra, hanem pihenőre. Felőlük azon reménységre vagyunk feljogositva, hogy ők majd egy reggel — a feltámadás reggelén az Úr igérete szerint alvásukból felébrednek és a jelennél kedvezőbb viszonyok közé lépnek, oly helyzetbe, melyben többé a bűn és halál nem uralkodik, oly viszonyok közé, hol a Sátán többé nem rendelkezik a halál hatalmával, hanem megköttetik, midőn is a Megváltó teljes hatalommal megragad minden eszközt a foglyok kiszabaditására a halál nagy börtönházából. Olyanok részesülnek e helyreállitásban, kik a kedvező feltételek alatt szavának engedelmeskednek és haladnak a szentség utján előre, kifelé a halál árnyékának völgyéből, az élet, a béke felé, az Idvezitő által részükre előre gondoskodott tökéletességig, ami ugyan Ádám engedetlensége folytán elveszett, de az utolsó Ádám érdeme

FEL

árán vásároltatott vissza és az iránta való engedelmesség által megnyerhető. Ez sugallja az apostolnak azon gondolatot, (21. vers) hogy az Isten terve szerint, miután ugyanis ember által van a halál, szintén ember által van a halottak feltámadása is." Az apostol gondolatát ne értsük félre, azt mondja ugyanis, hogy Ádám volt az első ember, ki által a bűn bejött a világra és a második ember, ki által a világra feltámadás jön, a Jézus Krisztus, aki azt mondta földön létekor: „Az én testemet adom a világ életéért." Ugyszintén áldozathozatalának előre tudott következményeként mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet." — János 6:51; 11:25.

6. Miért téves az 1 Korinthusbeliek 15:22 versének a fordítása?

Általános bibliafordításaink értelmezése, emez idézetünkkel kapcsolatban, hogy „... amiképen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképen a Krisztusban mindnyájan megelevenittetnek", nyilvánvalóan sok esetben helytelen, mert ellentétbe juttat más szentirati helyekkel, melyek tisztán megszabják azok számát, kik Krisztus által megelevenittetnek. A szabaditásra vonatkozó téves értelmezés kedvez az univerzálista tannak és azt lehetne kiolvasni belőle, hogy Istennek Krisztus által érvényesülő kegye és áldása a szó semmilyen értelmében sem vonja felelősségre a jellem minőségét illetően azokat, akiknek örök élet lesz adva. Ámde más versek tisztán kiemelik, hogy nem mindnyájan jutnak örök élethez, hanem csak azok, „kik cselekszik a mennyei Atya akaratát." Erre nézve Urunk eme szavaiban nyerünk világos bizonyitékot: „Akinél a Fiu vagyon, annak van élete; akinél nincsen az Istennek Fia, nincsen annak élete." — 1 János 5:12.

7. Mi a teljes értelme ebben a szövegben ennek a kitételnek „megelevenittetnek."

Sokan, akik ez idézetet olvassák: „megelevenittetnek", eltévesztik megadni teljes értelmét. Azt gondoják, hogy ez állapot csak a halál álmából való felébredést jelenti, pedig értelme sokkal terjedelmesebb és drágalátosabb. Az Ádám által ránk szakadt halál nem csupán csak az élet kicsiny maradékának, mellyel még bir az emberiség napjainkban — elvesztése, kialvása, hanem a szó legteljesebb értelmében való életnek elvesztése, melyet Ádám, mint az egész emberi-nem képviselője birt. Amiképen „a halál" az egész élet elvesztését jelenti és Ádám meghalása az átok rázudulása után, fokozatosan azonnal elkezdődött, hasonlóan „a megelevenités", a halálból ki a tökéletesség felé, nem csak a kezdetet jelenti, hanem helyesen értve az életnek teljes tökéletességre való helyreállitását, amikép azt Ádám birta, mielőtt vétkezett — megelevenittetést oly értelemben, hogy a halotti állapotból fokozatosan lesz kiemelkedés. Helyes tehát, ha ez idézet vizsgálásánál az „élet" fogalmát a szó teljes értelmében szem előtt tartjuk, emlékezvén arra, hogy az Úr álláspontjáról nézve az egész Ádámi faj halott, nem csak azok, kik már a sirban vannak, hanem azok is, akik az odavezető uton haladnak. Urunknak az életet és halált összehasonlitó becslése e szavakban nyert kifejezést: „Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat." (Máté 8:22) Ugy beszél a hitetlenekről, mint halottakról, mivel nincs viszonyuk az életadóval, mig a hivők, mint élők vannak emlegetve, dacára, hogy a halálból ezideig csak reménység által szabadultak ki és a valóságos szabadulást a feltámadás előtt nem tapasztalhatják. — 2 Korinthusbeliek 1:10; Rómbeliek 8:24.

KÖVETKEZŐ FELTÁMADÁS AZ ÉLETRE

8. Mi az 1 Korinthusbeliek 15::22 versének a helyes fordítása?

Ez idézet tehát, mely igy hangzik: „Amiképen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképen mindnyájan megelevenittetnek Krisztusban", a maga helyes értelme szerint a következőket jelenti: A bűn miatt csupán azok haltak meg, kik Ádámmal életviszonyban voltak, vagyis tőle származtak. Sátán annak dacára, hogy a hazugságnak atyja és eleitől fogva gyilkos, nem halt meg Ádám bűne miatt, mivel nem volt Ádámban, midőn ő halálra itéltetett. Hasonlóan az angyalok, kik első állapotukat elhagyták, nem haltak meg Ádám bűne miatt, mivel nem ő tőle származtak. Az apostol tehát azt fejezi ki e szavaival, hogy Ádám volt apja, vagyis életadója egy fajnak és ugy önmaga, mint a faj is, mely ágyékában volt, halotti okozatokat nyert az engedetlenség folytán, ami kisebb-nagyobb gyorsasággal sirba hajtja őt. Amiképen mindazok, kik Ádámban voltak, részesültek az elitéltetésében és a száműzetésben, hasonlóan mindazok isteni kedvezményben részesülnek, kik Krisztusban vannak.

9. Mi a helyes megkülömböztetés az „Ádámban való" és a „Krisztusban való" között? És miért nem fognak mindazok, akik Ádámban voltak, teljesen „megelevenittetni" Ádám megváltása által?

Ádám elitélésében nemzedéke valóban benne foglaltatott és pedig az igazság törvénye szerint a választhatás és az akarat megnyilvánitása nélkül — tehát természeti törvény szerint. Mindazok, kik Krisztusban vannak, kegyelem által jönnek az életviszonyba — egyenként és feltételek mellett. Isteni intézkedés szerint Ádám felmentése a halál átka alól végtére összes leszármazottait érinteni fogja, azon fokig, ahol mindnyájan szabadon lehetnek a halotti állapottól és

FEL

nagyban alkalmuk nyilik a világosságot, tudományt és alkalmat megszerezni, hogy Krisztushoz jussanak. De csak azok, kik e jogból erkölcsi hasznot keresnek és Krisztushoz jönnek (hit által), elevenittetnek meg a szó teljes értelmében, azaz nyernek a halotti állapotból teljes kiépülést. Ádám felesége belőle vétetett és általa volt képviselve, valamint gyermekei is ágyékában voltak. Hasonlóan van Krisztus. Felesége, vagyis az egyház lesz először megalkotva és kap életet az ő életéből; majd azután a halál „alvásából" felébredt és az ezeréves királyság folyamán tudományhoz és igazságra hozott világnak lesz szerencséje a Nekiszentelés által hozzá jönni (vele életviszonyba jutni), mint „Atyához." (Ésaiás 9:6) Ha ezek megmaradnak e rokoni kötelékben, akkor ez jelenteni fogja kifejlődésüket a helyreállítás tökéletességében — mind arra való visszaállításukat, ami az első Ádámban elveszett volt. Krisztusban mindnyájan ilyképen hozatnak vissza az élet tökéletességére „elevenittetnek meg" abszolut teljes értelemben. Természetes folyamat szerint számitódtak az első életadóba és buktak el ballépéseivel. Nemsokára azért ismét alkalmat nyernek, hogy életviszonyba (vonatkozásba) léphessenek a második Ádámmal, vagyis életadóval és ha szót fogadnak, mint engedelmes gyermekek, élhetnek — megelevenittetnek.

Összhang szerint ez idézet magyarázata csak ez lehet és semmilyen más. Bizonyitékait az apostol tovább sorakoztatja. Miután kifejtette, hogy „Azonképen mindnyájan megelevenittetnek Krisztusban", még hozzáfűzi: „Mindenki pedig a maga rendje szerint." Első rendbelinek az egyházat, „a feleséget", „Krisztust" emliti: az első feltámadásban részesülőnek. (Filippibeliek 3:10) Ezek az evangéliumi korszak folyamán lépnek életviszonyba Krisztussal „a magas elhivás" alatt és képezik Krisztus „sajátságos kincsét" és ezek részére az élet egy különös létfokon lesz adva hozzácsatolt tisztességgel, dicsőséggel és halhatatlansággal, amit itt homályosan látnak, de később tisztán megmutattatik.

10. Mit mondott Pál apostol az egyház feltámadásának a sorrendjéről?

„Azután", ugy mondja az apostol, beszélvén megint egy megkülönböztetett csoportról, hogy a maradék elevenittetik meg, vagyis nyer teljes helyreállitást a halálból és bűnből. E második csoport helyreállitásának munkája az ezer éves királyság teendője. Megelevenittetésük fokozatos menetü lesz, a mi a korszak záródásakor jut el befejezéséhez. Kivételt — és annálfogva talán helyesen egy más csoport, vagy rendbelinek nevezve — a pünkösd előtti időszak győzelmesei fognak képezni, a régebbi hűséges szentek, kikről az apostol (Zsidók 11:39, 40) beszél. Ezek megpróbáltattak Istentől és „jó bizonyságot vettek", kiállották a próbát, tehát szükségtelen lesz, hogy halálból az életre történendő helyreállitásuk fokozatos munka legyen. Ballépéseik elein megjelentek itéletre. Feltámadásuk azért pillanatnyi lesz, de a Krisztusétól „Fej és Test"-étől eltérő foku vagy rendü, vagyis földi.

11. Röviden milyen osztályra vonatkozik az „utólagos feltámadás" és milyen kivétel van itt a sorrend tekintetében?

Ezen szenteknek az emberi értelem és test legkimagaslóbb tökéletességére való feltámadása után tehát, miután az emberi első osztály kialakult, a föld népei között a királyság joghatályba helyeztetett, várható a feltámadási müvelet elkezdődése azokon, akik kilenc-tizedrészben halottak, de a rendes szójárás szerint élőknek hivatnak. Dacára, hogy nincsenek sirjaikban, mégis isteni szempontból halottaknak tekintetnek és azonnal elkezdődnek velük szemben a megelevenitő, vagyis helyreállitó folyamatok. Az Úr királyságában, mely hatalmát éreztetni fogja a világ felett, igazságban és szeretetben kormányozva azt s fénye mellett a föld telve lesz az Úr ismeretével, teljes alkalmuk lesz az igazságot, engedelmességet, az örök életet, vagy pedig a gonoszságot, engedetlenséget és a második halált (örök megsemmisülést) választani. Csak azok nyerik el az élet tökéletességét, a teljes helyreállitást, akik az ember Fia szavának engedelmeskedvén, az életet választják és alávetik magukat a királyság törvényeinek.

12. A régi kiválóságok (kiváló emberek) feltámadása után hogyan fog lefolyni a világ fokozatos feltámadása?

Miután ezek rátértek az élet útjára, csak azután hivatnak elő, keltetnek fel mások a halál nagy börtönházából, a sirból, hogy hasonló mód szerint kezeltessenek. Miután a világ elkészült az ők fogadásukra, mások és ismét mások ébresztetnek fel alvásukból, hogy élvezzék az áldott helyreállitási és feltámadási alkalmakat, amiről intézkedés történt részükre Isten kegyelméből, Urunk Jézus Krisztus váltság munkájában. De a megpróbálás minden tekintetben ugyanaz marad. Lészen pedig, hogy minden lélek, valamely nem hallgatánd (engedelmeskedik) arra a prófétára (Krisztus), ki fog irtatni a nép közül, (a második halálban „nem fogja látni az életet" az eredeti tökéletességben). Ellenben, aki meghallgatja e prófétát, az fokozatosan lépésről-lépésre kiépülést nyer a halotti állapotból, (fizikai, szellemi és erkölcsi tekintetben), mig Krisztusba jut (vagyis vele mindenképen összhangba) és igy az ő fenhatósága alatt életet nyer a szó legtökéletesebb értelmében.

FEL

13. Nem kell-e majd az emberiség minden tagjának leszállani a tényleges halálba, mielőtt feltámadáson menne keresztül?

Némelyek érvelhetnek: Vajjon nem lesz-e szükséges, hogy az Ádámi faj minden egyes tagja sirba szálljon, mielőtt a feltámadás erejét tapasztalhatná? Azt feleljük, hogy mindazoknak, kiknek része lesz az első feltámadásban, először okvetlen sirba kell szállnia, valóban meg kell halnia, mielőtt részesülhetnének a feltámadási áldásokban, mivel e feltételtől függött szövetségük és ekként hangzott az Úr igérete: „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját." Drága Urunk, idvességünk kapitánya önfeláldozását élő ádozat gyanánt nem csak halálig kellett megerősitse, hanem át kellett vinnie a valóságos halálon (kimuláson) is. Az egyháznak is, mely az ő teste, ugyanez alapszabályok szólanak és be kell töltenie Krisztus teste szenvedéseinek maradékát", hogy részesülhessenek „az ő feltámadásában" az első feltámadás dicsőségében és áldásaiban. De a világ emberiségét illetőleg a sirbaszállás nem feltétlen követelmény minden egyes személyre vonatkoztatva és mégis részesülhetnek a helyreállitás, felépitès, feltámadás áldásaiban.

Már kimutattuk azt, hogy isteni szempontból tekintve halott az egész embervilág, mióta az engedetlenség folytán Ádám felett az itélet elhangzott. Manapság az egész világ börtönben van leláncolva fizikai, szellemi és erkölcsi gyengeségekkel. E börtönnek vannak különböző szakaszai és azok, kiket az ember élőknek tekint, de akiket Isten halottaknak nevez az engedetlenség, a bűn, az isteni átok folytán, azok azt mondhatni a börtön udvarán járkálnak és még nem zárattak be celláikba, a sirgödörbe, bár a börtön keritésein belül vannak és közülök egy sem képes szétzuzni az egyre szoruló halálbilincseket. Ha azt parancsolnák egy börtönfelügyelőnek, hogy bocsássa szabadon az összes foglyokat, ezalatt nem csupán azokat értenék, kik celláikba vannak lakatolva, hanem azokat is, kik a szó bármily értelmében belül volnának a börtön keritésén, a börtönfelügyelő hatalma és keze alatt. Ehhez hasonló a halál, a nagy börtön-mester. Millióinkat csukta már cellákba és több száz millió még mindig mozog a börtön udvarán s végzi robotmunkáját, keservesen, szigoru felügyelet alatt, a szabadulást áhitozva, aggodalmas várakozás közepette.

14. Milyen okos vélemény jutott kifejezésre azon mód tekintetében, amely szerint azok, akik sirba szálltak, elő fognak hozatni?

Az Úr nem részletezi előttünk, hogy milyen állapotban hozatnak elő azok, kik a sir celláiban vannak avégből, hogy meghallják az ember Fiának szavát és neki engedelmeskedvén, éljenek. (János 5:25) Azért saját felelősségünkre nem akarunk határozott véleményt adni arra nézve, hogy milyen természetüek lesznek e müveletek. Valószinüleg jelenben nem szükséges értenünk e dolgok egyes részleteit. Azért nem árt rágondolnunk, sőt, Urunk sem veszi zokon, ha e folyamatokról megkiséreljük magunknak vázlatot készitèni. Más helyen ismertettük már következtetéseinket, mely szerint a kegyelemnek minden megnyerője kivánni fogja a munkában való részvételt oly mértékben, amily mértékben nevekedni fog a tudományban és szeretetben. Örömmel tesz lépéseket mások boldogitására, küönösen a közelebbi rokonok javát tartva szem előtt. Az ima, (könyörgés) meg a szeretettek várása s az erre való előkészület lesz az általános módszer az Úrhoz közelgésben, aminek következtében megtörténik a felserkentés (életrekeltés a kimult állapotból). Következtetjük továbbá, hogy a világ abban az időben (betegségek alkalmával, vagy minden más ügyben) hasonló módon fognak a királyi papsághoz járulni, amiképen jelképileg a zsidók járultak a mózesi papsághoz. Igy lesz a könyörgés az áldást gyakorlatilag levezető csatorna.

„ANASTAZIS"—ÉLETRETÁMADÁS, VAGYIS FELTÁMADÁS

15. Mágyarázd meg miért tévesztették szem előtt a feltámadás igazi jelentését?

Napjainkban szem elől van tévesztve az Irás szerinti feltámadás valódi jelentősége és pedig azért, mivel e szó nagy változatosságban volt használva. Sokat hallunk Lázár feltámadásáról, a naini özvegy fiának, valamint Jairus lányának feltámadásáról stb., ugy értelmezve ezeket, mintha az Irás azon feltámadási igéreteiről volna szó, amelyek az ezer év reggelén fognak megvalósulni. E sulyos tévedés nagyon elhomályositotta az e tárgy felől alkotott tiszta fogalmat. Nem hihetjük, hogy Lázár és a fentnevezettek a szó teljes értelmében feltámadtak volna, csupán felébresztettek, ujraélesztettek. Nagy a különbség a felserkenés (a gépezet ujra működésbe hozása) és a halálból az élet tökéletességére való teljes feltámadás között. „Felserkenni" — „ujraéledni", jelenti a szervi élet gépezetének működésbe hozását — felébredést. Semmi egyéb nem történt Lázárral, az özvegy asszony fiával, vagy Jairus lányával stb. Akkor még a halálitélet alatt voltak és a haldoklási folyamatnak csak meghosszabbitását nyerték. A teljes halálból fizikai, szellemi, erkölcsi értelemben nem támasztattak fel az élet tökéletességére.

(Folytatása következik).

Szerkesztésért felelős: SZABÓ LAJOS *Tipografia Viața Cluj*

FEL

„És lesz ... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zugni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek ... mikor látjátok, hogy mindezek megleszsnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt". „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeiteket: mert elközelget a ti váltságtok". — Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

FEL

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközül szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálásával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetü, elnevezésü, vagy felekezetü hivő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink" tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája.* A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanitók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát *váltságul* (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért" (l. Péter 1:8-19; 1 Tim. 2:6). Fölépitvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (l. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágositsa mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtetett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége", — amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival ugy, ahogy most kijelentetett." — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Irásban ki van fejezve. Igy szabad merészen kijelentenünk, amit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, tétlen hittel járván az Isten igéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanitásáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépitése szerint igazodik. És mi nemcsak meghivjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyitendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma", különösen „az ő munkatársai", hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez", akik bemenetet nyernek abba. — 1 Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hivők tisztitása, alakitása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek" „választottak és értékesek" közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért" „váltságul mindenekért" s lesz „igaz" világosság, mely megvilágosit minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben." — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához „meglája őt, amilyen" része lesz az isteni természetnek" s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesitése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s készíteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállittatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőitett egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ezs. 35.

ÖRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei, ujságpapiron 125 Lei, fél évre 75 Lei, ujságpapiron 65 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. ujabbi megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap boritékán közölt cimhez mellékeljük a megujitás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet.

MOST JELENT MEG: „MÉRT VAN A NYOMORUSÁG A VILÁGON" cimmel egy uj tanulmány, amely rövid összefoglalást nyujt a jelen események okairól és megjelöli az egyedüli orvosszert, amely utján lehetséges az emberiségnek elérni a régóhajtott életet, boldogságot és szabadságot.
Ára 15 lei.

Megjelent az 1925. évi Naptár román és magyar nyelven. A román Naptár ára 20 lei és a magyar Naptár ára 15 lei.

Előfizetőinket és olvasóinkat *felkérjük, hogy mindennemü megrendeléseiket, levelezéseiket e cimre küldjék: Az* ***„Aranykorszak" szerkesztősége*** *Cluj-Kolozsvár. Pénzküldeményeknél külön levélben irják meg a beküldött összeg* ***menynyiségét*** *és hogy* ***mily célra*** *küldik ezt. Tartozásaik kiegyenlitése esetén föltétlenül szükséges a* ***jegyzék számának*** *a megjelölése. A jegyzéket egy esetben sem kell visszaküldeni, csak a jegyzék számát, mely a jegyzékben felül a jobb sarkon található fel, kell a levélben feltüntetni. Egyben kérjük, hogy hozzánk intézett levelükben, amelyben megrendelésről stb. van szó,* ***minden alkalommal*** *közöljék pontos imüket—mert itt nincs nyilvántartva mindenkinek a neve és lakása,—a név, lakóhely, utolsó posta, vármegye feltüntetésével és pedig a név kivételével román nyelven, a régebbi magyar elnevezésük és megjelölésük is szükséges.*

BIBLIA-ÁRJEGYZÉK

Bibliás falimondat	— — — — — —	20—25	Lei
905 sz. zsebbiblia (nem átdolgozott)	— — —	100	„
906 „ „ „	— — —	130	„
907 „ „ (börkötés)	— — —	230	„
911 „ „ (átdolgozott)	— — —	100	„
912 „ „ „	— — —	120	„
914 „ „ „	— — —	170	„

SEGÉDKÖNYVEK

Manna	100	Lei
Énekes könyv	75	„
Hárfa	55	„
Zsebhárfa	65	„
Mit mond a Biblia a pokolról?	15	„
A teremtés hat napja	8	„
A Szocializmus és a Biblia	6	„
Szövetségsátor	30	„

NÉMET NYELVÜ KÖNYVEK

Hárfa	40	Lei
Bibliai tanulmányok, I. kötet	40	„

FEL

A VILÁGITÓ ŐRTORONY és Krisztus jelenlétének hirdetője.

XI. CLUJ-KOLOZSVÁR 1924. DECEMBER BROOKLYN 12. SZÁM.

VI. KÖTET

XVII. TANULMÁNY

AZ UJTEREMTMÉNY RÉSZE A FELTÁMADÁSBAN

16. Mely görög szóból ered a „feltámadás" szó, és mi a jelentése az eredetiben?

Az ujtestamentomban előforduló és feltámadásnak forditott szó minden esetben a görög „anastazis" szóból ered. Máté 27:53 kivételével, mely a görög „egersis" szóból ered és helyesen felüdülésnek, ujraéledésnek kellene fordittassék. „Anastazis" negyvenháromszor fordul elő az ujtestamentumban és feltámadást, vagyis ujraépitést jelent a szó teljes értelmében. Egyszer sincs ugy alkalmazva, hogy a test egyenes állapotára való felemelését jelentené a siri állapot után, sem pedig nem jelenti csupán a felserkentést, vagy az élet gépezetének ujra müködésbe való hozását. Sokkal fontosabb jelentőségü. A halálnak ellentéteképen van alkalmazva — mint teljes kiszabadulás a halotti állapotból. Hogy helyes fogalmat nyerjünk az „anastazis", szóról, előbb helyes fogalmunk kell legyen az életről — az életet isteni szempontból nézve. Ismernünk kell alkotó részeit a halálnak és hogy mi az a meghalás. A mindezekhez tartozó helyes gondolatokat elménkben tartva, megérthetjük a feltámadás, vagyis ujraépités fogalmát, a teljes felemelést a halálból az élet tökéletességére, ahonnan Ádám kiesett.

17. Ki volt az a két élő lény, akik örökké éltek? és hogyan tekintendő a többi eemberiség isteni szempontból?

Csakis két embernek volt valaha élete: Az egyik Ádám volt engedelmes állapotában, mielőtt magára zuditotta az átkot, vagyis a halál itéletet és a meghalási folyamatokat; a második pedig az ember Jézus Krisztus. Amelyik pillanatban a kimondott halálitélet Ádámra szakadt, élete elzálogosittatott, a meghalási folyamatok müködésbe léptek és ő halott lett. Isten előtt halott számba ment, mivel biztosan ki kellett mulnia. Tehát nem volt többé már az élet listáján, hanem fekete lapra került. Egyre jobban merült a halotti állapotba, mig végtére teljesen kimult, azaz: meghalt, amint törvényszerüen már halottszámba ment már az itélet elhangzása óta. Ádám ivadékának sohsem volt élete a szó teljes értelmében. A csöppnyi nehány évet, a sziporkázó szikrát Isten sohse ismerte el életnek, tekintettel ama tényre, hogy a halálitélet mindenkit nyom és akik körülöttünk a világra születnek, nem birnak élettel a szó teljes értelmében, hanem csak haldoklási állapotot nyernek. Már kimutattuk, hogy az igazság álláspontjából az egész embervilág halottnak számittatik. Isten csak azokat irja át az élet listájára, kik szövetkeztek az Ő Fiával, az emberiség Megváltójával és Életadójával.

18. Mily két föltétel tartandó világosan szem előtt, hogy teljesen értékelhető legyen az anastasis szó jelentése?

Ha jól megismerjük az életet és halált alkotó elemeket — ha meggondoljuk, hogy az ember az élet tökéletességének, mily dicső magaslatáról hullott alá a jelenlegi züllöttség és halál állapotába, akkor, de csupán csakis akkor becsülhetjük meg az „anastazis" szó teljes fogalmát, mint a feltámadás, vagyis az azon életretámasztás jelentőségét, ahonnan a bukás történt, s amely a tökéletességben tetőződik be, amelyben Ádám apánk teremtve volt. Krisztus által a tökéletesség ez állapotára való visszajutást Isten mindenkinek tanácsolja, kik az emberi családból valók. Egyedüli feltétel lévén az, hogy miután az igazság ismeretére hozatnak, elfogadják az isteni kedvezményt és az Isten törvényének szelleme (értelme) iránti hűségüket bebizonyitsák az engedelmesség által.

FEL

19. Előfordul-e valaha az anastasis szó a halottak merő felébredésével?

Az „anastazis" szó soha sincs összefüggésbe hozva a halottaknak csak életre serkentésével. Mind a negyvenhárom szentirati hely pontos utánvizsgálása, melyekbe az „anastazia" előfordul, feltétlen összhangba hozza e szót, az elébb hozzácsatolt magyarázattal — jelentvén életre támadást, visszajutást a halotti állapotból, ujra bejutást a tökéletes életbe.

20. Mi a Zsidók 11:35 versnek népies de téves értelmezése, és mi a helyes értelmezése?

De miközben „anastazis" a halotti állapotból tökéletes feltámadást jelent, azért a szó semmilyen értelmében sem korlátozza az ezt célzó folyamatot ugy, hogy lehet pilanatnyi, vagy fokozatos, lassu menetü tökéletes életre jutás. Tudott dolog, hogy Urunk feltámadása egy pillanat müve volt, halálból az élet tökéletességére, mialatt a világ általában a tökéletes életre lassu folyamatu feltámadásban, vagy helyreállitásban fog részesülni, ami lefoglalja azon ezer év nagyrészét, a mit Isten e célra tervezett.

21. Vajjon korlátozza-e az anastasis szó a feltámadás folyamatát olyan értelemben, hogy hirtelennek vagy fokozatosnak állitsa be? Vagy pedig a feltámadt lény természetét változtatja meg az anastasis?

Azonkivül az „anastázis" szó a feltámadandó lény természetén sem változtat, mert a feltámadott ugyanazt a természetet fogja birni, amelyből elhalt. Az apostol kimutatja ezt az e tárgyról szóló fejtegetéseiben, biztositván minket, hogy az Ur a feltámadásban minden magnak megadja a megfelelő testet. (1. Kor. 15:35-39.) Ha emberi lény szállt a sirba, az „anastázis" szó értelme szerint, a feltámadási folyamatok sem változtatnak, semmit emberi természetén. Csupán annyit jelent, hogy a halotti állapotban levő lény ugyanaz, aki ujra fell kell támadjon az életre.

22. Mi volt a mi Urunk tapasztalata az ő anastasisa előtt és után, és mi az egyház reménye e tekintetben?

Most hadd jegyezzük meg az irási bizonyitékok egyezését (1) Jézus Urunk változtatta természetét, midőn elhagyta az Atyánál élvezett dicsőségét, felvette természetünket, midőn feláldozta magát, mint ember és harminc éves korában, megkeresztelkedése alkalmával uj létfokra fogamzott. Ez uj létfok többé nem volt földi, hanem mennyei, melyben feltámadott harmadnap multával keresztre feszitése után és az Atya kedve szerint való testet nyert, —szellemi testet, a viszonynak megfelelő testet. A halálból (kimulásból) az élet tökéletességére nyert feltámadást és pedig arra a létfokra, amelyre rövid idővel azelőtt fogamzva lett. Hasonló módon az egyház — Ura Feje fenhatósága alatt és Vele függésben részt nyer ugyanabban a feltámadásban, miután pedig testének tagjaiképpen számittatnak, részesülnek „az Ő feltámadásában" — az első, legjelesebb és legfontosabb feltámadásban. Ők is „ujszülöttek" — „szentlélektől fogamzottak" — uj létfoku teremtmények és azért különböző a feltámadásuk.

23. Mit fog az anastasis jelenteni a természetes ember esetében? És mennyiben fog a régi kiválóságok feltámadása különbözni a többi emberekétől?

A természetes ember, aki nem lesz ujteremtménnyé, aki nem tapasztalja uj létfokra való fogamzását, csak természetes embernek marad és „anastázis"-a vagy feltámadása helyreállitás lesz az emberi természet tökéletességére, ahonnan elbukott az Ádám által képviselt egész ivadék. A jobb feltámadás, „melyet a régebbi szentek várnak, ahogy arról az apostol tudósit, nem az első feltámadás lesz", ami csak azokra szoritkozik, kik az evangéliumi korszak folyamán hallják a meghivást — Krisztus a fej és az ő teste az egyház. A jobb feltámadás, melyben a régebbi szentek részesülnek és magasztosabb az embertársaikénál, azonnali feltámadás lesz az emberi tökéletességre, mindjárt az ezeréves ország elején, e korszak folyamán „az itéletre" való fokozatos feltámadás helyett. Ez őket képesiteni fogja arra, hogy legyenek Krisztusnak és ezer éves királyságának tisztelt szolgái és tökéletes emberek lévén fejedelmekké lesznek az egész földön. A régebbi szenteknek joguk lesz jogérvényben tartani a királyság törvényeit, mint közvetitői és képviselői az emberektől láthatatlan szellemi Krisztusnak. Embertársaik felett való áldásuk kétszeres lesz:

1. Azért, mivel megpróbáltatásuk a régmulté és jutalmuk a tökéletesség azonnali elnyerése lesz. Ilyképen mások felett ezer évi előnyt nyernek; 2. Azért, mivel az Ur intézkedése folytán nekik engedélyeztetik részesülés az áldás és helyreállitás nagy munkájában, mint földi szárnya a királyságnak, mint emberi közvetitők, vagy közegek, kik által Krisztus nagyrészt munkálkodni fog.

24. Mi lesz az anastasis folyamata a „nagysokaság" tekintetében?

(A „nagysokaság" annak dacára, hogy nem sorozható az első feltámadás, dicsőség, tisztesség és halhatatlanság osztályrészesévé, sem pedig a régebbi szentek közé, azért a győzelmesek közé számittatik, ha győzelmük nagy nyomoruság árán lesz is. És mint győzedelmesek a halálból az életre eljötteknek kell tekintessenek és a pillanatnyi feltámadás tárgyát képezzék, nem lassu folyamat tárgyát, mint a világ, miután az ő próbája még a jövő kérdése.)

FEL

25. Mitől fog függni az anastasis vagy világnak, mint egyénnek a helyreállítása?

A világ „anastazis"-a minden egyes esetben a személyes haladástól függ „a szentség utján." (Lásd I. kötet 206. old.) Ahogy Urunk mondta: „Mindazok, kik a sirban vannak, meghallják az ember Fiának szavát és előjönnek." Minden egyes esetben, akiknek azelőtt nem volt eredményes a megpróbálás, azoknál a felserkenés csak a sirbóli előjövést jelent, vagyis előjövést a kimult állapotból. Mivel pedig az első feltámadásban csak az evangéliumi-kor győzői részesülhetnek és a „jobb feltámadásban" földi alapra az evangéliumi kort megelőző idők győzelmesei, azért az emberiség többi része Urunk szavai szerint itéletre jön elő. — János 5:29.

26. A Szentirás melyik helye mutatja világosan, hogyan fog ez a halálból az életbe való átmenet végbe menni?

János 5:25-ben arra mutat rá az Úr, hogy hogyan lesz a halálból az életre jutás, mondván: „Eljön az óra és most van az, a midőn a halottak hallják — Isten Fiának szavát és akik azt meghallják (megfogadják) élnek." Ha ráemlékezünk, hogy Isteni szempontból tekintve az egész világ halott, akkor megértjük, hogy az apostolok és az első egyház most hallgatja az ember Fiának szavait. És amennyiben figyelmeztek Rá, oly mértékben léptek mindig szorosabb életviszonyba az Életadóval és attól kezdve egészen jelenlétéig valakik Vele eggyé lettek, engedelmeskedtek szavának, rendeleteinek a helyzetnek megfelelően, azok kegyébe jutottak és osztozkodni fognak Vele jutalmában. A következő korszakban is hasonló módszer lesz alkalmazandó: „A föld be lesz töltve az Ur tudományával" (ismeretével) és többé nem fogják egymásnak mondani és felebarátaikat tanitani: Ismerd meg az Urat, (Jehovát)! Mert mindnyájan ismerni fogják Őt kicsinytől a legnagyobbig. Előjönnek mindazok, kik sirjaikban vannak, felserkennek, hogy meghallják az ember Fiának szavát és „akik hallgatják (engedelmeskednek), azok élni fognak."

Amint a korszak evangéliumi egyházánál az ember Fia szavának hallgatása lassu folyamatu, egyik parancs után a másik, ma is egy kevés, holnap is egy kevés, hasonló mód szerint lesz ez a világgal is az ezer éves korszak folyamán. Az engedelmesek fokozatosan tisztább becsülésére jutnak Isten szeretete, igazsága és gondviselése hosszuságának, szélességének, magasságának és mélységének. Csakhogy akik akkor engedelmeskednek a nagy Mester rendeleteinek, nem kell üldözést és erőszakot elviselniök, mint most azoknak, kik az Ő szavai szerint igyekeznek élni, mert akkor a Sátán megkötttetik és a Messiás királyságának törvényei lesznek joghatályban, hogy mindazok, kik egyeznek az igazsággal, áldást nyerjenek és helyreállittassanak; azok pedig, kik összeütköznek az igazság gyakorlásával és szabályainak valamely részletekben ellenszegülnek, ésszerü próbáratevés után, mint olyanok kezeltessenek, kik Isten kegyét megvetik és kiirtassanak a nép közül. — Csel. 3:23; Ésaiás 65:20.

27. Kire vonatkozik ez a kifejezés: „Azok, akik jól cselekedtek?" És milyen természetü lesz az ő feltámadásuk?

Meglehetünk tehát győződve, hogy Urunk kijelentése szerint a halottak általános felébredése nagy áldást jelent — az Ő váltság munkájának gyümölcsét. Látjuk, hogy azok, kik „jót cselekedtek", kik „az élet feltámadására" jutnak — azaz, kik a feltámadásban teljesen megelevenitve, tökéletességre helyreállitva jönnek elő — csak az egyház, a régebbi szentek és „nagysokaság" győzelmesei. Csak ezekről mondható „jól vagyon." És hogy „jót cselekedtek" gondolatban, szóban és cselekedetben az isteni mérték szerint való tökéletes cselekvést jelent, mivel az Apostol érthetően mondja: „Nincsen, aki igaz volna minden tekintetben, nincsen csak egy is." Az igazsághoz való lehető legnagyobb foku közeledésünk szivtisztaságot jelent és valóságos igazságnak van elismerve menynyei Atyánktól.

28. Kik azok, „akik rosszat cselekedtek" és milyen lesz ezeknek a feltámadása?

Az emberiség többi része e tekintetben e kifejezéssel van megjelölve: „Akik gonoszt cselekedtek" — akiket Isten nem fogadhatott el. Ez nem csak azokat foglalja egybe, kik pogány voltukért nem voltak elfogadhatók, mivel nem ismerték a nagy Szószólót s igy nem volt módjukban Általa az Atyához jutni, hanem azokat is odasorolja, kik hallottak valamit Jézus felől, valamit meg is értettek váltságmüvéből, de ez ismeretek dacára sem ragadták meg a kinálkozó alkalmat és szerencsét, — magukat nem szentelték (áldozták) fel egészen. Isteni szempontból birálva el a dolgot, mindezek „gonoszt" cselekedtek és mint méltatlanok elvettettek.

Egyuttal jegyezzük meg, hogy az emberiség sok nagyrabecsült tagja tartozik ez osztályba egyházi szervezeteken kivül és belül, nagyon sokan a nemcsak gazdagok, nagyok, bölcsek és tanultak közül. Valóban örömet okoz szivünknek, hogy az Ur gondoskodott ezek felserkenéséről is, dacára, hogy nem „az élet feltámadására" jönnek elő, hanem előjönnek, hogy az itélet idejében (az ezeréves kor folyamán) részesüljenek a fokozatos feltámadásban, az isteni szó által előre jelzett kedvező körülmények között.

Meghallják Isten Fiának szavát — nem pedig a hitnézetek körül egymással kölcsönösen ellenkező egyházatyák mondókáját,

FEL

ahogyan azt mai napság szülik a keresztyénségnek nevezett világ szektái és felekezetei. Amiben akkor részesülnek, értelmes beszéd lesz az, vagyis tiszta hiradás. (Sof. 3:9) Vak szemeik és süket füleik megnyittatnak, hogy halljanak, hogy legyen tudásuk és csak saját hibájuk lesz, ha maguknak nem szereznek hasznot az örömhirből és nem biztositják maguknak Krisztus, az Életadó által kinálkozó kegyelmét, hogy akképen fokozatosan diadalmaskodjanak gyengeségeik, szellemi, testi és erkölcsi tökéletlenségeik felett, mig itéletük vagyis próbaidejük végén elnyerhetik az életfeltételeket, tökéletességben azt, a mi Ádámban elveszett, de Krisztus drága vére által visszavásároltatott.

PRÓBÁRATÉTEL AZ ÉLETÉRT

29. Vajjon a világ feletti itélkezés olyan lesz-e, mint most a bűnösök feletti itélkezés? Ha nem, hogyan fog ez végbemenni?

Gondoljuk meg, hogy az általános világra akkor jövő próba és vizsgálat nem olyan lesz, mint amilyennek napjainkban vannak alávetve a gonosztevők, amikor a bíróságnak ki kell kutatnia, hogy a vádlott vétkes-e vagy nem? és ha igen, gondolkodnia kell, hogy milyen büntetést szabjon rá? Kérdésbe nem jöhet akkor fajunk bünnélkülisége, valamint szüségtelen lesz vizsgálatot inditani, meggyőződni arról, hogy vajjon jogos-e vagy nem az Isten iránti engedetlenség vádja az emberiséggel szemben? Sem pedig avégre, hogy vajjon igazságosan szabott-e Istentől a halálbüntetés?

Az ezer éves ország idejében a vizsgálati eljárás, vagy próbáratevés más módszerinti lesz és inkább a gyermekkel való elbánáshoz fog hasonlitani. Ha a szülők gyermekeiket hibásnak és büntetésre méltónak találták, megbüntették és miután elviselte a büntetést, megkérdik: „Hát beismered-e hibádat? Felismered-e a büntetés helyességét, a mit kaptál? Kész vagy-e ezután engedelmes gyermek lenni?“ Igenlő válasz után igy szólnak a szülők: Majd meglátjuk! A mai napon elbirálom ezt, jobban mondva próbára teszlek és ha ugy találom, hogy te komoly bünbánást tanusitasz és törekszel mindenben teljesiteni akaratomat, akkor este befogadlak a családi körbe és részesitelek mindazon előnyökben, amikkel kihágásod előtt birtál.“ A jövő korszakban a vizsgálati eljárás, vagy próbára tevés ily természetü lesz — itéletre vonás lesz ama meggyőződés végett, hogy a bünös világnak kik lesznek azon tagjai, kik — miután hatezer év folyamán szenvedték a halált, a bün zsoldjaképen, nyögés és küzdelem között megtanulták a gonosz rendkivüli bünös voltát és azt, hogy mily nagy áldással jutalmaztatik meg az igazság — arra fognak törekedni, hogy mindenben az Atya akaratához alkalmazkodjanak.

30. A világ feletti itélkezés alatt milyen időben fog megkivántatni az engedelmesség és mi lesz azokkal, akik határozottan megtagadják az igazságosság felé való haladást?

Mindvégig ki lesz kényszeritve az engedelmesség és azok, akik határozottan ellenszegülnek, egy száz éves vizsgálati eljárás vagy próbára tevés után kiirtatnak; mig azoknak, akik, csak látászólag is, de előhaladnak és külsőleg alkalmazkodnak a törvényekhez, engedélyeztetik az előbbre jutás és alkalmuk nyilik visszajutásra Isten kegyelmébe, ismeretébe és szeretetébe. De az ezer év záródásakor mindenki részére határozottan elválasztó próba következik, — nem a kikényszeritett külső viselkedésüket illetőleg, hiszen ennek meg kellett lenni, mert másképen nem maradhattak volna meg, hanem jóval előbb kivágattattak volna az élők közül — a második halálban. A végső próba szivük hüségét az igazság alaptörvénye iránt fogja elbirálni. E részben mindenki megpróbáltatik. És mindazok, akik nem találtatnak egészen hüségeseknek az Ur iránt, kiirtatnak a második halálban, hogy sohase élvezzék többé Isten kegyelmét. Ő mily kegyteljes az isteni gondviselés! Isten terve mily hosszutürőnek mutatja be mennyei Atyánkat és Idvezitőnket Ádám gyermekei iránt! Valószinüleg mindenkit az Urhoz vonz az ily tekintetbevétel és türelem, — azokat, kik méltók az örök életre. Mások kitörlését illetőleg pedig azok, kik az Urral egyeznek, az ihletett kifejezéssel fogják mondani: „Jol vagyon Uram, mindenható Isten, tökéletesek és igazságosak a te itéletid!“ — Jel. 16:7.

MÉLTÓKNAK TALÁLTATNAK A HALÁLBÓL VALÓ FELTÁMADÁSRA

31. Mi a Szentirás e helyének a jelentése: „De akik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék és a halálból való feltámadást?“

Ez utóbbi szempontból nézve, nagyjelentőségü az Ur eme kijelentése: „ . . . Méltóknak itéltetnek, hogy ama világot elvegyék és a halálból való feltámadást.“ (Luk. 20:35.) Kevesen, csupán csak „egy maroknyi sereg“ lesz méltónak itélve, hogy elvegye „ama világot“ és részesüljön „jobb feltámadásban“ az ezer éves országot előzően. Az emberiség nagy többsége, azok is, kik előtt Urunk fenti szavait szólotta: „előjönnek az itéletre“ és rájuk lesz bizva méltónak bizonyulni a tökéletes életre, hogy mint méltók átéljék az ezeréves országot s részesüljenek áldásaiban. Csak az engedelmeseknek engedélyeztetik, hogy elérjék a halotti állapotból való teljes kiépülést, fokozatos folyamat és lassu előhaladás által.

32. Milyen hátrányai lesznek a világ tökéletesedésének, amely hirtelen feltámadás eredménye lesz?

Tudtunk szerint a szentség utján járóknak előre kell haladni. Elmélkedéses út lesz

FEL

az, mely megerőltetést és győzelmeskedést követel mindazoktól, kik óhajtják visszanyerni azt, ami Ádámban elveszett volt — az emberi tökéletességet.

33. Fejtsd ki a világ feltámadására vonatkozó isteni tervek ésszerüségét, szépségét és harmoniáját.

Isten tervének e részletét vizsgálva, elbámulunk az ésszerüség, jogkövetkezetesség és előnyök láttára, amit azok részére tartalmaz, akiknek fenntartatott. Könnyen megfigyelhetjük, hogy valamilyen más eljárás hátrányára volna azoknak, kiknek az ezeréves ország előnyei fentartatnak. Vegyétek például Nérót, (a legkegyetlenebb keresztyénüldöző római császárok egyike volt), feltételezve, hogy ő pillanatnyi feltámadásban részesülne a tökéletes életre, feltételezve továbbá, hogy ő fizikailag, erkölcsileg és szellemileg tökéletesnek jönne elő a sirból. Ez az illető a szó semmilyen értelmében sem volna Néró. Az a tökéletes lény semmiképen sem volna azonos a régmult Nérójával; kortársai sem tudnák őt magukkal egyezésbe hozni. Azt sem gondolhatjuk, hogy tökéletes emberi testben jön elő és csak szellemileg és jellemében lesz tökéletlen. Akik az élet törvényének csak alapvonásait ismerik is, azok azonnal fel kell ismerjék az ilyen következtetés ésszerütlenségét. Az élet törvényei arra tanitanak, hogy az organizmus és a jellem egyező; a tökéletes organizmus tökéletes jellemet feltételez. De ha ez ésszerütlen nézetek valamelyikét csak egy pillanatig is elfogadjuk, rábukkanunk arra a lehetetlenségre, hogy nem szükséges ezer esztendő egy tökéletes lény megpróbálására, mert hisz Ádámnak, mint tökéletes lénynek rövid idejü volt a megpróbálása, amennyire azt az Irásból kitudhatjuk.

Továbbá, ha a világot tökéletes állapotban képzeljük próbára téve, akkor kötelezve vagyunk azt a tökéletes törvények alatt gondolni és ha igy tökéletlenségektől menttek volnának, akkor szükségtelen volna hibák elfedése vagy takarása és akkor ugyan az volna a sorsuk, mint Ádámnak volt, mikor próbára tétetett. Igy tekintve a dolgot, Krisztus ezeréves közvetitő uralkodására sem volna szükség, mivel a tökéletes törvény isteni igazságot képvisel, azt, amitől Ádám volt függőben és amelyet végül minden embernek becsülni kell — az ezeréves birodalom végeztével, mielőtt Isten örök kegyelmébe fogadja a világot. Láthatjuk tehát, hogy az ily nézetek merőben ellenkeznek Isten intézkedéseivel.

Most hadd nézzük meg szépségét, egyező és logikus voltát és jogszerü következtetését Isten terve szerint „az itéletre való előjövésnek.“ 1) Praktikusan véve a világ felserkenése (eljövése) ugyanazon szellemi, erkölcsi és fizikai állapotban, melyben sirba szálltak, már önmagára kidomboritaná az egyéniséget és azt másokkal vonatkozásba hozná. „Ahogy a fa ledől, ugy marad.“ A felébredés, az előhivás a sirból hasonlitani fog az alvás végéhez, a felébredéshez, ugyanaz a kép ez, mit Urunk is alkalmaz nem csak Testére (egyház), hanem az egész világra, az ő terve szerint, akiknek halálból való felserkenése, alvásból való ébredésnek van emlitve. Az alvásból ébredő célszerüen ugyanazon állapotban találja magát, melyben elpihent, csak hogy egy kis frissült és megujult erőt érez és képes mihamar visszaemlékezni a lefekvését megelőző eseményekre és állapotokra. Ugy gondoljuk, ehez lesz hasonló a világ felserkenése is, mikor „meghallják az ember Fiának szavát és előjönnek.“

34. Vajjon helyes volna-e, ha elvárnók, hogy a felébredtek ugyanolyan testi állapotban fognak előjönni, mint amilyenben voltak akkor, amikor meghaltak.

Mindazáltal nem gondoljuk, hogy minden tekintetben épen abban az állapotban jönnek elő, amilyenben a kimulás pillanataiban voltak, mivel ez ismét csak zürzavar volna. Például: Ne higyjük, hogy akinek gégéje elsorvadt, mig az utolsó leheletet vehette, oly szomoru állapotban és gége nélkül jön elő, vagy a másik, akinek a fejét levágták, hogy ugy jönne elő, mert hisz fej nélkül elő sem jöhetne. Hasonló módon ésszerüen nem gondolható, hogy aki kezét, lábát, ujjait vagy körmeit elveszitette, vagy aki ágyában megmozdulni sem volt képes, hogy olyan állapotban megint előjön. Mivel az Irásban ezt illetőleg semmi bizonyosat sem találunk, ami véleményünket irányithatná, azért csupán csak következtetjük, hogy a világ előjövése olyan állapotu lesz, amit most mi átlag egészségnek vagy erőnek nevezünk. Például: Ahhoz hasonló, mint amilyet Urunk első jelenlétekor méltóztatott adni a hozzájáruló betegeknek és akiket halotti állapotukból felébresztett. A meggyógyitottak nem lettek tökéletesitve, mert akkor sokan közülök évszázadokig is élhettek volna, ahogy Ádám is elélt. Jogosabban következtethetjük, hogy helyreállitásuk csak átlagos erőre és egészségre történt. Ez „az itéletre előjövés“ idején is hasonszerü lesz, mikor ő ugyanolyan egyéneket szólit a halálalvásból, hogy meghallják szavait és engedelmeskedvén, örökéletet nyerjenek a test és jellem tökéletességével egyben, ami végből ő elkészitette a helyreállitás ideit királyi törvényeivel, büntetéseivel és áldásaival.

35. Mi lesz azon felébresztettek különös előnye, akik vissza tudnak majd emlékezni multbeli tapasztalataikra?

Mivel a létezés fonala akkor elszakadt, mikor kimultak, azért tapasztalataik továbbszövése (felserkenésük után) ott veszi fel a fonalat ismét, ahol elszakadt és szövődni fog

FEL

mihamar alkalmazkodván a változott viszonyokhoz, miközben egy se fogja elveszíteni egyéniségét, sem pedig nem lesz elveszett a világra és arra a körre nézve, melynek ő is egy tagja volt. Igy a bűnről és önzésről a régmultban szerzett tapasztalatok az ismeret hasznos maradványai lesznek, ami megkivántatik a jövő helyes mérlegelése végett és az ujraéledtet képesiti annak megbecsülésére, ami származik az igazság és élet uralkodásának előnyeiből, hasonlittatván a bűn és halál azelőtti uralkodásához. Előnyös lesz mindenekelőtt Krisztust, a Királyt elismerni Idvezitőül, beismervén a saját tökéletlenséget és méltatlanságot — s elfogadván az Életadót, mielőtt előhaladáshoz lehet jutni a szentség magas utján. Ugyszintén előnyére lesz az emberiségnek, hogy saját maga tegyen lépéseket saját gyengeségének leküzdésére és céljául tűzze ki a tökéletesség elérését.

36. Mennyiben válnak majd a Milleniumi Korszak ezen tapasztalatai és tanulságai az emberiség javára? És milyen viszony van az ő megitélésük és az egyház osztály mostani megpróbáltató tapasztalatai között?

Az ekként nyert ismeretek jól bevésődnek tehát jellemébe és elméjébe és előkészitőül szolgálnak az utolsó próbára, majd az ezeréves korszak végén, amikor feltétlen szivhűség követeltetik meg. De időközben tökéletlenségük nem fog kárukra, hátrányukra lenni, mert jellemük gyengesége vagy szilárdságához mért lesz a Biró követelménye, aki részvétteljesen fogja birálni és segitőjük lesz mindazoknak, akik most szerzik meg (s ezáltal előkészittetnek) tapasztalataikat a bűnről és gyengeségről. A leendő birák is megszerezték ezirányu tapasztalataikat az evangéliumi kor folyamán, ami részükről feltétlen nem lett volna annyira szükséges, ha Isten terve nem fokozatos folyamatu volna azok megmentésére, kik „eljönnek az itéletre."

37. Milyen osztályokra osztja Dániel próféta a felébredteket?

E nézet teljesen egyezik a Dániel próféta által közölt isteni kijelentéssel is: „És sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felserkennek, némelyek örök (tartós) életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló (tartós) utálatosságra." (Dániel 12:2) Itt a felserkenők ugyanolyan pártra osztását találjuk, amit Urunk bővebben részletez. Egy osztály életre, tartós életre ébred a szó teljes értelmében. A másik is fölébresztetik, de nem a tökéletes életre. Ha felserkennek is, de a neve még mindig a fekete listán van, mivel Isten még nem méltatja, hogy legyen összeköttetése az élettel a Fiu által. „Akinél a Fiu van, annak van élete, akinél a Fiu nincsen, az nem látja az életet." Egyszóval a világ azért ébresztetik fel, hogy tudatára ébredjen Isten kegyelmes gondoskodásának, mely a nagy engesztelő áldozat által a helyreállitást és az életet eredményezi, tudatára jusson, hogy az Életadó felvette nagy hatalmát és dicsőségét, mint próféta, pap és király és a hozzájárulás által fokozatosan, lépésről-lépésre elnyerhető a szó teljes értelmében élet.

38. Mennyiben támogatja a próféta kijelentése azon állitásunkat, hogy a világ nem ébred majd fel rögtöni tökéletességre?

Nagyon fontos a próféta nyilatkozata a második osztályt illetően, akik felserkennek gyalázatra és tartós utálatosságra. Ha, mint tökéletesek jönnének elő, akkor nem lennének szégyenletes és utálatos állapotban, mert a tökéletesség mindig csodálatraméltó volna. E szavak azért azt bizonyitják, hogy azok tökéletlen állapotban jönnek elő és Urunk hozzáfűzött nyilatkozata is biztosit affelől, hogy ez igy van abból a célból, hogy akik akarják, a feltámadás tökéletességére jussanak, tökéletességre a próbáltatások és kisértések által, melyeknek alá lesznek vetve az engedelmesség jutalmazása és az engedetlenség rendreutasitása és fenyitése képen.

39. Magyarázd meg mennyiben használható Néró azok példájául, akik „szégyenre és örökkétartó megvetésre fognak előjönni?"

Magyarázatunk tárgyául már használtuk Nérót, mivel ő valószinüleg egy lesz azok közül, kik gyalázatosságra és utálatosságra jönnek elő, azért továbbra is őt használjuk példának. Ha arra gondolunk, hogy a világ felserkentése előbb nem kezdődik el, mig a jelen nemzedék a Király fenhatósága alatt nem hozatott tekintélyes igazsághoz és intelligenciához, akkor megfigyelhetjük azt is, hogy az eljövő Néró nagyon is változott társadalmi viszonyok között fogja magát találni. Nem olyanban, amilyenben elhalt. Tapasztalni fogja, hogy az általa is ápolt illemtelenségek megvetettek, utálatosak lesznek és az erényeket, miket ő üldözött, általánosan tekintélyben és hatalomban fogja találni. Környezetével tul egyenetlenségben leli magát, sokkal inkább, mint mások kevésbé önfejüek, züllöttebbek, gonoszabbak és utálatra méltóbbak. A történelem lapjai által jól ismertnek fogja magát találni és általában utálatosnak és gyalázatosnak, mivel hatalmával és a kinálkozó alkalommal visszaélt — nem csupán, mint anyagyilkos, hanem, mint üldözője és kinzója az Ur hűségeseinek is.

Az olyan jellemet, mint az övé, utálni kötelessége minden jó és erényes embernek, miért is ily viszonyok között Néró és a hozzá hasonlók kényszerültek lesznek nagy szégyent érezni. De azért „előjönnek itéletre", — hogy legyen rá alkalom kiemelkedni szé-

FEL

gyenletes és utálatos mivoltukból az emberi természet teljes tökéletességére.

Tőlük fog függeni, hogy az életnek, a halálból való feltámadásnak mily fokáig fognak még emelkedni. Először is az igazságot kell megismerni; aztán önmagát kell, hogy meglássa minden ilyen természetü igaz világosságban, magával ellentétben pedig a tökéletes embert is kell szemlélje, amint annak mintaképei lesznek a „régebbi szentek", kik abban az időben „Fejedelmek" lesznek. Az igazság törvényét kell joghatályban látnia, ellentétben a bűn és halál fennhatóságának ezelőtti ismeretével. És ha mégis hajlamokat ápol, szivét megkeményiti és vonakodik engedelmeskedni, akkor kivágattatik a második halálba, miután megkóstolta az Úr nyujtotta és minden ember részére fenntartott alkalmat és előnyt s azt mégis elvetette.

Ellenben, ha magát megalázza, bűneit beismeri és az ország törvényeinek engedelmeskedik, akkor azonnal elkezdődik az előhaladás az élet felé — feltámadás, vagy kiépülés, teljes kimenekvés a bukásból. Ha eként halad felfelé a szentség utján, akkor egydejüleg tisztulni fog társai előtt a „gyalázatból és utálatosságból." Mert kétségbe sem vonhatjuk, ha öröm van a mennyben egy megtérő bűnös felett, akkor ez a földön is öröm lesz az illedelmes és erényes emberek között. Ha időről-időre látnak bűnösöket visszatérni az Úr iránti engedelmességbe, ugy a bűntől és az azzal való társulástól való dicséretes elfordulás, rendre a jóravaló hű törekvésnek részvétteljes becsülésévé kell átalakuljon. Ha tehát valaha Néró teljesen engedelmeskedni fog az Úrnak és az „ítéletre való előjövésben" engedelmességének jutalmaképen örök életet nyer, akkor nagyrabecsülésben fog részesülni és multja egészen elfelejtetik ahhoz hasonlóan, ahogyan mi most Pál apostolra gondolunk, nemes önmegtagadására és Isten iránti hűségére, ami őt elválasztotta a keresztyénüldöző Saultól, akit maga is „az elsőrendü bűnösök" közé számlált.

A BŰN BÜNTETÉSEI A JELEN ÉLETBEN

40. Meg lesz-e büntetve az emberiség a Milleniumi Korszakban a mostani élet bűneiért? Ha igen, milyfajta bűnökért?

Azt kérdi valaki: Hát a jelen időben elkövetett bűnökért nem lesz büntetés? Feleletünk az, hogy az igazság minden bűnre biztosan rászabja a büntetést. Amint tudjuk, Ádám bűne hatezer éve büntettetik, mely büntetés sulya alatt együtt nyöszörög az egész világ, mind halálba szállván. Az Ádám bukásától levezethető minden bűn és istentelenség, a hozzácsatoltakkal együtt bennfoglaltatik az engesztelő áldozatban, ami bűnért való áldozatul hozatott. Amely bűnre büntetés kell szabassék, az egyenesen nem az Ádámi bukástól és istentelenségtől ered, hanem bizonyos értelemben különvaló és szándékos jellegü. Az ily különvaló és szándékos jellegü bűnöknek mindnek meg kell büntettniök, ám a mai időben mi valószinüleg nem vagyunk képesek elbirálni, hogy mi volna jogszerü és logikus büntetése az ilyen egészben vagy részben szándékos jellegü bűnöknek.

Kétségkivül ez is egy oka volt annak, ami végből Urunk tanitott, hogy „idő előtt ne itéljünk." De végezetül az itélkezés ránk ruháztatik, mint irva is vagyon: „Nem tudjátok, hogy a szentek megitélik a világot?" — Igen! Jézus Urunk elnöksége alatt. Urunk azt mondja: aki tudta mesterének akaratát és még sem cselekedte, az sokkal büntettetik meg; aki pedig nem tudta és fenyitésreméltó dolgot tett, az kevesebb csapást kap. (Lukács 12:47, 48) Azt látjuk ebből, hogy a szándékos jellegü bűn büntetését főképen az Úr és az ő akaratának ismerete szabályozza. Azért az egyház és mindazok, kik az evangéliumi korszak folyamán az egyház világossága és befolyása alá kerültek, másoknál nagyobb mérvben vonatnak felelősségre. Néró annak dacára, hogy nem tartozott az egyházhoz és nem volt szent szellemtől fogamzva és azért kisebb felelősség is terheli az egyházénál, mégis megjegyzendő módon érintkezésbe jutott a világosság fiaival. Azért azt kell következtetnünk, hogy gonosz tetteit illetőleg elég nagy felelősség terheli.

„NÉMELY EMBEREKNEK BŰNEI ELŐTTÜK MENNEK AZ ITÉLETRE"

41. Magyarázd meg ennek a kijelentésnek az értelmét: „Egyes emberek bűnei megelőzik az itéletet, másokéi pedig ezután következnek" és vedd például Nérót.

Az önjellegü bűnök vizsgálásánál, dacára az élvezett világosságnak, nem szabad elfelednünk az apostol kijelentését, hogy „némely embereknek bűnei előttük mennek itéletre; némelyeket pedig hátul követnek." (1 Timotheus 5:24) Nem tudjuk, hogy Néró bűnei már mily részben kapták meg büntetésüket, nem tudjuk, hogy ő szellemileg és fizikailag mennyiben szenvedett. Azért azt sem tudjuk, hogy mennyiben követik őt bűneinek büntetései és szakadnak rá az „itéleti korszak" idején. Az idézet megértése végett szabad legyen következtetnünk, hogy a multban ő nem kapott semmilyen különös büntetést és bűneinek összes büntetései hátul követik. És most kérdezzük meg, hogy milyen természeti bizonyiték lép fel ellene vádlóul és a büntetések milyképen zudulnak rá? Igaz, hogy e kérdésekre nem tudunk feltétlen választ adni, de ismerünk már az emberben egy általánosan működő alaptörvényt, ami előjegyzi a lelkiismeret és tudás

FEL

megsértésének következményeit. Tudjuk, hogy amily mértékben megsértetett az igazság, világosság, tudomány és lelkiismeret, olyan mértékben a jellem alá van ásva és aki ezt folytatja, annak annál nehezebb lesz helyreállani.

Logikusan itélhetjük, hogy Néró saját jellemét és lelkiismeretét nagymértékben aláásta. Ha azért a „felserkenéskor" „előjön", ugy, amint meghalt csupán, csakhogy alkalmat nyerjen a kifejlődésre, akkor beláthatjuk könnyen, hogy amely fokokon a multban lefelé haladt, minden egyes lelkiismeretsértés, az igazsággal szemben minden tudatos ellenszegülés, saját jellemének megsértését eredményezte, melyek, hogy valaha legyőzettessenek, megfelelő erőmegfeszitést kivánnak, hogy a kérdéses fokokon visszahaladhasson és felépitse jellemének azon részét, melyet előbb szándékosan lerombolt. Nem a mi dolgunk eldönteni, hogy vajjon csak ennyi volna-e büntetése a jelen időben elkövetett bűnöknek, de hogy ez is egy részét fogja képezni, az logikusan áll előttünk. Minden tekintetben nyugodtak lehetünk abban, hogy aki ez ügyeket vezeti, az bölcsebb annál, semhogy tévedjen. Most pedig e tárgyról letérünk, bizván abban, hogy a megdicsőitett egyház határozatai birni fogják az Úr lelkével birók bizalmát. Semmiképen sem hihetjük, azt, hogy Urunk élvezetét lelné abban, ha a gonoszt gonosszal fizetheti vissza, vagy ha a legcsekélyebb szükségtelen szégyenletes fájdalmat is okozhatja. Nem. Hanem biztosak lehetünk, hogy a legfelsőbb itélőszék a már egyszer használt paragrafust fogja alkalmazni: „Halál a bűnnek zsoldja", — második halál.

„ÉPEN IGY A KÜLÖNÖS HALOTTAK FŐFELTÁMADÁSA"

42. Miért van az egyház feltámadása „Első feltámadás"-ként megjelölve? És melyik két másik osztály fog hirtelen feltámadáson át tökéletességhez jutni? És mit jelent ez a kitétel: „A többi halottak pedig meg nem elevenedének, mig nem betelik az ezer esztendő.

Az egyház feltámadása különös feltámadásnak van nevezve, nem az időszempontból, jóllehet ebben is első lesz, hanem abban az értelemben, hogy fő, vagyis jelesebb feltámadás lesz. Már megértettük, hogy a feltámadásban különbségek lesznek. Az emberiség három csoportja életre, tökéletességre támad különböző létfokokon: a fő, vagyis a legjelesebb helyen az egyház, az ugynevezett Krisztus Teste fog tündökölni, követi őt a „nagysokaság" és a régebbi szentek: az általános, a világ feltámadásában résztvevők alkotják a harmadik csoportot, mindazok, akik elfogadják az isteni intézkedéseket. Majd aztán az ezer év végén kifejezésre jut az itélet feltámadása is. Ily körülmények között bizonyul való ténynek, hogy a „többi halottak meg nem elevenednek, tökéletességre nem jutnak, mig el nem telik az ezer év." Az emberiség akkor éri el az első állapotra való feltámadást, de azideig nem emeltetik ki szellemi, erkölcsi és fizikai tekintetben. E szempontból nézve a Jelenés 20:5 versét, mely későbbi időbe lett az Irásba csusztatva, teljesen egyezőnek találtatik a többi részek összhangjával. A **„főt"** követő mindeme feltámadások a megdicsőitett egyház és Urának fenhatósága alatt fognak teljesülni, mert az Atya e cél végett adott minden hatalmat az Úrnak.

43. Mi az első feltámadás néhány jellemvonása — milyen testtel és erővel jön majd elő az ujteremtés?

Miután az egyház feltámasztási müvét mások szempontjából megvizsgáltuk, hadd vizsgáljuk meg, hogy mily részleteket találunk az Irásban az első feltámadásra vonatkozólag. Milyen testet fognak nyerni az ujteremtmények? Mily tulajdonságaik és képességeik lesznek?

Az apostol azt mondja: „Amilyen ama földi, olyanok a földiek is; és amilyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is." (1 Korinthusbeliek 15:48) Ezalatt azt értjük, hogy a világ helyreállitásban részesül az emberi tökéletességre hasonlóan ama földihez: a bűnbeesés előtti első Ádámhoz s a tökéletes „ember Jézus Krisztus"-hoz, mielőtt uj létfokra, uj természetre fogamzott. Igen örvendünk a világ e gyönyörü kilátásainak. Igen, mert ismét egész és tökéletes földi képmásai lesznek a Teremtőnek. Még nagyobb azonban örömünk az evangéliumi egyházának láttára az isteni szándék szerint „hivottaknak" tett igéretek felett, amelyek részükre rendkivül magasabb és különösebb érelemben biztositják az Atyához való hasonlatosságot, kik Istennek nem földi, hanem mennyei képmásai lesznek. „Hasonlók leszünk ő hozzá a „megdicsőitett", „elváltozott" Jézushoz, mert meglátjuk őt, amilyen állapotban van." Ő szellemi lény, „az Atya lényegének képmása", felette az angyaloknak, fejedelemségeknek, hatalmaknak és minden névnek, mely neveztetik az Atyán kivül „tulmagasztositottan az emberi tökéletesség felett." Ha hasonlók leszünk ő hozzá, osztozkodunk dicsőségében és természetében, ami azt jelenti tehát, hogy az Atya lényegének is képmásai leszünk, „ki lakozik hozzámehetetlen fényességben, kit ember nem látott, sem látbat soha", de akihez nekünk közeledünk szabad, akit meglátha tunk majd ugy, amint vagyon, mivel „elváltoztatunk." — 1 János 3:2; Zsidók 1:3; 1 Timotheus 6:16; 1:17; 2 Mózes 33:20.

FEL

44. Hogyan figyelmeztet Pál apostol az 1 Korinthusbeliek 15 részében azon nézet ellen, hogy az egész emberiség esetleg az Atyának a képmását fogja viselni?

Hogy félre ne érthesse senki, az apostol még hozzáfüzi a fenti idézethez: „Amiképen hordtuk (mi, az egyház) a földinek ábrázatát, hordani fogjuk a mennyeinek is ábrázatát." Az apostol ez alatt nem azt érti, hogy valaha mindenki hordani fogja a mennyeinek ábrázatát (természetét). Istennek nem az volt a terve, midőn az ember teremtését elhatározta, hanem csak hogy testi, emberi, földi lény legyen, de vele szellemi és erkölcsi azonosságban, aki ura legyen a földnek s igy mennyei Teremtőjének képmása. (1 Mózes 1:26-28; Zsoltár 8:4-7) Megkülönböztetéskép az ujteremtményétől (a földi emberétől) elválasztatott. Az ujteremtések külön választattak a világtól, kik mindössze egy maroknyi sereget képeznek és hivatva vannak az Úr királyi csoportjává lenni, mely megáldja a világot a Messiás uralkodásának idejében, később pedig kiemelkedő és nagyfontosságu hivatalt fog betölteni, hogy Isten tervének más fontos mozzanatait véghez vigye, esetleg más világbolygók és teremtményekkel kapcsolatban.

45. Mit mond az apostol a „testről és vérről", amely örökli a királyságot?

Az előző gondolatot tovább szövi az apostol, midőn azt mondja az 50. versben: „Azt pedig állitom atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát." Tehát különbséget tesz mostani állapotunk: ideig való testben időzésünk és jövendőbeli szellemi létezésünk között. Határozottan állitja, hogy amig hust hordunk magunkban, nem alkothatjuk Isten országát a szó valódi értelmében, mivel az a királyság szellemi lesz és szellemi lények fogják képezni. Maga Urunk, ki főnöke, elnöke, kapitánya és mintaképe az egyháznak, dicsőséges szellemi lény, melynek előcsillámlását látta Pál apostol (1 Korinthusbeliek 15:8) és amely Jánosnak is bemutattatott álomszerüleg: jelenésekben. „Hasonlók leszünk hozzá", nem hus és vérből valók, mint az emberi faj többi tagjai, akik közül kivétettünk és akiket a feltámadás, vagy itéletre előjövés a hus és vér állapot, a testi állapot tökéletességére fog visszahozni, arra az állapotra, melyet az ősszülők birtak az édeni helyzetben.

46. Vajjon nehéz-e a testi állapotból a szellemi állapotba való teljes átváltozás gondolatát megérteni?

Az apostol felismerte, hogy felette nehezen lehet felfogni az egyháznak a testi, földi állapotból, mennyei, szellemi állapotra való elválasztását. Képesek vagyunk könnyebben felfogni azt, hogy az alvók uj szellemi testben fognak feltámadni, — olyanban, amilyet az Úr megigért, — mint azt elgondolni, hogy az Úr második jelenlétének idejebeli és testben időző szentjei, hogyan fognak felvétetni szellemi Királyságába. Pedig az apostol által az Úr ezt világosan körvonalozza, mondván: „Imé titkot mondok nektek. Mindnyájan ugyan nem alszunk el, de mindnyájan elváltozunk — nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó, a hetedik trombitaszóra. — 1 Korinthusbeliek 15:51-52.

47. Miért értették annyira félre ezt a világos kijelentést?

Mialatt Urunk némi tekintetben e kijelentése által bizonyos titokról vonta le a leplet, mégis magát a kijelentést is titokzatosság burkolta; mert az Úr Szerelmesei közül sokan az „alvás" szót a „halál" szóval cserélték össze és ebből azt következtették, hogy a szentek közül, akik az Úr második jelenlétére maradnak, meghalás nélkül elváltoznak, ami pedig egyáltalán nincs ugy az emlitett szöveg értelmében. Tekintsétek például az apostolokat. Ők meghaltak és a meghalás pillanatától „alvóknak" számittatnak a feltámadás pillanatáig. A kimulás tehát pillanat müve volt, mig az alvás az öntudatlan állapot évszázadok folyamán át tartott.

„Az „alvás" szó ilyfajta értelmezését hozzá kell füznünk az apostol kijelentéséhez, ha helyesen akarjuk megérteni, tudniillik: Az Úr népe közül azoknak, akik az ő második jelenlétének idejére maradnak, nem szükség aludni térniök, sem pedig hogy csak egy pillanatig is öntudatlan halotti állapotban legyenek. De azért meghalnak, az Úr kijelentése szerint, amint a próféta által mondja az egyházról: „Én megmondottam: Istenek vagytok ti és a Felségesnek fiai ti mindnyájan; mindamellett meghaltok, mint a közember és elhullotok, mint akármely főember." (Zsoltár 82:6-7) A világ ugy hal meg, mint Ádám fejedelem, mint gyermekei és öröklői elitéltetésének; de Krisztus hűségesei ő vele halnak meg, — Jézus fejedelemmel. (Ésaiás 9:6; Cselekedetek 3:15; 5:31) Az ő áldozata által megigazulván, halottak ő vele, mint áldozatának részesei és öröklői. A második fejedelemhez hasonlóan áldozati halált szenvednek: „Ha meghalunk ő vele, ugy élünk is ő vele." Tehát azt mondja az apostol, hogy akikre az utolsó idők jutottak, azoknak meghalása nem jelent öntudatlan alvást, meghalásuk pillanata elváltoztatásuk pillanata is lesz egyuttal, vagyis felruházásuk mennyei, szellemi testtel.

48. Mik lesznek az Úr népének a tapasztalatai, akik megmaradnak az ő második eljöveteléig — nem fognak-e meghalni? Idézz a Szentirásból ez állitás bizonyitására.

Az elváltozás, mit az egyház utolsó időre maradott tagjai tapasztalnak, ily módon az első feltámadás részéül fog bizonyulni a szó

FEL

teljes értelmében. Semmi módon sem különbözik a haláltapasztalattól, mit az egy test minden tagjának át kell élnie. Az egy test előbbi és utóbbi tagjai között csupán csak annyi az eltérés, hogy a mostaniak nem fognak aludni, öntudatlanságban lenni és várni a jövendő királyságra, mely felépül erőben és hatalomban. Ez oldali (földi) szolgai munkásság után feltámad a tuloldalra (szellemi alapra), mint tökéletes ujteremtmények, mint Krisztus testének tagjai.

„MÉG NEM JELENTETETT MEG, MICSODÁK LESZÜNK"

49. Ha valamennyi tökéletes ujteremtésnek ugyanegy fajta dicsőségben lesz része, vajjon a dicsőség ugyanegy fokozataiban is fognak részesülni?

A tökéletes ujteremtmények képességeiről és tulajdonságairól annyit mond az apostol, hogy nem mindnyájan fogják a dicsőségnek egy és ugyanazon fokát elfoglalni, annak dacára, hogy mind egy természetü dicsőséget nyernek, mind isteni, vagy szellemi lények lesznek. Fog lenni egy átlagos dicsőség e mennyei és egy másik foku dicsőség a földi, emberi lények részére. Mindegyik magasztos lesz a maga tökéletességében, de nagyobb lesz a mennyei lények dicsősége — mindeneken tulszárnyaló. Az Irás mondja, hogy „akkor az igazak Naphoz hasonlóan fénylenek Atyjuknak országában." (Máté 13:43) Az Úrnak a jövendő dicsőségéről szóló eme tudósitása vonatkozik az egész „buza osztályra", mégis a negyvenegyedik versben az tünik ki az apostol szavaiból, hogy egyénileg lesznek külömbségek az egyház hivatali tisztségeiben. Mindannyian tökéletesek lesznek és tul boldogak, de mikép az Atya kimagaslik mindenekfelett és közvetlen közelében a Fiu van és amiképpen ezzel jár a dicsőség, méltóság és teljhatalom különbözősége is, hasonló módon az Ur elfogadható követői között is lesznek rangkülönbségek, ahogy „a csillag a csillagtól különbözik fényességre nézve." — 1 Korinthusbeliek 15:41.

50. Hogyan mutatott rá az Úr ezekre a külömbségekre két példázatában?

E felett nem kell meglepődnünk, mert látjuk, hogy Urunk miközben 12 apostolt választott és mind a tizenkettőt szerette, mégis hármat közülök különösen kiemelt azzal, hogy rendkivüli alkalmakkor közelebb voltak hozzá a többinél, inkább bizalmas viszonyban. Majd ha „az élet könyve" felnyittatik és kiméretnek az Ur trónjához legközelebb első helyek, akkor az ő személye körüli hivatalokban némelyek jobb, mások bal keze felől lesznek, vagyis tisztségükre és kitüntetésükre vonatkozóan mások által méltóknak különböző fokon elismerten (Máté 10:41) Nem lepne meg, ha a Mesterhez legközelebb látnók Pál apostolt Jánossal — a kettőt kétfelől. Ne értsetek félre. Nem gondoljuk, hogy valamilyen széken fognak ülni jobb és balfelől, hanem közvetlen közelségében lesznek a Mesternek a királyság méltóságaiban és a hatalomban. Akik a „kicsiny sereget" fogják alkotni, annyira beteltek lesznek az Ur szellemével, hogy egymást becsülni tudják a dicsőség fokára nézve és semmi önzés nem lesz köztük, hanem mindenik uj teremtmény méltóságát illetőleg tiszteletben lesz tartva az isteni itélet. Ugy kell legyen ez most is, de még inkább várható a jövőben. A jelenre vonatkozólag olvassuk: „Isten a Testbe tetszés szerint helyezte a tagokat" és akik az Urral összhangban vannak, mindazok nem törekszenek megváltoztatni Isten intézkedését, hanem elismerik azt és igyekeznek vele párhuzamosan haladni. Valószinüleg ez a jövőben is igy lesz.

A jelen és jövő helyzetének egyik leirásában azt mondja az apostol: „Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban". Az uj teremtménnyel van kapcsolatba hozva az „elvettetik" kifejezés, kinek létezése a feláldozáskor, a szellemi fogamzáskor kezdődött. Az uj teremtmény az, mely kifejlődik emberi állapotából, mely igyekezett a testet kormányozni és az isteni akarattal egyezően azt szolgájává tenni. — Az uj teremtmény az, melyről mondva van, hogy ugy akik a testben, mint sátorban, várakozván az uj testre. „Elvettetik" romlandóságban, romlandó testben „elvettetik" — halálba szállt és még sincs halottnak tekintve, hanem csak alvónak, miközben földi sátora feloldódott (elrohadt). Ugyanaz az uj teremtmény, aki „feltámasztatik" — felöltöztetik mennyei, szellemi testbe az első feltámadáskor.

E szellemi testről, mely feltámad, az apostol azt mondja, hogy romolhatatlan — el nem mulhat és meg sem is halhat. A romolhatalan szó e helyen a görög „aphtharsia" szóból van forditva és olyasmit jelent, ami biztositva, edzve van a halál ellen, ami meg nem halhat, meg nem semmisülhet, el nem porladhat.

Rendkivül fontos e nyilatkozat, mely szerint szellemi testünk, az önfeládozóké, t. i. rothadatlan, halhatatlan lesz, mivel tisztán tudjuk, hogy a halhatatlanság e tulajdonsága csupán csak a Jehovában van meg, mig Jézus Urunkról az van mondva, hogy hűsége folytán történt nagy felmagasztaltatása részben abban állott, hogy önmagában való, vagyis független élet adatott neki, amiképen az Atyának is van élete önmagában. Az alapgondolat szerint az egyház dicső feje „elváltozást" tapasztal halhatatlanságra, romolhatatlanségra, az isteni természetre. Nem ejt bámulatba, hogy Isten terve oly sokat jelentő volt szerelmes Idvezitőnk iránt, de valóban csodálatos, hogy az isteni termé-

FEL

szet e tulajdonsága, amely ezideig senki másnak nem adatott, csak Mesterünknek, az Ő teste tagjainak is megigértetett, akik követik Őt lábnyomaiban és örömmel tekintnek a dicsőség, tisztesség és halhatatlanság felé. — 2 Péter 1:4; Rómabeliek 2:7.

„Elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben". Az uj teremtményre ismét az „elvettetik" szó által van vonatkozás téve. A világ nem ismer minket a jelen időben, nem értheti meg, hogy az Atyától vagyunk fogamzva avégre, hogy gyermekei legyünk szellemi létfokon, sem azt, hogy testben csak ideig tartózkodunk avégre, hogy megkisértessünk s megpróbáltassunk áldozatszövetségi hűségünkre nézve. Most Isten fiai vagyunk, de félreismert s a világtól gyaláztatunk s az Úrnak szenteltetésünk folytán talán az emberek között nem foglalunk el oly kiemelkedő helyeket, mint ahogyan ezt megtehetnők, ha természeti képességeink világi célok előmozditására volnának forditva. Az egyház mindenképen egészben és egyénileg, amint az apostol mondja, „gyalázatosságban" figyelmen kivül hagyatik. Testünk most „az alázatosság teste". (Fil. 3:21.) De mily helyzetünk lesz végre? A gyalázatosság, tiszteletlenség mind az enyészeté lesz-e? Az egyház — a Fej és Test — olyan lesz-e, kit angyalok s emberek egyaránt fognak becsülni és tisztelni? Az uj teremtmény ily nagy dicsőségben lenne-e? Igen! O igen! Biztositva vagyunk afelől!

„Elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben". Még mindig az uj teremtmény van szóban, — az emlitett erőtelenség a mostani halandó testre vonatkozván. A mostani testnek tökéletlensége, amivel minden uj teremtménynek elég baja akad, Istennek hála nem rovatik fel az uj teremtmény gyengeségeképen, mig szándékai az Ur iránt tiszták, tökéletesek, hüségesek és szilárdak. Határozottan megállapitott tény, hogy a „kiválasztottság" feltámadási testéhez nem lesznek hozzánőve e gyengeségek, mert „feltámasztatik erőben", — a tökéletesség, az uj természet, az Isten erejében.

„Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki (szellemi)) test". Ugyanaz az uj teremtmény emlittetik. Most természetes testet birunk, melyet megfoghatunk, hus és csont az. Csak Isten kegyelméből van engedélyezve, hogy az uj érzületről, mint uj teremtményről beszéljünk, annak számitva magunkat és elvárjuk az időt, mikor ez uj érzület szellemi, neki megfelelő uj testet kap. Akkor az elvettetésre méltó, vagyis az Én — mely most földi, anyagi test, szellemi test lesz. Mily magasztos várakozás ez! Igaz és mégis megfoghatatlan nekünk, azoknak, kiknek nincsenek tapasztalataik azonkivül, ami a természetes embereknek közös tulajdona. Kivételes állapot, hogy hit által elménk felfogta az Ur igéreteit és kijelentéseit és belépett azon szellemi térbe, mely megért „láthatatlan dolgokat."

És ha már a jövendő dicsőségnek csak halvány sejtései is bennünket a világ gondjai, bajai, töprengései, bolondoskodásai és élvezetei fölé emelt, mit jelenthetnek hát részünkre a valóságok, midőn tökéletesek leszünk és Urunkhoz hasonlók, részesülve dicsőségében! Nem csuda, hogy Urunk igy szólott Nikodémushoz: „Ha földieket mondtam néktek s mégsem hiszitek, mimódon hienditek, ha mennyeieket mondándók néktek?" Nem csuda, hogy nyomatékosan hangsulyozza, hogy először szentlélektől kell fogamznunk, mielőtt mennyei dolgokat csak felfoghatnánk is. Azért most az a kérdés, hogy az evangéliumi korszak folyamán elénk tárt pályát kifutjuk-e, a világ szellemét és a Sátán kisértéseit törekszünk-e leküzdeni az Isten iránti engedelmességünk kötelezettségének arányában. Amig tehát a jelen világot nem szeretjük s minden aggodalmat s könnyen behálózó bünt magunktól messze vetünk, el ne felejtkezzünk összejönni az Irás napontai tanulmányozására, kihasználván a szó minden értelmében az Isten gyermekeinek kinálkozó előnyöket, áldásokat és kegyadományokat. Ha megcselekesszük e dolgokat, nem fogunk megütközni, hanem gazdagon adatik nékünk a mi Urunk és megtartó Jézus Krisztusunk örök országaiba való bemenetel. — I. Ián. 3:2, 3; Róm. 8:17; Ján. 3:12; I. Kor. 2:14; I. Ján. 2:15. Eféz. 6:10-18; Zsid. 12:1; 10:25; Ján. 5:29; Cselekedetek 17:11; 2 Péter 1:4-11.*

* VI-ik kötet ezzel befejeződött; a következő évtől kezdődően különböző cikkek fognak megjelenni, amelyek a keresztyén életről stb. fognak felvilágositást nyujtani.

ÜDV A FÉNYNEK

Üdv a fénynek, mely hasad Zion felett!
Üdv a földnek, mit fedett sötétség!
Nem sikong már többé gyászban a sereg:
Zion győz már ujra, semmi kétség,

Üdv a fénynek, mely hasad Zion felett!
— Próféták ezt megjövendöltétek;
Üdv néktek megtérő mill'jó emberek!
Nézzétek e látványt zsidók, népek.

Nézzétek a pusztákon virág fakad,
Bő forrásu medrek megujulnak;
Hegytetőkön a visszhang visszhangot ad,
Pusztaságok zöld szinben vidulnak.

Földön, vizen feltámadott a halott,
Jehovának szól magas dicséret;
A háboru szörnyü gépje elaludt,
Üdvkiáltás rengeti a léget.

FEL

HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA

DECEMBER 7-IKI IDÉZET

„És zászlót emel a pogányok előtt." — Ésaiás 11:12.

ZÁSZLÓ jelet, lobogót jelent, amely a megváltás vagy a megszabaditás hirdetője. Ez a szöveg azt mutatja, hogy mikor a föld lakói nyomorban és bajban vannak, mikor a szerencsétlenség hullámai csapkodják az embereket és szenvednek és segitségért az Úrhoz kiáltanak, az Úr zászlót fog kitüzni a nemzetek előtt. Ez a zászló vagy jelző fény Krisztus és az ő országának üzenete, vagy jó hirei az emberiség megáldására és megszabaditására. Ezen örömhirek azok, melyeket az emberek sohajtoztak, amióta az angyalok együtt énekelték a betlehemi gyermek születését.

Áldott, aki most hallja az örömhirt és háromszor boldog aki felveszi és másoknak adja. Áldás ez a saját szivében, áldás és vigasz a szenvedőknek, tisztessége és dicsőitése az Urnak, ki emberi eszközöket használ fel ennek továbbitására épenugy, mint a multban.

A világ népei most a legsötétebb órába lépnek. A Sátán tudja, hogy rövid az idő és tudja, hogy az ő halálos ellensége a Krisztus. Tudja, hogy támadását most Krisztusnak a földön lévő tagjaira kell összpontositania. A végső, kétségbeesett tusakodás: az Igazság az eltévelyedés ellen, igazság igazságtalanság ellen, világosság a sötétség ellen. Krisztus, a világosság és igazság megtestesitője, falhoz szoritja az ellenséget és nemsokára megüzeni a világnak az igazság teljes győzelmét. Mostan az igazság zászlóját emeli a világ népeinek a javára, amelyek az igazságra vágynak, hogy a sötét mocsár felett biztonságban elvezettessenek az igazság és világosság ösvényére.

A hüséges követők a földön Krisztus követői és ezeknek előjoga, hogy a béke és kiengesztelődés ezen üzenetét elvigyék a világnak. Boldog az ő részük. Ragyogjatok ti áldott hirnökei a világosságnak. Rajtatok az Úr dicsősége. Csak még egy kicsit legyetek hűségesek a rátok bizott igazsághoz és mindörökre az igazság országában lesztek.

DECEMBER 14-IKI IDÉZET

„Mind a nemzetek magasztalják Őt". — Zsolt. 72:17.

Hogyha elfogyott az emberi szenvedélyek vulkánjának az ereje, hogyha a gyülölet és rosszakarat tüzei kiégtek, hogyha a Sátán meglesz kötözve, hogy ne csalja a nemzeteket, akkor az emberek szivüket és lelküket az igazság felé fogják forditani, akkor az Úr megitéli a szegényt és alázatost. Itéletéből fogják megtanulni az igazságosságot, akkor minden jó cselekedetet megfog jutalmazni az Ő kegye és áldása, és virágzani fog az igazságosság.

Ezen a boldog napon eljönnek az emberek napkeletről és napnyugatról és leülnek és tanittatni fognak az Ő kegyes szavai által, amelyek hullani fognak a mennyei királyság látható képviselőinek ajkáról. A süket fülek megnyittatnak, a vak szemek megnyilnak és az Úr dicsőségének az ismerete fogja megtölteni a földet. Ebben az áldott országban nem lesz megengedve, hogy egyik ember ártson a másiknak. Árdrágitók, lelkiismeretlen politikusok, hamis tanitók örökre el fognak felejtetni. Eltünik az önzés és a félelem és a szeretet foglalja el helyüket az emberi szivekben.

Az Úr megváltottai, kik sokáig aludtak a föld porában, visszajönnek az ellenség országából és Krisztushoz jönnek dicsőitő énekekkel az ajkukon. Öreg emberek ifjúságuk napjaihoz térnek vissza és öröm lesz minden arcon. Miként az eső jóságos cseppje, amely frissen lekaszált fűre esik, amely édes illattal tölti meg a léget, ugy jönnek le Krisztus áldásai az emberiségre. Az egész világon éneklik az Ő dicsőitését, amikor minden népek magasztalják Őt. A szépséges, áldott és dicsőséges ország az, amelyről az egyház most beszélhet az embereknek. Azok, akik hüségesen élnek ezzel az előjoggal és teljesitik kötelességüket, teljesen bemennek ezen ország dicsőségébe.

Watch Tower, 1924 nov. 1.

DECEMBER 21-IKI IDÉZET

„Az Ur dicsőségének ismeretével betelik a föld". Habakuk 2:14.

A föld népei most nagy tudatlanságban vannak Istent illetően. Ez a tudatlanság a Sátán elvakitó befolyásának és a bűn káros befolyásának tulajdonitható. A tudatlanság okát a próféta e szavakkal irja le: „Sötétség boritja a földet és éjszaka a népeket." (Ésaiás 60:2.) Ami az Úr ismeretét illeti, a föld most egy rengeteg sivataghoz hasonlitható, amelyen itt-ott oázis van, amely azokat képviseli, akik az Urral harmoniában vannak.

Isten kellő idejében ez a helyzet teljesen megváltozik. Az Úr dicsőségének ismerete fokozatosan be fogja tölteni a földet. Fokozatosan tünik majd el a rengeteg sivatag, és növekedni fog az Úr ismerete, amig olyan mély lesz, mint a legmélyebb tenger. Egyes helyeken a tenger több mértföldnyi mélységü. A tenger közepén az ember ha egy hajóról nézi a mélység hatalmas vizeit, képtelen megmérni annak kiterjedését és nagyságát. Kellő időben a föld népei nézni fogják az Úr határtalan, fenséges dicsőségét és határtalan fényességét, anélkül, hogy megtudnák mérni ennek magasságát és mélységét. Akkor boldogok lesznek. És miért lesznek boldogok? Jézus feleli: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél a Jézus Krisztust." (János

FEL

17:3.) A föld népei megtanulják, hogy minden bánatuk, szenvedésük a bünnek volt tulajdonitható, és hogy Isten az ő szeretetében megváltásról és szabaditásról gondoskodott szeretett Fiának érdeme által. Meg fogják látni, hogy az út, mely az életre vezet, az engedelmesség, s amint megismerik az Isten dicsőségét, megtanulnak neki engedelmeskedni és élni fognak.

A Sátán most utolsó kétségbeesett kisérleteit teszi meg, hogy csökkentse az Úr hitelét az emberek szemében. Ez most nem fog neki sikerülni. Napfényre került az igazság. Az igazság győzedelmeskedni fog. Áldott előjoga most azoknak, akik Jézust követik, hogy megmondják az embereknek ezeket a jó hireket. Az Urnak parancsa, hogy az Ő hűséges követői terjesszék most ezt az üzenetet. Ezek kitüntetett emberek, kikre az Úr reábizta az előjogot, hogy ragyogjanak és töltsék be e fénnyel a világot a jelenlegi időben, és hogy vezessék ki őket a sötétségből a világosságra, hogy legyenek egyesek, akik dicsőitik az ő nevét a helyreállitás kezdetén.

DECEMBER 25-IKI IDÉZET

„Igazságosak és igazak a Te utaid oh szentek Királya". — Jel. 15:3.

Ebben a különleges időben milliók, meg milliók fognak énekelni karácsonyi énekeket, akik nem ismerték Jézus születésének értékét és fontosságát. Az igazán megszenteltek most nemcsak Jézus születésének az értékét láthatják és az Ő nagy áldozatának megváltói hatalmát, hanem azt is láthatják, hogy kezébe vette jogszerü hatalmát, mint a nemzetek Királya.

A Sátán háborut folytat az igéret magvának még a földön lévő maradványa ellen. Gyüjti minden erejét a mag elpusztitására, és bár számra nézve kevesen, a szentek nem bátortalanodtak el és még csak nem is félnek. Ők tudják, hogy ez a mindenható Úr Istennek a harca, aki teljesen fog győzedelmeskedni és el fogja űzni a gonosz haderejét a földről. Nem csak az Úr munkájának csodálatos előkészületeit látják, hanem hitüknél fogva látják a emberre vonatkozólag befejezett munkáját, az Ő megváltását és helyreállitását.

Látván, amint a Dicsőség Királya fenségesen halad a győzelemre és az emberiségnek a szenvedéstől való megváltása felé, nem tarthatják vissza a dicsőités énekét. Mindenki el van látva Isten hárfájával, az az mindenki ismeri az isteni terv harmonikus igazságait. Látják, hogy azok a dolgok, melyeket Mózes az Isten szolgája végbevitt, csak árnyékai az elkövetkező nagyobb dolgoknak, amely dolgokat ők most a valóságban látnak. A látottak feletti örömükben felemelik hárfáikat a szeretet odaadásával pengetve a húrokat, és mindenik húr kiadja a legelragadóbb zenét, amilyet valaha emberi fül hallott. Együttesen kezdenek rá az énekre, az az szivbeli örömmel együttesen hirdetik az üdv és béke üzenetét az emberiségnek. Ők az egyedüliek a világon, akik ezt teszik.

Örömmel éneklik a Király magasztalását, mondván: „Nagyok és csudálatosak a Te dolgaid Mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a Te utaid óh szenteknek Királya." — Jel. 15:3.

Mily boldog sorsuk van most a szenteknek! A menny angyalai a pásztoroknak jelentették a Dicsőség Urának a születését. A Krisztus lábtagjának mostan előjoga a Dicsőség Királyának a jelenlétét és Isten népének a megszületését bejelenteni. Minden keresztyénnek rendkivül boldognak kellene lennie ebben az időben.

DECEMBER 26-IKI IDÉZET

„Imé mindent ujjá teszek". — Jel. 21:5.

Ez a mi Urunk egyik értékes igérete mindazoknak, akik őt szeretik, elsősorban az egyháznak, azután pedig mindazoknak, akik hallják ezt és engedelmeskednek. Része ez a kegyelmes üzenetnek, amely a világnak adandó. Habár igaz, hogy ez idő szerint csak az egyház tudja értékelni ezeket a szavakat a minden dolgok ujjászületését illetően, mégis itt az idő, mikor még a világ is némileg megértheti ezeket. És igaz, az egyháznak most áldott alkalma van arra nézve, hogy elmondja a jó hireket azoknak, akiknek füleik vannak, hogy halljanak.

Az „ujjá" szó itt nem jelenti egy olyan dolognak a megteremtését, amely azelőtt sohasem létezett. Az idézet azt a gondolatot foglalja magában, hogy minden ujjá fog születni [teremtődni]. Az emberi-nem ujjáteremtődik, megujittatik és helyreállittatik az ember által elveszett eredeti tökéletességre (Máté 19:28). Az egész föld olyan szép és üde állapotba hozatik, amelyet azelőtt az Édenben soha nem ismertek. A helyreállitás ez áldott munkájában a hűséges győzők egyesülni fognak az Úr Jézussal. — Jel. 20:4; 2:26.

Az emberi-nem épen most a legrettenetesebb nyomoruságban van. A modern tudomány, oktatás, és a feltalálás a testi és lelki szenvedéseket sokkal érezhetőbbé tették, mint a multban. A nyomor és szenvedés állapotát fokozzák még az emberekre reá feküdt gonosz szellemek. Az egész teremtés nyög a fájdalomtól. Minden tisztességes ember jobb állapotok után vágyik.

Csak a keresztyén tudja, hogy a jobb állapotok nemsokára megvalósulnak. Ő tullátthat azon a sötétségen, mely az embereket beburkolja és hiténél fogva látja, amint a jövőben élvezik az isteni áldásokat. Látja az

FEL

elnyomót elpusztitva, az árdrágitót, a megbizhatalan politikust, a hütlen lélekkufárokat, akik mind a multéi, a feledésé, akiknek a helyén igazságos férfiak intézik az emberek ügyeit mindenki javára. Látja, hogy az inség, háboru, döghalál örökre elmultak, a betegség, bánat, sirás és fájdalom, mind multbeli dolgok, amelyektől soha többé nem kell félni. Látja a halált elpusztitva és az örökéletet, amely örökkévaló öröm közepette adatott az embereknek. Ő tudja, hogy az Úr ezt meg fogja tenni, mert Ő ezt megigérte. Hiténél fogva látja azt az időt, amikor a mennyek hullatni fogják az igazságosságot, mikor megnyilik a föld és igazság és üdv fakad belőle. Látja, amint a kegyelem találkozik az igazsággal és amint az igazság és a békesség szeretettel csókoloznak. Ő látja ezt, mert az Úr azt fogja adni, ami jó, és mindent kivánatossá fog tenni a földön.

Ezért a keresztyén látja a szenvedő emberiség egyedüli lehetséges megváltását és egyedül a keresztyén továbbithatja ezt a vigasztaló üzenetet az emberiséghez. A keresztyén nagyon örvend, hogy örökké az Urral lesz, hasonlóképen örvendenie kell azoknak az áldásoknak, amelyek a szegényeket fogják érni és örömmel és gyönyörüséggel kell beszélnie az embereknek az eljövendő áldásokról. Ez az öröm, mely az igazságosság győzelmével, a béke áldásainál és az élet boldogságánál fogva támad, amelyekben az emberek az igaz, békés kormányzás alatt valóban az Úr kegyeit fogják élvezni.

Minden követője, aki buzgóságához és odaadásához képest engedelmeskedik az Úr ezen parancsának, hogy megvigasztalja a szomorkodókat, most az Úr örömének a birtokában van. Mivel ezek a követők a gonosz befolyások ellen harcolnak, amikor mint Krisztus követői nyomulnak előre, bizonyára értékelik, hogy az Úr öröme az Ő erősségük.

Watch Tower, 1924 szept. 1.

DECEMBER 31-IKI IDÉZET

„Minden lélek dicsérje az Urat.“ — Zsolt. 150:6.

Az esztendő folyamán olyan idézeteket tanulmányoztunk, amelyek az égi országra vonatkoznak. Helyes, ha az év végén lelki szemeink elé idézzük ennek az országnak végzett munkáját. Hitünk által láthatjuk Krisztus ezer éves uralmának egynémely áldott eredményét. Tetszett az Urnak, hogy az Ő igéjében egyes dolgokat felfedjen előttünk és a mi előjogunk, hogy hidjünk és reményteljesen támaszkodjunk az ő igéjére.

A hit szemével arra az időre tekintünk, mikor a bűn többé nem rontja meg a földet, helyreállitott Paradicsom lesz az ember otthona. A föld minden teremtése az akkor tökéletessé lett ember uralma alatt áll. A fák örömmel csapják össze a kezeiket. Örvendenek a mezők, az erdők fái fenségesen lengetik karjaikat, dallammal töltve meg a levegőt és a virágok a szeretet édes illatát árasztják. Egészség, boldogság és szépség látható minden arcon, öröm minden szivben mert az ember Isten képére van helyreállitva. A tökéletes teremtés magán viseli az ő Teremtője méltóságának és dicsőségének bélyegét.

A világ hűséges fejedelmei bevégezték a szeretet munkáját, szellemi lényekké változtak át abban az időben és valami más szolgálatra léptek elő az Úr felügyelete alatt. Új a menny és új a föld. Valamennyi angyal tökéletes harmoniában van Istennel. A kérubok és a szeráfok az őket megillető tisztesség helyén vannak a mennyek minden seregével.

Mindenek felett látjuk Jézus Krisztust a legkedvesebbet a sok ezer között és egyben szeretetreméltót, ki az emberiség nagy megváltója és megszabaditója. Visszapillantván az Ő munkájára, melyet az Atya nevében végzett, látja lelke fáradságát és meg van elégedve az eredménnyel. Maga mellé vonja szép és dicsőséges menyasszonyát. A Király palotájában vannak és a nyoszolyó lányok örömmel kisérik kellő formában. A nagyszerüség és dicsőség e palotája felett van a nagy Jehova Isten. Minden arc feléje fordul és mosolygó arca mindenki felé van forditva. Szent nevét magasztaló ének száll tova a mennyben, melyet a föld boldog emberei felfognak, amig a menny és a föld minden lélekző teremtése nem énekli Istennek és az Ő Krisztusának a dicsőitését.

Édesek voltak az Úr áldásai ez esztendőben, amely mostan ért véget. Minden megszentelt legyen rajta, hogy együttesen részesülvén ezen áldásokban, és most gondolván ezekre, használja fel az ő képességeit, amelyekkel föl van ruházva, hogy magasztalást és áldást hozzon másoknak. Ez hozhat most a világnak némi örömet és a hit szemével előre nézhetünk arra az időre, amikor minden, ami lélekzik, dicsőiteni fogja az Urat.

Watch Tower, 19294 nov. 15.

Szerkesztésért felelős: SZABÓ LAJOS *Tipografia Viața Cluj*

FEL